

SON SAYFAYA DEK, DİKEN ÜSTÜNDE OTURACAKSINIZ...

SIMON WOOD

“Öyle sahneler var ki, zihninize kazınacak; son sayfayı bitirdikten yıllar sonra dahi bu sahneleri unutamayacaksınız.” -Rick Blechta

OLUM EZGİSİ

ÇEVİRİ: NESLİHAN PEZEK

SIMON WOOD

OLUM EZGİSİ

BU ŞARTLAR ALTINDA YAŞANMAZ...

"Olduğun yerde kal, yoksa atlarım."

"Shane, in aşağı." Hayden rica etmiyor, emrediyordu. Artık nazını çekemeyecekti. "Eve gider, bir çaresini buluruz. Sana yardım getireceğim. Sen nasıl istersen öyle yaparız ama önce in oradan aşağı."

"Yardım için çok geç." Hayden'in dili damağı o kadar kurumuştur ki yutkunamıyordu bile. "Neden getirdin beni buraya?"

"Ben getirmedim. Sen takip ettin beni. Bunu kendim için yapıyorum."

"Shane nasıl böyle dönülmez bir yola girmiş olabilir?" diye düşündü Hayden. Daha geçen hafta şakalaşıp gülüşüyorlardı. Geçen onca yıldan sonra yeniden paylaşıyorlardı yaşadıklarını. Shane artık yalnızca intihar tehdidi savurmuyor, hakikaten de gerçekleştirmeye niyetleniyordu.

Hayden'in korkudan kanı donmuştu. Kendisi için değil, Shane için korkuyordu. Kararları Shane veriyordu, Hayden yalnızca seyirci kalmıştı. Göğsünde bir baskı hissetti, o an boğazında düğümlenen hıçkırığı daha fazla tutamadı. Shane duymamıştır diye umdu ama duymuştu bile.

"Üzgünüm Hayden, ne yaptıklarımı bilmiyorsun. Ne yaptığımı... Korkunç bir şey bu..."

Arunas Yayıncılık

ISBN: 978-605-4429-99-8

9 786054 442998

ARUNAS

www.arunasyayincilik.com

GİRİŞ

BMW 530i'nin motoru kükrüyordu ama ıstırapla mı yoksa coşkuyla mı kükrediği belli değildi. V8, gaza bastıkça basıyor, balansı iyice zorluyordu. Araç, arabaların sıra sıra dizildiği dar sokakta gittikçe hızlanmaktaydı, hızlandıkça da ara sıra yan aynalarını çarpıyordu sağa sola.

“Bas gaza, V8. Hadi bas gaza,” diyerek bir yandan isterik bir şekilde haykırıyor, bir yandan da ön konsolu yumrukluyordu. D.J. ile Trey arka koltuktan koro hâlinde Donkey'in isteğine katıldı.

Donkey bu işlerden anlasa da kuş beyinlinin tekiydi. V8'in onun aklına ihtiyacı yoktu. 14 yaşından beri araba hırsızlığı yapıyordu ve son dört yıldır hiç yakalanmadan üç yüzden fazla arabayı kırıp dökmüş, yakıp yıkmıştı. Polis bir keresinde onu San Francisco'dan Oakland Körfezi'ne kadar takip etmişti ama bırak yakalamayı, yanına bile yaklaşamamıştı. Birçok kişi denemişti bunu, ancak hepsi hüsrana uğramıştı. Bazılarıysa, gözlerini hastanede açınca yüzleşmişti bu acı gerçekle. Tıpkı eski gangsterlerden Dillinger gibi, saçları beyazlamadan kılına dahi dokunamayacaktı kimse. Koskoca sedanla sola kıvrılıverdi.

Zanaatını, Oakland'da işin krallarından öğrenmişti. İşinin erbabı kişilerden eğitim almış; tabii boynuz kulağı geçmişti en sonunda. Şimdi çoğu hapisteydi ama altın çağlarındayken arabayla nasıl dans edilirmiş V8'e öğretmişlerdi.

Infineon Yarış Pisti, körfezde sadece 50 kilometrelik bir yoldu. Lisanslı bir yarışmacı olabilirdi o da, peki neden olamamıştı? Yarışmak için ya parası yoktu ya da ensesi kalın bir dayısı... Ödleşin tekiydi hepsi de. Trafığın tek yönde aktığı bir yolda araba sürmenin nesi eğlenceliydi ki? Karşı yoldan üzerine doğru gelen arabalar - işte asıl zor olan buydu...

Aslında 18 yaşında, yani ehliyet alabilecek yaşta olmasına rağmen tenezzül bile etmemişti. Ne gerek vardı ki? Bir arabası yoktu sonuçta, niye araba alsındı şimdi durduk yerde? Etrafta onun gibi adam çoktu, sen daha kapıları bile kilitlemeden, alimallah yürütüverirdi tekerlekleri ayağının altından. Yok eğer arabası olsun isterse, Donkey'e çaldırıtıverirdi bir tanesini. Hem otobüslerden daha sık geçiyor, hem de çok daha rahattı çalıntı arabalar.

Donkey yine başladı. "V, bu pis sokaklara girme hiç. Aynasızlara yakalanırsak, ayvayı yeriz."

Donkey'in konuşma tarzından nefret ediyordu V8. Güneydoğu eyaletlerinin birindendi. Alabama. Louisiana. Öz kardeşini becerenlerin ve akraba evliliklerinin yaygın olduğu eyaletlerin birinden geliyordu işte. Mızımızlanmaya başladı mı, güneyli ağzı ağırlaşıyordu iyice, bu da V8'in sinirine dokunuyordu.

"Kim sürüyor ulan arabayı?"

"Sen."

“İyi bildin. Ben. Sen sürdüğün zaman, kararları da sen verirsin.”

Donkey biraz mızımız olsa da, operasyondaki yeri önemliydi. Kapi kilitleri ve alarmlar söz konusu olduğunda, sihirbaz kesiliyordu herif. Kapılar onun karşısında kendiliğinden açılıyordu adeta. Cebinden çıkardığı birkaç parça aletle saniyeler içerisinde hallederdi işini. Donkey’in sahip olduğu tüm bu yeteneklere rağmen, esas oğlan V8’di. Her ne kadar Donkey onları içeri sokuyorsa da, sonuçta dışarı çıkaran oydu

Donkey haklıydı yine de. Böyle yerleşim alanlarında at koşturmak, belaya davet çıkarmaktı. Sayın iş adamının BMW’sini, sekreterinin baldırını sıkarak geçirdiği zor günün ardından eve dönmeden hemen önce, öğle vakitlerinde San Francisco Körfez Bölgesi’nin meşhur hızlı tren istasyonu El Cerrito Del Notre’den çalmışlardı. Saat sekiz olduğuna göre, araba çoktan arama listesine alınmış, polisler de arama çalışmalarına başlamış olmalıydı. Ama tıpkı Cinderella’nın at arabası gibi, bulduklarında çoktan çürümüş bir balkabağına dönüşmüş olacaktı güzelim BMW.

Çarşıya girmeden Sausalito sokaklarında ilerliyordu V8. Polislerle karşılaşmak istemezdi tabii. 1 numaralı otoban istikametinde gidiyordu. Dar sahil yolu yılan gibi kıvrılıyor, yükselip alçalıyor, hem V8’e hem de BMW’ye meydan okuyordu. Bir çarşamba gecesini için fazlasıyla heyecan vericiydi.

Şehri geride bırakmışlardı bile. Dolunay, far ışıklarının ulaşamadığı yerleri aydınlatıyordu. Hızını yüz kırk kilometreye çıkarttı. Sol yanında iki şeritli otoban sapağı belirmişti bile.

V8 dört yol ağızına yaklaşıncı, daha hızlı kıvrılabilmek için hızını kesmiş, kaldırım kenarına yanaştırmıştı BMW'yi. Sağında bir Honda Civic sedan belirmiş, kavşağa doğru geliyordu ama hiç istifini bozmadı. Doğru yoldaydı ve geçiş hakkı da ona aitti. Durması gereken biri varsa o da Civic'di. Geçiş hakkı onun değilse bile, ne olmuş yani? Akli başında hiç kimse, bir araba böylesi yıldırım hızında giderken bu noktaya takılmazdı.

V8 ayağını gaz pedalından çekip frene asıldı. Bu ani frenle BMW sarsılırken, arabadakiler öne doğru savrulurken emniyet kemerleri son raddesine kadar gerilmişti. V8 hız göstergesinin ani düşüşünü gördü, arkadakilerin çılgınlıklarını duymazdan geldi.

Yüzündeki gülümseme silinmişti. Civic, yavaşlayacağına benzemiyordu. Onlar kadar hızlı değilse de -taş çatlasa seksek kilometreyle gidiyordu- durmayacaktı belli ki.

“Duracağını sanmam,” deyiverdi Donkey V8'in gördüğü şeyi fark edince .

Donkey'nin sözleriyle herkes sus pus olmuştu. V8 frene daha çok yüklendi, kornayı iki defa yumrukladı.

Civic'in, BMW'ye yol vermeye hiç mi hiç niyeti yoktu. Dört yol ağızına doğru ilerleyip V8'in önüne geçti. BMW'deki herkes küfrediyor, kendilerini olayın sonuçlarına hazırlamaya çalışıyordu. V8 frene asılınca otomatik kilit sistemi harekete geçti. İlk başta otobana sapma fikri vardı aklında ama zahmet etmedi. Bu sadece çarpışmayı daha feci hâle sokardı. Tek dileği, pislik herife T şeklinde çarparak ona mümkün olduğunca çok hasar verip mümkün olduğunca az hasar görmektir.

Bir an için V8, yaptığının yanına kalacağını sandı. Civic, beklediğinden de hızlı bir şekilde görüş açısını terk etmekteydi ama yine de yeterince hızlı sayılmazdı. BMW, Civic'in arka paneline ve stop lambasına vurdu. Çelik sac-lar çarpıştığında, sağır edici bir cızırtı koptu. Civic, sürtünüp geçtikten sonra önü açılan yoluna mutlu bir şekilde devam etti. BMW ise o kadar şanslı değildi. Araç sağa sola yalpalayarak kaldırım kenarına sertçe çarpıp kaldırıma çıktı. Ön tekerler, tekerlek bombesinin içine geçmişti; aracın can çekiştiğini anlamak için direksiyona bakmak yeterliydi. V8'in eli kolu direksiyonla birlikte titremeye başladı. Araba kaldırımdan sıçrayıp biraz ileride durabildi nihayet.

"Tanrım, başım," diye inledi Donkey. Kanayıp kanamadığını kontrol etmek için elini burnuna götürdü. Kan yoktu. Yüzünü gömdüğü torpido gözüne dokundu.

V8 dikiz aynasından baktığında, D.J. ve Trey'in kafa kafaya tokuştukları sırada darbe alan yerlerinin kanadığını gördü. Şaşşal şaşşal birbirlerine bakarak kimin canının daha çok yandığını tartışıyorlardı. Tanrım, ne ahmaklar, diye düşündü V8.

Yüzünü V8'e çevirerek, "Başım kanıyor mu?" diye sordu Donkey.

"Hayır, kanamıyor, seni aptal herif," dedi V8.

BMW stop etti, V8 tekrar arabayı çalıştırmak için uğraşıyordu. Motor çalışmadan önce, uzun elektronik bir sinyal sesi duyuldu. Hemen geri vitese takıp gaza bastı. Tekerlekler yumuşak kumun üzerinde patinaj çekiyor, araba yerinden kımıldamıyordu. Hem lastikler hem motor bağınıyordu.

"Hadi ama kahrolası," dedi V8 hışımla.

Lastikler söz dinlercesine toprağı aşındırıp geriye doğru hareket etmeye başladı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Donkey.

“O alçak herifi yakalamaya.”

BMW kaldırımından aşağı inerek çarpışma alanından sahil yoluna çıktı. Motordan garip sesler geliyordu, direksiyon hâkimiyeti ise berbattı. Sadece tek bir farı aydınlatıyordu kapkaranlık geceyi; yolcu tarafındaki far sizlere ömürdü. Ama bunların hiçbirisi V8’in canını sıkıyordu. Sahil yolu, herhangi bir ana yola bağlanmaksızın kilometrelerce uzanmaktaydı. Civic’in sürücüsüne yetişeceğinden şüphesi yoktu. Ama asıl soru bunun ne zaman olacağıydı.

V8’in yolcuları, yaraları ve kazayla ilgili sızlanmalarına hâlâ devam etmekteydi.

“Kesin artık sesinizi!” diye bağırdı V8. “Gözünüzü dört açın. O Civic’li alçağı gördüğünüz an haber verin.”

V8, sağında uzanan araziye ve sol taraftaki sahil şeridini gözleriyle taradı. Yakaladığı zaman Civic sürücüsüne neler yapacağına dair derin düşünceler kurcalıyordu zihnini. Arabasını silah olarak kullanacaktı, ne ilk olacaktı bu, ne de son...

Avı, yilankavi bir yoldan okyanusa doğru inerken ilişti gözüne ama virajı alırken tekrar gözden kayboldu. Hâlâ yolun ilerisinde olduğuna inanıyordu; bu inancının mükâfatınıysa, Stinson Beach kasabasına girerken aldı.

“İşte orada. Aşağıda.” Donkey sol tarafında uzanan, yol kenarından uzaktaki sahili işaret ediyordu. Yolcu tarafının arka lambası sönen Civic, dağılmış vaziyette yatıyordu sahilde.

V8, Civic'in saptığı özel araba yoluna doğru sola kırdı. Yol kenarına çekmedi arabayı. Civic sürücüsünü takiben sahile indi. BMW'yi kaldırım üzerinden atlattı; araba kumda kayıyor, yalpalıyor, lastikler bu hareketli zemine tutunamıyordu. Eğimli sahilde kumları dağıta dağıta ilerlerken çarptığı kumulu yerle bir ederek durmuştu.

V8 ve ekibi hurdaya dönen BMW'nin kapılarından fırlayıp sahile indi. Civic ise, dalgalanan denize karşı, sürücü kapısı açık ve motor çalışır hâlde öylece durmaktaydı. Arabanın farları, önünde bekleyen şoförünü teşhir ediyordu; Hintli bir adamdı suyun kenarında bekleyen.

Geniş omuzlu adam, V8'den on-on beş santim daha uzun duruyordu. Güç açısından avantajı olabilirdi ama adamın dövüş yeteneği olduğunu hiç sanmıyordu. Umurunda da değildi zaten. Kan beynine sıçramıştı bir kere. Aşağılık herif, sahile doğru inmeye devam ediyordu.

“Bana baksana, pislik,” diye seslendi V8. “Halletmemiz gereken bir mesele var.”

Adam hiç tepki vermedi. Ayın yansıdığı karanlık okyanus sularına dikmişti gözlerini. V8, adamın bir şeyler mırdandığını duyar gibi olmuştu ama ne dediğini çıkaramamıştı.

“Pardon ne diyorsun? Duyamadım,” diye alaycı bir edayla karşılık verdi.

Adam, dalgalı sulara doğru bir adım attı. Bunu gören V8 afallamıştı.

Arkaya dönüp arkadaşlarına baktığında, bu kovalamacadan çoktan vazgeçmiş olduklarını gördü. Ortada garip şeyler döndüğünü ondan çok daha önce anlamışlardı. Öfke, V8'in gözünü kör etmişti oysa.

Bir açıklama beklentisiyle arkadaşlarına baktı. Donkey yüzünde, “bana ne” diyen bir ifadeyle omuzlarını silktilti.

Adam, yavaş adımlarla ilerlemekteydi usul usul... Diz-kapağına kadar suya girmişti bile.

Ortada büyük bir hata vardı. Bu hatanın ne olduğuydu aşikârı. V8, bu işe bulaşmak istediğinden emin değildi ama çoktan bulaşmıştı bir kere. Usulca, adamı kıyıya kadar takip etti ama daha fazla ilerlemedi. Olur ya, adam yalnız kalmamak için yanında birini daha götürmek isteyebilirdi.

“Sana diyorum, hey Gandhi!” diye tekrar seslendi V8. “N’apıyorsun?”

V8, böyle sataşarak bir tepki almayı umuyordu ama bizim Hintliden ne bir ses vardı ne de seda. Adam yürümeye devam ediyor, bir yandan da bir şeyler mırıldanıyordu.

“Hey, sana diyorum! Bak, yapma böyle” diye uyardı V8. Ayaklarına baktı. Dalgalar Lugz ayakkabılarını yalayıp geçiyordu; parmakları üşümüştü, geri çekildi.

“Bence defolup gidelim buradan,” teklifinde bulundu Donkey.

V8, ona doğru döndü.

“Hakkı var, V,” diye tekrarlardı D.J.

“Bu işe hiç bulaşmayalım,” diye ekledi Trey.

“Ama göz göre göre intihar etmesine müsaade edemeyiz,” dedi V8.

“Ya, öyle mi? Gör bak nasıl yapıyorum,” diyen Donkey arkasını dönüp yürümeye başladı. D.J ile Trey de onu takip ediyordu.

V8, içinden küfredip dalgalara doğru koşmaya başladı

adamın peşinden. Buz gibi su vücuduna çarpınca nefesi ke-sildi bir an. Soğuk ta içine işlemiştii ama Hintliye yetişmesi-ne engel olamamıştı yine de. Elini uzatıp dostane bir tavırla adamın omzuna koydu, onun bu hareketi durdurmuştu ada-mı. Üzerlerine gelen güçlü dalgalar onları kıyıya doğru sa-vuruyordu. Adamın bunu bir işaret olarak kabul edeceğini umuyordu V8. Adamın tereddüdünü hayra yordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi “Hiçbir şey bu kadar kötü olamaz.”

Hintli, yüzünü V8’e döndü. “Korkunç bir şey yaptım, bunun affı yok. Bedelini ödemeliyim. Tek yolu bu...”

V8, mantıklı olan yolu görmesi için adamla tartışabilirdi ama çabalarının boşa çıkacağını adı gibi biliyordu. Çok görmüştü böyle canından bezmişleri. Yaptıkları bir hatayla harap olup yitmiş nice analar babalar... Alkol ya da uyuş-turucuya yenik düşmüş nice dostlar... Durumları ne kadar kötü olursa olsun, yine de umuda sarılmışlardı dört bir elle. Sarıldıkça da, vardı kurtulma şansları. Ama Hintli baş-kaydı. Salmıştı kendisini... Daha önce hayattan böylesine vazgeçen birini görmeyen V8, bunu Hintlinin gözlerinde görmüştü. Ona musallat olan şey her neyse, teslim olmuştu çoktan. V8’in yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

“Bunu yapmak zorundayım,” dedi adam.

V8 başıyla onaylayıp elini çekti adamın omzundan.

Gülümsemiştii Hintli denize doğru yürümeye devam ederken. V8, gidişini izledi adamın ardından. Son hareketi, anlaşılmağıyla baş döndürücüydü. V8 ancak Hintli be-line kadar suya girdiğinde kaçırabilirdi gözlerini, sonra da dönüp kıyıya doğru ilerlemeye başladı.

Karaya vardığında, canına kıyan adamın başını aşarak onu suya çeken dalgayı görmek için tam da zamanında dönüp bakmıştı.

Civic sürücüsünün geri dönmeyeceği aşikârdı...

BİRİNCİ BÖLÜM

Cumartesi sabah trafiği sakindi bu defa; Fairfield'den San Rafael'e giderken Hayden'e epey vakit kazandırmıştı. Bu hafta sonunun, büyük şeylerin başlangıcı olmasını umut ediyordu. Marin Tasarım Mühendisliği, işe kısa süreli sözleşmeyle birini almayı düşünüyordu ama onları etkilediği takdirde, kısa süreli o sözleşmenin uzama ihtimali yüksekti. Daha önce olmadık şey değildi ya. Son üç yılda, tasarım mühendisliği alanında müteahhit olarak sağlam bir itibar edinmişti. Müteahhitliğe başladığında henüz 25 yaşındaydı; yürek isteyen bir hamleydi bu aslında. Ama Marin Tasarım Mühendisliği'nde yüksek maaşlı bu işi ona itibarı değil, üniversitedeki oda arkadaşı sağlamıştı.

Ekmeğine yağ sürecekti bu proje. Yılbaşından beri Macpherson Water ile sözleşmeli olarak çalışmaktaydı, şimdiyse Marin Tasarım Mühendisliği için akşamları evden çalışmayı planlıyordu. İki işte çalışmanın meyvesini ilk kez toplamayacaktı.

Sacramento radyo frekansının dışına çıkıp San Francisco radyo istasyonuna geçti. Haberlerden önceki son şarkıyı ucundan yakalamıştı. Gündemdeki ana haber Sundip Chaudhary'nin cesedinin bulunmasıydı.

“Kayıp bilim adamı Sundip Chaudhary’nin cesedi dün gece geç saatlerde Muir Sahili’nde yürüyüşe çıkan biri tarafından bulundu,” diyordu spiker.

En azından bulmuşlar, diye düşündü Hayden. Cesedin ne hâlde olduğunu düşünmek bile tüylerini ürpertmeye yetmişti.

Körfez Bölgesi’nde ortalığı ayağa kaldırmıştı bu hikâye. Üç gün önce, açıkça intihar niyetiyle okyanusa yürümüştü Chaudhary. Bir not bırakmamıştı geride; ama anahtarı üzerinde, motoru çalışır hâlde arabası bulunmuştu Stinson Sahili’nde.

Arkadaşları ve ailesi, gerek meslekî hayatında gerekse özel hayatında onu intihara sürükleyebilecek herhangi bir sorun düşünmemişti. Eğer Chaudhary’i denize girerken gören bir görgü tanığı olmasaydı, bir dalavere ya da kazadan şüphelenilebilirdi. Tartışmalar, görgü tanığı ile Chaudhary’nin arasındaki ufak trafik kazasına odaklanmıştı. Chaudhary’nin aracının üzerinde, sahilde bulunan diğer araçtan aldığı taze hasar ve kaza sonucu oluşan ezikler vardı. Tartışmalar Chaudhary’i Pasifik Okyanusu’na açılmaya sürükleyen sebebe gelince tıkanıp kalıyordu oysa.

“Marin Eyaleti Şerif Ofisi, görgü tanığının ortaya çıkmasında ısrarcı,” diyordu spiker.

Oldu, tabii, diye düşündü Hayden. Kabağın başına patlayacağından korkan bir adam asla ortaya çıkmazdı.

Hayden, avucunun içi gibi bildiği sahilde yatan Chaudhary’nin cesedini hayalinde canlandırmaya çalıştı. Boğularak ölmek... Daha az acı çekilen intihar yöntemleri de vardı. Hayden, Chaudhary’nin amacının acı çekmek

olup olmadığını merak etti. 911'i arayan görgü tanığı, Chaudhary'nin yaşamaya devam edemeyeceği büyüklükte bir suç işlediğini çitlatmıştı. Polis, bu iddiayı destekleyecek herhangi bir şey bulamamıştı henüz ya da saklıyorlardı.

Tüm bu haberler, Hayden'i sarsmıştı. Telefonundan bangır bangır yükselen müzik, Chaudhary meselesini unutmaya için harika bir fırsat oldu.

"Neredesin?" diye sordu Shane Fallon.

"37 nolu otobana çıktım şimdi, yani yaklaşık yarım saatlik bir yolum var."

"Bize katılacağın için çok memnunum."

"Aynen."

"Arayı kapatmak çok iyi olacak, dostum." Üniversitede oda arkadaşı olmalarına rağmen, yıllar geçtikçe irtibatı koparmışlardı. İş güc derken yolları ayrılmıştı sonra. Ama şimdi onları bir araya getiriyordu yine iş güc. "Harika bir hafta sonu olacak. Yarım saate görüşürüz."

"Görüşürüz," deyip kapattı Hayden.

Shane'nin yaşadığı kalburüstü siteyi kolayca buldu. Arkadaşının ensesinin kalınlaştığını biliyordu ama bu kadarını da beklemiyordu. Fiyat yelpazesinde üst sıralarda yer alan diğer devasa köşkerlerin yanında Shane'nin evi mütevazı kalıyordu ama yine de lüks içinde yaşadığı belliydi. Bu lüks, Hayden'in 50'lerde inşa edilen çiftlik evini gölgede bırakıyordu. Shane'nin çalıştığı şirket ona bu kadar iyi imkânlar sağlıyorsa, yapacağı angarya iş için kesin saat başı 200 pape öderdi Hayden'e. Özel araba yoluna girdi.

Shane onu karşılamak için dışarı çıktığında, yolcu koltuğundan seyahat çantasını alıyordu. Hayden, onu görünce

elini uzattı; Shane ise uzatılan eli kendine doğru çekerek sımsıkı sarıldı ona. Kaslı bir vücut yapısı yoktu Shane'nin ama hem servi boylu hem de doğuştan güçlü kuvvetliydi.

“Vay be, seni görmek gerçekten çok güzel. Üç yıldır hiç görüşmediğimize inanamıyorum.”

“Ben de.”

Hayden'in çantasını alıp girişteki merdivenlerin altına bıraktı. “Giants maçı saat 12'de, yani evden çıkana kadar birkaç saatimiz var. Kahve falan ister misin?”

“Evet, kahve iyi gider.”

“Gel o zaman mutfağa geçelim.”

Mermer ve paslanmaz çelikle kaplı özel tasarım mutfağa gitti Shane'nin peşi sıra. Mutfak malzemeleri tavandan aşağı sarkıtılmıştı. Shane, kahve makinesine taze öğütülmüş kahveyi atarken, Hayden mutfak masasına geçip oturdu.

“Durumun bayağı iyiymiş. Etkilendim doğrusu,” dedi etrafını inceleyerek.

“Ne diyebilirim ki? İyi insanların başına iyi şeyler geliyor işte.” Etrafına şöyle bir baktı Shane... “Cal-State'deki yurtlar ve AMC Gremlin'den - huzur içinde yatsın- buralara gelmek kolay olmadı.”

“Âmin,” dedi Hayden, o arabaya sonradan ne olduğunu merak etmişti, çoktan hurdaya çıkmış olmalıydı.

“Marin Tasarım Mühendisliği sana iyi bakıyor o hâlde?” diye sordu Hayden.

“Öyle.” Kahve makinesinin vızıltısı kesilmişti. Shane kahveleri alıp yanına oturdu. “Sana da iyi bakacaklardır.”

Kısa dönemli sözleşmeyle ona ödeyecekleri prim ücreti-

ni düşünüyordu Hayden. “Bunun uzun dönemli bir projeye dönüşme ihtimali var mı sence?”

“Öyle olursa hiç şaşırım. MTM uzmanlık gerektiren tasarlama ve inşa projelerini üstleniyor. Onların yapabildiklerini yapan kimse yok piyasada, o yüzden hep daha çok kazanıyorlar. Her proje farklılık gösterdiği için, sözleşmeli çalışan alıyorlar. Bu işten alınının akıyla çıkarsan, tekrar aranacağından emin olabilirsin.”

“Peki, ileride tekrar aranmak için kimi etkilemem gerekiyor?”

“Beni,” diye karşılık verdi Shane. “Proje yöneticisi benim.”

Kim demiş adam kayırma kötü bir şeydir diye? Böyle düşünmüştü Hayden. Kadeh kaldırıp kahve fincanlarını tokuşturdular.

Sonraki iki saati, görüşmeyeli neler yaptıklarını öğrenmekle ve geçmişi yâd etmekle geçirdikten sonra Shane, AT&T Parkına götürdü onu. San Francisco trafiği yoğundu, park yeri bulmaksa imkânsız, fakat şirket adına rezervasyon yaptırırken MTM rezerve park yeri seçeneğini işaretlemişti. Stadyuma özel bir girişten girdiler. Hayden, böylesi bir muameleye çabucak alışabilirdi.

Maç öncesi yemek yemek için MTM’den iş arkadaşlarıyla konuk odasında buluştular. Kumaş pantolon üzerine spor ceket giymiş sıska bir adam, Shane ile Hayden’in yaklaştığını görünce ayağa kalktı.

“Shane, gelmişsin,” dedi. “Hayden bu mu?”

“Evet, Trevor. Hayden Duke ile tanıştırayım seni. Hayden, bu Marin Tasarım Mühendisliği CEO’su Trevor Bellis.”

Hayden ile Bellis el sıkıştılar. Açlıktan zafiyet geçirecek gibi duran biri için şaşılacak derecede kuvvetli sıkmıştı elini.

“Sizinle tanışmak benim için bir zevk, Hayden. Lütfen bana Trevor deyin. Hakkınızda çok şey duydum. Ekibe hoş geldiniz. İşi, maçtan sonra konuşuruz. Keyfinize bakın şimdilik,” dedi Bellis.

Shane, toplanan gruba Hayden’i takdim etti. MTM çalışanlarıyla sözleşmeli çalışanlardan oluşan karma bir gruptu bu. Çoğu ya mühendislik ya da bilim alanında deneyimli kişilerdi. İçtenlikle karşılaşmışlardı Hayden’i; o da rahatlıkla diyalog kurabilmişti onlarla. Bu insanlarla güzel güzel çalışırken hayal edebiliyordu kendisini.

Masada boş kalan yeri fark etti Hayden. “Kim eksik?” diye sordu.

“Onur konuğumuz James Lockhart. Projeyi denetlemek üzere müşterimizin tuttuğu danışman olur kendisi. İtibarı yüksek bir kişidir, gerek özel sektör gerekse devlet adına şimdiye kadar pek çok projeye imza atmıştır. Projeyi yönetecek bir lider arandığında, akla gelen ilk isim Lockhart’tır.”

“Müşteriniz kim?”

“Sözleşmeyi imzalayana kadar sana bunu söyleyemem.”

Yemeğin sonuna doğru gelmişti Lockhart. Gelişi, ortamda belli belirsiz bir değişim yaratmıştı ama Hayden iklim değişikliği kadar sert hissetmişti bunu. Resmî bir hava getirmişti Lockhart. Belli ki okulun popüler çocuğu oydu; özellikle de Bellis, adamın karşısında çok gergin görünüyordu. MTM’nin bu projeye büyük paralar yatırdığını tahmin ediyordu Hayden.

Masadaki değişimi anlayabiliyordu bu açıdan. Lockhart'ın maç izlemeye gelmiş gibi bir havası yoktu. Rahat bir şeyler giymektense, özel kesim takım elbise ve kravatı tercih etmişti. Her an kalkıp bir basın toplantısına katılmaya hazırdı. Hayden, yemek sırasındaki havadan sudan sohbet boyunca, sözlerini söylemeden önce bir güzel ölçüp tartıyordu. Diken üstünde gibiydi.

Maç vakti gelip çatınca, yerlerini aldılar. Bellis, Lockhart'ı herkesten uzağa kaçırmıştı; hâl böyle olunca insanlar da neşelenmeye başlamıştı. Diğerleri maça dalmışken, Bellis ile Lockhart konuşmaya devam ediyordu. Hayden, ara sıra çaktırmadan o tarafa bakıyordu. Adamın karşısında hâlâ gergindi Bellis. MTM'de işler, öyle herkesin göstermeye çalıştığı kadar güllük gülistanlık değil herhalde diye düşündü Hayden. Bu insanlarla kısa dönem sözleşme yapması isabet olacaktı belki de. Eğer iş cephesinde sorunları varsa, onlarla daha uzun vadeli bir işe başlamak, isteyeceği son şey olurdu. Öyle durumlarda, bileti kesilen ilk kişiler sözleşmeli personel olur hep. İleride yapılan teklifleri enikonu düşünecekti.

Maçtan sonra, herkes vedalaştı. Bellis, elini Hayden'in omzuna koyup "Hadi seni de ekibimize katalım artık," dedi. Lockhart gider gitmez, Bellis'in yüzü tekrar gülmeye başladı. "İmzalaman gereken bazı evraklar var ofiste."

Hayden ve Shane, Corte Madera'daki MTM bürolarına kadar Bellis'in Audi A6'sını takip etti. Tepede konuşlandırılan bina, US - 101 numaralı otobandan rahatlıkla görülebiliyordu. Otoban, binanın reklam panosu işlevini görüyordu. İkinci katı sekizgen, iki katlı alçak bir yapıydı bina. 70'lerin mimarisi kokuyordu ama bu özelliği onun cezp edici bir iş yeri olmasına engel değildi.

Bellis, ışıklarda geçmişti onları; Shane ile Hayden binaya vardıklarında, o çoktan kapıları açmış, girişte onları beklemekteydi.

“MTM’ye hoş geldiniz,” dedi.

Karşılama faslını kaçırmıştı Hayden. Şövalede duran otuzlarında bir Hintli adamın poster boyutlarındaki vesikalık fotoğrafı dikkatini çekmişti. Resmin altında, *Sundip Chaudhary- hiç unutmayacağımız acı kaybımız* yazıyordu.

“Bu sabah bulunan adam değil mi bu?”

“Evet,” dedi Bellis. “Çok üzücü.”

“Ben onun yerine mi geçeceğim?” Ölü bir adamın yerini doldurma fikri, işin tüm heyecanını söküp atmıştı.

“Hayır,” dedi Shane. “O, makine mühendisimizdi.”

“Bunları toplantı odasında konuşalım,” dedi Bellis.

Shane ile Hayden’i ikinci kata çıkardı. Toplantı masasının bir ucunda, rulo şeklinde sarılmış çizimler, bir bellek sürücüsü ve bir klasör bulunuyordu. Shane ile Bellis yan yana otururken, Hayden karşılarında oturdu.

“Sundip Chaudhary, bu şirketin çok değerli bir üyesiydi,” diye söze başladı Bellis. “Ne yazık ki, iş stresine yenik düşüp canına kıydı. Hiçbirimiz görememiştik bunun belirtilerini. Önceden fark edebilseydik ...” Bellis sözünü yarım bıraktı.

“Haberlerde daha farklı şeyler söyleniyor,” dedi Hayden.

“Gerek gizlilik gerekse Sundip’in ailesine duyduğumuz saygı sebebiyle, gerçeği basından gizledik,” dedi Bellis.

Haber bültenlerinin hiçbirisinde, Chaudhary’nin nerede çalıştığına değinilmiyordu. İpleri böylesine elinde tutan ki-

şinin kim olduğunu merak etti - Bellis miydi yoksa Lockhart mı?

“Sundip’in vefatı sizin için bir sorun mu?” diye sordu Bellis.

“Hayır,” diye yanıtladı Hayden. “Sadece şaşırtıcıydı. Bugünkü oyunda ondan kimse bahsetmemişti.”

“Sundip, çok gizli bir projenin içindeydi,” dedi Shane. “Müşterimiz, teknoloji alanında çığır açmak üzere. O kadar gizli ki, tasarımın ardında yatan amaç henüz bize bile tam olarak açıklanmadı.”

“İşte bu yüzden de gizlilik şart,” dedi Bellis.

“Peki ya James Lockhart?” diye sordu Hayden.

“Müşterimiz, bu işe büyük sermaye yatırdı; James Lockhart da bunun karşılığını aldıklarından emin olmak için burada,” dedi Bellis.

Bellis’in Lockhart’ın etrafında pervane olmasına şaşmamak gerek. Muhtemelen birbirlerinin arkasını kolluyorlardır. Chaudhary’nin ölümü, müşterinin firma değiştirmeyi düşünmesine sebep olabilirdi. Böyle üst düzey bir işi kaybetmek istemezdi Bellis.

“Konuştuklarımızın bu odadan dışarı çıkamayacağını söylememe gerek yok herhalde,” dedi Bellis.

Fazla abartı gibi gelmişti bu Hayden’e ama sorun değildi. “Tabii ki,” dedi.

“Formalitelere geçelim artık,” dedi Shane.

Bellis, klasörü açıp bir tomar kâğıt çıkararak Hayden’in önüne yığıdı. “Bu gördüğünüz, gizlilik sözleşmesi. En ufak proje detayını, Marin Tasarım Mühendisliği dışındaki her-

hangi biriyle paylaştığınız takdirde, şirket sizin hakkınızda ağır yasal işlemler başlatacaktır. Özellikle de para cezaları kayda değer boyutlarda. Ayrıca, müşterimiz de bizden bağımsız olarak hukuki yollara başvurma hakkını korur.”

Bellis’in sözleri, her ne kadar hukuk diliyle süslense de tehditkârdı besbelli. Hayden, ne kadar nazikçe yapılırsa yapılınsın, kabadayılıktan hazzetmezdi.

“Hepimiz imzaladık,” dedi Shane. “Bu tür durumlarda yapılan standart uygulamadır.”

“İmzalamadan önce belgeyi okumanızı tavsiye ederim,” dedi Bellis. “Avukatınızla üzerinden geçebilirsiniz isterse-
niz ama vaktimizin daraldığını da söyleyeyim.”

İçinden kalkıp gitmek geldi Hayden’in. Ona göre iş, resmîyetten uzak arkadaş ortamında yapılmalıydı. Biraz fazla ciddi gelmişti ona bütün bunlar. Yine de kolay paraydı. On iki sayfalık sözleşmeyi şöyle bir gözden geçirdi. Bellis’in anlattığı gibiydi hemen hemen her şey. Eğer işinin herhangi bir kısmını açık ederse, MTM dava açacaktı, hem de ne dava! Sözleşmeye göre, on milyonluk bir tazminat davası! Hukukî açıdan ne kadarının blöf olduğunu çıkaramamıştı Hayden ama çenesini tutması için yeterliydi bu kadarı. Okumayı bitirdiğinde aşırı ihtilafli sözleşmeye rağmen, işin kabul edilmeye değer olduğuna kanaat getirdi. Bellis, bir kalem uzattı; Hayden de imzaladı.

İmza işini aradan çıkardıktan sonra, düzelterceği çizimleri içeren bellek sürücüsüyle çizilen planları teslim etmeden önce, Bellis ile Shane bu planları gözden geçirdi. Her şey açık ve netti, böylece sonlandırıldı toplantı. El sıkışıp gü-lümsediler ama zoraki imza meselesi Hayden’in keyfini ka-

çırmıştı bile. Sabah giderken ona eşlik eden heyecan, dönüş yolunda yalnız bırakmıştı onu.

Onlara kapıya kadar eşlik ederken havadan sudan muhabbet etmişti Bellis. Girişte Lockhart'ın belirmesiyle muhabbet sona ermişti. Chaudhary'nin şövaledeki resmine bakıyordu dalgın dalgın. Bir süre odada başkalarının da olduğunu fark etmemiş gibiydi.

“Çok yazık oldu. Yetenekli bir delikanlıydı Sundip. Onun için daha fazlasını yapmalıydık,” diye düşüncelerini seslendirdi.

“Neler oluyor burada?”

“James, seni Hayden Duke ile tanıştırayım. Kendisi ekibimize katılıyor,” dedi Bellis.

Lockhart, Hayden'in elini sıktı. “Aramıza katılmanıza sevindim. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum. Hafta sonunuzun tadını çıkarın.”

Lockhart, daha açık sözlü olamazdı. Ayrılık vakti gelmişti.

Shane ile Hayden'i uğurlamadan önce, “Buralara kadar geldiğiniz için sağ olun, Hayden. Haftaya konuşuruz,” dedi Bellis.

“Kapıyı kilitle, Trevor,” dedi Lockhart. “Rahatsız edilmek istemiyorum.”

Bellis, söyleneni yaptıktan sonra, Lockhart önde, o arkada içeri geçtiler. Lockhart pencere kenarına yerleştikten sonra, Bellis'in oturmasını bekledi. Pencereden enginlere baktığında, Shane'nin park yerinden çıkıp yola koyulduğunu gördü.

“Bu Hayden Duke denilen adam hakkında neler biliyorsun?” diye sordu Lockhart.

“Pek bir şey bilmiyorum. Shane’nin bir arkadaşı. N’oldu?”

“Maçta bize bakıyordu alttan alttan.”

“N’apıyım yani?” diye sordu Bellis.

“Ses tonuna dikkat et, Trevor. Kiminle konuştuğunu unutma sakın.”

Hiç ses çıkarmadı Bellis. Konuşmak yerine, oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

“Chaudhary konusunda ağzımızın bir olduğundan emin olmak için geldim buraya.”

“Mesajı aldım.”

“Öyle mi? Bana pek öyle gelmedi.”

“Aldım.”

Pencereden dışarı baktı Lockhart. Uzaklarda bir yerde Beckerman arkasını kollamaktaydı, görünürdü ama görünmezdi. Beckerman’ı gözden uzakta tutmayı tercih etmişti bugün. Ortamda huzursuzluk yaratma gibi bir huyu vardı onun. Lockhart öyle olsun istememişti. Bugün ortalık sakın olsun istemişti. Daha doğrusu, Bellis’in sakın kalmasını istemişti.

“Öyle diyorsun, Trevor, ama kafanda soru işaretlerinin olduğu gibi bir hisse kapıldım. Eğer varsa, sor bana.”

“Sundip’in ölümü.”

“Evet.”

“Çok uygun oldu.”

“Nasıl yani?”

“Projeyle ilgili endişelerini belirtmişti çünkü.”

“Bu endişelerden sana bahsetmiş miydi peki?”

“Sadece bize yalan söylendiğinden. Tasarladığımız ürünlerin bize söylenen amaçla kullanılmayacağını söylüyordu. Seninle konuşmak istiyordu ve sonra öldü. Konuşmuş muydunuz?”

Lockhart, pencere önünden çekilip Bellis’in karşısındaki sandalyeye oturdu. Bellis daha da gerilmişti; köşeye sıkışmış gibi görünüyordu. “Görüşтік. İçine su serptiğimi düşünmüştüm.”

“Belli ki serpmemişsin.”

Lockhart, iç geçirdi. “Bence çok çalışmaktan Sundip’in dengesi bozuldu, en sonunda kafayı üşüttü. Kuruntuları vardı. Şimdi düşününce, cevaplarımın ona bir faydasının dokunmadığını anlıyorum. Gerçeğın onu ikna edeceğini sanmıştım. Aksine, onu çıldırma noktasına getirmiş olmalı.”

“Yani bunun intihar olduğuna inanıyorsun?”

“Neyin aksine, Trevor?” Bellis’in esas soruyu sormak için hazırlandığını hissedebiliyordu. Konuyu geride bırakabilmek adına soruyu ayan beyan sormak istiyordu. *Sor hadi, Trevor. Sormak istediğini biliyorsun.* Lockhart’ın iç sesini duymuş gibi sordu Bellis.

“James, Sundip’in ölümüyle uzaktan yakından bir ilgin var mı?”

“Böyle bir şeyi nasıl sorabilirsin?”

Bellis’i bakışlarıyla çivilemişti olduğu yere. Kaçacak

delik bırakmamıştı. Sorgulamaya devam etmek istiyorsa, Bellis'in cesaretini adamakıllı toplaması gerekecekti.

Bellis, oturduğu yerde doğruldu. "Chaudhary'nin kuruntuyu yaptığını düşünmüyorum. Proje hakkında bazı şüpheler barındırıyordu ve kontrol edilmesi biraz zorlaşmıştı, kabul, ama intihara meyilli olduğunu sanmıyorum."

"Biraz zorlaşmış mıydı?" dedi Lockhart. "Tam bir baş belası olup çıkmıştı. Yaptığımız şeyin yanlış olduğu gibi bir düşünceye saplanıp kalmıştı."

"Biraz acımasız bir yorum oldu bu."

"Beni cinayetle suçlamandan daha da mı acımasızca, Trevor?"

Elini başına götürdü Bellis. Söylediklerinin ne kadar gülünç olduğunu fark etmişti sonunda. Lockhart, Bellis'in cesaretini yitirip eski hâline dönmeye başladığını gördü. Endişe ve şüpheye kapılabılırdi Bellis ama fazla uzatmazdı. Proje zarar görmemişti, müşterilerinin bu pürüzden haberdar olmasına gerek yoktu.

"Özür dilerim, James."

"Önemli değil. Son günlerde yaşadıklarımızın acısı hepimizden çıktı. Bir yakınımızı kaybettik; hepimizi sarstı tabii. İntiharı kabullenmek zordur. Geride kalanlara yapılan bir ihanettir çünkü intihar. Suçlayacak başka birini ararız hep; ama bu vakada, böyle bir lüksümüz yok. Chaudhary kendi canına kıydı. Bunu yaparken onu gören bir tanık bile var."

"Doğru söylüyorsun. Özür dilerim."

Lockhart, ayağa kalkıp masanın etrafından dolandı. Bellis ayağa kalkıp ona doğru ilerledi, el sıkıştılar. Bellis'in elleri terden vıcık vıcıktı. Onunla yüzleşmek kolay iş değildi

tabii. Lockhart elini omzuna koyarak sakinleştirmek istedi onu. "Baksana, Trevor. Gelecek hafta, San Francisco'ya gelsene, beraber bir akşam yemeği yeriz. Projeyle ilgili bazı gerçekleri açıklarım sana. Birkaç detayı daha seninle paylaşmanın vakti geldi sanırım. Ne dersin?"

"Olur," dedi Bellis, zoraki bir gülümsemeyle.

Lockhart binadan tek başına çıkıp arabasıyla uzaklaştı. evreyoluna çıkmadan önce telefonu almadı eline. Beckerman'ın numarasını çevirdi.

"Nasıl gitti?" diye sordu Beckerman.

"Daha iyi olabilirdi. Bazı kuşkular söz konusu ama durum şu an için kontrol altında. Chaudhary'nin mekânında bir şey bulabildin mi?"

"Olumsuz. Bildiğini iddia ettiği her ne varsa, kendisine saklamış."

"Anlaşıldı. MTM'yi sıkı gözetim altına almanı istiyorum. Başka sorunlar varsa, öğrenmek istiyorum hepsini."

İKİNCİ BÖLÜM

Hayden yatak odasından bozma ofisindeki bilgisayarını açtı. MTM projesine başlayalı henüz üç gece olmuştu ama epey ilerlemişti. Shane yanılmamıştı. Angaryaydı bu iş, tereyağından kıl çeker gibi hallediyordu o da. MTM, sözleşmede bu iş için tahmini 60 saatlik bir çalışma süresi biçmişti. Elli saatte halledebilirdi Hayden. Belki birkaç bin papelden mahrum bırakırdı kendisini ama bu davranışı ileride tekrar iş alma şansını artırırdı. Mesai saatlerinde yürüttüğü çalışmalarla aynı anda götürdüğü için, MTM işini ne kadar çabuk çıkarırsa elinden o kadar iyiydi hem.

Karşısındaki en büyük zorluk, MTM'nin güvenlik tedbirlerinden kaynaklanıyordu. Çizimlerde, unvanların yerinde kod numaraları görünüyordu. Ayrıca, tüm notlar MTM'nin temin etmediği veri sayfalarına atıfta bulunuyordu. Bu durum, Hayden'ın işini zorlaştırıyordu ama imkânsız hâle getirmiyordu yine de. Mühendisliğin kendine has bir dili vardı. Eğer bu dili biliyorsan, bu tür şeyleri çözebilirsin demektir. Tasarımda, bazı kilit öğelerin eksik olduğunu fark etmişti ama yine de boşlukları doldurmak için yeteri kadar yapboz parçası vardı elinin altında.

Çizilen planları çıkarıp çizim masasının üzerine serdi. Bu kadar büyütülecek ne vardı bu projede hiç anlayamıyordu. MTM, müşterisinin bir çığır açmak üzere olduğunu iddia ediyordu ama ona hiç de öyle gelmemiştir. Tamam, tasarımın tamamı yoktu elinde ama yine de satır aralarını okuyabiliyordu ve dünyayı sarsacak bir şey görememiştir pek. Tasarımlar, özetle manifold sistemleri ve basit basınç kazanlarından ibaretti. Aslında, yangın engelleme sistemi gibi bir şeydi bu baktığı. Marifetin donanımın kendisinde değil, işlevinde olduğunu tahmin ediyordu.

Çalışma azmi gelmişti; o azimle, MTM'yi de müşterisini de unuttu gitti. Geceyi sonlandırmadan önce 11.30'a kadar çalışmıştı. Yaptığı kısmı kaydedip e-postalarını kontrol etti. Yedi yeni mesaj gelmişti. Bunlardan bir tanesi de, Shane'den gelen başlıksız, 20 megabaytlık eklentisi olan bir e-postaydı. Açmak için mesajın üzerine çift tıkladı.

Hayden,

Bu dosyayı sakla. Açma sakın. Okuma da. Sadece güvenli bir yerde sakla. Daha sonra açıklarım.

Shane

E-postayı okuyunca feleği şaşmıştı. Ekteki dosyanın ismi - *Belgel* - de hiç ipucu vermiyordu. Muhabbetin ortasına dalmış gibi hissetti kendisini. Neden Shane ona bir dosya gönderip açmamasını söylesin ki? Açmak için bir dürtü hissetti içinde ama kendini dizginledi. Dosyayı ona emanet etmişti Shane; o da emanete hıyanet etmeyecekti, böylece *Belgel*'i sabit sürücüsüne kaydetti.

Elektronik belgelendirmeye bağlı Şu dũnyada, hiçbir Şeye gũven olmazdı. Sabit sũrũcũler arızalanabilirdi. CD'ler bozulabilirdi. BeŐer ŐaŐar, dosyaları silebilirdi yanlıŐlıkla. Tek bir depolama kaynağı hiçbir zaman yeterli olamazdı. İnternet tarayıcısını açıp hem Özel hem de işle ilgili elektronik dosyalarını yedeklediği ęevrimięi depolama hesabına girdi. *Belge 1*'i de oraya kaydedip e-postayı silerek bilgisayarını kapattı.

Oturma odasındaki kanepeye attı kendini. Uzun bir iş gũnũ geğirmesine rağmen, hemen uyuyamazdı. Televizyonun karşısında gũnũn stresini atıp rahatlamaya ihtiyağı vardı Önce. Daha izlediği komedinin sonuna bile varamadan, merakına yenik dũŐtũ. Shane'in mesajı endiŐelendirmiŐti onu. Çok garipti. Gece vakti Şifreli mesajlar gũnderecek bir tip değildi ki Shane... Ters giden bir Şeyler olmalıydı. Neredeyse gece yarısı olmasına rağmen, telefonu alıp Shane'nin numarasını ęevirdi.

Uzun uzun çaldı telefon. Uyuduğunu tahmin ediyordu ama uyandırmaktan da çekinmiyordu. Shane nihayet telefona cevap verdiğinde, sesinde uyku mahmurluğundan ziyade tedbir işitti Hayden.

“Kimsiniz?”

“Shane, ben Hayden.”

“Şimdi konuŐamam,” dedi Shane. “Sonra ararım seni.”

“Dur, kapama,” dedi Hayden. “Şu e-postayla ilgili konuşalım.”

Shane, bir an için duraksadı. “Hiç aramamalıydın.”

“Her Şey yolunda mı?”

“Hayden, çok geç oldu, buna ayıracak vaktim yok.”

“Benim de saçma sapan e-posta eklentileri için vaktim yok o zaman.”

Shane’in başından savma tavrı, yerini korkuya bırakmıştı. “Açtın mı yoksa?”

“Hayır. Dedğin gibi yaptım.”

“Hata ettim. Boş ver. Sil gitsin. Sonra konuşuruz.”

“Olmaz. Dur,” dedi Hayden ama sinyal sesi vardı artık karşısında.

Neler dönüyordu? Telefonu açtığında, arkadaşının sesi gerçekten de korku doluydu. Korkacak ne vardı ki? Lüks içinde yaşıyordu. Belki para sıkıntısı çekip açgözlü bir tefeciye kaptırmıştı paçasını ama sorun bu da olamazdı. Problem her neyse, e-postaya iliştilmiş o dosyayla alâkalıydı. Dosyayı açmayı düşündü ama Shane ona başka seçenek bırakmadığı müddetçe açmamaya karar verdi. Silmeyecekti de, Shane bir açıklama yapana kadar olmazdı.

Shane’in numarasını tekrar çevirdi ama telesekreter çıktı karşısına. “Hadi ama Shane, aç şu telefonu. Bir terslik var belli ki. Bırak yardım edeyim. Eğer açmazsan, oraya geleceğim.”

Bu tehdidin Shane’i hiç etkilemediğini görünce, kapattı telefonu.

Küfretti kendi kendine... Shane hiç yardımcı olmuyordu. Tehdidinin hakkını verme vakti gelmişti. Anahtarlarını kaptığı gibi arabasına atladı.

Gece yarısı yolların sakin olması, Fairfield ile San Rafael arasındaki mesafeyi on dakika kadar kısaltmıştı. Saat

12.30'u geçerken, Shane'nin evinin önüne çekti arabayı. Karşılaştığı şey sınırlarını bozdu. Evdeki tüm pencerelerden sızan ışık, karanlığı delip geçiyor, evden yükselen ta-kırtılarsa gecenin sessizliğini bozuyordu. Aşağıdaki pen-cereden sızan ışık, evin içinde gezinenlerin gölgeleriyle bölünüyordu. Arabadan inip bahçeye girdi Hayden.

“Bakar mısınız?” diye seslendi birisi arkasından.

Hayden etrafına bakındı. Shane'in karşıındaki evden çıkan bir adam üzerinde sabahlıkla çıplak ayak koşturuyor-du kendisine doğru.

Komşusu, eliyle Shane'in evini gösteriyordu. “O her-geleyi tanıyor musun?” Hayden'a cevap verme fırsatı ta-nımamıştı. “Aşağılık herif, bir saattir bu kahrolası müziği dinliyor. Bazılarımızın sabah işe gitmesi gerekiyor ama.”

Bu civarda yaşayıp da işe gitmeyen biri yoktur zaten diye düşündü Hayden ama düşüncesini kendisine sakladı. Adamı daha fazla kışkırtmaya gerek yoktu.

“Bunun icabına bakmak için gelmiştim zaten ben de.”

“Baksan iyi olacak. Yoksa meseleyi polise bildirece-ğim.”

“Polisi arayan oldu mu?”

“Hayır, ama böyle giderse ben arayacağım.”

Kimsenin polisi aramayacağından emindi Hayden. Site sakinleri, bu kalburüstü topluluğun adının çıkmasını iste-mezdi.

Bu g gösterisinden sonra, komşu beyefendi gitmek için arkasını döndüğünde, Hayden onu durdurdu. “Daha önce böyle bir şey olmuş muydu hiç?”

“Olmadı, bundan sonra da olmazsa iyi olur.” Dönüp evinin yolunu tuttu.

Hayden, kapının önüne kadar gelip zili çaldı. Butondan, zil çanlarının titreştiğini hissedebiliyordu ama çanlar da evden yükselen müziğe yenik düşüyordu.

Omzunun üzerinden huysuz komşuya bir bakış fırlattı. Adam, pencere kenarında durmuş, sözünü tutması beklentisiyle Hayden’ı izliyordu. Kapı tokmağını çevirmeyi denedi Hayden. Kilitli değildi. Kapıyı açiverdi; Shane’e seslendi, ama tıpkı zil çanları gibi, son seviyede bangırdayan ses sistemini aşamadı o da. İçeri girip kapıyı kapattı.

“Shane, kapının açık olduğunu biliyor muydun?” diye bağırdı gürültüye inat.

Cevap alamadı.

Evin içinde ilerlemeye cüret etti. Müzik sistemini sustursa Shane’in koşa koşa yanına geleceğini umarak oturma odasına geçti.

Oturma odasındaki manzara karşısında donup kaldı. Evin içinden hortum geçmiş gibi görünüyordu. Kanepe ve koltuklar ters dönmüş, içleri açılıp parçalanmıştı. Kırık ekranından duman yükselen televizyon, arkaya düşmüştü. Kitap ve kâğıt saçılmıştı her yere. Görünüşe göre kablosu sökülüp kopartılmış telefon, baskılı bir kâğıdın kırılan çerçevesinin üzerine fırlatılmıştı. Derli toplu duran tek şey, bangır bangır çalan ses sistemiydi.

Müziğin sesini kıstı Hayden. Tamamen kapatarak Shane’yi korkutmak istemiyordu. Shane, müziği böyle açıtsa bir bildiği vardı elbet; Hayden de açık bırakacaktı – ama makul bir seviyede. Yukarı katta ağır bir cisim pat diye yere çarpınca, düşünceleri bölündü.

“Shane,” diye haykırdı merdivenleri hızla çıkarken.

Hâlâ bir cevap alamamıştı.

Merdivenin başına ulaştığında, ikinci darbe duyuldu yatak odasından. Ardından, bir şeyler çatırdayıp parçalanmıştı. Merdiven sahanlığını koşarak geçip yatak odasının kapalı kapısına yüklenerek kırdı kapıyı.

Yatak odası da oturma odası gibi harabeye dönmüştü. Bu aşırı dağınıklık, ebeveyn banyosundan başlayıp yatak odasına kadar geliyordu. Elbise odasının kapısı menteşelerinden sökülmüş; elbiseler kapı kenarlarından dışarı taşıyordu. İçi boşaltılıp ters çevrilmiş çekmeceler kaplamıştı her tarafı. Koskoca yatak, diklemesine konulmuş; baza ise duvara yaslanmıştı. Shane, tüm bu yıkıntının ortasında duruyordu elindeki kasap bıçağıyla. Bıçağı kaldırıp saplayıverdi savunmasız mindere. Bıçak sapına kadar minderin içine girdi. İki eliyle bastırıp aşağı doğru kaydırarak, otuz santimlik bir yarık açtı. Bıçağı geri çektiğinde, köpükler fıskırdı yarıktan. Bırakın müziğin kısılmasını, Hayden’in varlığını dahi fark edememişti.

Şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu Hayden. Bangır bangır çalan müzik, Shane’in kurtarıcısı olmuştu anlaşılana. Bu katliamı yüksek sesle maskeleyemeydi, birileri kesin ihbar ederdi polise.

“Tanrı aşkına, Shane. Burada ne haltlar dönüyor?”

Bu cümle, Shane’i trans hâlimden çekip çıkartmıştı. Bıçağını savurarak Hayden’in üzerine yürüdü. “Defol git buradan.”

Hayden’in ödü patladı; bakışları arkadaşının elindeki bıçağa kaydı. Arkadaşının paniklemesine sebep olacak bir

şey yapma niyetinde değildi. Kendi telaşı ikisine de yeter de artardı.

“Ağır ol, Shane.” Elinden geldiğince sakin bir şekilde konuşmaya çabalıyordu Hayden. “Aptalca bir şey yapmak istemezsin.”

“Ağırdan filan alamam. Bulmam lazım onları.”

Bir titreme sardı Shane’i. Önce ellerinde başladı; sonra kollarından yukarı tırmandı tüm vücudunu sarmadan evvel. Titreyen elindeki bıçağa ışık vuruyordu.

Shane, kırılma noktasına yaklaşıyordu; o noktaya vardığı takdirde, kendisinin ya da arkadaşının başına gelebilecekleri düşünmek bile istemiyordu Hayden. Sinir krizi ile Shane arasında duran tek şey Hayden’dı şu anda.

Arkasını dönüp bıçağı tekrar sapladı mindere. Sert kumaş delinince, irkilmişti Hayden ama Shane’in hıncını minderden çıkarması onun hayrınaydı. Tekrar bıçağa yüklenip uzunca bir yırtık daha açtı.

Keşif için bir adım daha attı Hayden ama aynı zamanda kapıya kolayca varabilecek yerde duruyordu. “Neyi bulacaksınız?”

“Böcekleri,” diye yanıtladı Shane, sanki Hayden’in bundan haberi varmış gibi. Boş elini açtığı delikten içeri sokaarak minderin içinde gezdirmeye başladı. “Burada olduklarından eminim. Dinlenildiğimi biliyorum.”

Neler olmuştu? Shane dosya ekli e-postayı, saat sekizden kısa bir süre sonra göndermişti. Otoriter bir tonla yazılmıştı. *Sadece dediğimi yap, soru sorma.* O e -postayı yazan, şu an Hayden’in karşısındaki kişiolamazdı. Paranoya ve korku Shane’in zihnini ele geçirmişti. Beş saat içinde

böylesi bir kişilik değişimini gerekçelendiren şeyler olmaydı. Shane'in kafası güzel olabilir miydi? Hayden, onun uyuşturucu kullandığını hiç görmemişti, ama bu hareketleri başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Hayden bir adım daha attı. "Ne böceği? Ne dinlenmesi?"

"Böcekler işte. Dinleme cihazları. Biliyorsun sen de. Bilmiyormuş ayaklarına yatma." Minderi bıraktı Shane. Elini köpük kaplamıştı; eliyle yatağın yaylarını kontrol ederken açılan sıyrıklardan süzülen kana yapışıp kalmıştı köpükler.

"Peki buldun mu hiç?"

"Hayır," diyerek tükürdü Shane. "Tabii ki bulamadım. Ama buradalar. Burada olduklarını biliyorum."

Shane'in çılgınlığına tanık olmak derinden yaralamıştı onu. Şu hayatta böyle kafa dengi çok az insan tanımıştı. Shane'i de onlardan birisi olarak görüyordu. Arkadaşını bu kadar çaresiz görmek sızlatmıştı vicdanını... Dostlukları ellerinden kayıp gitmişti; her şey için çok geç olduğunda ancak arkadaşının yardımına gelebilmişti.

"Bulmana yardım edeyim," diye fısıldadı Hayden elini omzuna koyarak.

Bu teklifin onu sakinleştireceğini umuyordu ama tam tersi bir tepki yaratmıştı. Shane, öfkeden kudurmuş, elindeki minderini fırlatıvermişti. Heybetli görünüyordu ama Hayden geri adım atmadı. Korkusunu ya da telaşını açık etmeye niyeti yoktu. Azgın bir köpek gibiydi Shane. Saldırması için ufacak bir tahrik yeterliydi.

Karnındaki baskıyı hissetmesi birkaç saniyesini aldı. Çıldırmıştı Shane... Kolları ve boynundaki damarlar belirginleşmiş, kaslarıysa yay gibi gerilmişti. Aşağı baktı

Hayden. Kasap bıçağı karnına dayanmıştı. Bıçağın ucu gömleğini yırtmış, göbeğine batıyordu. Bir adım daha atsa, bağırsaklarını deşecekti. Bu düşünceyle dili damağı kuru. Çok dikkatli davranmak zorundaydı şimdi. Kırılma noktasına gelmişlerdi. Ufak bir dürtme, Hayden'ın canına mal olabilirdi.

Shane, Hayden'ın bakışlarını izliyordu. Etine dayanan bıçağın ucuna baktı. Shane'in gözleri onu tanımış gibi parladı bir an ama bıçağı hâlâ geri çekmemişti.

“Bana yardım edemezsin,” diye hırladı Shane. “Neler döndüğü hakkında en ufak bir fikrin bile yok.”

“Shane, bıçağı bırak. Lütfen.”

İşaret parmağıyla suçlar gibi dürtüyordu bıçağı. Hayden, bıçağın kendisini defalarca dürttüğünü hissediyordu... Karnından sızan kan, pantolonunun bel kısmına damlıyordu.

“Hiçbir fikrin yok, öyle değil mi?” diye üsteledi Shane.

“Hayır, Shane, yok.” Hayden'ın kuruyan boğazında düğümliyordu sözcükler.

Aniden bıçağı yukarı doğru kaydırıldı; Hayden'ın gömleğini de bu arada boydan boya yırtmıştı. Bıçağını tehditkâr bir şekilde çenesinin altında sallıyordu. “O zaman söyle bakalım, bana ne faydan var?”

Shane'de ufakık bir aklışelîmlîk alâmeti aradı ama bulamadı. İşte şimdi paçaları tütüşmüştü. Raydan çıkmış bir trene bağılıydı hayatı ve freni durdurabilecek tek kişî yine kendisiydi.

Hayden ses çıkarmayınca, kanayana dek çenesinin altına bastırdı bıçağı.

“Shane, o bıçakla beni korkutuyorsun gerçekten. Lütfen bırak artık.”

Shane’in içten içe öfkeden köpürdüğünü hissediyor, artık bıçakla kafatasını oymasını bekliyordu ama Shane bıçkın bir hâlde oflayarak döndü, bazaya yöneldi.

“Bir halta yaramazsın. Yürü git.”

Artık bıçağın ucunda kendisi olmadığı için bir ferahlık kaplamıştı içini. Shane, paranoyaya kaptırdığı aklını geri getirmesi için bir şans daha vermişti Hayden’a.

“Shane, dur,” diye emretti. “Dur, neler olduğunu anlat bana. Ben senin dostunum, yardım etmek istiyorum. Edebi-
lirim de ama anlatmazsan olmaz.”

Shane, bazayı deldiği bıçağı elinden bırakmayarak öylece kaldı derin düşünceler içerisinde. Hayden’in yakarışları, sonunda tesir etmiş gibiydi. Elindeki bıçağı bırakıverdi.

Gerginliğin odayı terk ettiğini hisseden Hayden, arkadaşının yanına sokuldu. Ağır ağır, tehdit oluşturmayacak şekilde hareket etmeye dikkat ediyordu. Shane’in kasları hâlâ gergindi ancak ne etrafa saldırıyor ne de geri çekiliyordu. Hayden, arkasından yaklaşarak onu sakinleştirmek için uzanıp kolunu tuttu.

“Hadi Shane,” diye fısıldayıp bıçağı almaya yeltendi. “Bakalım yapabileceğimiz neler var.”

Hayden’in bıçağı almasına ramak kalmıştı ki Shane olayların gidişatını değiştirdi. Sanki Hayden onu bıçaklamış gibi çığlık çığlığa bir dirsek attı. Dirseği, Hayden’in kaşını yarmıştı. Kafası geriye düşerken, gözünün önünde bin voltluk noktacılar çakıyordu. Sersemletici bir bulan-tı dalgası çarpmıştı vücuduna. Sendelerken ayağı mindere

takıldı, sert bir şekilde sırtüstü yere düştü, düşerken de kafasını duvara çarptı.

Shane, bazaya saplı bıçağı çekip çıkarttığı gibi odadan koşarak uzaklaştı.

Hayden, zorla ayağa kalkmaya çalıştı; kalkmasıyla da kafatasının içerisinde bir patlamayı tetiklemiş, bir süre yüzükoyun durmak zorunda kalmıştı. Bir dakika beklemesi gerekiyordu ağrının geçmesi için.

Evin içinde bir yerlerden bir çatırtı yükseldi. Gürültü, Hayden'in yaralı beynini ikiye ayırmıştı sanki. Shane'in küfrettiğini, ardından da garaj kapısının açıldığını işitti.

"Hay aksi," diye homurdandı Hayden.

Yan dönüp duvardan destek alarak ayağa kalktı. Bulanıtı tekrar başlamıştı; yatak odasının kapısından sendeleyerek çıkmadan önce dengesini sağlamak için ayakta bekledi bir süre. Merdivenlerden güçlükle iniyordu, attığı her adım beynine beynine vuruyordu sanki.

Bir araba motoru kükredi. Shane'in, Infiniti sedanı garajdan çıkarıp sokağın ortasında zınc diye durduğunu görmek için tam vaktinde yetmişmiş ön kapıya. Arkadaşına seslendi ama o gaza bastı ve gitti.

"Aman Tanrım, Shane!"

Shane artık sadece kendisi ve Hayden için bir tehlike arz etmiyordu. Son sürat giden bir silahtı o artık...

Hayden, duyduğu acıya rağmen dişini sıkarak bahçeye park ettiği arabasına koştu. Direksiyona geçti.

Shane'in şikâyetçi komşusu pâyda olmuştu yine, evini caddeye bağlayan yolda bekliyordu. Güvenlik lambasının ışığıyla aydınlanıyordu öfkeli suratı.

Hayden, Mitsubishi Eclipse'sini gazlayarak, öfkeli komşunun araba yolunda hızlı bir U dönüşü yaptı. Arabayı doğrudan üzerine sürünce, adam yerinden zıpladı. Bir şeyler mırıldandı ama Hayden umursamadı bile. Artık bu son olayla polis çağırır diye umuyordu. Polise ihtiyacı vardı artık.

Shane ile aralarında dört sokak vardı; arayı açmaya da devam ediyordu. Shane'in pervasızlık gibi bir avantajı vardı nasıl olsa. Ne kendisinin ne de başkasının güvenliği umurundaydı. Yolda çok fazla kişi yoktu, olanları da yol kenarına iteleyip karşı şeritten gidiyor, ne trafik ışıklarında duruyor ne de işaretlere uyuyordu. Katliamı engelleyen tek şey, diğer sürücü ve yayaların kendi can sağlıklarını düşünmeleriydi.

Hayden'da ise, Shane'deki pervasızlık yoktu; bu yüzden aralarındaki mesafenin daha da açılmasını izlemekten başka çaresi de yoktu. Arabası görüş alanı içerisinde olsun da ne kadar önden giderse gitsin. Gideceği yere varmasını engelleyemeyebilirdi bu şekilde ama en azından gittiğinde yapmayı planladığı şeyden alıkoyabilirdi onu.

Yol sathından gidiyordu Shane. Sir Francis Drake Bulvarına saptı. Batıya, San Anselmo'ya doğru ilerliyordu. Kasaba boyunca ağır ağır ilerleyen dar ve yoğun bir yoldu. Hayden, bu arada yetişmişti, ama Shane komşu şehre sarpınca bu avantajını yitirdi. Açık yolda izini kaybettirmişti.

Şu noktada onu kaybetmiş olamazdı Hayden. Cep telefonunu çıkarıp Shane'in numarasını tuşladı. "Ne olur telefonun yanında olsun," diye mırıldanıyordu telefon çalarken.

Shane'in nereye gittiği hakkında en ufak bir fikri dahi

yoktu. Önemli bir yer olmalıydı, ama Fairfax'ı da geçince gidilecek pek fazla yer kalmıyordu; sadece bazı bağımsız ilçeler ile park bölgeleri vardı. Tabii ki şunu da unutmamak gerekir ki Shane şu anki ruh hâlindeyken, her şeyin peşinde olabiliirdi. Hayden, neyin peşinde olduğunu umursamıyordu zaten, yeter ki artık dursun.

Tam umudunu yitirmek üzereydi ki Shane telefona cevap verdi. "Beni takip etmeyi bırak."

"Bırakamam. Yardım etmek istiyorum."

"Bunun için çok geç."

Hayden hız göstergesine baktı. Shane telefonu açalı, hızı düşmüştü. Yıldırım hızıyla giderken bir yandan da başka bir şey yapması mümkün değildi. Bir şeyden feragat etmek gerekiyordu. Telefonda konuşmanın Shane'i de yavaşlattığını umuyordu sadece.

"Shane, nereye gidiyorsun?"

"Çok uzaklara."

"Sorunlarından kaçamazsın."

"Kaçtığımı da nereden çıkardın?"

Shane'in tavrını hiç beğenmemişti. Evdeyken şahit olduğu delilik gitmiş, yerini robotsu bir soğukkanlılığa bırakmıştı. Onun bu sakinliği, Hayden'in sinirlerini hiç mi hiç yatıştırmıyordu. Kuantum kişilik değişimleri hayra alamet değildi.

"Tamam, madem kaçmıyorsun, ben de seninle geleyim."

"Olmaz."

"Kahretsin, Shane. Nereye gidiyorsun?"

"Güzel bir yere."

Hayden, üzerinde Samuel P. Taylor State Park yazan bir tabelayı süratle geçti. Orman yolun etrafını sarmış, gecenin karanlığından saklıyordu onu. Yol kıyısı boyunca süzülüyordu dere. Yol virajlarla kıvrılıyordu. Shane görüş mesafesinden çıkalı bir süre geçmişti ama bu yoldan çıkılmış olamazdı yine de. Dönecek bir yer yoktu hiç.

“Gönderdiğin dosyadan bahset. Nedir o?”

“Onu sil. Unut. Kimseye hayır gelmez ondan.”

“O zaman anlat bana.”

“Kapatmam gerek.”

“Hayır. Kapatma. Ben senin dostunum ama sen bana yabancıymışım gibi davranıyorsun. Bu yaptığın reva mı, ikimize de?”

Bu sözler, Shane’i duraksatmıştı. Motorunun yavaşladığını, kavislere girdiğinde tekrar hızlandığını işitti. O kadar da uzaklaşmış olamazdı. Camı açıp dinlemeye koyuldu Hayden. Rzgrdan başka bir ses yoktu camdan içeri dolan...

“Evet, dostumsun,” diye karşılık verdi Shane. “Sorularının yanıtını duymayı hak ediyorsun, ama bunun için çok geç artık.”

“Değil. Ben nemsediğim müddetçe, asla geç değil.”

“zgnm ama yle.”

Telefonun diğer ucundan Shane’in toprak yolda yaptığını ani fren sesiyle, kapı açılma sinyali duyuldu. Okkalı bir küfür savurdu Hayden. Onu atlatıp gideceği yere varmıştı bile Shane. Gaz pedalına yüklendi tekrar.

“Veda vakti geldi artık.”

“Hayır, gelmedi.”

“Geldi,” diyerek telefonu kapattı Shane.

Hayden telefonunu fırlatıp var gücüyle gaza bastı. Mitsubishi’siyle virajlara daldı. Spor araba, virajı aldığı hâlde hızını koruyordu. Shane’in yürüyerek ne kadar uzaklaşmış olabileceğini hesaplamaya çalıştı. Hız göstergesindeki korkunç rakama bakılırsa, fazla mesafe kalmamış olsa gerekti. Hâlâ yetişme şansı vardı ona.

Sağ taraftaki kör viraja girdiğinde, yerinden hopladı kalbi.

Başka bir virajla kıvrılıp ufukta kayboluyordu yol. Oraya varmadan, yayalar için yapılmış ahşap kirişli bir köprü bulunuyordu; yola göre çok yüksek olmamakla birlikte, dereye göre epey yüksekte kalıyordu. Köprünün tepesine tırmandı Shane. Kirişe kadar uzanan bir halat sarkıyordu boynundan.

Hayden, var gücüyle frene asıldı. Ön tekeri, yoldan çıkıp toprak yola doğru kaymıştı. Mitsubishi, onu dereye fırlatmakla tehdit etti ama diğer üç tekerlek önlemişti böyle bir faciayı. Cep telefonu çalınca duruverdi yolun ortasında. Yolcu koltuğunun altından çekip kurtardı telefonu. Shane’in ismi çıkmıştı küçük ekranda.

“Olduğun yerde kal yoksa atlarım.”

“Shane, in aşağı.” Hayden rica etmiyor, emrediyordu. Artık nazını çekemeyecekti. “Eve gider, bir çaresini buluruz. Sana yardım getireceğim. Sen nasıl istersen öyle yaparız ama önce in oradan aşağı.”

“Yardım için çok geç.”

Hayden’in dili damağı o kadar kurumuşt ki yutkunamıyordu bile.

“Neden getirdin beni buraya?”

“Ben getirmedim. Sen takip ettin beni. Bunu kendim için yapıyorum.”

Shane nasıl böyle dönülmez bir yola girmiş olabilirdi? diye düşündü Hayden. Daha geçen hafta şakalaşıp gülmüşlerdi. Geçen onca yıldan sonra yeniden paylaşıyorlardı yaşadıklarını. Shane artık yalnızca intihar tehdidi savurmuyor, hakikaten de gerçekleştirmeye niyetleniyordu. Hayden, araba motorundan gelen hırıltıyı dinleyerek kendisini bu gerçekliğin dışında tutmaya çalışıyordu.

“Bir konuda haklısın,” dedi Shane. “Dostummuşsun hakikaten de.”

“O zaman aptalca bir şey yaptığın takdirde, beni inciteceğini de bilmen gerekir.”

“Biliyorum.” Sözleri sertti.

“Dost dediğin, yapmaz dostuna bunu.”

Shane uzunca bir süre cevap veremedi. “O hâlde ben boktan bir dostum.”

Hayden’in korkudan kanı donmuştu. Kendisi için değil, Shane için korkuyordu. Kararları Shane veriyordu, Hayden sadece bir seyirci durumuna indirgenmişti. Göğsünde bir baskı hissetti Hayden, nefesi daralıyordu. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Shane duymamıştır diye umuyordu ama duymuştu çoktan.

“Üzgünüm, Hayden, ne yaptıklarını bilmiyorsun. Ne yaptığımı... Korkunç bir şey bu... Seni ve başka birçok kişiyi üzeceğim ama bunu yapmak zorundayım.”

“Shane, ne demek istediğini anlamıyorum. Açıkla biraz.”

Vakit kazanmaya çalışıyordu Hayden. Başka bir sürücünün gelip o anki dinamiği değiştirmesini hem umuyor hem de bundan korkuyordu.

“Belki bir dahaki sefere...”

Şakayla karışık cevap vermişti Shane. Hayden’in içi parçalanmıştı. Shane, normal bir insan gibi konuşuyordu yine. Sözlerinin ne kadar açık ve net olduğunu göstermek adına o an için deliliği bir kenara bırakmıştı ama garip bir dürüstlüktü bu... Aklı başında hiçbir adamın boynunda sallanan bir ip olmazdı konuşurken.

“Lütfen, Shane. Yapma.” Hayden artık tükenmişti. Aklına söyleyebilecek başka bir şey gelmiyordu.

Uzaktan bakılınca, ağaçların arasından sızan ay ışığı ve Hayden’in arabasından süzülen farlarla aydınlanan Shane, başını sallayıp telefonu fırlattı.

Debriyajdan ayağını çekip gaza yüklendi Hayden. Araba zorlanarak ileri fırladı. Yüz metre, alınmayacak kadar uzun bir mesafe değildi. Koşucuların bu mesafeyi kat etmesi on saniye bile sürmüyordu. Eğer arabayı köprünün altına gelecek şekilde konumlandırabilirse, Shane atlayacak yer bulamazdı.

Her şeye rağmen yüz metre, yer çekimi ve Shane’in boynuna bağlı ipin kısırlığıyla yarışamadı. Atlamıştı ve ipin sonuna varmıştı göz açıp kapayıncaya dek. Boynu kırıldığı an, henüz yanına bile yaklaşmamıştı Hayden.

Arabadan fırlayıp koşmadı. Bir anlamı yoktu ki artık. Dehşetengiz bir sessizlik içinde oturup gecenin karanlığında arkadaşının bir ileri bir geri sallanan cesedini izledi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Polis memuru Mark Rice'in cep telefonu çaldığında, Dedektif Ruben Santiago çoktan üzerini giyinmiş beklemekteydi. Marin Eyaleti Şerif Ofisi nöbetçi amirinden gelen telefon, önce karısını uyandırmış; karısı dirsek atınca kendisini de uyandırmıştı. Santiago, ailesini tekrar uyandırmadan çıkmıştı evden. Rice, sokağa park etmiş beklemekteydi arabasının içinde.

Normal şartlar altında bu göreve tek başına giderdi ama dedektif biriminde henüz deneme süresinde olan Rice, kıdemli bir dedektifin yanına ortağı olarak verilmişti. Santiago'nun düşüncesine göre, fena bir delikanlı sayılmazdı şu Rice. Eskiden bahriyeliymiş, şimdiyse emniyet teşkilatında ilerlemek için can atıyordu. Madem bu işte bir yerlere gelmek istiyordu, o zaman ortada gece yarısı uyandırılmaması için de bir sebep yoktu.

Rice'in bulunduğu araca doğru koşarak geçti ön bahçeyi Santiago. Kalçası koltuğa değer değmez, gazladı Rice.

Santiago omzunun üzerinden geride kalan, ışıkları sönmüş sessiz yuvasına baktı. Oğlu Alex Marinlere katılınca, ev sessizleşmişti; başka bir bölgeye tayin edildiğindeyse,

ses seda çıkmaz olmuştu artık evden. Alex'in can güvenliğinden endişelenmeden geçirdiği tek bir saniye dahi yoktu. Rice, umut vermişti ona. Görevlerde faal olarak yer almakla dolduruyordu vaktini. Alex de öyle yapardı. Önünde uzanan yola çevirdi bakışlarını tekrar.

“Pekâlâ, ne biliyoruz?” diye sordu.

“Anlam ifade eden bir şey bilmiyoruz aslında. Bir saat kadar önce, 28 yaşındaki Shane Fallon, San Rafael'deki evinden ayrılıp Sam Taylor Park'a kadar gitmiş ve oradaki köprüde kendini asmış.”

Bir intihar daha, diye düşündü Santiago. İnşallah bu Marin Eyaletinde başlayan yeni bir akım filan değildir. Sundip Chaudhary'nin ölümüne ilişkin tutanakları bile tamamlamamıştı henüz.

“Görgü tanıkları?”

“Bir kişi,” diye cevapladı Rice. “Hayden Duke, Fallon'un bir arkadaşıymış.”

“Arkadaşı mı? Gece saat 1'de bu heriflerin ne işi varmış orada, gezmeye mi çıkmışlar?”

“Duke, Fallon'un sinir krizi geçirerek evi terk ettiğini iddia ediyor. Onu takip etmiş, nihayet yetişebildiğindeyse boynunda bir iple köprü'nün üzerine çıkmış hâlde bulmuş onu. Durdurmasına fırsat tanımadan, atlamış adam.”

“Sinir krizi...” diye tekrarladı Santiago alaycı bir üslupla. Basit bir intihar vakası esrarengizleşmişti bir anda. “Birin Fallon'u itmediğinden emin miyiz?”

“Öyle görünüyor, ama tabii bunlar sadece tek bir görgü tanığının ağzından duyduklarımız.”

Sir Francis Drake Bulvarına çıkmak için ara sokağa saptı Rice. İyice hızlanıp siren kapalı, ışıklar açık hâlde, uyuyan kentlerin içinden süzülüp geçtiler. Santiago, koltuğun kenarlarına tutundu sımsıkı. Süratten nefret ederdi. Rice'nin yıldırım hızı kısa süre sonra kesilmişti. Parka girdiklerinde kalabalıklaşan yol, yavaşlamaya zorlamıştı onları.

Ağaçların arasında bir parlayıp bir sönen kırmızılı mavili ışıklar, istikametlerine ulaştıklarını gösteriyordu. Keskin bir viraja girerken yavaşladıklarında, bir araya toparlanmış keşmekeş belirdi karşılarında. Memurlar, yolu kapatarak tek şeride indirmişlerdi. Marin Eyaleti Şerif Ofisi'nden iki birim; ambulans, İnfiniti sedan ve iki kapılı spor Mitsubishi'nin etrafını sarmıştı. Rice arabayı durdurarak ilerideki araç zincirine katıldı.

Köprüden bir ip sallanıyordu ama ucuna bağlı bir ceset filan yoktu ortalıkta. Cesetle karşılaşmadıkları için şükretti içinden Santiago; sonra Rice ile birlikte araban indiler.

Ağaçlardan oluşan gök kubbe, bir önceki günün sıcaklığından tutabileceği kadarını tutmuştu. Bunun yanında, çamlardan yükselen hoş koku da, gece görevinin nahoşluğunu alıp götürmüştü.

Dükkâna göz kulak olan görevli memur, gelip görevi resmen Santiago'nun üzerine yıktı. Bunu yaparken bu kadar şen şakrak olmasaydı, Santiago umursamazdı hiç. Rice'ın anlattıklarından fazlası yoktu memurun aktardığı bilgilerde. Santiago, adama teşekkür edip trafik denetimi görevi verdi.

"Nöbetiniz bitince, hem senin hem de ortağının ifadesini istiyorum."

Başıyla onayladı memur. "Hazırlarız."

Cesedin nerede olduğunu sormasına gerek yoktu. Yolun kenarındaki sarı battaniyeye sarılı cesedi hemen seçmişti. Memurlardan birisi, meraklı bakışlardan saklasın diye devriye aracını cesedin önüne çekmeyi akıl edebilmişti.

"Adli tıp görevlisi nerede?" diye sordu Santiago.

"Yolda."

"Nasıl aşağı indirdiniz?" diye sordu Rice.

"Biz değil, görgü tanığı indirmiş."

Enteresan, diye düşündü Santiago. Belki de hikâyenin ardında yatan başka şeyler de vardı. "Öyle mi? Nerede peki kendisi? Bunu neden yaptığını sormak istiyorum."

"Sağlık ekibinin yanında. Fallon, köprüden balıklama atlamadan önce hırpalamış biraz bizimkini."

Santiago ile Rice, kadın sağlık görevlisinin Hayden'a pansuman yaptığı ambulansa doğru yürüdü. Hayden ambulansın tamponuna oturmuş, sağlık görevlisi de son rötuşları yapıyordu. Kadının salaş ve gösterişsiz önlüğünün altındaki endamını görebilmek mümkün değildi. Hayden'ın alınına bir yara bandı yapıştırdı.

Saldırı izlerini saymazsak, Hayden Duke eli yüzü düzgün bir adamdı. Evinde bir yerlerde ismine gelmiş bir Dockers kataloğu olduğu kesindi. Santiago'nun zihninde canlandırdığı kişiye hiç benzemiyordu doğrusu.

Santiago, tanışma faslını aradan çıkarıp sağlık görevlisine sordu, "Durumu nasıl?"

"Önemli bir şeyi yok. Sadece sıyrıklar." Shane'in bıçağı bastırıldığı yerleri gösterdi. "Kafasının arkasından fena darbe almış. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir."

“Ve ölümcül bir baş ağrısı,” diye ekledi Hayden.

Görevli gülümsedi. “Ve ölümcül bir baş ağrısı, anlaşıl-
lan.”

Söylemeye gerek bırakmadan, işlerine baksınlar diye onları yalnız bıraktı.

“Konuşabilir miyiz, Bay Duke?” diye sordu Santiago.

“Tabii.”

“Şu parlak ışıklardan uzaklaşalım önce,” dedi Rice.

Dereye nazır virajın başına kadar yürüdüler. Santiago, yüzü köprüye dönük hâlde durmuş, böylece Shane’in atladığı yere sırtını verecek şekilde durmaya zorlamıştı Hayden’i. Kopan ipin sallandığı köprü manzarası, görgü tanığını daha kolay çözerdi aslında ama zamanı gelmemişti henüz.

“Bu olaylar beni de etkiledi ama size sormak istediğim bazı sorularım var,” dedi Santiago. “Cevaplamanızın sakıncası yok; değil mi?”

“Tabii ki yok.”

“Shane’i yakından tanır mıydınız?”

“Üniversiteden arkadaşız.”

“Aramamız gereken bir yakını var mıdır başka?”

“Kız kardeşi Rebecca var. Los Angeles’ta yaşıyor.”

“Siz Fairfield’da yaşıyorsunuz. Doğru mu?”

“Evet.”

“Hafta içi iş günü olduğu hâlde evden epey uzaklaşmışsınız,” dedi Santiago.

“Marin Tasarım Mühendisliği’nde Shane ile birlikte çalışıyoruz. Sözleşmeli çalışanıyım.”

“Evle iş arasında mekik dokuyorsunuz yani?” diye sordu Santiago.

“Hayır. Evden çalışıyorum ben.”

“Pekâlâ. Anlıyorum. Bay Fallon’ı gecenin bir vakti neden aradınız peki? On bir buçuk, iş görüşmesi yapmak için biraz geç bir saat.”

“MTM’nin bu projeyi teslim tarihi çok yakın, o yüzden gece gündüz çalışıyorlar. Benim bir sorum olduğunda yönelmem gereken kişi Shane’di; aklıma bir şey takıldı, ben de onu aradım.”

“Ne sordunuz?”

Hayden, Santiago’nun anlamadığı teknoloji jargonunda bir şeyler zırvaladı. Cevabı yeterince inandırıcıydı ama Santiago ortada bir yalan olduğunu sezmişti. Hayden önce yukarı bakmış sonra da gözlerini kaçırmıştı – klasik yalancı refleksi... Santiago iç geçirdi çaktırmadan. Görgü tanıklarının yalan söylemesinden hiç hoşlanmıyordu. Hayra alamet olmazdı hiç.

“Pekâlâ,” dedi Santiago. “Elimdeki rapora göre, sırf arkadaşınızın sesi garip geliyor diye Fairfield’dan San Rafael’e 80 kilometrelik yol gitmişsiniz.”

“Doğru.”

Santiago kafasını yana doğru eğdi. “Kusura bakmayın ama bu işgüzarlık biraz abartılı geldi bana.”

Hayden, cesedin olduğu istikamete baktı. “Arkadaşımın öldüğünü düşünürsek, pek de abartılı bir hareket sayılmaz.”

Santiago elindeki rapora hafifçe vurdu. “Polis memuruna, Shane’in korkunç bir şey yaptığını iddia ettiğini belirt-

mişsiniz. Bu korkunç şeyin ne olduğuna dair bir fikriniz var mı?”

“Yok.”

Önce yukarı bakıp sonra gözlerini kaçırmamıştı bu kez.

“Ama sıkı dostmuşsunuz. Az çok bir şeyler biliyorsunuzdur.”

“Öyleyiz ama geçen haftaya kadar irtibatımız kopmuştu.”

“Görüşmediğiniz süre ne kadardı?”

“Üç yıl.”

“Shane’in kafası güzel bir hâlde olduğunu söylemişsiniz.”

“Öyle gibiydi. Sanrılar görüyordu. Olmayan böcekleri ararken evin altını üstüne getirmişti. Bence o an beni bile tanıyamamıştı.”

“O yüzden mi bıçakladı sizi?”

“Beni bıçaklamadı.”

Santiago, Hayden’in gömleğindeki kanlı yırtıkları işaret etti. “Bıçaklamadı mı? Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, arkadaşımız size saldırdı.”

Hayden bir şey söylemeye kalktı ama kendisini tuttu. Santiago, tutmamasını yeğlerdi. Kafasının taşı atarsa, ağzından bir şey kaçırabilirdi belki. Biraz daha üstüne gitmeye karar verdi.

“Shane’in hangi uyuşturucuları kullandığını biliyor musunuz?”

“Uyuşturucu kullanmıyordu,” diye tersledi Hayden.

“Ama üç yıldır onu görmüyordunuz,” dedi Santiago. “Artık neler yaptığını bilmiyorsunuz.”

Bu sözler yatıştırırmıştı Hayden’ı. “Ben dostumu tanırım. Uyuşturucu bağımlısı filan değildi. Ona göre değildir böyle şeyler.”

“Kanında uyuşturucu bulacağımızı düşünüyor musunuz peki?”

“Evet,” diye kabul etti Hayden.

“Bu geceki olaylar için bir açıklamanız var mı?”

Hayden kafasını salladı. “Hafta sonu gayet iyi görünüyordu.”

Santiago başıyla onayladı. “Bulabileceğimiz bir şey var mı diye Shane’in özel hayatını inceleyeceğiz. Siz uyuşturucu kullanıyor musunuz, Bay Duke?”

“Ne saçma sapan bir soru o öyle?”

“Sakin olun, Bay Duke,” dedi Rice.

“Başlarım sakinine,” dedi Hayden. “Biraz önce arkadaşımın kendisini astığını gördüm, şimdi de siz kalkmış beni uyuşturucu kullanmakla mı suçluyorsunuz?”

“Bay Duke,” dedi Santiago. “Herkesin sakladığı kirli çamaşırları vardır, tabii ki bu çamaşırları açığa çıkarıp herkesin gözü önünde havalandırmak istemezler. Sizi uyuşturucu kullanmakla suçlamaya veya Shane Fallon’ın adını lekelemeye çalışmıyorum. Benim tek isteğim, meselenin özüne inebilmek. Bay Fallon dengesini kaybetmiş. Onu bu noktaya getiren şey eğer uyuşturucuysa, bunu bilmem gerekir. Cevapları şimdi almam, beni hem mahcubiyetten hem de bir sürü zaman kaybından kurtarmış olur.” Söylediklerini

Hayden'in sindirebilmesi için bir süre duraksadı. "Peki, Shane'e uyuşturucu temin ettiniz mi ya da bu gece hangilerini kullandığını biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Teşekkürler," dedi Santiago. "Neden cesedi aşağı indirdiniz?"

Hayden dönüp köprüye baktı. "Shane, yolun tam üzerinde sallanıyordu. Oradan geçecek herhangi bir araç ona çarpabilirdi. Onu aşağı indirmek insanlık vazifesiydi."

Santiago, alçak köprüye baktı uzun uzun. Tır geçemezdi altından. "Aşağı nasıl indirdiniz peki?"

"Vücudunu desteklesin diye arabayı tam altına çektim, arabanın üstüne çıkıp ipi keserek yere indirdim."

"Pek iç açıcı bir durum olmasa gerek. Özellikle de arkadaş olduğunuzu düşündürsek."

"Hem de hiç değildi."

"İpi neyle kestiniz, onun size saldırdığı bıçakla mı?"

"Arabada bir maket bıçağım var."

"Çok pratiksiniz."

Olayın farkına varmasıyla gözleri açıldı Hayden'in. Santiago artık şaşırtmaca yapamayacaktı. Hayden test edildiğini fark etmişti bir kere. Bu durum Santiago'nun canını hiç sıkmadı. Yalancılar başka yollarla da ele verirdi kendilerini nasıl olsa.

"Bunu mühendis olmama verin."

"Bunları kayıt altına almam gerekiyor," dedi Santiago. "Ofisime gelip resmî bir ifade vermenizi rica ediyorum. Lütfen bizi takip edin, Bay Duke."

Kendi arabalarına binmeden önce, Hayden'ı arabasına bıraktılar. Rice, iki arabadan oluşan konvoyu şehir merkezindeki ana üsse götürdü.

“Yalan söylediğini düşünüyorsun,” dedi Rice.

“Bir şey saklıyor,” dedi Santiago. “Orası kesin.”

“Fallon'ı onun ittiğini mi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Kötü sonlanan bir uyuşturucu partisi de olabilir. Bay Duke'u biraz daha sıkıştırana kadar bilemem.”

Dışarısı hâlâ karanlıktı ama Hayden San Rafael Şerif Ofisi'nden çıktığında hâlâ gece vaktiymiş gibi hissetmişti. Gösterge tablosunda saat 04.16'yı gösteriyordu. İşe gitmeden önce bir saatlik uyku çekebilse ne iyi olurdu. Uyuyabilirse tabii...

Yollar açıktı, hızlanmaya çalıştı ama yeterli enerjisinin olmadığını gördü. Kalan nesi varsa alıp götürmüştü Santiago ile Rice. Görüşme acımasız değilse de sert geçmişti. Santiago, olası uyuşturucu faktörü üzerinde durmuştu. Shane'in hangi uyuşturucuları kullandığını biliyor muydu? Uyuşturucuyu nereden temin ediyordu? Ne zamandan beri müptelaydı? Muhteşem bir sitede oturuyordu sonuçta. Orada da uyuşturucu satıyor muydu yoksa? Hayden'in cevaplayamadığı sorulardı bunlar.

Nihayet Santiago geri çekilerek Hayden'in ifadesini imzalayıp gitmesine izin vermişti. Bu hamle Hayden'ı hiç rahatsızlatmamıştı. Tuzağa düşürülüyormuş gibi hissediyordu. Onu töhmet altında bırakmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu Santiago. Nefesini boşa harcıyordu. Bu geceki katliamda, görgü tanığı olmaktan başka bir payı yoktu. Cevaplanması gereken tek soru Shane'in neden intihar ettiğiydi; işlenen herhangi bir suç yoktu bu trajedide oysa.

Santiago'nun gösterdiği bu muameleden kendisini sorumlu tutuyordu aslında. Kendi kaşınmıştı. Ser verip sır vermeyince kuşkulandırmışlardı tabii. Shane'in gönderdiği dosyadan bahsetmek istememesini, uyuşturucu meselesine bağlayarak yanlış yorumlamışlardı. Dosyayı saklamak belki aptalca bir hamleydi ama Shane'in ismine leke sürül-sün istemiyordu sadece. Mahremiyetinin korunmasını hak ediyordu Shane. İntiharının özünde yüz kızartıcı bir suç yatıyorsa da, bunu dünyaya duyurmaya gerek yoktu. Eve gittiğinde açacaktı dosyayı. Dosya Santiago'nun yürüttü-ğü soruşturmaya ilişkin bir şey içeriyorsa, teslim edecekti. Eğer yoksa o zaman onları hiç ilgilendirmezdi bu dosya.

Olanları unutup direksiyon başında uyumamaya odaklanmaya çalıştı ama otomatiğe bağlamıştı bir kere, görüşmeyi zihninde tekrar tekrar canlandırıyor. Santiago'nun savını bir türlü çürütememişti. Shane'i üç yıldır görmüyordu. Onu hâlâ üniversite yıllarındaki kadar iyi tanıdığını da nereden çıkarmıştı? O zamanlar aralarından su sızmiyordu. Ölümüne kankaydılar. Shane dibe vurduğunda -ailesini kaybettiği zamandı bu- onun yanındaydı. Ama mazide kalmıştı artık bunlar. Hayat onları farklı istikametlere yöneltmiş, arkadaşlıkları da ellerinden kayıp gitmişti yavaş yavaş. O kadar da yakın değilmişler demek... İşin aslı, şimdiki Shane, iyi tanıdığı eski dostu Shane değildi artık. Bu itiraf gönlünü bulandırmıştı.

Dağ yamacında, arabayı kenara çekti; kendini daha fazla tutamamıştı. Kurtaramadığı dostu için ağlıyordu. Shane kasp bıçağını göbeğine dayadığında korkudan ödü patladığı için ağlıyordu. Yorgun, aklı karışık ve yasta olduğu için; üstelik artık doğru düzgün düşünemediği için ağlıyordu. Hün-

gür hüngür ağladı. Kendisini daha iyi hissetmiyordu ama. Hâlâ midesi bulanıyor, başı çatlayacak gibi ağrıyordu, her şeye rağmen araba sürebilecek durumdaydı yine de.

I - 80 numaralı otobandan çıkıp evinin istikametini tuttuğunda, saat beşi geçiyordu. Toz toprak içindeki elbiselerinin içinde böcekler geziyormuş gibi hissediyordu, kafasının içi de pamukla doldurulmuştu sanki. Tek isteği geçirdiği şu son altı saati kafasından silmek için uyuyabilmektir. İşyerini arayıp geç geleceğini bildirecekti.

Uzaktan kumandaya basıp arabasını garaja park etti Hayden. Arabadan indiğinde, ayakta duracak mecali kalmamıştı ama olağandışı bir şeyler olduğunu sezdiği anda sersemliğinden sıyrılıverdi. Garajı eve bağlayan kapıyı açar açmaz, olduğu yerde donakaldı. Bir dağınıklık fark etti evinde. Hiçbir şey duymamıştı ya da burnuna gelen herhangi bir koku yoktu. Daha belirsiz bir şeydi bu... Birileri girmişti evine. Shane'in öldüğünden ne kadar eminse, bundan da o kadar emindi.

Yavaş yavaş içeri girdi, kapıyı arkasından kapatma zahmetine girmemişti. Kılını kıpırdatmadan durup etrafı dinledi. Buzdolabının uğultusunun dışında çit çıkmıyordu. İçeri her kim girdiyse, artık evde olmadığı belliydi. Evin ön kapısını kontrol ettiğinde, bıraktığı gibi olduğunu gördü. Bununla birlikte, mutfaktaki sürme kapı için aynısını söyleyemezdi. Kilidi sökülmüştü. Şaşırmadı. Ön kapının yaysız kilidi zaman kaybettirirdi, bahçe kapısı öyle değildi oysa. Güvenlik açısından kullanılan teknolojiye bakıldığında, ancak bir çekmece kadar güvenliydi.

Koridorun ışıklarını yakıp bekledi. Ortalıkta basıldığı için etekleri tutuşup kaçmaya çalışan herhangi bir hırsız olmadığından oturma odasına gitti yol boyunca ışıkları yakarak. Oda alt üst edilmişti; mobilyalar ters çevrilmiş, kırılacak eşyalar kırılmıştı, televizyon ve DVD oynatıcısıysa görünürde yoktu. Tam da beklediği gibi... Shane, geçerken uğramış gibi görünüyordu evi.

Yatak odaları da diğer odalardan farksızdı. Son olarak, ofisini kontrol etti. Çizimler, kâğıtlar ve CD'ler etrafa saçılmıştı. Masaüstü ve dizüstü bilgisayarlarının yerinde yeller esiyordu. Shane'in dosyasını okuma şansı da bilgisayarlarıyla birlikte yok olmuştu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Fairfield polis memurlarından birisi uyandırmıştı Hayden'ı. Kapıyı açan olmayınca, polis memuru da hırsızların yolunu izlemiş, mutfak kapısından girmişti içeri. Memur, oturma odasında yere uzanmış hâlde bulmuştu onu. Yatağında ya da kanepede yatardı yatmasına ama ikisi de ters çevrilmişti ve sevk memuru suç mahallini bozmamasını tembihlemişti; o da çareyi yere kıvrılmakta bulmuştu. Yastık niyetine kollarını kavuşturup üzerine yattığından uyuyabileceğini hiç sanmıyordu ama bitkinliğine yenik düşmüştü. Memur, onu uyandırabilmek için dürtmek zorunda kalmıştı. Saate baktı. Altı olmuştu.

“Hayden Duke?”

Hayden başıyla onayladı.

“Kimliğinizi görebilir miyim?”

Sürücü ehliyetini çıkartıp gösterdi Hayden. Memur, inceledikten sonra kimliği geri verdi. “Ben polis memuru Rick White .”

Yıkımı inceliyordu White. “Evi bu hâlde mi buldunuz?”

“Evet.” Eliyle saçlarını düzeltti Hayden.

White iç geçirdi. “En azından o esnada evde değilmişsiniz. Sigortanın karşılayamayacağı tek şey sizsiniz sonuçta.”

Bu kendi kendini yetiştirmiş filozofa karşılık vermedi Hayden. Henüz çok erkendi bunun için.

• White, Hayden’ı şöyle bir süzdükten sonra evi tek başına kolaçan etmeye başladı. Dolaşmaya başlamadan önce, mutfak kapısının kırılan kilidini kontrol etmişti; tüm o dağınıklığın içinde parmaklarının uçlarına basa basa yürüyordu. Hayden’in onu takip etmekten başka seçeneği kalmamıştı.

Hayden’in en ağır hasara uğrayan odası, ofisine bakarken, “Size karşı dürüst olacağım. Eşyalarınızdan hiçbirini, çalınan çok müstesna veya özel bir şey olmadığı takdirde bulabileceğimizi sanmıyorum,” dedi White. “Nelerin çalındığını biliyor musunuz?”

“Hemen hemen hepsi tekrar alınabilecek türden şeyler. *Antikalarla Göz Ziyafeti Programı*’nda göreceğiniz türden eşyalardan değil yani.”

“Bir liste oluşturabilir misiniz?”

“Olur. Tabii.” Hayden yerdeki formlardan birini eğilip aldı. White bir kalem uzattı. Eskiden eşyaların durduğu yerlerdeki boşluklara bakarak çalınan şeyleri not etti.

“Bu listeyi sisteme gireceğiz,” dedi White. “Az önce de belirttiğim gibi, bizi birilerine ulaştıracak herhangi bir iz bulamayabiliriz, ama şans bu, belli olmaz. Suç mahallini inceleyip parmak izi aramaları için meslektaşlarımı çağıracağım.”

“Sağ olun. Çabalarınızı takdir ediyorum. Umutsuz vaka olduğunun ben de farkındayım.”

White gülümsedi, sonra bir yandan telsiziyle konuşarak odadan çıktı.

Ofisindeki kayıp eşyaları listelemeye devam etti Hayden, aynı araştırmayı oturma odasında da yapmıştı. White, tam da ön kapıyla açık mutfak kapısının arasında duruyordu.

“Artık ifadenize geçelim mi?” diye sordu White.

Hayden başıyla onayladı. White not alırken, her şeyi baştan sona anlatmıştı. Santiago ve Rice’a verdiği ifadenin aksine, bu seferki kısa sürmüştü. Eve gelip evin yağmalandığını görmüş, sonra da polisi aramıştı.

“Neden eve bu kadar geç gelmişsiniz?”

Hayden, bir de Shane’in intiharından bahsedip başına iş açmak istemiyordu yine. “Eş dost ziyaretine gitmişim.”

“Gençlik ateşi işte. Ne yapsan boş.” White gülümsedi ama bu tebessümün ardından hemen suçlayıcı bir yüz ifadesi takındı. “Arkadaşlarınızla kavga mı ettiniz?”

Hayden, yırtık ve kana bulanmış gömleğine baktığını fark etti adamın. Şapşallığına kendisi de inanmadı. Elbiselerini değiştirmemişti. İçinden küfretti kendisine.

“Bu konudan bahsetmek ister misiniz?”

Böylesi umutsuz bir vaka için White’ın neden adli tıptan birilerini ve destek çağırdığını şimdi anlamıştı. Basit bir hırsızlıktan daha büyük bir şey için destek istemişti. Shane’in ölümü ve Santiago meselesini daha fazla kendisine saklayamayacağını anlamıştı Hayden. Tüm gününü kendisini aklamaya çalışmakla geçirmek istemiyorsa, gerçekleri şimdi anlatmak zorundaydı.

“Bir arkadaşım intihar etti. Geceyi Marin Eyaleti Şerifi’nin yanında geçirdim.” Cüzdanından Santiago’nun kartvizitini çıkarıp gösterdi. “Olanları size anlatabilir.”

Santiago'nun iletişim bilgilerini not etti White. Sadece teyit alma amacıyla ona başvuracağını umuyordu Hayden. İki polis birimi arasında sıkışıp kalmasa fena olmazdı.

Kartviziti geri verdi White. "Peki ya kan?"

"Arkadaşım, intihar etmeden önce bana saldırdı. Bu konuda konuşmamayı yeğlerim. Gece boyunca uyuyamadım, ayrıca bu konunun burada olanlarla da bir ilgisi yok."

"Ona ben karar veririm, Bay Duke." White, patron havası takınmıştı. Kimse ona bu soruşturmayı kimin yürüttüğünü söyleyemezdi. Hayden özür diler bir hâlde başını salladı. White'ı kışkırtmak işleri arapsaçına çevirmekten başka bir işe yaramazdı. Vakayı Santiago'ya abartarak aktarıp olayı iyice kızıştırabilirdi. Dedektifin olmayan şeylerin peşine düşmesini istemiyordu. Santiago'nun gözünde bir zanlıydı zaten.

Başka bir polis memuruyla suç teknisyeni geldiğinde, White intihar vakasıyla ilgili kısa bir açıklama almıştı bile. Diğer polis Hayden'a göz kulak oluyor, teknisyen de etrafta parmak izi arıyordu; White ise, Hayden'ın anlattıklarının doğruluğunu teyit etmek için evden çıkmıştı.

Havada gözle görülür bir değişim hissediliyordu. Artık kimse bir mağdur olarak görmüyordu Hayden'ı. Şimdi dik-katleri üzerine çeken kişiydi, bu da aksi ispatlanana kadar zanlı demenin kibar şekliydi. Hayden'ın parmak izi "eleme amacıyla" alınırken, White'ın meslektaşının ne kadar keyiflendiği belliydi. Moralini bozmadı hiç. Kim ne düşünürse düşünsün, kötü adam o değildi. Yapabileceği en iyi şey, bu sonuca onların kendi kendine varmasını beklemektir.

White, birkaç dakika sonra dönmüştü. Konuştuğu kişi,

Hayden'ın anlattıklarını doğrulamıştı. O dostane tavrını tekrar takınmamıştı ama her an kelepçesini çıkaracakmış gibi de görünmüyordu artık. Polisler pınlını pırtını toplayıp evden çıkmış, bir tek White kalmıştı geride.

“Herhangi bir şey duyup duymadıklarını öğrenmek için komşularınızla görüşeceğiz,” dedi polis, “ama tabii daha makul bir saatte.”

Daha makul bir saate az kalmıştı. Artık sabah olmuştu. İş yerleri daha uzakta olan komşuları, kalkmış yola çıkmıştı bile.

White de çıktı. Hayden, kapı eşiğine kadar geçirdi onu.

“En kısa zamanda temasa geçeceğim.”

Neyle ilgili? diye merak etti Hayden. *Hırsızlıkla mı yoksa Santiago ile yapacağın konuşmayla mı ilgili?* Polisin canını yeterince sıkmıştı, o yüzden sadece teşekkür edip kapıyı kapattı.

Harabeye dönmüş evine ne isterse yapabilirdi artık. Duvara sabitlenmiş telefonun ahizesini tekrar yerine takıp babasını cep telefonundan aradı. Arka plandaki seslerden, işe gitmekte olduğunu çıkarmıştı.

“Evime hırsız girdi,” dedi Hayden.

“Hemen geliyorum, canım.”

“Anneme söyleme sakın.”

Annesini endişelendirmek istemiyordu. Duyarsa yaygara kopartırdı, onun bu huyunu seviyordu aslında ama şu an bir yaygarayı kaldıracak durumda değildi. İhtiyacı olan son şey, eğer şöyle yapsaydın bunlar başına gelmezdi diye başlayan cümleler duymaktı.

On beş dakika sonra gelmişti John Duke. Hayden yatak odasından çıkarken, içeri girdi. Bıçak izlerinin üzerindeki yara bandını çıkartmıştı Hayden.

Yaraları görünce ağzı açık kaldı John Duke'un. "Aman Tanrım. Seni hırpaladıklarından bahsetmemiştin."

"Yok, bunun sebebi başka." Hayden, üzerine bir tişört geçirdi. "Tommy ne zaman gelecek?"

Babasını arama sebeplerinden birisiydi Tommy. John Duke'un bir arkadaşı, ayrıca 24 saat açık bir çilingirdi. Diğer eşyalarından da olmak istemiyorsa, kapılara yeni kilit taktırmadan ayrılamazdı evden.

"Bir saate kadar gelir. Başka bir yerden çağrılmış, oradaymış şu anda. Bu hırsız illetinden muzdarip olan tek kişi sen değilsin."

Etraftaki kargaşayı görmezden geliyordu. Oğlunun yanına gidip tişörtünü kaldırdı. "Bu konuda konuşmak ister misin?"

İstemiyordu Hayden. Annesinin gelmesini biraz da bu yüzden istememişti. Shane'in ölümü onun iyice paniklemesine sebep olacak, delirircesine endişelenecekti sonra. Ama babası farklıydı. John Duke, endişelenirdi, paniklerdi –ebeveynlerin doğal hakkı bunlar– ama o yansıtmazdı oğluna. Yine de Shane hakkında konuşmak istemiyordu. Olanları kendisi bile sindirememişti henüz. Ama babası sorusuna cevap beklemekteydi karşısında.

Ters çevrilmiş kanepeyi düzeltip oturdular. Babasına Shane'den bahsetti. Sözlerini bitirdiğinde, John Duke "Üzgünüm, oğlum. Annen bunu duymak isteyecektir," dedi.

"Biliyorum."

“O hâlde onu arasan iyi edersin, hatta ziyaretine git.” John Duke gülümsedi. “Yaşlı babanın hayatını kolaylaştırmış olursun böylece.”

Hayden, bu sözlere katılma fırsatı bulamadan sarışın, kirli kıvrıkcık saçlı ve bir o kadar kıvrıkcık bıyıklı bir adam girdi kapıdan. “Manzaraya bakılırsa, yeni kilitlere ihtiyacın var. Ben de olacaktı üç beş tane.”

Hayden, babasıyla Tommy’i kilitleri değiştirmeleri için yalnız bırakıp Macpherson Water şirketindeki patronu Dave O’Brien’ı aradı. Hırsızlık olayından dolayı bugün işe gidemeyeceğini açıkladı. O’Brien anlayışla karşılamıştı ama ertesi gün işe gelmesi gerektiğini açıkça belirtmişti. Hayden da zaten ikinci bir gününün ücretini kaybetmeyi göze alamayacağından gideceğine söz verdi.

Sonrasında, daha zor olan görüşmeyi yapmak için Trevor Bellis’i aradı. Bellis, çok kıymetli planlarının yanlış ellere geçme ihtimali yüzünden huysuzlanmıştı biraz ama Shane’in ölümü bu gerginliği dindirdi. Personele Shane’in haberini vermek için görüşmeyi kısa kesti ve en kısa zamanda da tekrar temasa geçeceğine söz verdi.

Tommy’nin fazla vaktini almamıştı evdeki tüm kilitleri değiştirmek. Sadece mutfak kapısının kilidi kırılmış olsa da, Hayden daha fazla riske giremezdi. Tommy, yeni bir anahtar seti verdi.

O da biraz para vermeye çalıştı ama reddetti.

“Hayatın düzene girdikten sonra ödersin.”

Hayden bu sözleri çok duymuştu. Fatura falan göndermeyecekti. Hayden, bir ara ona içki ısmarlaması için parayı babasına vermek zorunda kalacaktı. Son yirmi dört saat içinde en azından bir tane güzel olay olmuştu sonunda...

Lockhart, Beckerman'ın Hayden'ın bilgisayarlarını kurcalamasını izliyordu. Birçok yönden yetenekli bir teknisyendi Beckerman. Bilgisayarlar, bu yeteneklerinden yalnızca bir tanesiydi. Onun her hareketini izlemesine gerek yoktu aslında ama korkuyla çivilenmişti oturduğu yere. Yapılan ihlâlin sınırlarını ve bunu tam zamanında yakalayıp yakalayamadıklarını hemen öğrenmek zorundaydı. Beckerman, programı kapatıp sandalyesini geriye itti.

“Bitti mi?”

Beckerman başıyla onayladı.

“Peki ya sonuç?”

Heyecanını sesine yansıtmıyordu Lockhart. İsteddiği kadar gergin olabilirdi ama çaktırmamalıydı, özellikle de Beckerman'a. Çünkü onun gibi biri, patronunun bir yük hâline geldiğini anladığı anda, kendi çıkarlarını korumak için hemen harekete geçerdi.

“Bayağı iyi durumdayız bence. Fallon'ın gönderdiği e-postayı buldum.”

Marin Tasarım Mühendisliği'nde işler sarpa sarmaya başladığı saniyede, Beckerman'a Chaudhary'nin telefonlarını dinlemesi için talimat vermişti. Yapılan araştırmalar, Shane Fallon ile arasında bir ilişki olduğunu ortaya çıkardığında, onun hattını da dinletmeye başlamıştı. Fallon ile Duke arasında geçen konuşmayı yakaladıklarında, bu kararın ağırlığınca altın değerinde olduğu ortaya çıkmıştı. Fallon'ın intiharı, Duke'e yollanan şeyleri geri alabilmek için harika bir fırsat olmuştu.

“Peki ya Fallon'ın bilgisayarını?”

“Cinnet esnasında parçalamış. Yine de tedbiri elden bı-

rakmadım, tuzla buz olmasına rağmen, sabit sürücüyü aldım.”

“Bilgisayarını da alman gerekirdi.”

“Onun kaybolduğu anlaşılırdı ama kimse o dağınıklık arasında sabit sürücünün eksikliğini hissetmez.”

“Duke, Fallon’ın dosyasını açmış mıdır sence?”

“Hayır. Ne geçici dosyalarda ne de önbellekte açtığını gösteren herhangi bir kayıt var. Ayrıca, dosya şifre korumalı ve şifreyi ona verdiğiine dair bir kanıt da yok elimizde.”

“Desene Fallon az önce arkadaşının hayatını kurtardı.”

“Duke’un telefonlarını birkaç gün daha dinlemek istiyorum. Bir şey bildiğini sanmıyorum, ama Fallon ona başka bir şey daha göndermiş olabilir.”

Lockhart başıyla onayladı.

Beckerman oturduğu yerden kalktı. Bilgisayarlarla depolama aygıtına işaret etti. “Tüm bunları ne yapayım?”

“Kurtul gitsin,” dedi Lockhart. “Bence bilgi sızıntımızı tamponladık.”

Beckerman kaşlarını çattı. Bu mimik Lockhart’ın keyfini kaçırmıştı bir anda...

“Kafanı kurcalayan bir şey mi var?”

“Yarım kalan bir işimiz daha var.”

“Öyle mi?”

Beckerman başını salladı. “911’i arayan ihbarcı.”

Beckerman güvenlik konusunda uzmandı. Her yerde komplo teorileri görmek onun işiydi. Onu işinde iyi kılan da bu özelliğiydi ama 911’i arayan kişi Lockhart’ın kafası-

nı da meşgul etmemiş değildi. Piyangodan çıkmış gibiydi adam... Chaudhary, ardında bir intihar notu bırakmamıştı ama arayan kişi sayesinde not bırakmış kadar olmuştu. İsmi vermeden 911'i arayarak Chaudhary'nin ölümü hakkında gereken onayı Lockhart'a vermişti böylece. Bir adam intihar eder, diğer adam da geçerken buna tanık olur. Nâsılsa gerçeği destekliyordu bu bilgiler, ötesine karışmazdı polis.

“Bizim için sorun teşkil edeceğini sanmam.”

“Edebilir. İkimiz de biliyoruz ki konuyla ilgili gelişmeler oldukça, Chaudhary'nin ölümünün, dolayısıyla da görgü tanığının önemi artacak. Bir noktadan sonra, ortaya çıkacaktır o da dayanamayıp. Bu durum, onu bizim için bir yük hâline getirir. Chaudhary ölmeden önce ona neler söylemiş kim bilebilir ki?”

“Peki, bu konuda ne yapmak istiyorsun?”

“Bu adamı başkası bulmadan önce ben bulmak istiyorum.”

“Elinde herhangi bir ipucu yok ki. Bir koltukta iki karpuz taşımaya çalışacaksın ve bu noktada yardım etmesi için başkalarını bu işe karıştırmamı istemiyorum.”

“Adamın elini kolunu sallayarak dolaşmasına izin verecek misin gerçekten?”

Lockhart, bu kararını kafasında ölçüp biçti. “Hayır. Haklısın. Bul onu.”

Cep telefonu çaldı. Ekranda, Bellis'in ismi belirdi. Aklına gelen fikirle gülümsedi Lockhart.

“Bir çözüm buldum sanırım,” deyip telefonu açtı. “Günaydın, Trevor.”

“Shane Fallon dün gece kendini asmış,” dedi Bellis.

Beckerman onu yalnız bırakmak üzere kalkmaya yelten-diyse de, beklemesi için bir işaret yaptı Lockhart.

Lockhart, cam kenarına geçti. Aşağıda uzanan San Fran-cisco sokaklarına baktı uzun uzun. Ofisin burada, şehrin içinde olmasını o istemişti. Gösterişli bir bina olmadığı gibi ne körfezi görüyordu ne de Golden Gate Köprüsü’nü. Cam-ları kararmış, tıpkı kendisi gibi pek etkileyici bir yanı olma-yan binalara bakıyordu. Ama tüm bunların bir önemi yoktu. Ofis, yaptığı işin vitrini olmak zorunda değildi. Beckerman ile rahatsız edilmeden ya da kuşku uyandırmadan rahatça çalışabildiği bir yerdi burası.

“Biliyorum. Sabah haberlere çıkmıştı.”

“Bu ölen ikinci adamım.”

“Biliyorum. Bu kadar genç birinin bu şekilde ölmesi çok üzücü. Bu projenin yükünü herkes kaldıramıyormuş demek ki. Her ne olursa olsun, yine de elimizdeki işe odaklanma-lıyız.”

“Hayret bir şey ya! Ağzından çıkanı kulağın duysun. Bu-rada insanların hayatlarından bahsediyoruz.”

“Trevor, sakın ol. Lütfen.” Lockhart, kendisini toparla-sın diye birkaç saniye süre tanıdı CEO’ya. “Bu intiharlara karşı vurdumduymaz olduğumu sanma.”

“İntihar olduklarından pek de emin değilim.”

“Ne demek istiyorsun?” Lockhart’ın tavrı sertti. Bilerek sert konuşmuştu. Kabadayılık taslayamazdı Bellis...

Bellis sustu. Sinirli nefes alış verişlerinden başka ses du-yulmuyordu hattın diğer ucundan.

“Hadi söyle, Trevor. Ne demek istiyorsun?”

“Fallon ve Chaudhary’nin ölümlerinde bir terslik var. İntihara meyilleri yoktu bile. Herkes iş stresini kaldıramadıklarının söylüyor ama sorun da bu. İşimiz o kadar ağır değil ki. Yapılacak çok şey var ama insanı canından bezdirecek kadar da değil.”

“Neyi ima ediyorsun o zaman? İntihar değil de, ne peki?” Lockhart cümleyi yarıda keserek, bariz sonucu söylemeyi Bellis’e bıraktı.

“Yaptığımız işin çok hassas ve riskli olduğunu söylemiştin.”

“Evet, söyledim. Teknoloji çok kıymetli bir nimettir. O yüzden bu projeye ulaşmak istediğimiz noktayı açıklamadım ya. Gizlilik sözleşmesini imzalayan tek kişi sen değilsin sonuçta.”

Beckerman ise, Lockhart’ı inceliyor, tek yönlü dinlediği bu konuşmayı özümsemeye çalışıyordu.

“Bu teknoloji için adam bile öldürülür mü?”

Bellis sanki ikiyle ikiyi çarpıp bir denklem kurmaya çalışıyor gibiydi. Art arda iki ölüme tanık olmak insanı böyle yapıyor demek ki diye düşündü Lockhart.

“Olabilir, Trevor, ama kimsenin senin adamlarını öldürdüğünü sanmıyorum.”

Beckerman’ın yüz hatları gerildi. Lockhart, merak etme sorun yok anlamında başını salladı.

“Trevor, haberlerde bir adamın Shane’in ölümüne tanık olduğu söyleniyordu. Doğru değil mi?”

“Evet, Hayden Duke görmüş. Geçen hafta tanışmıştınız onunla.”

“Evet, Hayden’ı hatırlıyorum. Akıllı bir delikanlıya benziyordu. O ne diyor?”

“İntihar.”

“Al sana cevap işte.”

“Evet, ama...” Söylemekten vazgeçti Bellis.

“Aması maması yok. Shane intihar etti. Sundip intihar etti. Görgü tanıkları var.”

Anlattıkları Bellis’in kafasına yerleşsin diye sözlerine uzun bir ara verdi Lockhart. Satış temsilcisiydi sonuçta, bir satışı nasıl kapatması gerektiğini çok iyi bilirdi. Bu süre boyunca, pencereden dışarı bakmış ve sokakta yaşlı bir mahalle sakininin karşıdan gelen ateşli hatunu göz ucuyla kestğini görmüştü. Gülümsedi. Yaş yetmiş ama iş bitmemişti demek.

“Chaudhary’nin intiharı ile ilgili bildiklerimiz yalnızca 911’i arayan kişinin anlattıklarından ibaret,” dedi Bellis.

Lockhart, manikürlü güzel ellerine bakıyordu. Sol işaret parmağının tırnağı biraz kirlenmiş, ellerinin mükemmeliyetini bozuyordu. Masasından, zarf açacağını alıp tırnak arasını temizlemeye başladı. Bellis işini öylesine kolaylaştırıyordu ki... Şu dünya, sürü ve çobanlardan ibaretti. Kendisi tabii ki çoban tayfasındandı ama Bellis hiç kuşkusuz sürünün içinde yer alıyordu. Onu istediği gibi yönlendirmek hiç de zor değildi. Hayatın yaptığı kıyaklardan biriydi bu da. Gerçekten de öyleydi...

“Trevor, tüm bunlar biraz senin hayal ürünün, değil mi?”

“Bir haftada iki adamının ölmesinden daha gerçekdışı değil.”

“Bu olayı çözenin kolay bir yolu var aslında.”

“Var mı? Nasıl?”

“Sundip’in ölümünü haber veren kişinin, polis ne kadar nazikçe rica ederse etsin ortaya çıkmayacağı belli. Basına başvur o zaman sen de. Çağrıda bulun. 911’i arayan kişinin ortaya çıkmasını iste. Polisin bu işe dâhil olmayacağını söyle. Ben de teşvik için bir ödül koyarım. Sundip’in ailesi için de olay tamamen kapanmış olur böylece.”

“Evet. Doğru. İyi bir fikre benziyor.”

“Harika. Sen hazırlıklara başla o hâlde. Ödül meselesini halletmesi için adamlarından birini ayarlayacağım.”

“O işi ben hallederim. Teşekkürler, James. Biraz sert çıktıysam özür dilerim.”

“Özre gerek yok. Ölümü kabullenmek zor iştir, özellikle de bu şartlar altında. Ben de bazı cevaplar almayı senin kadar çok istiyorum,” dedi Lockhart. “Şimdi duygusuzun teki gibi konuşacağım ama çalışmaya devam etmeliyiz yine de. O yüzden, projenin ne zaman biteceğini sormak zorundayım.”

“Neredeyse bitirdik sayılır. Teslim için her şeyi hazır etmeye çalışıyoruz. Son rötuşları yapmak için vakit kalması adına, bu ayın sonunda teslim diyebilirim.”

Lockhart içinde artan heyecanı hissedebiliyordu. Tasarımlar eline bir kez geçti mi, üretime başlayabilir, teoriyi uygulamaya geçirebilirdi. “Çalışanlarını biraz sıkıştırırsan, tasarımı cumartesiden sonraki hafta içerisinde bitirebilir misiniz?”

“Olmayacak iş değil aslında.”

“O hâlde adamlarına geceyi gündüze katıp çalışmalarını söyle, ben de teslim alması için birini göndereyim.”

Bellis tereddütlüydü. “Tamam, o zaman ben de her şeyin hazır olmasını sağlayayım.”

Gülümsedi Lockhart. Bellis, işi hızlıca bitirip bir an önce onlarla ilişini kesmek istiyordu herhalde. Tasarımlar eline ne kadar hızlı geçerse, o kadar iyiydi. Proje yeterince uzamıştı zaten. Bu aşamayı sonlandırmanın tam vaktiydi artık.

“Cuma akşam yemeği için hâlâ müsait misin, Trevor?”

“Evet.”

“Güzel. Umarım o zamana kadar 911’i arayan kişi de ortaya çıkar da tüm tereddütlerini unutturur sana.”

Telefonu kapatıp cebine koydu.

Beckerman alkışladı. “İyi kotardınız.”

Hafifçe eğilerek selam verdi Lockhart. “Zayıf noktamızın icabına bakmış olduk sanırım.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rebecca Fallon, arabayla Los Angeles'tan Körfez Bölgesi'ne gelmişti. Hiç zaman kaybetmeden uçakla gidebilirdi aslında ama o zaman uçaktaki diğer yolcuların karşısında normal görünmek zorunda kalacaktı ve şu an hiç de normal gibi hissetmiyordu kendini. Mahremiyet vardı arabasında... Çılgık çılgığa ağlayabilir, intihar ederek bu dünyada onu yapayalnız bıraktığı için Shane'e doya doya sövebilirdi. Diğer sürücüler, duygularına yenik düştüğünü görse de fark etmezdi. Kimsenin durup neyin var diyecek ya da yardım etmeye çalışacak hâli yoktu ya. Arabayla gitmek istemişti; çünkü yas tutabilirdi arabasında.

Tam işe gitmek üzereyken gelmişti telefon. Marin Eyaleti Şerif Ofisi dedektiflerinden birisi, bomba haberi patlatmış, bu patlama esnasında da kalbini kırmıştı. İhanet etmişti Shane ona. Onu nasıl böyle terk edebilirdi? Ailesinden geriye bir o kalmıştı oysa. Aşağı yukarı yüz altmış kilometre sonra ondan ebeveynlerini çalan I – 5 numaralı kavşağa varacaktı. Kazanın tam olarak nasıl meydana geldiğini kimse bilmiyordu. Tanıkların tümü yanarak ölmüştü. Delillere bakılırsa, bir yakıt tankeri sabırsız bir sürücü tarafın-

dan sollandıktan sonra ikiye ayrılmıştı. Arkadan gelen bir kamyonet de tankere çarparak tankerin devrilmesine sebep olmuştu. Araç üstüne araç römorka çarpınca, alev almaları önlenememişti.

Rebecca'nın annesiyle babası, römorka çarpan araçlardan birinin içerisinde değildi. Devamında gelen zincirleme kazada sıkışıp alevlerden kaçamayan on dokuz araçtan birindeydiler.

Jerry ile Dee Fallon, o gün hayatını kaybeden yirmi yedi kişiden sadece ikisiydi. Her çocuk bir gün anne babasını kaybedeceğini bilir ama bunun gençliğe ilk adımını attığı zaman başına geleceğini düşünmez. Tıpkı ağabeyi gibi Shane de bu olayın kız kardeşini fazla etkilememesi için elinden geleni yapmıştı. Ağabeylik yapmanın yanında, onun için bir ana, bir baba olmuştu. O aşamada, Shane çabaladığı için gelecek diye bir şey vardı. Shane söylediği için gün aydınlanıyor ve yine onun sayesinde kararıyordu.

“Artık hep birlikteyiz, tamam mı?” demişti cenazeden sonra. “Birbirimize ihtiyacımız var. Bu aile küçülmüş olabilir ama hâlâ yıkılmadık. Bizi kimse ayıramaz. Ne sen, ne de ben.”

“Ayırabilirmiş işte,” dedi bu anıyı hatırlayarak. “Bizi sen ayırdın, Shane.”

Los Banos'a çıkan çevreyoluna dönen viraja tahmin ettiğinden de çabuk ulaşmıştı. Ebeveynlerini kaybettiği yerden geçmekten her zaman kaçınmıştı ama şimdi tam karşısındaydı işte. Geçen zaman ve yeni dökülen asfaltla o noktanın üzeri kapatılmıştı ama üzerinden geçerken adı gibi biliyordu tam olarak neresi olduğunu. İçi ürperdi, daha fazla tutamadı gözyaşlarını.

Olaylar dizisinin aslında ne kadar müphem olduğunu fark etti. Ailesi, Shane'in kolejine sürpriz bir ziyaret için yola çıkmıştı. Böyle kafasına estiği gibi yaşayan fevrî insanlar olmasalardı, hayatta olabilirlerdi hâlâ.

Ailesinin çıktığı yolculuğu şimdi o da yapıyordu ama tamamen başka sebeplerle.

Ağabeyindeki belirtileri nasıl fark edememişti? Bir bakıma suç kendisindeydi. Kendi hayat galesiyle uğraşırken yeterince sık arayamamıştı ağabeyini. Sadece doğum günleri ve bayramlarda değil de arada sırada "öylesine" görüşmelerdi sonuç değişir miydi acaba? Belki evet. Belki de hayır. Kendisini suçlamaması gerektiğini biliyordu. Shane'in boynuna ipi bağlayan ya da atlaması için onu yüreklendiren kendisi değildi sonuçta. Yine de orada olup ipi çözmemiş ya da onu köprüden aşağı indirememişti. Bir yandan yaptıkları yüzünden ağabeyini; diğer yandan da yapmadıkları yüzünden kendisini bağışlayamıyordu.

Yolculuğun geri kalan kısmında otomatiğe bağlamıştı zihni. Ne San Francisco'nun zarif silueti, ne de meşhur Golden Gate Köprüsü ağabeyini düşünmesine engel olabilmmişti. San Rafael'e, Shane'in evine doğru ilerleyip özel araba yoluna girdi.

Anahtarı vardı aslında ama motor çalışır hâlde direksiyonun başında beklemeye devam etti. İçeri girmek zorunda değildi. Ağabeyinin hayatının son gününü nasıl geçirdiğini görmesi gerekmezdi. Bu konuyla başka birisi ilgilense de olurdu. Yine de ancak bir korkak böyle düşünürdü. Shane de bu yoldan gitmişti. O, öyle yapmayacaktı. Motoru kapattı, bagajdan valizini çıkarıp içeri girdi.

İçerideki kargaşaya hazırlıksız yakalandı. Dedektif, Shane'in evi darmadağın ettiğini söylemişti ama bu kadarını da beklemiyordu. Valizini kapıda bırakıp oturma odasına daldı. Çerçevesi fotoğrafı bulmak için yıkıntıyı karıştırıyordu. Buldu da, ama parçalara ayrılmış bir hâlde; içindeki resim delinmişse de iyi durumdaydı. Jerry ve Dee ölmeden önceki yılbaşında çekilmiş bir aile fotoğrafıydı bu. Kocaman bir gülümsemeyle kırışmış suratlar ona bakıyordu. İçinden gelerek en son o gün gülümsemişti. Bir daha gülümseyebileceğine inanmıyordu. Parçalanmış çerçeveyi yere düşürdü. Tüm o yıkıntının içinde çerçeve hemen kayboluvermişti. Tıpkı ailesi gibi...

Kırık resim çerçevesi, Rebecca'yı harekete geçirdi. Shane'in yarattığı bu dağınıklığa çeki düzen vermeye başladı. Ertesi gün, özel olarak eve uğrayıp çöprü alması için belediyeyi aradı. Tahrip edilen şeyleri poşetledi, sonra hâlâ kullanılabilir durumda olan mobilyaları düzeltilti ve elbiseleri dolaba yerleştirdi. Tam anlamıyla düzenli olmamıştı etraf ama en azından hatırı sayılır bir kısmı düzenli hale gelmişti.

Uçak biletlerini görünce duraksadı. Tarih olarak yılbaşı tatilini gösteren Karayipler'de bir tatil faturasıydı elindeki. Biletin üzerinde, Shane ile kendi ismi yazıyordu. Yılbaşı hediyesini bulmuştu. Bunu fark etmesiyle yere yığılması bir oldu. Telefonun geldiği andan itibaren Shane'e lanetler okuyordu, hâlbuki ağabeyi onu yılbaşında tatile çıkarmayı planlamıştı. Biletlerin alındığı tarihe baktı. Rezervasyonları, iki hafta önce yapmıştı Shane. İnsanın iki hafta içerisinde yaşama isteğini kaybetmesi mümkün müydü? Ailesinin öldüğü zamanı hatırlayınca mümkün olduğuna karar verdi. Ama Shane'in başına bu kadar korkunç bir olay gelmemişti ki.

Telefonunu çıkarıp dedektifin numarasını çevirdi.

“Santiago.”

“Ben Rebecca Fallon.”

Dedektifin sesi, bu ismi duyar duymaz yumuşamıştı. “Buyurun, Bayan Fallon. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Shane’in evindeyim şu anda. Eşyalarını elden geçirirken garip bir şey buldum.”

“Ne buldunuz?”

“Shane iki hafta önce tatil için rezervasyon yaptırmış.”

Santiago, bu açıklamaya beklediği şekilde tepki vermemişti.

“Ne tür bir insan yılbaşı tatili için rezervasyon yaptırıp iki hafta sonrasında canına kıyar?”

Santiago iç geçirdi. “Keşke bilebilseydim. Birçok intihar vakasıyla karşılaştım yıllar boyunca ama hiçbir zaman bir cevap bulamadım. Tek bildiğim ağabeyinizin kendisini öldürdüğü.”

“Cinayet olmadığından emin misiniz?”

“Evet. Görgü tanığımız var.”

Santiago’nun lafı dolandırmamasına memnun olmuştu Rebecca. Cevaplarını yumuşatıp süsleyebilirdi ama Rebecca’nın ihtiyacı olan son şey buydu. Cevaplara ihtiyacı vardı, kelime oyunlarına değil.

“Rebecca, sizinle açık açık konuşacağım. Sabah telefonda da belirttiğim gibi, görünüşe bakılırsa Shane o sırada uyuşturucu etkisi altındaymış.”

“Ağabeyim keş falan değildi.”

“Ben de öyleydi demiyorum zaten. Sadece bir kez dene-
miş olabilir. Belki vücudu uyuşturucuya ters tepki vermiştir.
Bazı uyuşturucular insanı depresyona iter. Belki Shane’in
davranışlarının ardında yatan sebep de buydu. Bakın, uyuş-
turucu meselesi şu an sadece şüphelendiğimiz bir şey. Tok-
sin testinin sonuçlarını almadan gerçeği öğrenemeyiz.”

“Görgü tanığınızın adı Hayden Duke, değil mi?”

“Evet. Tanıyor musunuz kendisini?”

Ailesini kaybettiklerinde, Hayden’in ne kadar nazik ve
destekleyici olduğunu hatırladı. Metanetini koruması ge-
rektiği zamanlarda, Shane’in kendisini salmasını engelle-
mişti. Hayden’in Shane ölürken yanında olduğunu duyunca
biraz rahatlamıştı. Kimse yalnız ölmeyi hak etmiyordu.

“Evet, tanıyorum. Ağabeyimin üniversiteden arkadaşı
olur. Shane’in kafasının güzel olduğunu o mu söylemişti?”

“Evet.”

Bu cevapla ihanete uğramış gibi hissetti kendini. “Uyuş-
turucu alırken görmüş mü?”

“Hayır, sanmıyorum.”

“Peki, evinde herhangi bir madde bulabildiniz mi?”

“Hayır.”

“O hâlde elinizde olan tek şey Hayden’in kendi doğru-
ları.”

Bu sözler üzerine, hemen atıldı Santiago. “Hayden’in
anlattıklarından şüphe etmemizi gerektiren bir neden mi
var?”

Var mıydı? Ne söylediğini fark etmemişti o ana dek. Bi-
linçli bir şekilde söylememişti aslında. Sadece, ağabeyine

uyuşturucu gibi bir lekenin sürülmesini engellemek için ileri atılmıştı. Haklı olabilir miydi acaba? Bu işte Hayden'in parmağı var mıydı? O gece Shane'e uyuşturucu temin eden de o muydu yoksa?

Neler düşünüyordu böyle? Hayden iyi bir insandı. Karalayıcı sözlerini geri almaya çalıştı ama yapamadı. Ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Santiago, uyuşturucu ihtimaline hazırlamaya çalışıyordu onu. Hayatı boyunca uyuşturucuya elini bile sürmemişti Shane ama testlerde aksi ortaya çıkarsa, inandığı her şey bir anda yalan olurdu. Bir terslik vardı bu işte...

"Bayan Fallon?" diye seslendi Santiago.

"Hayden'in anlattıklarından şphelenmemizi gerektiren bir sebebimiz olduğunu sanmıyorum."

"Kusura bakmayın ama bu pek de içten bir 'hayır' olmadı."

İnanarak söylememiştim zaten, diye düşündü. "Yani ben orada değildim sonuçta. Siz de değildiniz. Elimizde sadece Hayden'in anlattıkları var."

"Biliyorum."

Santiago'nun cevaplayamayacağı soru işaretleri vardı kafasında. Cevap verebilecek birisiyle konuşması gerekiyordu.

"Onun telefon numarası var mı sizde?"

"Evet, var," dedi Santiago.

Verdiği numarayı avucunun içine yazdı Rebecca.

"İstemezse, sizinle konuşmak zorunda değil."

"Bunun farkındayım, Dedektif Santiago, ama benimle konuşacağından eminim."

Alışverişe gidip evde kırılan ya da çalınan ne varsa yerine yenilerini alarak kredi kartını cezalandırdıktan sonra, evine döndü Hayden. Garajdan yedek bilgisayarını taşıyordu eve. Adımını attığı anda karşısında gördüğü kendi evi değil, yeni bir evdi sanki. Daha dün soyulan evine birisi girip tekrar yuva hâline getirmişti o yıkıntıyı. Bu iyi kalpli insanın kimliğiyse, buzdolabının kapısına iliştilmişti Hello Kitty süsüyle.

Hayden,

Etrafı toparladım biraz. Yedek anahtarı mutfaktaki çekmeceye koydum. Merak etme, kendime de bir kopyasını yaptırдыm. Başın sağ olsun. Beni ara.

Sevgiler,

Annen

Hayden elindekileri yere bırakıp etrafı incelemeye koyuldu. Her şey yerli yerinde, “anne eli değmiş gibi”ydi. Tüm bunları sadece bir iki saat içinde başarmıştı. Kendisi tüm gün uğraşsa bile bu kadarını hayatta yapamazdı.

Yapılan iyiliğin onu rahatsız eden bir yanı da yok değildi. Yaş kemale erdiyse de, annesinin gözünde küçücük bir çocuktu hâlâ. Ve bu küçük çocuk, hırsızlardan uzak durmayı başaramamıştı. Bundan sonra kaçarı yoktu artık; annesi onu başka yere taşınmaya ya da ev güvenlik sistemini değiştirmeye ikna edene kadar çat kapı gelip kontrol edecek, Hayden da buna katlanmak zorunda kalacaktı. Mutfaktaki telefonu alıp hızlı arama tuşuna bastı.

“Merhaba, baba.”

“Annemi çağırırım,” dedi John Duke. Babasının bıyık altından güldüğüne emindi.

Annesi aldı telefonu.

“Evet, anne. Şimdi gördüm. Harika olmuş. Teşekkürler.”

Beş dakika boyunca annesine teşekkür edip kendisini iyi hissetmesini sağladıktan sonra, bir de baktı ki akşam yemeği için söz vermiş bile. Annesinin mantığının özünde yatan fikir, üç kişilik yemek yapmakla iki kişilik yemek yapmak arasında bir fark olmadığıydı. Kapanış savıyla bağladı anlaşmayı: böyle travmatik bir olaydan sonra tek başına yemek yemeyi kimse istemez.

“Peki, anne. Akşama gelirim. Yedek anahtar meselesine gelince...”

Telefonu kapattıktan sonra, aldıklarını kutudan çıkararak yeni bilgisayarlarını kurdu. Çalışmaya devam etmesi gerekiyordu. İnsanların ondan beklentileri vardı. MTM, hâlâ çizimlerin gözden geçirilmesini istiyordu. Güzel, pratik düşüncelerdi bunlar, onu Shane’i düşünmekten alıko-uyuyordu hem. Sonsuza dek kafasını dağıtmak için meşgale bulamazdı ama bu gece yapabilirdi en azından. Yeni dizüstü bilgisayarını kapatıp garaja gitmek üzere ayağa kalktı.

Tam mutfağa girdiği sırada telefon çaldı. Ne zaman geleceğini sormak için annesi arıyor olmalıydı.

“Hayden, ben Rebecca Fallon. Shane’in kız kardeşi. Uzun zaman önce tanışmıştık.”

Uzun zaman önce, ailesinin cenazesinde yerini almasını rica etmişti Hayden’den. Kınanamıştı onu Hayden. Shane’i bu gece de aklından çıkaramayacağını hissediyordu.

“Shane hakkında konuşabilir miyiz?”

“Tabii. Olur.”

“Arayarak rahatsız etmemişimdir umarım. Marin Eyaleti Şerif Ofisi’nden aldım numaranızı.”

“Esağfurullah.”

“Olanlarla ilgili neler anlatabilirsiniz?”

Kısa bir görüşme olmayacaktı belli ki. Mutfak tezgâhının önünden bir tabure çekip oturdu. Ona ne söyleyebilirdi ki? Oradaydı ama olanları o bile anlayamamıştı. Ayrıca ne söylemesi gerekiyordu? Tüm gerçekleri yüzüne mi çarpmalı yoksa “sinemaya uyarlanmış” versiyonunu mu anlatmalı? Bu seçeneklerin ikisi de doğru geliyordu ona.

“Polisle konuşmanız daha iyi olabilir,” dedi.

“Konuştum zaten ama siz bizzat oradaydınız. Dostuydunuz hem de onun. Olayı onu tanıyan birisinden dinlemeyi tercih ederim.”

Başından savamayacaktı belli ki. Gerçeği öğrenmek istiyordu, üstelik hak ediyordu da.

“Söyleyeceklerim muhtemelen hoşunuza gitmeyecektir.”

“Biliyorum.”

Shane’i aradığı andan itibaren intihara kadar geçen olayları bir bir anlattı. Açıklamayı bitirdikten sonra, Rebecca bir süre sessiz kalmıştı. Telefonun diğer ucunda ağladığını duyar gibiydi sanki. Duyduklarını sindirebilmesi için biraz süre tanıdı.

“Shane’in uyuşturucu etkisi altında olduğunu söylemişsiniz,” dedi Rebecca.

“Öyle görünüyordu.”

“Uyuşturucuyu nereden bulmuş olabilir ki? Sizden mi?”

Bu soru, bir tokat gibi çarpmıştı yüzüne. Böyle bir Şeyi nasıl dşunebilirdi ki? Bunun cevabı çok da zor değildi aslında. İlk nce Santiago ile konuşmuştu ne de olsa. Kafasına bu fikri o sokmuş olmalıydı. Santiago’ya göre kendisinin bu bulmacadaki yerini öğrenmiş oldu en azından.

“yle Şey olur mu hiç, Rebecca. Uyuşturucuyu benden almadı, böyle bir Şeyi düşünmenin bile hata olduğunu biliyorsun. Beni az çok tanırsın.”

“yle mi? Shane hayatı boyunca asla uyuşturucuya bulaşmadı. zerinde ya da evinde zerre kadar uyuşturucu bulamadılar stelik.”

“Saçmalama. Neden bahsettiğini bile bilmiyorsun.”

“Ya yle mi? Shane’in ölümünde büyük bir terslik var. Karayipler’e gitmek için tatil rezervasyonu yaptırmış. Hayatının hiçbir döneminde uyuşturucuya bulaşmadı. Ama birdenbire Şen hayatına tekrar girdikten sonra uyuşturucu alıp canına kıyıyor. Bence bu biraz garip. Her ne saklıyorsan, öğrenmek istiyorum.”

Bu sözler bardağı taşıran son damla olmuştu. Rebecca’ya karşı merhametli davranmak için elinden geleni yapmıştı. Ailesinden geriye kalan son kişiye de yeni kaybetmişti. Duyarlı davranmaya çalışmıştı ama artık sabrı tükendi. Tabureyi ittirerek ayağa fırladı.

“Shane’in itibarını korumaya çalışıyorum burada. Sakladığım Şey işte bu.”

Sözleri, telefonun her iki tarafındaki alevleri söndürmüştü. Rebecca, Şaşkınlıkla susuyordu. Nihayet söyleyip kurtulmuştu. Başını belaya sokan sırrı itiraf etmişti sonunda.

“Neden bahsediyorsun sen?” Suçlayıcı tavrından eser kalmamıştı.

“O gece Shane’i aramamın sebebi, projeye ilgili bir şey sormak filan değildi; bana gönderdiği bir e-postaydı.”

“E-posta mı?”

“Evet. E-postayla bir dosya göndermiş, onu saklamamı ama kesinlikle açmamamı tembihlemiş. Bunu sormak için aramıştım ben de. Başından savmaya çalıştı önce, dosyayı silip her şeyi unutmamı söyledi ama ben yapamadım.”

“Sence intihara meyilli miydi?”

“Hayır. Tedbirliydi ama intihara meyilli falan değildi. Evine gittiğimde uyuşturucu etkisi altındaydı.”

“Aman Tanrım,” dedi Rebecca oflayarak. “Dosyayı açtın mı peki?”

“Henüz değil. Sabah evime hırsız girmiş. Bilgisayarlarım da çalındı.”

“Yani dosya da gitti.”

“Yok, onu yedeklemiştim. Sadece açmamıştım henüz.”

“Şimdi açabilir misin?”

Annesi evde dört dönüyor olmalıydı şu sırada ama ne gelirdi elden. Bekleyecekti çaresiz... “Elbette. Bilgisayarı açınca seni ararım.”

“Yoo, olsun beklerim ben.”

Sesinde güvensizlikten çok sabırsızlık vardı. Artık güvenini kazandığını umuyordu Hayden. Santiago yakasına yapıştığında, bir dosta ihtiyacı olacaktı.

Ofisindeki telefon kablosunu alıp bilgisayarına taktı. Çevrimiçi belleğine erişirken, aslında *Belgel*’in basit bir

intihar mektubundan başka bir şey olmayabileceğini fark etti. Neden açmamasını tembihlediği anlaşılmalı olurdu böylelikle. Her ne kadar intihar mektubu intihar meselesini temiz bir şekilde kapatacak olsa da, *Belgel* farklı bir şey olmalıydı. Neden ona intihar mektubu göndersin ki? Öyle olsa kendisine değil, Rebecca'ya gönderirdi herhalde.

“Tamam, buldum dosyayı. Açmamı istiyor musun?”

“Neden istemeyeyim?”

“Shane, açmamamı söylemişti. İçindekiler ikimizin de hoşuna gitmeyebilir.”

Birkaç saniyeliğine sustu Rebecca. “Olsun, öğrenmek istiyorum yine de.”

Hayden, fikrini değiştirme fırsatı olmadan dosyanın üzerine çift tıklamıştı bile.

Dosya açılmamıştı. Onun yerine, şifre isteyen bir iletişim kutusu çıktı karşısına.

“Allah kahretsin.”

“N’oldu?”

“Dosyayı şifrelemiş. Şifrenin ne olabileceğine dair herhangi bir fikrin var mı?”

İç geçirdi. “Yok.”

“Elimizde olanlarla başlayalım o hâlde.”

Soy isimler, takma adlar, evcil hayvan isimleri, yer isimleri, Shane’in sürekli söylediği saçma sapan deyimler ile ailesinin öldüğü tarih de dâhil önemli tarihleri düşündüler birlikte. Süreci zorlu kılan şifrenin uzunluğuydu. Dört mü yoksa kırk karakter mi bilmelerinin imkânı yoktu. Akıllarına gelen her fikri not aldı Hayden. Şifre üzerine şifre girdi

ama hepsi aynı yanıtı vermişti: Yanlış şifre.

“Neden sana şifresini yazmadığı hâlde şifrelenmiş bir dosya göndermiş ki?” diye sordu Rebecca.

“Çünkü bu dosyayı açması gereken kişi ben değildim.”

“Elimizde ne var?”

Elimiz... Rebecca için sen ve ben, biz olmuştu. Hayden’ı artık düşman olarak görmüyordu anlaşılan.

“Şifreyi kırabilecek birini bulmaya çalışacağım.”

“Shane’in evinde kalıyorum ben,” dedi Rebecca. “Sence şifre buradaki eşyalarının içinde bir yerde olabilir mi?”

“Olmaması için bir neden görmüyorum.”

“Bir şey bulursam, ararım.”

Buluşma planı yaptılar. Rebecca, cenaze hazırlıkları için yardım istedi. Kimsesiz kaldığı şu zamanda yaslanacak bir omuza ihtiyacı vardı. Kabul etmekte hiç tereddüt etmemişi Hayden. Dostu için en azından bunu yapabiliirdi.

Telefonu kapatmak üzereyken, Rebecca onu durdurdu.

“Bir şey sormak zorundayım. Sence Shane gerçekten intihar mı etti?”

“Evet. Bunda şüphe yok ama onu intihara iten bir sebep olduğu kesin. Aniden ortaya çıkan bir sebep.”

Rebecca karşılık vermedi. Sadece telefonu kapattı.

Ekrana baktı Hayden uzun uzun. Ekranda hâlâ yanlış şifre uyarısı veren pencere vardı. Shane’in ölümünün ardındaki sır bu dosyada gizliydi. Adı gibi biliyordu artık...

ALTINCI BÖLÜM

Santiago, arabasını Mountain Vista cenaze evinin otoparkına bırakıp içeri girdi. Marin Eyaleti'nin ölüm vakalarını incelemek için morglu bir odası yoktu. Sanal bir odası vardı. Adli tıp müdürü çalışmalarını eyaletteki ofisten yürütürken diğer görevliler eyaletin dört bir yanındaki cenaze evlerinde çalışıyordu. Cenaze müdürü odaya girip Santiago'yu görünce el salladı, sonra tekrar yerine döndü. Mountain Vista'da herkes tanırdı Santiago'yu. Bu yüzden gece yarısı dahi düşmüyorlardı dedektifin yakasından.

Richard Dysart'ı otopsi merkezinin dışındaki küçük ofiste buldu. Başını bilgisayar ekranından kaldırıp gülümsedi Dysart.

“Selam, Santi, mesajımı aldın demek.”

Eşi ona Santi derdi. Bir seferinde gittikleri lokantada eşi bu şekilde ona seslenirken Dysart da duymuş ve sonraki her karşılaşmalarında ona böyle seslenmişti *dingil herif*. “Bana Santi deme.”

Dysart gülmemek için kendisini zor tuttu, pişman ayağına yatarak izci sözü verdi. “Bir daha olmayacak.”

Bariz bir şekilde yalan söylüyordu ama Santiago uzatmadı meseleyi. Dysart işinden başka hiçbir şeyi ciddiye

almazdı. Onun bu şebekliğini nahoş kariyer seçimine bağılıyordu Santiago. Bu tür şakalar, onu bir kemik testeresini kapıldığı gibi bileklerini kesmekten alıkoyuyordu herhalde. Yine de farklı bir işi olsaydı bile Dysart'ın böyle ukala olmayacağından emin değildi tabii.

“Çağırma sebebiniz Shane Fallon ile alâkalı olsa gerek.”

“Bu kadar sabırsız olma, *muchacho*”

“İspanyolcanı Cancun'a sakla, Dick.”

Dysart ellerini teslim olur gibi kaldırdı. “Nasıl istersen öyle olsun, Santi.”

“Bak silah taşıyorum.” Dysart'a göstermek için spor ceketinin kenarını kaldırdı. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Tamam, tamam” dedi Dysart. Gülümsemekten kendini alamayarak Santiago'ya iki dosya uzattı. “Ama Meksikalı dediğin bu kadar asabi olmaz, Ruben.”

Santiago bu yoruma kulak asmayarak dosyaları aldı. İsimleri okudu: Shane Fallon ve Sundip Chaudhary. İsimler onda en ufak bir heyecan uyandırmamıştı.

“İntihar vakalarım, ee ne olmuş onlara?”

Dysart kaşlarını çattı. “Buradaki ağır yükün hepsini ben çekeğim anlaşılır.”

Adli tıp görevlisi dosyaları Santiago'nun elinden çekip alarak içlerine göz atmaya başladı. “Başta öyle görünmeyebilir ama aslında bu iki intihar birbiriyle bağlantılı. Olağanüstü yeteneğim ve gözlem gücüm olmasaydı, ben de gözden kaçırabilirdim. Chaudhary'nin cesedi okyanusta onun kadar çok bekleyen biri için fazlasıyla iyi korunup bozulmamış hâldeydi ama yine de işimi zorlaştırdı doğrusu.”

Santiago burun kıvrırdı. Dysart'ın iyi korunmuş anlayışı dünyanın geri kalanından çok çok farklıydı. Daha önce okyanustan çıkartılan cesetleri görmüştü, kafasında oluşan imajı silmeye çalıştı.

"Etkileyici bir şeyler söyleyecek misin artık?" diye sordu Santiago, mumyalama sıvısından yayılan kokuyu duymamaya çalışıyordu bir yandan da.

Dysart iki dosyadan da birer fotoğraf çekip çıkartarak Santiago'ya uzattı. "İlgini çekerler diye düşündüm."

İlk fotoğrafta, Shane Fallon'un sol kolunun alt kısmı görünüyordu. Aşırı ışıktan dolayı cildi neredeyse bembeyazdı. Bileğinin beş santim aşağısındaki üçgen şekilli yara iziyse o kadar parlamıyordu. Yara izi, ikiye üç santim boyutlarındaydı. İkinci fotoğrafta ise, Chaudhary'nin boynunun sağ kısmı görünüyordu. Kulağı, saçının başlangıç kısmı ve kısmen profili çıkmıştı fotoğrafta. Santiago, yaraya odaklanarak denizin Hintlinin suratına verdiği hasarı görmemeye çalıştı. Hem çürümeye başladığından hem de koyu tenli olduğundan, Chaudhary'nin boynunun yan tarafındaki üçgen yara izi gizlenmişti. Hem şekil hem de boyut bakımından Fallon'daki izin aynısıydı. Santiago bu keşifle durgunlaşmıştı, havadaki formaldehit kokusunu almıyordu artık.

"Nedir bu?" diye sordu.

"Yara izi olmasının dışında mı?"

"Evet."

"Bilmem."

"Pendejo."

"Sinirlenme hemen. İlginç bir şey buldum işte. Bunu araştırmak benim işim değil. Senin işin."

“Ne olabileceğine dair bir fikrin var mı? Üstün bilgilerinle aydınlat biz fanileri.”

“İzler henüz taze. Renkte bozulma olmamış. Bu yaraların, ölmeden birkaç saat önce oluştuğunu söyleyebiliriz. İkisi de bu yaraları açan nesneye temas etmiş belli ki. Bu noktada sen devreye girebilirsin belki.”

“Yani ölümlerinde bir terslik mi var diyorsun?”

Dysart başını salladı. “Sadece bir gariplik olduğunu söylüyorum. Aralarında muhtemel bir bağlantı var. Yara izleri bu adamların arasında bir bağ kursa da ölmelerinin sebebi o değil. Ayrıca biliyorsun ki intihar etmişlerdi.”

Santiago hiçbir şey söylemedi. Çarklar dönüyordu kafasında.

“İntihar ettiler, öyle değil mi? Görgü tanıkları var.”

“Öyle görünüyor.” Bu gelişmeyi değerlendirmesi için zamana ihtiyacı vardı Santiago’nun. “Fallon’un uyuşturucu aldığına inanılıyor. Bunu destekleyen bir şey bulabildin mi?”

“Bunu söylemek biraz zor. Koluna enjekte etmemiş, burundan ya da ağzından almamış. Herhangi bir iğne izi yok. Keşlerin enjekte bölgelerinin hepsine, ayak parmaklarının arasına bile baktım ama hiçbir şey yok. Solunum yolları da temiz. Boğazı da. Kafası güzel olduysa bile, bunu nasıl başardığını bilmiyorum.”

“Toksik testinin sonuçlarını ne zaman alabilirim?”

“Bir iki güne kadar. Acil olduğunu belirtmiştim. Bunun bana birkaç Giants maçı biletine patladığını da belirtmeliyim.”

“Yaptığın fedakârlık unutulmayacak.”

“Unutulmasa iyi olur. Bu intiharlar için neden bu kadar uğraştığınızı da anlamış değilim.”

Dysart, bulunduğu pozisyonun aksaklıklarıyla ilgili uzun bir nutuk atmaya hazırlanıyordu. Santiago'nun dinleyesi yoktu hiç, telefonu çalmaya başlayınca dinlemek zorunda da kalmamıştı neyse ki. Ekranda Rice'ın ismi belirmişti.

“Bana ne anlatacaksın bakalım?” diye sordu.

“Büyük bir sürprizim var. Hazır mısınız?”

Santiago'nun sessiz kalması, memuru daha fazla zaman kaybetmemesi için uyarılmış oldu.

“Marin Tasarım Mühendisliğine vardın mı?”

“Hâlâ yoldayım.”

“Shane Fallon ile meslektaş olduğuna göre, onlara Sundip Chaudhary hakkında da soru sorabilirsin.”

Hayat birden daha da karmaşık hâle gelmişti kuşkusuz. Santiago için sorun değildi. Bir iş çeviren insanlar mutlaka hata yapardı. İki intihar, böyle bir hatanın sonucuydu. Aynı şirkette çalışan iki kişi birkaç gün arayla canına kıyabilirdi tabii. Ama ikisi de affedilmez bir suç işlediğini iddia etmişti. Ortada bir intihar anlaşması olabilirdi. İntihar anlaşmalarındaki tek sorun, her zaman anlaşmayı bozan bir tarafın olmasıydı. Olayların anlam kazanabilmesi için bu seferki anlaşmayı kimin bozduğunu bulması gerekiyordu.

Santiago, Rice'a talimatlar yağdırıp telefonu kapattı.

“Sırıttıyorsun, Santi, sen pek sırtmazdın böyle. En azından burada değil.”

“Bu adamların arasındaki olası bir bağdan bahsediyordun. Meslektaşlık bağına ne dersin?”

Dysart da sırtıtmıştı ama sadece bir an için. Sırtıtışını yardı kesmekten zevk almıştı Santiago.

“İki Giants maçı biletine daha elveda de. Chaudhary için de toksin testi istiyorum acilen. Fallon’un sonuçlarıyla aynı anda alsam çok iyi olur.”

Santiago, huysuzlanan Dysart’ı yalnız bırakarak Marin Tasarım Mühendisliği’ne doğru yola koyuldu. MTM CEO’su Trevor Bellis ile irtibata geçerek gün içerisinde ofisine uğrayacağını haber vermişti ama randevu istememişti. Gittiği zaman Bellis’in “iş sebebiyle ofis dışında” dedirtmesine fırsat vermek istemiyordu. Yola çıkınca ofiste olup olmadığını öğrenmek için aradı, ofisteydi. İsmi vermeden telefonu kapatıverdi. On beş dakika sonra MTM binasının önüne arabasını park etmişti bile.

İçeri girip resepsiyona doğru ilerledi. Sundip Chaudhary ile Shane Fallon’ın çerçeveletilmiş fotoğrafları asılıydı duvarda. Fotoğrafların üzerinde *Hatıralarına İthafen* yazılı bir levha asılıydı. MTM söz konusu bağı biliyordu. Kimsenin onu bu konuda bilgilendirmemesi çok ayıptı.

Resepsiyonda binaya giriş kaydını yaptırdı. Rozeti resepsiyonist kızı şaşırtmıştı; onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştı. Kız, Bellis’e haber verdikten beş dakika sonra Trevor Bellis gelerek vakur bir ifadeyle tanıttı kendini. İkinci kattaki ofisine geçtiler. Odası, son model mobilyalarla döşenmişti, adeta Ofis Dünyası katalogundan fırlamış gibiydi.

Bellis oturmasını işaret etti. “Şöyle buyurun, Dedektif.”

“Teşekkürler, beyefendi,” diyerek oturdu Santiago.

“Buraya Sundip ve Shane için gelmiş olmalısınız.”

“Evet, öyle.”

Bellis başını salladı. “İkisinin de intihar ettiğine inanmıyorum.”

“Çok üzücü. İnsan çok geç olmadan göremiyor tehlike emarelerini.”

Santiago, Bellis’i köşeye sıkıştırarak soruları sormak için yanıp tutuşuyordu ama önce güvenini kazanmalıydı. Adamın hemen savunmaya geçmesini istemiyordu, o yüzden önce zemini hazırlamak için birkaç soru sordu.

“İş, insanı intihara sürükleyebilir. İş ortamınız çok mu stresli?”

“Üzerimizde baskı hissetmiyor değiliz. MTM çok aranan bir şirket. Gece gündüz, hafta sonuymuş, tatılmış demeden çalışıyoruz ama onları intihar noktasına işlerinin ittiğini düşünmek istemiyorum.”

“Muhtemelen biliyorsunuzdur, Shane Fallon’ın uyuşturucu etkisi altındayken canına kıydığı düşünülmüyor.”

“Ama henüz kesinleşmedi.”

Söz konusu uyuşturucu olduğunda, çalışanlarının süttten çıkma ak kaşık olduğuna dair bilmişlik taslayan bir nutuk atmaya hazırlanıyor gibiydi Bellis. Santiago, onu başlamadan susturmak için beyaz bir yalan atıverdi. “Ne tür bir uyuşturucu aldığını bilmiyoruz ama bu iddiayı destekleyen kanıtımız var elimizde.”

Bellis’in yüzündeki ifadeden balonunu patlattığını çıkarılmıştı Santiago. Güzel. Aralarındaki engel kalktığına göre artık daha derine inebilirdi.

“Shane’in bağımlılığından hiç şüphelendiniz mi merak ediyorum.”

“Hayır, tabii ki hayır. Bu tür şeylere asla hoşgörü göstermeyiz.”

“Zaman zaman uyuşturucu taraması yapıyor musunuz?”

“İşe almadan önce taramadan geçiriyoruz ama sonrasında değil. Yani elimizde bir gerekçe yoksa.”

“Bir gerekçeniz yok muydu?”

“Hayır.”

Santiago, başıyla onayladı. “Anlıyorum. Shane’in müptela olup olmadığını bilen birileri var mıdır?”

“Olabilir. Sormanız lazım.”

“Sorabilir miyim?”

“Elbette. Personeli buraya geleceğiniz konusunda uyar-mıştık, sizinle tam bir işbirliği içerisinde olacaklarından emin olabilirsiniz.”

Uyarmıştık... Bu kelimeyi kafasında evirip çevirdi Santiago. Garip bir kelime seçmişti. Bilgilendirmek, tamam da, uyarmak ne? Uyarmak dediğin, belaya karşı olur. Yani bela mıydı kendisi? Bilinçaltını ortaya döken bu dil sürçmesini duymazdan geldi ama daha sonra kullanmak üzere de bir kenara not etti.

“Çalışanlarınıza yüklü bir maaş verdiğinizizi tahmin ediyorum.”

Bu soru karşısında neye uğradığını şaşırmişti Bellis. “Böyle düşünmenize sebep olan nedir?”

“Otoparkınızda epey fiyakalı araçlar var da ondan.”

Bellis’in rengi yerine geldi biraz. “Şey, evet, tabii onlara iyi bir maaş veriyoruz. Ama en iyilerle çalışırım ben. Nereye varmaya çalışıyorsunuz?”

“Bay Fallon’ın bir alışkanlık edinebilecek kadar geliri olduğuna.”

Bellis küçümseyerek güldü. “O zaman mesela Bill Gates de kokainman diyebiliriz, öyle mi?”

“Şey... Hayır.”

“İyi bir maaş sağlamam, haftalık bin dolara mal olan uyuşturucu bağımlılığını destekleyeceği anlamına gelmez,” diye sinirle devam etti Bellis.

Çalışanlarının uyuşturucu skandalına karıştığı fikrine gerçekten de güvenmiş görünüyordu. Santiago, bunun anlaşılabilir bir durum olduğunu düşündü. Skandallar, kimsenin işini iyi yönde etkilemezdi.

“Üzgünüm, beyefendi. Kırıcı olmak niyetinde değilim,” dedi Santiago samimiyetsizce. Sorgulamanın gidişatını biraz değiştirmeye karar verdi. Mademki Chaudhary ve Fallon’ın ölümleri birbirleriyle bağlantılıydı, artık yepyeni bir sorgu kanalı açılmıştı önünde. “Sundip ve Shane birlikte mi çalışıyordu?”

“Evet. Hepimiz aynı proje üzerinde çalışıyoruz.”

“Birbirlerine yakın mıydılar? İş arkadaşlığının ötesinde yani.”

“Pek sayılmaz.”

“Birlikte falan takılmıyorlar mıydı hiç?”

“Hayır, neden?”

“İkisi de, işledikleri bir suçtu itiraf ettikten sonra intihar etti. Birbirlerini tanıyorlardı. Birlikte çalışıyorlardı. İşledikleri suç her neyse, burasıyla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum. Sizce de öyle değil mi?”

Bellis'in rengi attı. "Pek değil. Birbirlerini MTM aracılığıyla tanımışlardı ama yaptıkları hatalar dışarıda bir yerde gerçekleşmiş olmalı."

Santiago, Dysart'ın gösterdiği üçgen yara izi fotoğraflarını yanında getirmişti. Zarftan çıkarıp Bellis'in masasının üzerine koydu. Bellis fotoğraflara kitlenmiş hâlde bakıyordu ama elini uzatıp almaya yeltenmemişti. Tanındıkların otopsi resimleri insanı böyle yapıyordu işte... Fotoğrafları ona doğru yaklaştırdı Santiago.

"Şu üçgen yara izlerini görüyor musunuz? Burada bir yerde bu izleri açabilecek bir nesne var mıdır merak ediyorum."

Gözlerini fotoğraflardan ayıramadan başını salladı Bellis.

"Etrafa göz atmamın bir sakıncası olmaz, değil mi?"

Tekrar başını salladı Bellis.

Santiago, adamı yeteri kadar şoke etmişti, resimleri kaldırdı artık. Tekrar zarfa koydu.

"Burada tam olarak ne iş yapıyorsunuz? Bu konuda net bir bilgi alamadım hiç."

Bu soruyla Bellis toparlamıştı kendisini biraz. "Bir tasarımcı eviyiz. Müşterilerimiz, çözülmesi gereken bir sorun getirir bize. Biz de çözüm üretiriz."

"Ekibinizde farklı farklı insanları bir araya getirmiş olmalısınız."

"Hem evet, hem de hayır. Çekirdek ekibimize destek veren, uzmanlık alanlarına göre alınan sözleşmeli bir ekibimiz var. Sundip yıllarca bizimle çalışmasına rağmen, hâlâ sözleşmeli çalışmamızdı."

Chaudhary'nin çalışma kayıtlarında neden MTM'nin iş-veren olarak görünmediği şimdi açıklığa kavuşmuştu.

“Peki ya Hayden Duke?”

“O yeni sözleşmeli elemanımız. Shane, referans olmuştu ona.”

“Ne kadar yeni?”

“Bir hafta filan oldu.”

“Sundip'in ölümünden önce mi yoksa sonra mı?”

Bellis, oturduğu yerde kımıldandı. “Sonra.”

“Artık Shane ve Sundip'in çalışma arkadaşlarıyla konuşup etrafı gezebilirim sakıncası yoksa.” Garip yara izlerinin kaynağını aradığını hatırlatması için zarfı gösterdi.

“Evet, buyurun birlikte gidelim.” Santiago'ya yolu göstermek için masasından kalktı.

Santiago da ayağa kalkarak ona katıldı ama Bellis yolun ortasında durarak şaşırılmıştı onu.

“Dedektif Santiago, beni endişelendiriyorsunuz. Şirketimin Shane ve Sundip'in ölümlerinde bir payı olduğundan şüphelendiğinizi hissediyorum. Öyle bir şey yok. Anlatabiliyor muyum?”

Santiago, Bellis'in huzurunu kaçırmıştı. Güzel... Huzur kaçırmayı severdi. Genellikle bir bit yeniğine delaletti.

“İşbirliğinizi esirgiyor musunuz yoksa, Bay Bellis?”

“Hayır. Tam tersi. Bugün itibariyle, Sundip'in intiharını ihbar eden kişinin ortaya çıkması için bir ödül koyuyorum. Çünkü bunu Şerif Ofisi henüz başaramadı.”

Evet, kesinlikle kaçırmıştı CEO'nun huzurunu...

YEDİNCİ BÖLÜM

Alçak herif geç kalmıştı. Burnuna kötü kokular geliyordu. *Pabucumun ödülü*, diye düşündü V8.

Chaudhary'nin geberdiği günden beri, isimleri Hintlinin ölümüne karışmış mı diye sürekli haberleri takip etmişti. Hiçbir şey yoktu. Arabayı çaldığını bile anlayamamışlardı henüz. Yaygın teori, Chaudhary'nin Bay Kanunlara Bağlı Vatandaş ile ufak bir trafik kazası yaşadığı, sonra Chaudhary okyanusa dalarken bu vatandaşın çekip gittiği yönündeydi. Şaka gibi... Polis işte... Onu asla yakalayamamalarına şaşmamak gerek.

Tam olayların unutulduğunu düşünmeye başladığı sırada, radyodan işitmişti malum teklifi. Chaudhary'nin işverenleri, 911'i arayan ihbarcıyla görüşmek istiyor, verebileceği en ufak bilgi için ödül teklif ediyorlardı. Ne sorgu vardı ne de sual. Polis müdahalesi de yoktu.

İlk başta ne yapacağını bilemedi. Polislerin kurduğu bir tuzak da olabilirdi ama pek öyle görünmüyordu. Ayrıca, hapishaneye düşüp demir kaplara işemesi için bu tuzağın ya da dönen dalaverenin sonunda en azılı avukatları üstüne salmaları gerekirdi.

En sonunda telefon etti. Marin Tasarım Mühendisliği'nin patronuyla konuştu. Konuşan kişi polise benzemiyordu – fazla cahildi– o yüzden hatta bekledi. Etraftaki seslere bakılırsa, arayan tek kişi kendisi değildi. Para koparabilme umuduyla çakallar üşüşmüştü şirketin başına. Bir sürü soruyu cevaplaması gerekiyordu önce. Görüşmeye çağırıldıklarına göre, soruları doğru cevaplamış olmalıydı.

Oldu başka? Alnında enayi yazıyordu sanki. Tedbir. ve girdiği zahmet için biraz da mangır alması şarttı.

“O kadar acele etmeyin, Bay Bellis. Konuşmamız gereken bazı detaylar var.”

“Ne gibi?”

“Yardımlarım karşılığında kaç paradan söz ediyorsunuz?”

“Vereceğin bilgilerin değerine bağlı.”

Bellis, rezil bir poker oyuncusuydu. Etkili olsun diye biraz duraksadı ama hiç itiraz etmeden atılmıştı bir kere. Tam sağılacak inekti. V8, bin doların söz konusu olabileceğini tahmin ediyordu. Donkey ve çocuklarla kırıışması gerekcekti ama yüz dolar bile onları sevinçten çıldırtmaya yeterdi nasıl olsa.

“Anlatacaklarım çok değerli.”

“Bu akşam altıda gelebilir misin?”

“Yo, yo. O şekilde olmaz. Benimle buluşmaya siz geleceksiniz. Bana işi düşen sizensiniz, o hâlde siz geleceksiniz.”

“Tamam. Nereye?”

“Nereye”si Broadway, Oakland 16. caddeydi. Bu görüşmenin halka açık ve iyi bildiği bir yerde olmasını istiyordu. Eğer işler yolunda gitmezse, kaçmaya fırsatı olmalıydı. Ay-

rica görgü tanığı ve desteği de olmalıydı arkasında. Donkey kollayacaktı arkasını. Elinde fotoğraf makinesiyle birkaç metre ilerideki yıkık dökük bir binanın çatısında bekliyordu. V8 yukarı bakıp başıyla işaret verdi. Cevaben zenci gücü selamı çaktı Donkey.

Bellis'i güvenli bölgesinden çıkartmak için buluşma saatini dokuza çekti. Akşamın o vaktinde, Broadway'de in cin top oynardı. Bellis üç buçuk atacaktı kesin. Güzel... Aklı bir an önce defolup gitmekle meşgulken, ondan para kopartmak zor olmayacaktı. Ama şimdi üç buçuk atan V8'di. Saat 21.30 olmuştu. Görünmeyen gözler tarafından izlendiğini hissediyordu. Bir dolap döndüğünü sezmişti. Polisler etrafı sarmıştı kesin. İşte şimdi ayvayı yemişti. Ellerinde delil yoktu ama olsun. Onu henüz yakalayamamışlardı. Eğer şimdi atağa geçerlerse yakalanırdı gerçi. Adımını attığı an her şey sona erebilir. BART'a uğra ve eve dön.

Lacivert Dodge Charger zarafetle tam önünde durdu. Klasiklerden değil, yeni nesildi. Oldukça hoş bir arabaydı ama dört kapılı bir Charger fikrine bir türlü alışmamıştı V8.

Yolcu penceresi elektronik bir vızıltıyla açıldı. Sürücü, yolcu koltuğu tarafına eğilerek sordu, "V8?"

"Buyurun benim," diye cevapladı ama sürücüye yanaşmamıştı. Bellis'i tanımıyordu ama bu adamın o olmadığını adı gibi biliyordu. Aşağılık herifin polise benzer bir yanı vardı bir kere, hem de çörek yerine spor salonuna sığınan tiplerden. Bellis'in telefonda bile sesi titrerken, bu herifin titremiyordu. Kendine güveni tamdı.

"Arabaya bin."

“Bellis değilsin sen.”

“Evet. Beni o gönderdi.”

“Kimsin peki?”

“Kafana takmaya değmez.”

Hem de nasıl değer, diye düşündü V8. “Polis misin? Eğer öyleysen ve söylemiyorsan, size benden bi’ hayır gelmez.”

“Polis falan değilim. Bay Bellis ile çalışıyorum. Paran bende. Sadece gördüklerini öğrenmem gerek.”

Mangır lafı kulağa hoş geliyordu ama bir yere kadar. Bellis ona yamuk yapmıştı. Siktirsin gitsin o zaman. V8, arabadan uzaklaşarak 16. caddedeki kısaca BART diye bilinen meşhur istasyona doğru yürümeye koyuldu.

Dodge’lı adam, gaza basıp yanına gitti. “Baksana, n’oldu ya, sorun ne?”

“Sorun sensin, adi herif,” diye cevapladı yürümeye devam ederek. “Bellis, bana kendisinin geleceğini söylediği için onu bekliyordum. Yalancılarla hiç işim olmaz.”

“Pekâlâ, tamam, benim geleceğimi söylemesi gerekirdi ama yine de değişen bir şey olmazdı. Bize vereceğin bilgilere ihtiyacımız var, karşılığını da alacaksın.”

V8 yürümeye devam ediyordu. Karşısındaki alçağı kıvrandırmak hoşuna gitmişti. Akıl, kasla orantılı değildi. Uğraş bakalım, aptal herif, uğraş.

“Bak, sana şimdi iki yüz papel vereyim. Faydalı bir bilgi vermesen bile, buralara kadar geldiğin için senin olur. Bu bizi affettirir mi?”

V8 durdu. “Hayır. İki yüz papel yetmez. Şunu beş yüz yapalım, meseleyi de unutalım.”

Dodge'lı adam arabayı durdurdu. Cüzdanını çıkarmadan önce bir şeyler homurdanarak başını salladı. Beş tane yüz-lük banknot çıkarıp uzattı.

Sadece konuşması için beş yüz papel... Bu ahmaklar daha ne kadar vereceklerdi acaba ona? Chaudhary, bazı olaylara karışmış olsa gerek. Suya dalarken Hintlinin söylediği karman çorman lafları hatırladı. Yaptığı affedilemeyecek kadar korkunç bir şey... Bu haysiyetsiz herifi ne kadar sağacağını düşündükçe gülümsemek için kendisini zor tutuyordu.

Açık pencereden uzandı parayı almak üzere. Dodge'lı adam, parayı bırakmıyordu.

“Bildğin bir şeyler var yani?”

“Birçok şey var, bırak artık bu tavırları.”

Parayı hâlâ bırakmıyordu Dodge'lı.

“Bu iş gittikçe tuhaflaşıyor.”

“Arabaya bin.”

“Olmaz dedik, ahbap. Konuşacaksak, açık alanda konuşalım.”

“Parayı istiyorsan, arabaya binersin.”

Çatıda bekleyen Donkey'e baktı. Hâlâ başını gizliyordu. Donkey, 15. caddede güvenli bir yere gizlemişti arabasını. Daha iki sokak ilerlemeden, onlara yetişebilirdi.

“Sen kazandın, sert çocuk,” diyerek arabaya bindi. Parayı aldı ama daha cebine atamadan, Dodge'lı adam Charger'ın motorunu gazladı. “Hey, nereye gidiyoruz?”

“İtin kopuğun dikkatini çekmeyeceğimiz bir yere.”

V8, yolcu tarafındaki dikiz aynasından Donkey'e baktı.

Onu görmemişti. Harika! En baştan kaybetmişti dangalak. Pekala, madem lanet herif arkasını kollamıyordu,, o zaman payını da alamazdı.

Dodge'lı adama dönüp baktı. Ondan hoşlanmamıştı. Ona güvenmiyordu. Korkusu derinleşse de, çorabına sakladığı çakıdan cesaret alıyordu.

“Eee, bu Chaudhary denen herif neden bu kadar önemli?” dedi ortamı yumuşatmak için.

“Şirkette özel bir yeri vardı. Ölmeden önce onu gören son kişi sen olduğuna göre, bu seni de özel kılar. O gece olanları anlatmak ister misin artık?”

Dodge'lı adam, Broadway yoluna devam ederek 880 numaralı kavşaktan Alameda'ya döndü. İyi bir şofördü ve bunu sergilemekten hiç çekinmiyordu. V8, bunun kendi yararına mı yoksa zararına mı olduğunu bilemedi. Ne olursa olsun, altlarında bağırın altı silindirli motorun sesi rahatlatmıştı onu biraz.

“El Cerrito'dan BMW 5 Seri model arabayı çalıp çıkmıştım ve artık bir yerlere bırakmam gerekiyordu. Sakin bir yere giderken seninki, Chaudhary, birden ortaya çıkıp bize T şeklinde çarptı.”

“Bize?”

Hay ağzıma, diye kendisine küfretti. “Evet, bizim ekip de yanımdaydı ama salla sen onları, arabayı ben kullanıyordum.”

Dodge sürücüsü hiçbir şey söylemedi.

“Bir amacı olduğunu bilmiyordum, ben de onu takip etmeye başladım. Gecemin içine etmişti, ben de ona güzel bir ders verecektim.”

“Onu sahilde yakaladın sonra.”

“Evet. Tam ona yetiştiğimizde, bileklerine kadar denize girmişti bile.”

“Okyanusa.”

“Ne?”

“Okyanusa girdi, denize değil.”

“Kimin umurunda?”

“Benim. Bilgilerin kesinliği önemli.”

Ne mal herif, diye düşündü V8. Paradan kısma iyi ederdi. “Tamam, okyanus olsun.”

“Ona vurdun mu ya da herhangi bir şekilde yaraladın mı?”

Cesaret gösterisini elden bıraktı V8. Chaudhary'nin bu şekilde canına kıymasını izlemek hiç de hoşuna gitmemişti. Kimseye bu konuda hava atmaya çalışmamıştı. O gecedен sonra, arkadaşlarından da bu konuyu açan olmamıştı. Hayatı mahvolan hatta sokakta ölmeye terk edilen birini görmek başka bir şeydi, Chaudhary ise tamamen başka. Tüyler ürperticiydi robotsu bir duyarsızlıkla suya doğru ilerleyişini izlemek... Unutamayacaktı bu sahneyi hayatının sonuna kadar.

“Hayır, ona zarar vermedim. Zaten o kendi dünyasında cebelleşiyordu. Onu vazgeçirmeye çalıştım ama yardım edilemeyecek kadar yitikti herif.”

“Kendisini öldürmesine göz yumdun yani.”

V8 hışımla Dodge sürücüsüne döndü. “Bana bak, kapa çeneni. Sen orada değildin. Herif, ölmek istiyordu. Onu durdurmaya çalışsaydım, beni de götürecekti tahtalıköye.”

“Tamam. Sakin ol. Ne söyledi peki? Kelimesi kelimesine istiyorum.”

Chaudhary'nin son sözlerini hatırlamak için fazla düşünmesine gerek kalmamıştı. “Korkunç bir şey yaptığını ve bunun affının olmadığını söyledi. Bedelini ödemesi gerekiyormuş ve tek çözümü boğularak ölmesiymiş.”

“Yaptığı şeyin ne olduğunu ya da neden affedilemeyeceğini söyledi mi?”

V8 başını salladı. “Her ne yaptıysa, beni ikna etmişti. Adam, dibe vurmuştu bir kere, dönüşü olmayan bir yola girdiğine inanıyordu.”

Dodge sürücüsü V8'e baktı. “Başka bir şey söylemedi mi? Herhangi bir açıklama falan?”

“Hepsi bu kadar, dostum. Öyle derin bir sohbete giremedik. Deli doktoru falan değilim sonuçta ben.”

Dodge'lı adam başıyla onayladı, aldığı cevaplardan memnun kalmıştı.

“Artık paramı alabilir miyim?”

“Tabii ki. Beş yüz papel daha versem tamam mıdır?”

“Sekiz yüz versen daha iyi.”

Adamın itiraz etmediğini görünce, sırtıtmıştı.

Adam, birdenbire ceketinden cüzdan yerine bir cop çıkardı. İndiriverdi burun köprüsünün üzerine. Gözünün önünde kör edici ışıklar uçuşuyor, adeta beynine doğru ilerliyordu. Sol kulağının arka kısmına gelen ikinci darbeyi ya da kendisini yere yıkan üçüncüsünü görememişti bile.

Kafatasını sarsan dizel motorun pat patıyla ayıldı. Motor, beyninde yankılanıyordu sanki. Çalkalanan tekne midelerini

kaldırmıştı. Kafasını boşaltıp kendini toparlayabilmek için derin derin temiz hava çekti ciğerlerine. Teknenin kışından gittikçe uzaklaşan Körfez Köprüsü görünüyordu. Çift katlı köprünün her iki yönünde birbirleriyle yarışan araçların farları karanlıkta göz kırpyordu. Turistleri körfeze taşıyanlara benzeyen küçük bir teknedeydi. Fiberglas güvertede yan yatıyordu; el bilekleri arkasından bağlanmış, ayak bileklerineyse zincir dolanmıştı. Bir de asma kilit takılmıştı ayak bileklerini saran zincire. Zincirin diğer ucu, teknenin kış tarafında duran iki kamyon jantına bağlıydı. Bunu fark etmesiyle panikleme bir olmuş, kendisini zincirlerden kurtarmaya çalışırken perişan olmuştu.

“Dur, yavaş ol biraz,” dedi Dodge sürücüsü. “Böyle yapmaya devam edersen, tekerlekleri denize düşüreceksin, işte o zaman görürsün gününü.”

“Ne fark eder ki? Nasılsa beni boğulmaya terk edeceksin, alçak herif.”

Dodge sürücüsü, zinciri tekerlerden sökerek yüzüstü yatan V8’edoğru gelip durdu. Yanında diz çöküp gülümsedi. “Kendini hırpalama. Olayları yanlış yorumluyorsun.”

“Neymiş o yanlış yorumladığım nane?” Kıvranıyordu güvertede.

“Bunu bir teşvik programı olarak gör. Almam gereken cevaplar var. Bunları verirsen, kafanı yormana gerek kalmaz. Ama yanlış cevap verirsen ...” Cümlenin devamını söylemeyerek askıda bıraktı bir süre. “İşte o zaman körfezin derinliğini bizzat ölçmüş olursun.”

“Kaybolduğumu fark etmişlerdir.”

Dodge sürücüsü kaşlarını çatarak zorla ayağa kalktı.

Geceyi sindirircesine baktı etrafına, sonra tekme attı V8'in böğrüne. V8, çığlık çığılğa kıvranıyordu yerde.

"Gözümü korkutmaya çalışma," dedi Dodge sürücüsü soğukkanlılıkla. "Sadece zaman kaybettirmiş olursun bana."

V8 başıyla onayladıysa da, özür dilersem şerefsizim diye geçirdi içinden. Umarım Donkey bu pislik herifin plakasını almıştır da bize yetişip Dodge'ın yanına gelmiştir, diye dua ediyordu içinden.

"Adın ne senin?" diye sordu Dodge sürücüsü. "Gerçek adımı diyorum. Ailenin sana layık görüp verdiği ama senin lekelediğin isim hani. V8'miş! Hayret bir şey, biraz orijinal olsan ölür müydün?"

"Tim Devane." Dişini sıkarak söylemişti.

"Peki, nerede yaşıyorsun, Tim Devane?"

V8, soruyu yanıtladı.

Dodge sürücüsü bununla yetinmeyip Sosyal Sigorta numarasına varana kadar sorularına devam etti. Bu sorulardan hiçbiri gelecek vaat etmiyordu.

"Tüm bunları bilmene ne gerek var?"

"Çünkü yalan söylediğini anlarsam, gelip seni bulabileceğim. Şimdi, daha önce söylediğin şeylere gelelim. Hafızana dayanarak mı söyledin yoksa kışından mı uydurdun?"

"Yemin ederim doğrudu hepsi."

Dodge sürücüsü sırtıyordu. "Yemin edermiş. Senin gibi kitapsız bir herifin yemini bir şey ifade edermiş gibi."

"Siktir git."

"Tabii, tabii, hemen çirkinleş. Chaudhary'nin intiharına sen ve arkadaşlarının tanık olduğunu söylemiştin."

"Evet."

“İsimlerini istiyorum.”

“Gerekmez.”

Dodge sürücüsü, ayağını kamyon jantlarına koyup dürtmeye başladı. Bir santim daha yaklaştılar suya.

“Tamam, tamam, isimlerini söyleyeceğim.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Dodge sürücüsüne, Donkey, D.J. ve Trey’in isimleriyle adreslerini verdi içi yana yana. Bu bilgileri kaydeden adam, not defterini tekrar cebine koydu.

“Artık mutlu musun? İstediyini aldın mı?” Sinirini bastırmaya çalışıyordu V8 ama içine attığı o kadar çok şey vardı ki...

“Son bir sorum daha olacak.”

V8’in yanına diz çöktü. Ceketinin cebinden dijital bir fotoğraf makinesi çıkardı. V8’in, makineyi tanıyıp tanımayacağını donmuştu.

Dodge sürücüsü, makineyi kurcalayarak ekrandaki bir kareyi gösterdi. Donkey’nin boynu normal şartlarda dönmeyeceği bir açıyla dönmüş gözleri fal taşı gibi açılmış cesedini görmemek için gözlerini yumdu. Artık kurtuluşunun olmadığını anlamıştı. Son gecesini olacaktı bu gece. İçi huzursuz olsa da, altını ıslatacak kadar korkmuyordu yine de.

“Bu hangisi?” diye sordu Dodge’lı. “Donkey? D.J.? Trey?”

“Donkey,” diye fısıldadı. “Gitmene izin vermeyeceksin, değil mi?”

Dodge sürücüsü, fotoğrafları silip makineyi denize fırlattı. Cevap vermeden önce, ciğerlerini temiz havayla doldurdu. “Hayır. Yollarımız burada ayrılıyor.”

V8'i oturur pozisyona getirdi. Tekme tokat yiyebilecek kadar yanaşmamaya özen gösteriyordu. Jantların yanı başına teknenin tam uç kısmına oturttu V8'i.

"Hazır mısın?" diye sordu Dodge sürücüsü.

V8, yanıt vermedi. Üstün konumdayken, sert çocuğu oynamak kolaydı. Dodge sürücüsünü çözmüştü. Sıra ona geldiği zaman, ödü patlayacaktı. Tekme savurup çığlık atacaktı. V8'in içinde kalan tek ukde, bunu göremeyecek olmasıydı.

"Sakın korkma."

"Siktir."

"Bak, sana ait bir şey bende kalmış, geri vermek istiyorum." V8'in çakısını alıp bıçağını çekerek karnına sapladı.

V8, acı patlaması yaşamıştı ama Dodge sürücüsü bıçağı geri çekip fırlatana dek bir şey hissetmemişti.

"Gazın çıksın diye hava deliğı açtım sana. Yüzeeye çıkmanı istemem."

"Paranı geri almak istemiyor musun?"

"Yoo, sen onu hak ettin."

Jantları kaldırıp denize fırlattı. Çelik bir yumruk gibi sertçe çarptıkları suyu delip geçmişlerdi. Zincir, küpeşteye sürtünerek jantların arkasından denize gidiyordu. Sadece birkaç saniye sürmüştü V8'in tekneden suya düşmesi. Suya düşmeden hemen önce refleks olarak nefesini tutmuştu. Beyhude bir çabaydı oysa... Aklına takılan soru kadar beyhude... Neden? Neden ölmelerini gerektirecek kadar önemliydi Chaudhary? Sular dolmadan önce ağzından çıkan son soru buydu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Gillis?” diye sordu Hayden.

“Benim,” dedi temkinli bir ses.

“Ben Hayden Duke. Arkadaşınız Lee benden bahsetmiştir.”

Gillis’in ses tonu nispeten yumuşamıştı. “Aa, evet, evet. Çetin bir cevizle karşılaşmışsınız anlaşılır. Doğru kişiyi aradınız o hâlde.”

Tüm dikkatini bu görüşmeye vermek için akşam yemeğini kenara koydu Beckerman. Son birkaç gündür Hayden’in tüm telefon görüşmelerini tedbir amaçlı dinliyordu. Birkaç kez gevezelik etmişti ama önemli bir şey çıkmamıştı hiç. Ailesi ve daha sonra da Rebecca Fallon ile yaptığı birkaç görüşmeden ibaretti epi topu. Rebecca ile saman altından su yürütüyor gibi bir hâlleri vardı. Dinleme işlemi için gerekli çalışmalar biraz uzun sürmüştü; o yüzden aralarında geçen önemli bir görüşmeyi kaçırmış gibi hissediyordu. Yine de bu konuya kafasını fazla yormuyordu. Eninde sonunda bulacaktı nasılsa. Hayden ile Rebecca ikilisi, Hayden ile Gillis kadar önemli değildi şu anda. İzleme ekranının karşısına bir sandalye çekip oturdu.

“Hadi çekinme,” dedi Beckerman dizüstü bilgisayarının ekranına. “Bana bir şeyler söyle hadi.”

Lockhart’ın San Francisco’daki ofisinde tek başına kalıyordu. Operasyon boyunca burayı hem evi hem de komuta merkezi olarak kullanacaktı. Chaudhary, Lockhart’a kazık attığı gün ofiste yaşamaya başlamıştı. Oregon’daki evinin huzur dolu rahatlığına geri dönmek için sabırsızlanıyordu aslında. İnsan ırkının müdahalesi olmadan avlanabilir, balığa çıkabilirdi evinde. Hayatı seviyordu; hayatında yer alan insanları ya da onların beraberinde getirdiği yükleri değil. Hayat felsefesi özetle şöyleydi: temiz yaşa, mutlu yaşa. Ev hayatından uzaklaştırmaya çalıştı düşüncelerini. Bir gözü işte bir gözü oynaşırken, görevini yerine getiremezdi.

“Şifreyi kırabileceğine inanıyor musun?” diye sordu Hayden.

“Benim işim bu.”

Az önce duyduklarından hiç hoşlanmamıştı Beckerman. Yoksa Hayden, Fallon’ın gönderdiği dosyadan mı bahsediyordu? Hâlâ elinde bir kopyası nasıl olabilirdi ki? Bu konuyu kökten hallettiğini sanıyordu oysaki. Bu gelişmeyi Lockhart’a aktardığında sinirden küplere binecekti kesin.

“Şimdi getireyim mi dosyayı?” diye sordu Hayden.

“Şu an bir işin ortasındayım. Saat dokuzda görüşelim.”

“Nerede?”

Gillis, Davis’teki bir adresi söylerken, Beckerman da Haydenla birlikte not aldı.

“Orada olacağım,” diyip telefonu kapattı Hayden.

Beckerman, adresi cebine atarken şükretti talihine. Hay-

den Fairfield'da, kendisi de San Francisco'da olduğuna göre, Hayden 80 km önde başlayacaktı yarışa ama Gillis'in işleri sebebiyle buluşmayı daha geç saate vermesi, durumu lehine çevirmişti. Saat şu an 19.10'du. Bir şeyler yapabilmesi için iki saatten az bir vakti vardı. Ofisten şimdi çıktığı takdirde, yetişmek zor olsa da imkânsız değildi.

Garajdan Dodge'ını çıkardı. Yanına hiçbir şey almamıştı. İhtiyacı olan her şey arabasının bagajındaydı zaten. Araç gereç. Silahlar. Hepsi. Batman'in alet çantası, kemeriydi. Onunsa bagajı vardı.

Lockhart, iyi para veriyordu ama Beckerman para için girmemişti bu işe. Bizzat işin kendisi çekiyordu onu. Orduda muhafız ve suikastçı olarak yetiştirilmişti, hem cankurtaran hem de cana kıyan yani. Görevlerini yerine getirmesi için gerekli yeteneklerini kullanırken keyif alıyordu ama ordudan yüksek onurla çıkarılınca ne yapacağını bilemez hâlde boşluğa düşmüştü. Kimisi, kendisine bunu reva gördüğü için orduya içerlemişti. Yaptıkları fedakârlıkların karşısında ihanete uğramış gibi hissetmişlerdi. O, öyle hissetmiyordu ama. Bu sadece prosedür gereği idi. Emekliliği gelmişti, gitme vaktiydi artık. Bunu anlayabiliyordu. Saygı da duyuyordu. En etkin şekilde işlemesi için ordu denilen makinenin yeni parçalara ihtiyacı vardı. Hâlâ elinden çok iş geldiğini biliyordu yine de; eğer bundan ordu faydalanmayacaksa, başkaları faydalanabilirdi. Elbette emniyet teşkilatına ya da özel güvenlik sektörüne yönelebilirdi ama hiç de onun tarzı değildi bunlar. Lockhart'ın sağladığı imkânları sağlayamazdı o işler. Yine bir makineyi oluşturan parçalardan biri olduğu için memnundu hâlinden. İşi onu hayata bağlıyordu.

Körfez Köprüsü'ne çıkmak için şehrin içinden geçti. Arka arkaya iki gece birilerini öldürmek zorunda kalmayı istemiyordu. Öldürmek, onun yaptığı üstelik de iyi yaptığı bir şeydi ama zevk aldığı bir şey değildi. Dün gece V8'i ve ekibini o şekilde öldürmek hedefe yönelik bir adımdı. Lockhart vermişti bu görevi ona. O sadece söyleneni yapıyordu. Önündeki birkaç saat belirleyecekti bu gece de öldürüp öldürmeyeceğini.

Çevreyolundan çıkarak Davis'e saptı, şehir merkeziyle tren yolunu geçerek Gillis'in söylediği yerin bir sokak ilerisine park etti arabasını. Sokağın köşesinde iki katlı yıkık dökük bir evde yaşıyordu Gillis. Evin köşede olması, Beckerman'a giriş noktası açısından birçok seçenek sunuyordu. Dışarısının karanlık olması da işini kolaylaştırıyordu üstelik. Sokağın aydınlatması çok cılızdı. Köşedeki sokak lambası sadece kendisini aydınlatıyordu mesela. Vakit geç olmadığı hâlde, bir çift ayak sesi bile yoktu etrafta.

Yanına ihtiyacı olan yalnızca iki şeyi alarak araçtan indi: 9 mm tabancası ve kendisi. Sokağın uzak bir köşesinden yürüdü. Kimsenin izlemediğinden emin olunca, arka bahçeye girip oradaki kapıya yöneldi. Etrafı çeviren ne bir çit vardı, ne de kendisini ihbar edecek bir güvenlik sistemi. Gillis'in ekmek teknesini düşününce, dikkatini çekmek istemezdi.

Arka kapıdan gizlice girerek pencereden mutfağı dikizledi. Mutfak, hazır yiyeceklerle doluydu. Etrafa bakılırsa, kahvaltı, öğle ve akşam yemekleri hazır paketten çıkmıştı hep. Adamı kontrol altına almakta sıkıntı çekeceğini zaten düşünmüyordu ama böyle beslenmeye devam ederse iyice çocuk oyuncağı olacaktı elinde.

Mutfağın bitişiğindeki odadan, komşuları rahatsız etmeyecek düzeyde müzik sesi geliyordu. Araziye kıyasla, ev küçüktü. Bitişikteki oda, muhtemelen zemin katın tek odası olmakla birlikte, aynı zamanda da oturma odasıydı tahminince.

Kapıyı açmayı denedi. Kilitlenmemişti. Pek de şaşırmadı. Gillis, kolayca sıvışabilmek için kilitlenmemişti bu kapıyı muhtemelen. Kapı tokmağını çevirip usulca açtı. Kapı gıcırdamıştı ama müzik sesini bastırarak kadar değil. Mutfağa girip tekrar kapattı kapıyı yavaşça. Ev, mutfaktaki kokuşmuş yemeklere ilaveten bir de buram buram rutubet kokuyordu.

Tabancasını çıkarıp susturucusunu taktı, kapı eşiğine doğru ilerliyordu. Onca sağlıksız yiyeceğe rağmen sıska kalmış bir adam sırtı dönük oturuyor, parmakları masaüstü bilgisayarla dizüstü bilgisayar arasında mekik dokuyordu. Oturma odası, bilişim cennetine dönmüştü. Kanepenin olması gereken yere bilgisayar donanımları yığılmıştı. Kimisi son teknoloji ürünüydü, kimisiyse daha çok evde geliştirilmiş gibi görünüyordu. Duvar kenarında CD ve kitapçık dolu çelik bir dolap vardı. Aradığı hackerı bulmuştu Beckerman.

Yirmi santim daha yakınına gelerek silahını ona doğrulttu. "Gillis?"

Adam arkasına dönüverdi. Silahı görünce gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri havada öylece kalakalmıştı.

Beckerman, suç ortaklığından hoşlanırdı. Tereyağından kıl çeker gibi kolay olacaktı bu iş.

"Gillis denen adam sen misin?"

Gillis, başıyla onayladı.

“Talimatlarımı takip edersen, sana bir zarar gelmez. Anladın mı?”

Gillis tekrar başıyla onayladı.

“Bu çok önemli bir mesele. Sözlü mutabakat yapmamız gerek.”

Gillis’in kafa karışıklığı yüzüne yansımıştı. İsteğinde ne kadar ciddi olduğunu vurgulamak için eliyle susturucusunu yokladı Beckerman.

“Evet. Anladım. Her ne istiyorsan, olmuş bil.”

“Aferin, işte böyle.” Silahını yüzüne birkaç santim kalacak şekilde yaklaştırıp özel alanını iyice işgal ederek, gözdağı vermişti. “Birkaç dakika içinde Hayden Duke ile buluşacaksın, doğru mu?”

“Evet. Bir dosyanın şifresini kırmamı istiyor.”

“Ona bu işin zaman alacağını, daha sonra tekrar gelmesi gerektiğini söyleyeceksin. Sonra, kıramadığını söyleyeceksin. Asıl önemli kısım geliyor şimdi; sana getirdiği dosyayı alıp gitmesine izin vermeyeceksin.”

Söylenen her bir taleple Gillis’in beti benzi daha da atıyordu. “Bunu nasıl yapacağım ki?”

“Orası beni ilgilendirmez. Palavra filan at işte.” Beckerman silahını salladı. “Bu senin için bir teşvik olsun.”

“Denerim.”

“Denemekten fazlasını yapacaksın. Yapamazsan öldün demektir.”

Gillis, görünür bir şekilde titreyerek baktı otomatik silaha.

Beckerman, saate baktı. Beş dakika içinde Hayden'ın geleceğini tahmin ediyordu. Tekrar mutfağa çekilip ışıkları kapattı.

“Buradan seni hem duyabilir hem de görebilirim. Yanlış bir hareket yaptığın an, emin ol bu senin son hareketin olur. Anlaşıldı mı?”

“Evet.”

“Güzel. Burada olduğumu unut şimdi. Hayden'ı nasıl idare edeceksin onu düşün. Artık kontrol sende. Başarı da senin elinde.”

Gillis'in yüz ifadesine bakılırsa, pek gaza gelmemiştir.

Beckerman, Gillis'i ve hareketlerini görebileceği ama kendisinin görünmeyeceği kör bir nokta seçti saklanmak için.

Bir tarafından plan uydurmaya çalışırken tırnaklarını yiyen Gillis'i izledi. Beklentileri düşüktü ama Hayden saat dokuzu biraz geçe kapıyı çaldığında, şaşırtmıştı Gillis onu. Beklediği köşeden çıkıp oyuna dalan bir boksör gibiydi Gillis. Bir görevi vardı ve bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Hayden'ı içeri buyur etti. Birkaç dakika lallak edip “kim kimi tanıyor” oyunu oynadıktan sonra bilgisayarın başına geçtiler.

“Benim için bir şey mi getirmiştin?” diye sordu Gillis.

“Evet,” diyerek bir bellek sürücüsü çıkardı Hayden. “Bunun içinde şifre korumalı bir dosya var. Şifreyi kırmanı istiyorum.”

Gillis, sürücüyü alıp önündeki bilgisayara taktı. “Yüz dolar?”

Hayden, parayı Gillis'e uzattı.

Gillis, klavyede bir şeyler yazdı, yazılımı başlattı ve ekranda birçok pencere açtı. Birkaç dakika sonra, iç geçirip klavyeyi kenara itti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Hayden.

"Bu biraz vakit alacak. Dosya yüksek seviye korumalı."

"Allah kahretsin. Ama kırabilirsin yine de, değil mi?"

Tokat yemiş gibi Hayden'a irkilerek baktı Gillis. "Tabii ki kırabilirim. Benim işim bu."

"Tamam, yap o zaman."

"Bir saat sonra gel."

"Bekleyebilirim."

"Dostum, işimi yaparken birinin başımda dikilmesinden hoşlanmam. Konsantrasyonumun içine ediyor."

Hayden etrafı inceledi. "Peki. Tamam."

Beckerman gülmek için kendini zor tuttu. Gillis, coşmuştu. Bundan iyisi Şam'da kayısıydı.

Hayden gidince, saklandığı yerden çıktı. "Çok iyiydin. Etkilendim doğrusu."

Gillis kaşlarını çatarak bilgisayarının başına geçti.

"Hey, surat asmasana. Aramızdaki ilişkiyi bozmayalım bak."

"İyi. Neyse ne. Şimdi n'apacağız?"

"Dosyayı benim için aç."

"Olmaz, dostum." Teslim olur gibi kaldırdı ellerini Gillis. "Bu dosyayı açıp içindekileri görürsem, gördüğüm son şey olur. Bu dosya uğruna birbirinizi öldürmek istiyorsanız, bana göre hava hoş. Ama beni karıştırmayın, bilmek iste-

miyorum içindekileri. Ne kadar az bilirsem, o kadar az risk teşkil ederim.”

Beckerman pis pis güldü. Gillis’in hakkı vardı. İnekti minikti ama ayakları yere basıyordu herifin. “Haklısın. Sürücüyü bozabilir misin?”

“Tereyağından kıl çeker gibi hem de.”

Beckerman, Gillis’in önüne bir bellek sürücüsü fırlattı. “Dosyayı buna kaydettikten sonra Hayden’daki kopyasını boz.”

Gillis’in bu isteğini yerine getirmesi sadece birkaç dakikasını almıştı. Oturup Hayden’in dönmesini beklediler. Pek bir şey konuşmadılar. Gillis silaha, Beckerman da Gillis’e bakıyordu. Vakit geldiğinde, saklandığı noktaya geri döndü Beckerman. Son talimatını, mutfağın karanlığından savurdu.

“Bu işten alnının akıyla çıktın sayılır ama dosyanın bozuk olduğuna inandırman gerek onu.”

Gillis tek kelime etmeden Hayden’in dönmesini bekledi. Hayden kapıyı çaldığında, onu içeri buyur etme zahmetine bile girmedi. Kapıdan bellek sürücüsünü uzatıverdi hemen.

“Kusura bakma, dostum. Elimden geleni yaptım ama dosya mahvoldu.”

“Ne?” Hayden, tokat yemiş gibiydi.

“Birisi kung fu tekniğiyle korumuş dosyayı. Kabuğunu kırdığım an kendisini imha etti. İçinde her ne varsa, silinip gitti.”

“Hay aksi!”

“Evet, sinir bozucu bir durum, dostum. Al işte paran.”

“Yo, kalsın. Elinden geleni yaptın sonuçta sen. Bunu kim yapmış olabilir biliyor musun?”

“Hayır, bilmek istediğimden de emin değilim açıkçası.”

Hayden teşekkür edip ayrıldıktan sonra, Gillis kapıyı kapatıp arkasına yaslandı bir süre.

Beckerman, oturma odasına geldi. “Aferin.”

“Bitti mi?”

“Hemen hemen. Şimdi sormamız gereken soru şu: Sana güvenebilir miyim?”

Gillis’in yüzünü korku kaplamıştı. “Hayır, hayır, bunu yapmak zorunda değilsin. İstedığın her şeyi yapmadım mı?”

“Otur.”

İstemeye istemeye sandalyesine gidip attı kendisini. “İsmini bilmiyorum. Dosyayı görmedim. Ağzımı açmayacağım. Kime söyleyeceğim ki zaten?”

Tetiği çekti Beckerman. Gillis, elini yanağına götürdü ama kurşun ona değmemişti. Yanağını sıyrıp sağ omzunun üzerinden geçerek bir delik açmıştı bilgisayar ekranında. Monitörün ölüm çığlıklarını duymazdan geldi.

“Ağzını açtığın an, duyarım,” dedi Beckerman. “Başka söze gerek var mı?”

“Yok, dostum. Sözün altın değerinde.”

“O zaman anlaştık sanırım?”

“Evet.”

Ardında Gillis’in verdiği sözü bırakarak evden çıktı Beckerman. Gillis’in peşine adam takacaktı izlemesi için ama konuşmayacağını biliyordu zaten. Arabasına giderken tebessüm vardı dudaklarında.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayden ağıtçı kafilesiyle birlikte kiliseye girdi. Kilisenin serinliği, dışarıdaki yaz sonu sıcağından bunalanları ferahlatıyordu. Herkes sesini fısıltı düzeyinde tutsa da, kilisenin kubbe tavanında yankılanıyordu sesler.

Shane'in üzeri açık tabutu sunağın önünde öylece duruyordu. Yakınları, onu görmek için sıraya girmişti. Arkadaşının yüzünü tekrar görmek Hayden'in şu an ihtiyacı olan son şeydi.. Shane'in köprüden atlama sahnesi hâlâ hafızasında canlıydı. O anı tekrar tekrar yaşamıştı zaten. Ama ne olursa olsun bugün arkadaşını unutmaya çalışamazdı, bu yüzden o da sıraya girdi.

Önüdekiler ilerliyordu, sıra ona gelmişti bile. Derin bir nefes alıp tabuta yaklaştı. Aslında yüzüne bakmadan uğurlayacaktı son yolculuğuna ama ölüyken bile Hayden'ı kendisine çekmeyi başarmıştı. O kadar huzurlu görünüyordu ki... İpin oluşturduğu izler, cenazecinin yetenekli ellerinde kaybolmuştu. Hayden'in onu hatırladığı gibi görünüyordu.

Shane'in o köprüye ulaşmasına asla müsaade etmemeliydi. Bir düğüm vardı göğsünü sıkıştıran. "Daha iyisini yapabilirdim, Shane," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

Bir el tuttu elini. Tam da insan temasını hissetmeye ihtiyacı vardı. Acısını hafifletti bu dokunuş. Kime ait olduğunu önemsemeden, sıktı onu tutan eli.

Rebecca'nın eliydi bu. Ergenliğinden beri görmediği hâlde, hemen tanımıştı onu. Ağabeyine ne kadar da benziyordu. O da tıpkı İskandinavlar gibiydi; ince, uzun ve sarışın. Gözleriydi asıl Shane'i anımsatan... Yüzünü aydınlatan koyu mavi gözler... Artık yirmi dört yaşına gelmiş, ergenliğin tüm izlerini silkinip atmıştı üzerinden. Baş döndürücü bir kadın olmuştu artık.

"Seni görmek çok güzel," dedi. "Bu şartlar altında olmasını istemezdim ama..."

Hayden'a sarıldı Rebecca. "Yanıma oturur musun?" Merhumun ailesine ayrılan yeri kast ediyordu. "Aile diyebileceğim kadar bana yakın bir tek sen varsın artık."

Rebecca'nın kaybının ne kadar büyük olduğu o zaman dank etmişti kafasına. "Ne demek. Tabii ki."

Ön sıraya oturduklarında, tanıdık bir yüz aradı etrafında. Cemaatin içinde Bellis ve Giants maçında tanıştığı diğer kişileri seçebildi. Lockhart ise, geç gelip Bellis'in yanına oturmuştu. Üniversite arkadaşlarını aradı gözleri ama sadece yabancıları karşılaştığı.

Vaiz, kürsüye çıkıp töreni başlattı. Rebecca methiye kısmı boyunca kendini o kadar güzel tutmuştu ki Hayden hayran kalmıştı. Tüm ailesi trajedilere kurban gitmişti ama o hâlâ ayaktaydı. Uzayıp Rebecca'nın elini tuttu törenin geri kalanında.

Tören bitince, cenaze yemeği için Shane'in evine gittiler. Limuzin özel araba yoluna girdiğinde, suç mahalline geri

dönen bir suçlu gibi hissetmişti kendisini Hayden. Önceki yıkıntıdan geriye kalanlarla karşılaşmayı bekliyordu ama ev baştan aşağı düzenlenmişti. Hasar gören ya da kırılan eşyaların hepsi gitmişti. Oturma odasındaki kırılan plazmanın yerini, çalışma odasından getirilen televizyon almıştı. Eskiden iki kanepenin olduğu yerde, şimdi sadece bir tane kalmıştı. Aralarında duran sehpa da yoktu ortada.

Eskiden koridorda asılı durduğunu hatırladığı çerçeveli bir resim, oturma odasında asılıydı şimdi. Resmi biraz kenara çektiğinde, altında Shane'in öfkesinden nasibini almış daha sonra da alçı ve boyayla kapatılmaya çalışılmış bir oyuk olduğunu gördü. O gecenin tüm izlerini silmek öyle kolay değildi. Resmi tekrar eski hâline getirdi.

Merdivenlerden yana göz atıp bu izleri saklama çabasının Shane'in yatak odasına kadar uzanıp uzanmadığını merak etti. Merakını gidermesine gerek kalmadı, Shane'in kasap bıçağının açtığı, iyileşmeye yüz tutan karnındaki yaraya götürdü elini.

Tabağını elle yenebilen yiyeceklerle doldurup amaçsızca gezinmeye başladı evin içinde. Durduğu an, birisinin gelip onu lafa tutmasından korkuyordu.

“Baksana, Shane atladığında sen yanındaydın. Nasıl oldu bu olay? Buna nasıl izin verebildin, ha?”

Girmek istemediği bir muhabbetti bu. Kendisini kasmadan konuşabildiği tek kişi Rebecca'ydı. Onu, mutfakta orta yaşlı bir kadının başsağlığı dileklerini kabul ederken buldu. Kadına teşekkür edip sızıışmıştı Rebecca.

“Nasılsın?” diye sordu Hayden.

“Otuz saniye önce sorulduğundan bu yana aynıyım.”

“Saçma bir soru oldu. Kusura bakma.”

Rebecca gülererek koluna dokundu. “Sorun değil. Birine söylemem gerekiyordu artık, rahatça söyleyebileceğim tek kişi de sendin.”

“Birkaç şey buldum,” dedi Hayden. “Biraz konuşalım mı?”

Rebecca, başsağlığına gelenlere göz attı. Grup hâlinde oturuyorlardı. “Elbette. Birisi daha çıkıp Shane’in ne kadar vakitsiz öldüğünü söylerse çıldıracağım zaten.”

Sözlerinde garaz yoktu. İçten dilenen her başsağlığı bir süre sonra ağabeyini hatırlatarak canını acıtıyor olmalıydı.

Büyük camlarından bol güneş alan odaya geçip kapıyı kapatan Rebecca, yumuşacık ikili sevgili koltuğunda Hayden’in yanına oturdu.

“Shane’in dosyasıyla ilgili bir gelişme var mı?” diye sordu.

Hayden başını salladı. “Bulduğum adamdan bir iş çıkmadı. Basit bir şifre korumasından fazlasıymış. Açmaya çalıştığımda, dosya kendini imha etmiş.”

“Dosyayı kaybettik yani?”

“Hayır. Ona kopyasını vermiştim. Elimde hâlâ bir yedeği var. Uğraşması için başka birini bulmaya çalışıyorum.”

“Bunu yapmalı mıyız pek emin değilim. Shane, o dosyayı ya kendisi ya da başkası için korumuş. Sana birisi şifreyle başvurmadıkça, açılmamalı o dosya.”

“Peki ya bu hiçbir zaman olmazsa ne olacak? İçindekileri öğrenmek istemiyor musun?”

“Şu anda gerçekten kafam karışık. Shane’in sırlarını

saklamaya hakkı var.”

Hayden böyle düşünmüyordu ama. Shane’in ölümünün ardındaki cevap, bu dosyada saklı olabilirdi. Dosyayı açmak istiyordu ama Rebecca’nın mahremiyet endişesini de anlıyordu. Shane, açmasına izin vermemişti hiç. Son isteği, dosyanın silinmesiydi hatta. Varisi de Rebecca olduğuna göre, bu kararı o vermeliydi.

Uzanıp Hayden’in kaşının üstünden şakağına kadar uzanan yeşilimtırak yara izine baktı. “Sana zarar verdiğine inanamıyorum.”

“Kendinde değildi.”

“Keşke yanında ben olsaydım.” Çenesi titriyor, dudakları büzülüyordu. Yüzünün çizgileri daha da derinleşmiş, kırılmalı yüz hatları parçalanırken, yürek dağlayan bir ağlama nöbetine tutulmuştu. Hayden’in kollarına bıraktı kendisini, o da sımsıkı sarıldı.

“Yapabileceğin bir şey yoktu ki. Ben oradaydım ama elimden hiçbir şey gelmedi. Kimse yardım edemezdi ona.”

Hayden’in kollarında ne kadar da narin görünüyordu... Vücudu o kadar inceydi ki dikkatli davranmazsa kırabilirdi. Vücudunu hafifçe ileri itip çenesinden tutarak yüzünü kaldırdı. Gözleri kızarmış, yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti ama her şeye rağmen güzeldi.

Gülümsedi Hayden. “Hadi bakalım. Yeter ama. Felaketleri unutup nimetleri hatırlayalım. Anlaştık mı?”

Zoraki gülümseyip başıyla onayladı.

“İğrenç görünüyorum, değil mi?”

Kafasını yana eğip şöyle bir baktı Hayden. “Bir içim su.”

Tebessüm edip cebinden temiz bir mendil çıkardı. İnsan içine çıkabilir hâle geldikten sonra, oturma odasına dönmüş, Santiago'yu karşılarında bulmuşlardı.

“Ben Marin Eyaleti Şerif Departmanı'ndan Dedektif Ruben Santiago. Daha önce telefonda konuşmuştuk, Bayan Fallon. Ailenizin de sizin de başınız sağ olsun.”

“Ailemden geriye bir tek ben kaldım, Dedektif.”

Rebecca'nın laf sokma gibi bir niyeti yoktu ama Santiago'nun kabadayılığına tokat gibi inmişti bu sözler. “Bunu duyduğuma üzüldüm. Merhaba, Bay Duke. Baş sağlığına geldiniz herhalde?”

Santiago'nun sözlerindeki iğnelemeyi fark etmemek imkânsızdı ama Hayden anlamazdan geldi.

“Kusura bakmayın, cenazeye yetişemedim,” dedi Santiago, “bir işim çıktı da.”

“Gelmeniz büyük incelik.”

“Aslına bakarsanız, gecikmemin sebebi ağabeyinizle ilgili, Bayan Fallon. Gördüğünüz gibi işime çok bağılıyım. Elimdeki vakaların çoğu ölüm vakası, kurbanlarla tanışma fırsatım olamıyor belki ama yine de görgü tanıkları, ailesi ve arkadaşları aracılığıyla tanımaya başlıyorum onları. Daha şimdiden ağabeyinizi tanıdığımı hissediyorum, o yüzden davadan vazgeçmeye içim el vermiyor. Shane'in bunu neden yaptığını bulana kadar da vazgeçmeyeceğim. Anlatabiliyor muyum?”

“Evet, anlıyorum,” dedi Rebecca. “Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük.”

“Buna sevindim,” dedi Santiago. “Bazı meseleleri konuşmak için ikiniz de birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?”

Birtakım gelişmeler oldu, bunların ne anlama geldiği konusunda beni aydınlatabileceğinizi umuyorum.”

“Tabii ki,” dedi Rebecca.

Güneşli odaya geçtiler. Santiago, kaçmalarını önlemek istercesine kapattığı kapıya sırtını yaslamıştı. İkili koltuğu göstererek oturmalarını işaret etti. Kendisi ayakta duruyordu.

“Toksin testinin pek de iyi sayılmayan sonuçlarını aldım. Haklıydınız, Hayden. Öldüğü gece Shane uyuşturucu etkisi altındaymış.”

Artık resmîleşmişti. Canına kıydığında, Shane uyuşturucu etkisi altındaydı. Bu haber, Hayden’in içine su serpmişti kısmen de olsa. Uyuşturucu etkisini anlayabilirdi. Ama ani sinir krizini asla. Ancak bu cevap yeni bir soruyu getirmişti beraberinde. Shane’i en başta uyuşturucu kullanmaya iten sebep neydi?

“Ne kullanmış?” diye sordu Rebecca.

“Aslında emin değiliz. Söyleyebildikleri tek şey, yeni ve ölümcül bir uyuşturucu olduğu. Toksikoloji raporuna göre, ‘roket yakıtına batırılmış LSD’ye eş değerde”.

Shane’in kasap bıçağıyla yatak odasını alt üstü ettiği sahne geldi Hayden’in gözünün önüne. Aldığı uyuşturucunun ne kadar fena bir şey olduğunu anlamıştı zaten. Normal bir insanı deliye çevirmişti bir anda.

“Böyle bir maddeyi nereden bulmuş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?”

Hayden ile Rebecca başını salladı.

“Bu madde, sokakta bulabileceğiniz türden değil. Rezil

bir şey. Üçüncü bir kişiyi daha öldürmeden toplatmak istiyorum tabii.”

“Üçüncü?” diye sordu Rebecca. “İkinci kişi kimdi ki?”

“Sundip Chaudhary. Shane’in bir iş arkadaşı. Ağabeyiniz ölmeden bir hafta önce, kendisini boğarak öldürmüştü. Onun toksin testinde de aynı madde çıktı.”

Shane ve Chadhary’nin ölümleri arasındaki bağ artık inkâr edilemez hâle gelmişti. Birlikte çalışıyorlardı. Bir hafta arayla ikisi de intihar etmişti. İkisi de affedilmez bir şey yaptığını söylemişti üstelik. Tesadüf kelimesi telaffuz dahi edilemezdi artık. Bu madde onları birbirine bağlıyordu. İkisi de aynı sebepten ötürü canlarına kıymıştı, peki neydi bu sebep?

“Sizce de bir gariplik yok mu bu işte?” diye sordu Rebecca.

“Kesinlikle,” diye cevapladı Santiago. “Ve cevabını bulmak istiyorum.”

“Üzgünüm, cevabı bizde değil,” dedi Hayden.

Santiago, ters ters baktı Hayden’a.

Kapı tıklatıldı, ikramcılardan birisi kafasını uzatıp, “Rebecca, bir saniye bakar mısın?” diye seslendi.

Rebecca Santiago’ya baktı, o da başıyla onayladı. Özür dileyip gelen kadınla birlikte odadan çıktı Rebecca. Hayden takip etmeye yeltendiyse de, Santiago hemen durdurdu.

“Konuşacaklarımız henüz bitmedi,” diyerek kapıyı kapattı.

Hayden yerine otururken, Santiago bir sandalye çekip karşısına geçti. Oturduğu zaman, ceketinin önü açmış, sila-

hını teşhir etmişti. İncelikle yapılan bir hareket değildi ama etkisini göstermişti yine de.

“Shane ile sıkı dost olduğunuzu söylemişsiniz ama uyuşturucu problemi hakkında hiçbir şey bilmediğinizi iddia ediyorsunuz.”

“Onu tanıdığım süre boyunca, Shane asla uyuşturucu kullanmamıştı. Bunu benden saklamış olamaz mı? Evet, olabilir.”

Santiago aynı fikirde olmadığını belirten bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı. “Marin Tasarım Mühendisliği size kaç para veriyor?”

“Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum.”

“Sadece soruyu cevaplayın.”

“Saat başı iki yüz dolar.”

“İyi mi sizce?”

“Evet de bunun konumuzla ne ilgisi var ki?” Santiago’nun bu gizemli tavırları onu deli ediyordu. Belli ki kafasında yerine oturmayan taşlar vardı; e madem öyle, niye söyleyip kurtulmuyordu ki? “MTM ile aramda olan iş ilişkisinin Shane’in ölümüyle uzaktan yakından bir alâkası yoktur. Shane intihar etti. Bütün bunları bırakın da benden ne istiyorsanız söyleyin artık.”

“Bay Duke, bence sakladığınız bir şeyler var, keşke anlatıp kurtulsanız. Neler bildiğinizi bilmiyorum ama söylemeyecek soruşturmayı zora sokuyorsunuz, bu da bir suçtur.”

“Anlatabileceğim bir şey yok,” dedi Hayden ama doğruyu söylemediğini içten içe biliyor, bu düşünceyle midesine kramplar giriyordu. Santiago’ya gerçeği anlatmak istiyordu

ama gerçeğin ne olduğunu henüz kendisi bile bilmiyordu ki... Bildiklerini kendisine saklama riskine girecekti artık.

“Siz bilirsiniz, Bay Duke,” dedi Santiago. “Sundip Chaudhary’i tanıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Umarım aksini öğrenmem.”

“Öğrenmezsiniz. Neden öyle olsun ki?”

“Bu iki adamı birbirine bağlayan başka bir şey daha var,” dedi Santiago.

“Nedir o?”

“Siz. İkisinin ölümü arasındaki süre içerisinde pat diye işe alındınız.”

Santiago, ona torbacı damgası vurmak istiyordu hâlâ. Dedektif boynuna ilmek geçirmeye çalışıyormuş gibi hissetti Hayden. Hedeften o kadar uzaktı ki komik bile gelmiyordu artık.

“Doğrudur ama ölümleriyle bir alakam yok.”

“Bunlar sadece sizin sözleriniz. Emin olun gerçeği öğreneceğim.”

Ayağa kalkıp gitmeye yeltendi Santiago. Hayden ayağa fırladı.

“Eğer benim uyuşturucuyla bir bağlantım olduğunu düşünüyorsanız, yanlış yoldasınız. Ne bir mahkûmiyetim var ne de geçmişte uyuşturucu kullanmışlığım.”

“Biliyorum. Araştırdım zaten.” Santiago kapıyı açmıştı. “Marin Tasarım Mühendisliği çalışanı olmak bu günlerde pek de sağlıklı değil. Dua edin de başkaları da Bay Fallon ve Bay Chadhary ile aynı kadere kurban gitmesin. Vakit

ayırduğumuz için teşekkürler, Bay Duke. Tekrar görüşeceğiz.”

Çıkarken Rebecca'ya da hoşça kal dedi Santiago. Saatini işaret etti, Rebecca da insan kalabalığını yarararak ön kapıya kadar geçirdi onu. Gözler, merakla Hayden'a çevrilmişti. Bu gözlerden bir çifti de Trevor Bellis'e aitti. Hayden oturma odasında Trevor'a doğru ilerliyordu. Trevor da iş arkadaşlarının yanından ayrıлып yolunu kesti.

“Hayden, sizinle konuşmam gerek. Bizim için yaptığımız işe ilişkin bazı değişiklikler oldu. Teslim tarihi öne alındı.”

“Ne zaman hazır etmemi istediğinizi söyleyin, o zamana yetiştireyim.”

“Hayır, anlamıyorsunuz. MTM'nin hizmetinize ihtiyacı kalmadı artık.”

“Eğer bu evime hırsız girdiği içinse, size söylemiştim, MTM ile bir ilgisi yoktu. Hırsızlar bilgisayarlarımı, televizyonumu ve rehin bırakabilecekleri şeyleri almış; planları değil. Onlara dokunmamışlar bile. Tedbir gereği her şeyin çevrimiçi yedeğini alırım. Çalışmaların hiçbirini kaybetmedim.”

Bellis elini havaya kaldırdı. “Kararın, evinizin soyulmasıyla bir ilgisi yok. Söylediğim gibi, bazı değişiklikler oldu.”

Hayden bunu hiç beklemiyordu. Gururuna dokunmuştu... Daha önce, kendi isteğiyle ya da zorla ayrılmamıştı hiçbir işten.

“Bitirdim sayılır zaten. Bir iki güne kadar tamamlarım.”

Bellis'in yüz ifadesi gerildi. Yüzündeki profesyonel tebensüm silinip suratını ekşitmeye doğru gidiyor, nezaketi

kayboluyordu. “Üzgünüm, Hayden. Müşteri benim sonuçta. Hizmetinize daha fazla ihtiyacımız yok. Konu kapanmıştır. Anlaşıldı mı?”

“Tamam. Özür dilerim. Sadece müşterilerimi hayal kırıklığına uğratmaktan hiç hoşlanmam.”

Bellis’in nezaketi geri dönmüştü. “Hayal kırıklığına uğratmadınız zaten. Zor şartlar altında profesyonelliğinizi sürdürdünüz ama o şartlar, bazı fikirlerin değişmesine neden oldu. Asıl ben özür dilerim. Bir sonraki projemiz için sizinle mutlaka temasa geçeceğiz.”

Kulağa çok hoş geliyordu bu sözler ama Hayden yememişti. “Sevgili John” durumunu -ayrılık mektubunun hitap kısmını- nerede olsa tanırdı. Bellis, onu bir daha asla aramayacaktı ama çok da sorun değildi. MTM, sadece kötü anıları çağrıştıracaktı bundan böyle.

“Pekâlâ,” diye cevap verdi Hayden.

“Güzel. Projeyi bu hafta sonu teslim ediyoruz. Elinizdeki her şeyi alıp Cumartesi saat onda ofise uğrayın. Zaman çizelgenizle nihai faturayı yanınızda getirmeyi de unutmayın.”

Arkasını dönüp gitti Bellis.

Bu kararı neyin tetiklemiş olabileceğini merak etti Hayden. Madem proje hızlandırıldı, onu niye kovmuşlardı? İşi tamamlayacak birilerine ihtiyaçları vardı yine de. Hırsız olayı, belirleyici bir rol oynamış olabilirdi bu konuda ama Hayden yememişti. Tamam, hadi diyelim ki proje iddia edildiği gibi teknolojik devrim niteliğinde olduğundan, sanayi casusluğundan korktular, yine de Hayden’ı kovmanın da pek bir faydası olmazdı.

Rebecca'nın yanına gidip vedalaştı Bellis. Geri kalan MTM ahalisi de gitme vaktinin geldiğini anlamıştı böylece. Çıkarlarken, Bellis'in yanı başında bitivermişti Lockhart. Kovulduğu için asıl Lockhart'a teşekkür etmesi gerektiğini düşündü Hayden. Kurşunu Bellis vermiş olabilirdi ama tetiği çeken Lockhart'tı.

Rebecca, onları uğurladıktan sonra Hayden'in yanına geldi. "Ne hakkında konuşunuz?"

"Kovuldum."

"Öyle mi, çok üzüldüm."

"Önemli değil. Zaten kısa vadeli bir şeydi. Sadece böyle olacağını düşünmemiştim."

Bellis'in evden ayrılması, bir akın başlatmıştı adeta. Kalan son misafiri de uğurladı Rebecca. Hayden, yardım etmek için kalmıştı. Rebecca gitmek üzere olan ikramcılarla ilgilenirken, tabakları toplayıp bulaşık makinesine dizmişti. Sonra tekrar mutfağa geldi.

"Öylece bırak," dedi. "Bulaşıklar bekleyebilir ama bu beklemez." Bir şişe şarap çıkarmıştı.

Şişeyi Hayden'a verdi ve iki büyük bardak kapıp geldi; Hayden da, bu arada şişeyi açmıştı. Bardakları ağzına kadar doldurdu.

"Sence biraz fazla kaçmadı mı?"

Rebecca, kendi eserine hayran kalmıştı. "Yo, kaçmadı."

Hayden da böyle düşünmüştü zaten. Kızın ardından oturma odasına gidip kanepeye geçti. Bu arada, zaman mefhumunu kaybetmişti. Henüz ikinci vaktiydi ama akşam olmuştu sanki.

“Şimdi ne yapmayı planlıyorsun, Los Angeles’a mi döneceksin tekrar?”

“Eninde sonunda evet, ama bir hafta daha buradayım. Shane’in tüm işlerini halletmem gerekiyor, bir de bu ev var tabii. Evi bana bıraktı ama bende mi kalsın, satayım mı yoksa kiralayayım mı bilemiyorum.”

“Acele etme sakın. Bir ay daha beklese ne çıkar? Baksana, Cumartesi sabahı Trevor Bellis ile hesabımı kapatmak için buraya geleceğim. Buluşup dertleşmek istersen, memnuniyetle gelirim.”

Ona görmezden gelemeyeceği bir bakış attı Rebecca. “Çok nazıksın. Çok isterim tabii.”

Bir süre, huzur buldukları bir sessizlik içinde oturdular. Hayden, konuşmak zorunda hissetmiyordu kendisini. Değişiklik olsun diye, birisiyle sessizliği paylaşmak hoşuna gitmişti. Ama boş şarap bardağını şömineye fırlatarak anı katletmişti Rebecca. Tuzla buz olmuştu bardak.

“Allah seni kahretsin, Shane.” Gerginlikten vücudu kasatı kesilmişti. Yumruklarını öyle bir sıkımişti ki kollarındaki damarlar görünüyordu. Gözlerinde, yaşlar parıladı. “Kafan güzelken böyle aptalca bir şey yaptığın için kahrol! İntiharmış. Aklından ne geçiyordu? Annem, babam bilse ne derdi?”

Soruları cevapsız kalınca, oturduğu yere çöktü tekrar.

“Daha iyi misin?” diye sordu Hayden.

Gözyaşlarını avucunun içiyle silip, “Pek değil. Bunu neden yaptığını öğrenmek istiyorum,” dedi.

“Öğreneceğiz.”

Rebecca, ona doğru döndü. “Neden yapıyorsun tüm bunları?”

“Çünkü Shane benim dostumdu ve o dosyayı bana emanet etmişti. Dosyayla ilgili bir şey yapılmasını istiyordu. Açmak istememekte haklı mısın değil misin ya da şu an dosyayı arayan birileri var mıdır bilmiyorum; ama yine de Shane’in başladığı işi bitirmek istiyorum.”

Rebecca başını salladı. “Bunu yapmak istediğine inanamıyorum. Shane zaten sana nelere mal oldu.”

“Hiçbir şeye mal olmadı.”

“Peki ya MTM’deki işine?” dedi. “Sence Shane yüzünden mi kovuldun?”

“Bilmiyorum. Olabilir. Önemli değil ama. Alt tarafı bir iş. Başka bir işim daha var sonuçta,” dedi gülümseyerek. “Bence bu daha çok MTM’de kol gezen uyuşturucu meselesiyle alakalı.”

“Orada çalışan iki kişinin sokakta satılan yeni bir maddeyi deneyip ölmesi, senin bu işle bir ilgin olduğunu göstermez. MTM ile bir ilgisi var asıl.”

“Santiago öyle düşünmüyor ama.”

“Dedektif Santiago, senden pek hoşlanmıyor sanırım.”

“Kadın içgüdüleriyle mi anladın bunu?”

“İçgüdüye filan gerek yok,” dedi gülümseyerek. “Fark edilmeyecek gibi değil ki.”

Santiago’nun gerçekten de kendisinin peşinde olup olmadığını merak ediyordu. Dedektif, aptal bir adam değildi. MTM’nin iç yüzünü ele verebilecek biri olarak görüyordu onu belki de. Onun peşine düşmek Bellis’in peşine düş-

mekten daha kolaydı. Yanında kapı gibi avukatları vardı. Oysa Hayden'in yoktu.

Rebecca'nın yüzüne çok yakışan tebessümü kayboldu bir anda. Hayden'in içi burkulmuştu.

"N'oldu?"

"Tamam, Shane ile Sundip uyuşturucu almışlar ama bu canlarına neden kıydıklarını açıklamıyor yine de."

Açıklamıyordu. Açıklayamazdı. Uyuşturucu, bu denklemin yalnızca tek tarafıydı çünkü. İtiraf lar tamamen başka bir meseleydi.

"Her şey MTM'ye çıkıyor," dedi Hayden. "Cumartesi bu soruların cevabını bulmaya çalışacağım."

ONUNCU BÖLÜM

Hayden cumartesi sabah erken saatlerde Mitsubishi'sini babasının iş yeri JD Mühendislik – Uzman Makinistlerin önüne çekti. Cumartesi günü bile çalışırdı babası. Çocukluğunda onu işe giderken görmeye alışmıştı ama John Duke hiçbir zaman biricik oğlunu ihmal etmemişti. Akşama kadar eşek gibi çalışsa da, oğluyla futbol ya da basketbol oynamak için her zaman vakti vardı. Hayden'in kişiliğinin oluştuğu dönemde fazla vakit geçirememiş olabilirlerdi ama John Duke her saniyeyi dolu dolu geçirirdi. Yardımını isteyebileceği tek kişi babasıydı.

Yolcu koltuğundan plan rulosunu aldı. Bellis geri vermesini isteyince, MTM'nin planlarının kopyasını almıştı hemen. Eğer Shane'in ölümünün ardında MTM varsa, delil sayılabilecek hiçbir şeyi kaybetmek istemiyordu.

JD Mühendislik'in kapısından içeri adımını attığı anda duyduğu kesme yağı kokusu, yirmi yıl öncesine alıp götürmüştü onu. Babası, kendi işini kurmadan önce Sacramento'da bakım elemanı olarak çalışıyordu. Fabrika, yazın genel bakım sebebiyle iki hafta kadar kapatılmıştı. Şirket çalışanları bu süreyi evde geçirirken, John Duke ve

ekibi tamir edilmesi gerekenleri tamir etmiş, Hayden da ona eşlik etmişti. Bir sorun çıksaydı, İş Yeri Güvenliği ve Sağlığı Bölümü çok kızardı belki ama Hayden'ın aklında hep güzel günler olarak kalmıştı o günler.

Çocukluğunda gezilere hep babasıyla birlikte gider, çok keyif alırdı. Başka nerede -babasının kucağında da olsa- forklift kullanabilir, içinden buhar fışkıran döşeme ızgaralarının vanasını açabilir ya da kahve makinesinin kötü kahvesini içebilirdi ki? Babasını torna tezgâhının başında görünce zihninde canlanan anılara gülümsedi. Alüminyum talaş tıpkı iplik eğirme makinesinden dökülen gümüş yünü gibi durmaksızın soyulup yere dökülürken, makine vızıldıyordu.

“Selam, baba,” diye bağırdı gürültüyü bastırmaya çalışarak.

John Duke kafasını kaldırıp el salladı. “Önce şunu kesmeyi bitireyim, olur mu?”

Erken emekliye ayrılınca JD Mühendislik'i kurmuştu babası. Emekli olmanın o kadar da matah bir şey olmadığını görünce, iflas etmiş bir tornacı dükkânını devraldı. Bu maceraya 401 (k) emeklilik hesabındaki parayı olduğu gibi yatırmıştı ama bahsi kazanmıştı sonunda. Kalifiye bir makinist olarak oluşturduğu itibarı sayesinde işsiz kalmıyordu hiç.

Babası, oturduğu yerden kalkıp tornayı kapattı. Yavaşlayarak duran makinenin vızıltısı dinmişti. “Alüminyum beter bir şey. Kahrolası madde kopmuyor ki hiç.” Saatine baktı. “Cumartesi sabahı saat dokuzda senin için ne yapabilirim, söyle bakalım?”

Hayden gülümsedi. “Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

Babası kaşlarını çatı. “Bir tane daha mı?”

Babasının köşedeki sıkış tıkış ofisine geçtiler. Masanın üzerindeki Bay Kahve Makinesinden kahve alan babası, Hayden’a de bir fincan teklif etti ama o istemedi. Şu an ihtiyacı olan son şey uyarıcı maddeydi. Bir çizgiyi geçmek üzereydi. Planları ve bellek sürücüsünü yok ederse, MTM’nin imzalattığı sözleşmeyi ihlâl etmiş olmayacaktı ama plan kopyalarını babasına verdiği an, geri dönüşü yoktu.

Babası masasına geçti. “Pekâlâ, benden istediğın iyilik nedir?”

Planları masanın üzerine koydu Hayden. “Bir süre bunlara göz kulak olur musun?”

“Duruma bağı. Onlar ne?”

Tam bir ebeveyn gibi sorular soruyordu ama böyle bir iyiliğı de sadece bir ebeveyn yapardı zaten.

“Shane için yaptığım işleri biliyorsun ya?”

John Duke başıyla onayladı.

“Ters bir şeyler dönüyor ortalıkta.”

Oturduğı yerde doğruldu babası. “Nasıl yani?”

Hayden da tam olarak bilmiyordu. Hissiyattan ibaretti her şey, öyle somut bir şey yoktu ama varlığı kara bulut gibi çökmüştü üzerine.

“Emin değılim. Gizli kapaklı bir iş bu. Bir gizlilik sözleşmesi imzalattılar. Sözleşmeyi ihlâl etmenin cezası on milyon dolar.”

Kaşlarını çatı John Duke. “Bunu yapmak için on bir milyon dolarlık bir sebebin olduğunu söylersin umarım.”

“İki kişi öldü.”

Ne cevap vereceğini bilemeden söyleyivermişti bunları ama söyledikten sonra olayın ağırlığını fark etmesiyle kesin kararını verdi. Kararının gücünü hissetti içinde.

“İki kişi mi?”

“Shane’in intiharından bir hafta önce iş arkadaşlarından birisi intihar etmişti.”

Babası sessiz kalmıştı. Yüzündeki ifadeden, olayı kavramaya çalıştığı ama başaramadığı anlaşılıyordu. “Ölümlerinin birbiriyle bağlantılı olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum ama birlikte çalışan iki adamın birer hafta arayla intihar etme ihtimali nedir ki?”

“On milyon dolarlık bir duruşma riskini almak için bundan fazlasına ihtiyacın var.”

Daha fazlası vardı zaten. Şifreli bir dosya vardı elinde mesela. Çanlarına kıymadan önce hem Shane hem de Chaudhary’nin aldıkları müthiş bir uyuşturucu vardı ayrıca. Santiago, ensesindeydi. Rebecca, Shane’e sonuna kadar güveniyordu. O da bu güveni paylaşıyordu.

“Daha fazlası var ama seni bu işe karıştırmak istemiyorum.”

“Artık çok geç canım. Meseleyi açtığın an, beni dâhil etmiş oldun. Yardımımı istiyorsan, konuşmaya başlasan iyi edersin.” Duyduğu rahatsızlık vücudundan dalgalar hâlinde yayılıyordu etrafa.

“Shane’in cenazesinde MTM beni işten kovdu.”

“Neden?”

“Bilmiyorum ki... Shane’in ölümü ve hırsızlık olayla-

rından sonra, ilişkiyi kesip beni dışlamaya başladılar. Bellis de, cenazede kovdu.”

“Paranı alabilecek misin?”

“Evet.”

“O zaman neyi dert ediyorsun? Sırf kovuldun diye kedi ciğer meselesine çevirdiyse bunu, unut gitsin. Artık şirketlerde bağıllık gibi bir değer kalmadı. İş hayatının bir gerçeği bu. Alış artık.”

“Öyle bir şey değil. El altından yürütülen işler var.” Bellek sürücüsünü çıkarıp masanın üzerine koydu. “Shane’in intihar etmeden önce bana yolladığı dosya var bunun içinde. Bunu güvenli bir yere saklayıp açmamamı tembihlemişti. Şifrelenmiş bir dosya. Kalıbımı basarım içinde her ne varsa, Shane’in ölümünün ardında yatan sebep de o.”

John Duke, sürücüyü alıp inceledi. “Söylemediğin bir şey daha var, değil mi?”

Ciğerini biliyordu babası. Bu kısmı onunla paylaşmaya niyeti yoktu ama söylemedikçe de yardım etmeyecekti anlaşılan.

“Shane de, ölen iş arkadaşı da aynı maddeyi kullanmış. Aşırı dozdan mı gittiler bilemiyoruz ama her ne aldılarsa, beyinlerini salataya çevirmeyi başarmış. İntihar ettiler, bunda şüphe yok, ama bu yola onları uyuşturucu sevk etmiş olabilir. Vakayla ilgili soruşturmayı yürüten dedektif, benim torbacı falan olduğumu düşünüyor.”

“Bu fikre de nereden kapılmış?”

“Zamanlama meselesinden. Ben Shane ile tekrar irtibata geçene kadar ölen mölen yoktu. Çağrışımla suçlama herhalde.”

“Hay aksi! Dosyadan bahsedince ne dedi peki?”

“Hiçbir şey. Bahsetmedim çünkü.”

“Aptal mısın sen? Niye söylemedin?”

“İçindekileri öğrenmeden söylemek istemedim. Eğer Shane’in ölümüyle ilgisi varsa, dosyayı verecektim; ama önemsiz bir şeyse, kimsenin öğrenmesi gerekmeyecekti.”

“O yüzden yakana yapıştı demek ki. Bir şeyler sakladığını hissetmiştir kesin.”

“Farkındayım,” diye onayladı Hayden.

“Anlat o zaman dedektife. Ver kurtul, bırak o uğraşsın.”

Sesini çıkarmadı Hayden. Babası sağduyulu konuşsa da, şu an Santiago’ya hiçbir şey vermeye hazır değildi. Dosyayı açmayı umuyordu hâlâ.

“Düşünmem lazım.”

“Aptallaşma. Tüm bu sıkıntılara kendini niye soktun hiç anlamıyorum.”

“Bir bit yeniği var çünkü bu işte. Bir dostum ve onun iş arkadaşı öldü. İntihar etmelerine ne sebep olmuş olabilir? Ne bunun cevabını biliyorum, ne de kime güvenilebileceğimi. Trevor Bellis ve MTM’de çalışan hiç kimseye güvenmiyorum. Soruşturmayı ilerletmelerini sağlayacak bir ipucu vermeden polis de bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Ama sana güveniyorum.”

Sadece kaşlarını çatabilmişti John Duke. Top ondaydı artık. “Ne yapmamı istiyorsun peki?”

“Senden geri isteyene kadar, planları ve sürücüyü kasanda sakla.”

Cevap vermemişi babası.

“Bunu yapar mısın?” diye sordu Hayden.

“Tabii ki yaparım. Sonra bana kötü baba demezler mi?”

Hayden, gitmek üzere ayağa kalktı. “Sağ ol, baba.”

“Şimdi nereye gidiyorsun?” diyerek ayağa kalktı o da.

“Orijinal planları MTM’ye teslim edeceğim. Bazı cevapları almış olarak dönerim inşallah.”

Babasına fikrini değiştirme fırsatı bırakmadan çıktı gitti Hayden. Babasının endişelerine rağmen, neşeli hissediyordu kendini. Boğazına kadar suya batmış olabilirdi ama en azından yüzeye çıkmak için bir adım atmıştı sonunda.

MTM’deki randevusuna kırk dakika kadar gecikmişti. Babasıyla yapacağı soru cevap oturumunu hesaba katmamıştı. Körfez Bölgesi’ne yapılan göçün başladığı saate kaldığından trafiğe yakalanmıştı.

Arabalar sıra sıra dizilmişti MTM’nin otoparkında. Proje bitsin diye herkesi çağırmıştı Bellis herhalde. Müşteri mi sıkıştırıyordu yoksa projenin üzerine bir çizgi çekmek isteyen Bellis miydi merak etti. Hayden’in üzerine bir çizgi çekilecekti her halükârda. Kendi payı resmen sona ermek üzereydi. Sokağa park edip Shane’in verdiği orijinal planları, içinde zaman çizelgeleri olan zarfı, nihai faturasını ve gözden geçirdiği planları sakladığı bellek sürücüsünü topladı.

Uzaktan ana girişin karanlık olduğunu görünce, önünde bir düzine arabanın dizildiği yan girişe yöneldi. Kart okutma sistemiyle açılıyordu kapı. Kontrol paneli sökülmüş, bir telle sarkıyordu duvardan aşağıya.

Paneli alıp inceledi. Zil butonuna basmayı denemesine gerek yoktu bile. Hasar henüz taze gibiydi, acaba Bellis ve

ekibinin gelmesinden önce mi yoksa sonra mı oldu diye meraklandı Hayden.

Kapı kolunu çevirmeyi denedi ama kilitliydi.

Telefonunu çıkarıp Bellis'in numarasını tuşladı. Karşısına telesekreter çıktı, mesaj bıraktı o da. MTM'nin ofis numarasını denedi ama yine telesekreterdi onu karşılayan.

Biraz geri çekilip ikinci kata göz attı. Bellis oraya toplayacaktı ekibi kuşkusuz. Seslendi ama cevap veren olmadı. İnanamıyordu bu olanlara.

Binanın etrafından dolanıp ana girişe gitti. Yolda tekrar tuşladı Bellis'in numarasını. Yine telesekreter... Bir dakika içinde cevap veren olmazsa, dönüp her şeyi elektronik postayla gönderecek, kahrolası çekini de postayla alacaktı.

Binanın önüne geldiğinde, donakaldı. Kapı kolları kalın bir zincirle bağlanmış, üzerine de asma kilit vurulmuştu. Sokağın başından görememişti zincirleri.

Neler oluyordu böyle? Girişe göz attı. Işıklar sönmüştü, hiç kimsecikler yoktu etrafta. Park edilmiş araçlar da olmasa dışarıda, MTM'nin kepenk indirdiğine inanacaktı. Zincirler de biraz abartılı bir güvenlik tedbiriydi.

Cam kapıları yumrukladı. Cam levhalar titremiş, gürültü çıkarmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Son kez Bellis'in numarasını çevirdi. Telefonu çalıyor, çalıyordu...

Kapatılmış girişten geriye çekilip yukarı kaldırdı kafasını. Bir hareketlilik görünmüyordu pencerelerden.

"E hadi ama aç artık şu mereti." Öfkeden kudurmuştu. Madem toplantıyla ilgili değişiklik olmuştu, en azından onu

da bilgilendirme nezaketini gösterebilirdi bir zahmet. Beklediği gibi telesekretere yönlendirilmişti işte. “Trevor, ben Hayden. Ofise geldim ama kimse yok. Planları ve faturayı bırakıyorum. Sormak istediğiniz bir şey olursa, arayın.”

Kapatıp telefonu cebine attı.

Posta kutusu, planları alacak kadar genişti ama koruma kılıfı sığmıyordu. Planları kılıftan çıkarıp düzeltti, kutuya atıverdi. Kutunun kapağından duman çıkıyordu. Kekremesi koku, burun deliklerine saldırıyordu adeta. Planları itip içine bıraktı.

Cam kapıya iyice yaklaşıp ışığa karşı siper etti elini gözlerine. Gözlerini kısarak içeri baktı dikkatle. Giriş gayet normal görünüyordu aslında, tabii kapının arkasından ofislere kadar sızan dumanı saymazsak. Resepsiyonun arkasından da duman yükseliyordu. Bu iki iz birleşip sarmıştı zeminin dört bir yanını.

“Allah kahretsin,” diyip telefonuna sarıldı.

Daha yangın kelimesini düşünecek vakti olmamıştı ki içeriden bir patlama sesi yükseldi. İkinci katın pencereleri sarsıntıyla patlamış, kıymık yağmuru yağdırmıştı. Patlamanın şiddetiyle kapıların camları sallandı çerçevelerinde. Onu binanın tentesi koruyordu uçuşan parçacıklardan ama yine de içgüdüsel olarak dizinin tekini yere koyup elleriyle korumuştü başını.

Tentenin altından çıktı. Kaldırımındaki cam levhaya basıp kaysa da dengesini koruyabilmişti. Yıkıntı manzarasıyla karşılaştığında nefesi kesildi. İkinci katın tüm pencereleri patlama esnasında parça pinçik olmuştu. Kırılan pencerelerden oksijene susamış alevler yükseliyor, közler yukarı-

dan yerlere kadar sıcak hava dalgaları yayıyordu. Yoğun bir duman dalgası fıskırıyordu her bir delikten. Yangının çıkarıldığı çatırtı ve uğultu ele geçirmişti binanın her yerini. Binadan yayılan ısı, tokat gibi çarpmıştı yüzüne ama içeriden duyar gibi olduğu cılız çığlıklarla kendine gelmişti.

Hayal gücüne ket vurmaya çalıştıysa da yapamadı. Yanan insanlar geliyordu gözlerinin önüne. Yanan tanıdık suratlar... Bu düşüncelerle çivilenmişti olduğu yere.

“Aman Tanrım,” diyebilmişti yalnızca.

Kararmış, derisi soyulmuş bir kol çıkmıştı pencereden, camın sivri ucundan tutunuyordu. Gelmeyen yardım için çırpınıyordu.

Bunu gören Hayden hemen harekete geçti. Cam kırıkları ve yıkıntı altında kalan Mitsubishi'sine koştu. Bagaj kapağını açarak ingiliz anahtarını kaptı. Ama araba imalatçılarının araçla birlikte temin ettiği faydasız aletlerin tipik bir örneği idi bu da. Sapı çok kısa olduğundan kaldıraç gücü dahi vermiyordu. Harika bir levye sayılmazdı ama en azından cam kapıları kırabilirdi.

Tekrar başını yukarı kaldırıp baktı pencereden uzanan kola. Hâlâ dışarı uzanıyordu ama artık hareketsizdi. Herhangi bir çıkarım yapmayı reddederek koştu cam kapılara.

İkinci bir patlamayla bina sarsılmış, alevler ok gibi fırlamıştı. Yukarıdan gelen yoğun sıcaklık, derisini kavuruyordu. Tekrar sığındı tentenin altına. Tente de alev almıştı ama havada uçan moloz, sıcak hava dalgasına karşı sığınabileceği tek yerd.

Gücünü toparlayıp cam kapılardan birine savurdu ingiliz anahtarını. Daha ağır ya da uzun olsaydı, belki gerçekten

kuvvetle vurabilirdi ama Şu kadarcık anahtarla ancak metal para boyutunda bir çatlak açabildi.

Aynı noktaya iki kez daha savurdu anahtarını. Kapıdaki çatlağın boyutu genişlemişti bu darbelerle ama yakın zamanda kırılmayacağı da belliydi.

Binanın içinden gelen çığlıkları fark ettiğinde içi ürpermişti. Artık duyulmaz olmuştu o çığlıklar... Yangının çıkardığı gürültüde kaybolmamışlardı; durmuştu tamamen...

Diz çöküp telefonunu çıkardı telaşla. 911'i tuŐladıktan sonra kapıya vurmaya devam etti. Binanın girişi yoğun bir duman tabakası altında kalmıştı. Kapıyı kırsa dahi, solunum cihazı olmadan içeridekilere yardım etmesi mümkün değildi ama kaçış yolunu açmış olacaktı en azından.

MTM'nin etrafındaki iş yerlerine baktı yardım getirebilmek için ama boş otoparklar ve kilitli kapılardı tek gördüğü. Bu cumartesi çalışan tek şirketti MTM.

911 operatörü telefonu açtı.

"Tamalpais Drive yolunun ilerisinde, Marin Tasarım Mühendisliğı'nde yim. Binada yangın çıktı, içeride insanlar can veriyor." Operatöre detayları aktarırken bir yandan da kapıya vurmaya ihmal etmemişti hiç.

"Bölgeye itfaiye birimi sevk ediliyor," dedi operatör.

Resepsiyonun arka kısmını tamamen sarmıştı artık alevler, kapının kenarlarından duman sızıyordu dışarıya. Telefonunu fırlatıp var gücüyle kapıya yüklendi. Gelen darbeye birlikte zincirler şakırdadı. Kapılırsa uyguladığı kuvvete karşılık onu geri itmişti.

"Kırıl artık, lanet olası," diye bağırdı.

Kapıyı kırmak için harcadığı her bir saniye, içerideki insanların kurtulma şansını biraz daha azaltıyordu. Diğer kapılardan birini denemeliydi. Yan giriş kapısının menteşelerine vurursa, o tarafı açabilirdi belki.

Girişten uzaklaştı Hayden. Otoparktan kendisine doğru koşan bir silüetin yansımasını gördü kapıda. Öyle görünüyordu. Yardıma gelmişlerdi nihayet. Bu yardımsever insanla konuşmak için döndüğünde, yumruk yemişti birden. Darbenin etkisiyle yalpalamıştı. Başını mermer duvara sertçe çarparak yere düşmüş, iyice sersemlemişti. Ağzından yarım yamalak sözler dökülüyordu ki suikastçısı başının kenarına küt diye indirdi tekrar. Hayden'in gözünün önünde patlayan havai fişekler, bilincinin zayıflamasıyla sönmüştü. Ayağı burkulup cam kapıya doğru düşüverdi. Adamın yüzüne odaklanmaya çalışsa da dünya gözlerinin önünde fırl fırl dönüyordu... Deli adam tekrar başına vurup onu içerideki zavallılarla birlikte yanmaya terk ettiğindeyse tamamen karmıştı gözünün önü...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Hayden nahoş bir kokuyla kendisine geldi. Burnunda, ağzında ve boğazında hapsolan leş gibi duman kokusunu bastırıldığından biraz ferahlamıştı.

“Merak etme iyisin, dostum,” dedi yanında duran sağlık görevlisi.

Gözünün önündeki sis bulutu kaybolana dek kırpıştırdı gözlerini. Ambulansın arkasındaki sedyede yatıyordu. Kapıları açık ambulansın ilerisinde, dizel motor seslerinin arasında birbirlerine talimatlar yağdıran insanlar görünüyordu.

“Artık kalkmam gerek,” deyip kalkmak için dirseklerine abandı. Kımıldadığı anda, beynine bir sancı girmişti.

Sağlık görevlisi, onu tekrar yatırdı. “Hiçbir yere gitmiyorsun, dostum.”

Hayden, adamı kenara itti. Ambulanstan aşağı atlayınca bir sendelediyse de dengesini korumuştu. Başı güm güm atıyor, darbe alan yerleri sızlıyordu. Ambulansın tamponuna fena çarptı.

Ambulans, MTM’den geriye kalan yıkıntıdan 50 metre kadar uzaktaydı. İtfaiyeciler savaşı kazanıyordu ama içerdeki çoktan kaybetmiş gibiydi. İki ekip, su hortumla-

rını binaya yöneltmişti. Kendisinin açmayı başaramadığı ön kapıları kırmışlardı. Yangın sönmeye yüz tutmuşsa da, viraneye dönen binadan hâlâ dumanlar yükseliyor, içeri girilemeyecek kadar sıcak görünüyordu. Dakikada yüzlerce litre akan suyun binaya çarparken çıkardığı sesi ve arka taraftaki çatının çöktüğünü haykıran itfaiye şefinin sesini işitti. Yangını nihayet kontrol altına aldıklarında, muhtemelen binanın sadece iskeleti kalacaktı.

Tüm o insanlar, diye içinden geçirdi Hayden.

Sağlık görevlisi, Hayden'ın önünü kesti. Gömleğine iliştilmiş ambulans hizmet rozetini gösterdi. "Bunu görüyor musun?"

Kafasının içinde tekrar havai fişek gösterilerini başlatmamaya özen göstererek başıyla onayladı Hayden.

"Yani burada benim sözüm geçer. Anladın mı?"

Tekrar başıyla onaylayarak görevlinin onu ambulansa götürmesine izin verdi. Sağlık görevlisi, hızlı bir incelemeyle yüzeysel hasarın ötesinde herhangi bir sorun olup olmadığını kontrol etti.

"Adın ne?" diye sordu.

"Hayden Duke," Santiago'nun tanıdık sesi cevaplamıştı onun yerine.

Sağlıkçının yüz ifadesi gerildi. "Bugün günlerden ne, biliyor musun Hayden?"

"Cumartesi," dedi, "hem de en kötüsünden."

"Doğru, Hayden," dedi sağlıkçı. "İyileşeceksin. Duman soluduğun için tedavi edilmen gerek."

"Hiçbir yere gitmiyor," diye araya girdi Santiago am-

bulansa atlarken. Sağlıkçıyı aradan çıkarıp Hayden'a baktı. "Yapmanız gereken bir açıklama var."

"Kahretsin," diyerek iç geçirdi Hayden.

"Sizi görmek de çok güzel, Bay Duke," dedi Santiago.

Sağlıkçı itiraz ettiyse de Santiago çemkirerek sindirmişti adamı. Dedektif, pazısından yakaladığı gibi ambulanstan indiriverdi Hayden'ı. Sağlıkçı da peşlerinden geliyordu. Santiago elini kaldırarak, "Onunla işim bittiğinde sizindir. Bu arada, eminim başkalarının da yardıma ihtiyacı vardır."

Sağlıkçı iç geçirip onaylamadığını gösteren bir tavırla başını salladı. Başka bir ambulanstan bir meslektaşı koşarak ona doğru geliyordu. Sağlıkçı elini kaldırıp onu durdurdu, "İstenmiyoruz," dedi.

Santiago, Hayden'ı enkaza doğru sürüklüyordu. Kolu nu hiç bırakmıyordu. Bırakmamakla iyi etmiyor da değildi. Santiago tutuyor olmasaydı, yüzükoyun yere yapışırđı kesin. Yangında soluduğu dumandan iyice sersemlemişti.

İtfaiyenin kordon altına aldığı yere geldiklerinde, "Bunu gördün mü?" diye sordu Santiago.

"Evet."

"Bu konudan bahsetmek ister misin?" diyerek enkaza doğru itekledi Hayden'ı biraz daha. "Yine bir trajedi sahnesinde karşıma çıkıyorsun," diye hırladı kulağına. "Ama bu sefer, yalnızca bir ceset yok. Birçok kurban var. Kaç kişi öldü? Biliyor musun?"

En az on kişinin olduğunu biliyordu ama aklına bile getirmek istemediğinden başını salladı.

"Felaket yaratmada üstüne yok ve bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi Santiago.

Hayden, kolunu dedektiftin hışımla çekti, neredeyse kusuyordu. "Kafanı yorma, ben de hoşlanmıyorum hiç."

Santiago homurdandı. "Chaudhary'nin intiharını ihbar eden gizli tanık da sen değilsindir inşallah?"

"Değilim."

MTM'yi işaret ederek sordu Santiago, "Ne oldu?"

"Trevor Bellis ile randevum vardı. MTM için yaptığım iş bitmişti. Çizimleri ve şartnameyi teslim etmeye gelmiştim. Buraya vardığımda aklıma ilk önce serserilerin saldırması olma ihtimali gelmişti."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Ön kapı tokmaklarına zincir geçirilmiş, yan girişin kartlı geçiş sistemi sökülmüştü. Bu kesinlikle bir kundaklama olayı; aradığınız kişi bir kundakçı."

Kundakçı arama gibi bir yükün kendisine dayatılmasından hoşlanmadığı Santiago'nun yüzünden okunuyordu. Patron kendisiydi, Hayden değil.

"Kundakçının kimliğini biliyor olamazsın, değil mi? Çok minnettar kalırdık hani," dedi iğnelemeyi elden bırakmayarak.

"Hayır, ama karşılaştım onunla. Kafamı nasıl kırdığımı sanıyorsun?" deyiverdi Hayden.

İtfaiye şefi, geçiş serbest alarmı verdi. Ön kapıdan içeriye doluştu itfaiyeciler. İçeriden diğer itfaiye ekibi çıkıyordu bir yandan. Solunum cihazlarını çıkarırken kafa sallıyordu bazıları. İtfaiye şefi, enkazdan çıkan itfaiyecilerden biriyle konuşuyordu.

Kalabalığı kontrol altına almaları için memurlara destek

veren Rice'a seslendi Santiago. "Neler biliyorlarmış öğren bakalım."

Başıyla onaylayan Rice, bariyerlerin altından geçip itfaiye şefine doğru koştu. Tekrar Hayden'a dönmüştü Santiago. Şerif yardımcısının itfaiyecilerin görüşmesine katılmasını izliyordu Hayden.

"Şu saldırganı biraz daha anlat bakalım."

"Ön kapıya vardığımda, içeriye seslenmeyi denedim, en üst katta bir patlama oldu sonra. Çığlık seslerini duyunca, içeri girmeye çalıştım ama ben orada içeri girmekle uğraşırken arkamdan birisi gelip bana bir tane geçirdi. Sonra hatırladığım tek şey, ambulanda gözlerimi açtığım."

"Adama bakma fırsatın olmamıştır herhalde," dedi Santiago.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Efendim," diye seslendi Rice uzaktan ve işaret etti.

"Sanırım daha yakından bakmamız gerekecek, Bay Duke."

İkaz bandını aştıklarında, Hayden'ın başı dönmüş, dizlerinin üzerine düşmüştü. Santiago bu kez daha destekleyici bir tavırla koluna girip ayağa kalkmasına yardım etti.

İtfaiyecilerin arasından ayrılan Rice, yanlarına gelmişti. İtfaiyeciler de, imrenilecek bir yanı olmayan görevlerine geri döndüler.

"Durum içler acısı, efendim. Zavallı adamların hepsi kömür olmuş," dedi Rice.

"Deme! Kaç kişi?" diye sordu Santiago.

“On bir.”

“Duydun mu, Bay Duke? Tam on bir kişi. Eğer bu sabah toplantıya geç kalmasaydın, seninle beraber bir düzine olacaktı demek ki.”

Hatırlatmasına hiç gerek yoktu zaten. Ciğerlerindeki duman kadar kesifti zihninde bu düşünce. Babası ve trafik sayesinde gecikmeseydi, şimdiye çoktan kül olmuştu o da. Önündeki günlerde de bu düşüncenin sık sık aklına geleceğini biliyordu; gece rüyalarında, gündüz boş zamanlarında.

“Kundaklama olduğundan eminler. Tutuşturucu maddeler bulunmuş. Koku ve yanıklara bakılınca, akla ilk benzin geliyor,” diye ekledi. “İtfaiye şefi, gerekli incelemeleri yaptıktan sonra olay mahallini bize devredecek.”

İçin için yanan binayı inceledi Santiago. “Ne halt yemeye bu insanları yakmak istemişler ki?”

“Canlı kurtulabildiğiniz için çok şanslısınız, Bay Duke. Sizi bulan itfaiyecilerle konuşuyordum. Tente kurtarmış canınızı,” dedi Rice.

“Duydun mu, Bay Duke?” dedi Santiago. “Şanslı adam-sın vallahi. Şanslı hissediyor musun kendini?”

“Hayır. Kötü hissediyorum, midem bulanıyor.”

“Yat kalk şükret buna. Sadece canlı bir varlığın midesi bulanır.”

Buna daha fazla katlanamayacaktı Hayden. Santiago'nun iğnelemelerinin ardı arkası kesilmiyordu. Bir oraya batırıyor, bir buraya batırıyordu iğnesini. Kabul edilemezdi artık. Yalnızca görgü tanığıydı Hayden. Suçlu değil. Santiago'nun kolunu tuttu hışımla. “Senin derdin ne ha?”

“Kendinize gelin, Bay Duke,” diye uyardı Rice.

“On bir kişi canlı canlı yanarak öldü ama sana göre hepsi bir şakadan ibaret. Bunu yapan piç kurusunu bulmak için uğraşıyor olman gerekirdi.”

Santiago, Hayden’ın elini itti. “Çok da uzağa gitmem gerekmiyordur belki de. Bulmuşumdur o adi herifi.”

İtfaiyeciler, polisler ve meraklı vatandaşlar yaptıkları işleri bırakıp bu gittikçe ateşlenen tartışmayı izlemeye koyulmuştu. Yaklaşan it dalaşından rahatsız olmuştu Rice.

“Sen kafayı yemişsin,” dedi Hayden.

“Hayır. Hiç de bile. Önce, uyuşturucuya bağlı bir intiharın tek tanığı olarak ortaya çıkıyorsun. Sonra hırsızlık mağduru oluyorsun. Ve şimdi de karşımdasın, hem de on bir kişinin canını alan bir kundaklama olayından sağ çıkan tek kişi olarak. Evet, hadi sayalım cesetleri, on bir kişi. Elinde benzin bidonuyla bir kibrit olan biri yüzünden, tam on bir yuva dağıldı. Kusura bakma Bay Duke ama tüm bu felaketlerde hasbelkader yer alman inandırıcılıktan biraz uzak.”

“Ama inansan iyi edersin, çünkü gerçek bu,” diye tersledi Hayden.

“Bu konuşmayı herkesin içinde yapmamız bence pek de iyi bir fikir değil, efendim,” dedi Rice, sağduyunun sesi olmaya çalışıyordu.

Santiago Hayden’ın kolunu kavradı yine. Dedektifin parmakları, etine geçmişti. MTM’nin alazlanmış girişine doğru sürükledi onu. İki itfaiye eri atılıp yolunu tıkamaya çalıştı ama attığı tek bir bakış onları durdurmaya yetmişti.

“Erimiş suratlara bir bakıp görelim mi, hâlâ mı bir şey biliyorsun?” diye homurdandı Santiago.

Rice, ikisinin arasına girdi. “Efendim, zanlıyı hırpalamanın bize bir faydası olmaz.”

Elinde iyice dağılmış Hayden ile birlikte durdu. “Ne öneriyorsun o hâlde? Bırakalım gitsin mi, ha? Konuşmaya başlamadan ölürüm de bırakmam şerefsizi. Marin Tasarım Mühendisliği’nde çalışan herkes öldü.”

“Yanıyorsun.” Santiago’nun elinden kurtardı kendisini. “Herkes ölmedi.”

“Ne?”

Otoparka işaret etti Hayden. “Trevor Bellis’in Audi’si burada yok. Benim randevum onunlaydı hâlbuki. O hâlde niye ortada yok?” Bellis’in arabasının kayıp olduğunu kundakçılıkla itham edilene dek fark etmemiştir.

“Başka bir aracı vardır belki de,” dedi Rice.

Onun önemsemez tavrına katılmamıştı Santiago. Kafasındaki senaryolar değişiyordu. İçinde Hayden’in olmadığı senaryolar...

“Sana saldıran adam,” dedi değişen tavrıyla “Bellis olabilir mi?”

Zan altında kalmanın ağırlığı omuzlarından kalktığı için memnundu ama bu şekilde başkasına da atamazdı suç. “Bilmiyorum. Yüzünü görmedim. Sadece yumruğunu görebildim.”

Yanan araçlardan geriye kalanları işaret etti Santiago. “Rice, şu plakaları bir kontrol et. Araç sahipleri kimlermiş öğrenmek istiyorum.”

“Siz nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Rice.

“Adamlarının öldüğünü Bellis’e haber vermeye.”

Santiago, öğreneceklerinden korkarak Trevor Bellis'in Tiburon'daki evinin yolunu tuttu. Neden toplantıya gelmemiştir? Daha önce görüştüklerinde, işlerin ne kadar yoğun olduğundan dem vuruyordu. Adamları gece gündüz çalışıyormuş. Madem öyle, kendisini iş kolik ilan eden Bellis'in de sahnedeki yerini alması gerekirdi. Richardson Körfezi'ne nazır bir ev ancak böylesi bir çalışma azmiyle elde edilebilirdi.

Bellis'in ev telefonunu aradı. Kimse açmamıştı. Evde olmadığı anlamına gelmezdi bu yine de.

Bay Duke'e gelince, onunla ilgili açık fikirli olmaya çalışacaktı. Onu Rice'a emanet etmiş, gitmesine izin vermesi konusunda da sıkı sıkı tembihlemiştir. Kundaklamaya ilişkin herhangi bir kanıt var mı diye kontrol edilene kadar da arabasının yanına yaklaşamazdı ayrıca.

Tekrar arama tuşuna bastı telefonunun. Hat çalışıyor, çalışıyordu...

"Aç artık ulan."

Telesekreter çıkmış mesaj bırakmasını söylüyordu.

Küfrederek kapattı, evde birilerinin olduğunu anlamıştı en azından. Birisi cihazı açmış olmalıydı, hatta Bellis olduğuna bahse girebilirdi.

Bellis'in muhitine girince, ışıkları ve sireni kapattı. Görünüp de arabayla kovalamaca oynamak istemiyordu şimdi. Trevor Bellis'in araba yoluna girip aniden durdu. Bellis'in Audi'sinin önünde zar zor durabilmiş, bu arada çıkış yolunu da kapatmıştı.

Kalbi küt küt atıyor, vücuduna adrenalin pompalıyordu. CEO'yu ürkütmek istemiyordu. Rozetle silahı görünce koş-

maya başlayan sıradan bir suçlu değildi karşısındaki. Serinkanlı olmalıydı. Kendisi serinkanlı olmayı başarırca, Bellis de öyle olurdu - kaçacak yeri olmasa dahi.

Derin bir nefes alıp verdi. Bu basit yöntemle kalp atışını dakikada on vuruş azaltmıştı bile. Motoru durdurup telsizle Rice'a bilgi verdi.

"Bellis'in mekânındayım. Burada. 10 dakika içinde ara beni."

Arabadan inip eve yaklaştı. İleri düzey bir peyzajcılıkla bir araya getirilmiş şatafatlı çitler, bu özel tasarım iki katlı köşkü yabancılara karşı koruyordu. Su kıyısında değil, tepe üstünde yüksekteydi. Ön kısım o kadar etkileyici değildi ama arka taraftan muhteşem bir körfez manzarasını gördüğü kesindi.

Zile bastı.

Kimse açmamıştı ama evin içinde bir yerlerden televizyon sesi geliyordu, üst katın penceresi de açıktı üstellik.

Audi'nin kaportasına dokundu. Hâlâ ılıktı.

"Saklanma," diye mırıldandı içinden.

Tekrar kapıya gidip zile bastı. Bu sefer elini butondan uzunca süre çekmedi. Yok yere on bir kişi ölmüştü. Kavru lan etlerinin kokusu ta bir sokak öteden duyuluyordu. Bir çözüm değildi polisten saklanmak. Vernikli kapıya vurmaya başladı.

"Bay Bellis, lütfen kapıyı açın. Ben Marin Eyaleti Şerif Ofisi'nden Dedektif Ruben Santiago. Sizinle konuşmam lazım. Hem de hemen."

Cevap veren yoktu ama birisi televizyonu kapatmıştı. *Amatörler*, diye geçirdi içinden.

Bu kez elini hiç çekmeden basmaya başladı zile. Tekrar ve tekrar çalıyordu zil. Ellinci seferden sonra acı çekiyor gibi bir ses çıkarmaya başlamıştı artık.

“Bay Bellis, lütfen açın kapıyı. Kırmak zorunda bırakmayın beni.”

İçeride telaşlı bir koşuşturmaca hissetti. Kapının yan tarafına doğru çekildi. Bellis silahını çekerse, atış alanında olmak istemiyordu. Tabanca kılıfının çıt çıtını açtı.

Allah kahretsin. Bellis’in silah ruhsatı olup olmadığını kontrol etseydi keşke. Kapının açılmasını bekledi.

Güvenlik zincirinin müsaade ettiği kadar aralandı kapı. Dar aralıktan bir kadın bakıyordu.

“Bayan Bellis?” diye sordu.

“Benim.”

“Bayan Bellis, içeri girmeme müsaade eder misiniz? Eşinizle konuşmalıyım.”

“Evde değil.”

“Evde olduğunu biliyorum. Arabası burada, Bayan Bellis.”

“Sizinle görüşmek istemiyor.”

“Bayan Bellis, eşinizin başka şansı yok. Konuşmamız gerekiyor, hem de hemen. Ciddi bir mesele söz konusu.”

Saklanıyordu adam. Neden peki? Hayden doğruyu mu söylüyordu yoksa? Yanılıyor olması için dualar etti içinden. Sınırları boşalmak üzereydi. Çaktırmaması lazımdı yine de, oyun maskesini takındı Bayan Bellis’in karşısında.

Kapıyı açma gibi bir niyeti olmadığını görünce, “Bayan Bellis, içeri girmem gerek,” dedi.

Başıyla onaylamadan önce uzun uzadıya iyice düşünmüşü kadıncağız.

Santiago ve Bayan Bellis, tartışmalarını noktalayan bir patlamayla sıçradı. Bir silahın patladığını anlamıştı sestten.

“Aman tanrım, Trevor!” diye fısıldadı Bayan Bellis.

“Bayan Bellis, bırakın gireyim içeri.”

Narin kabuğunda çatlaklar meydana gelmişti. Hafif titre-meler başlamış, gözyaşları boşalmıştı ardından.

“Bayan Bellis.”

Bir kâbusun ortasında kaybolmuştu oysaki.

“Kapıdan uzak durun, hanımefendi. Geliyorum,” diye talimat verdi Santiago.

Kadın gözden kayboldu, yine de yoldan tamamen çekilmesi için birkaç saniye daha süre tanıdı. Kapı kolunun hemen altına geçirdi topuğunu. Kırılan kapı savruldu. Ant-reye koştuğunda Bayan Bellis'i elleriyle ağzını kapatmış, merdivene bakakalmış hâlde buldu.

“Yukarıda mı?”

Hiç ses etmedi Bayan Bellis.

Boşa kürek çekmek olacağını bildiğinden onu baş başa bırakmıştı korkularıyla. Tüm birimlerin sessizce olay yerine intikal edip sadece kendi emriyle yaklaşımlarını belirterek destek çağırırdı. Korku seviyesini daha fazla artırmak istemiyordu. Bayan Bellis'in kendisine yardım etmesini isterdi. Tanıdık bir ses, sakinleştirebilirdi Trevor'u. Maalesef böyle olmayacaktı. Destek gelene kadar başının çaresine bakmak zorundaydı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp sahanlığa varınca durdu.

Ev karanlıktı, dar bir koridor uzanıyordu önünde. Altı tane kapalı kapı çıkmıştı karşısına – üç tanesi sağ yanında, iki tanesi solunda ve diğeri de dar koridorun sonundaydı. Kapılarla Rus ruleti oynamak gibiydi, yalnızca bir tanesinin ardındaydı silahlı, gözü dönmüş adam.

Silah sesi yüzleşmenin sona erdiği anlamına geliyor olabilirdi aslında ama varsayımla hareket edecek kadar toy değildi. Havaya sıktığı bir kurşunla polisi kendisine çekmeye çalışan gözü dönmüş ilk adam değildi Bellis. Somut kanıt inanırdı Santiago. Bellis kendisini vurmuş olsa bile, hâlâ hayatta olabilir, hatta giderayak yanında birisini daha götürmeyi planlıyor olabilir. Ama yok, eğer bu akşam karısını yemeğe çıkarmak istiyorsa, gözünü görmeyen inanmayacaktı hiçbir şeye.

Silahını hazır konuma getirip koridorun sonuna doğru nişan aldı. Öyle bir yere çekilmişti ki hangi kapıdan olursa olsun direkt atış menziline değildi.

“Bay Bellis, ben Dedektif Santiago. Ellerinizi havada tutarak ortaya çıkın. Bunu yapabilir misiniz?”

Hiç ses yoktu, Bayan Bellis’in hıçkırık sesleri dışında...

Talebini tekrarladı ama yine ses seda yoktu.

Hayat ne zaman kolay oldu ki, diye düşünüp siper aldığı yerden çıktı. Sağındaki en yakın kapıya yöneldi. Kapı tokmağını kavradı, otomatik tabancasını kapıya dayadı. Vücudunu duvar kenarına yaslamaya çalışıyordu ama eğer Bellis başka odadan kapıyı açmasını dinliyor ise şu an, çıkıp onu temizleyebilirdi. Avuçlarının içi terden sıırıslıklam olmuş, elleri kayıyordu kapı tokmağından ama alnından damlayan terlerin yanında lafı bile olmazdı. Silemezdi odayı kontrol edene dek...

Derin bir nefes alıp verdikten sonra ikinci bir nefes alıp tuttu bu kez. Yavaş yavaş nefesini bırakırken, fisiltıyla saydı, "Bir, iki, üç." Tek bir hareketle tokmağı çevirerek kapıyı ittiğinde, duvara çarpmıştı kapı hızla. Eğilip nişancı duruşu olarak hem katliama hem de ateşe karşılık vermeye hazır hâle geçmişti.

Hiçbir şey olmamıştı. Kapı, misafir banyosuna açılmıştı. İçeri girerek etrafın temiz olduğundan emin oldu.

"Biri gitti. Kaldı beş," diye mırıldandı. Bellis öldürmese bile, stresten gidivercekti şimdi.

Spor ceketini için fazlasıyla ateşli bir işti bu. Omuzlarından sıyrılıverdi ceketini, evin serinliği ürpertmişti terli sırtını. Mutlu olmuştu neredeyse.

Ceketini kapıya asıp banyonun karşısındaki kapıya yöneldi. Daha önceki gibi, kendisini hazırlayıp açtıverdi kapıyı.

Bomboş.

Bu işin sonunun nereye varacağını kestirebiliyordu.

Sistemik bir şekilde koridor boyunca kapı kapı ilerlemişti. Üç, dört ve beşinci kapıyı da açmıştı işte, Bellis yoktu ortada. Bu durumun, içini rahatlatması gerekirdi. Beş odadan hiçbirinde çılgın, silahlı bir adamla karşılaşmamıştı. Ama aslında yaptığı tek şey, kaçınılmaz olanı ertelemekti. Birisinde olmalıydı mutlaka. Sonuncudaydı anlaşılan.

Koridorun sonundaki odaya saklanacağını bilmesi gerekirdi. Orası körfeze nazırdı. En sevdiği oda olsa gerek. İnsanlar aşına oldukları şeylere bağlanırdı. Rahat olanlara da.

Bu son kapı bir sorun daha getiriyordu beraberinde. Koridor, ancak kapı eşiği kadar genişti. Santiago'nun siper ala-

bileceği hiçbir şey yoktu ortada. Kuru duvarın ve yalıtımın kendisini korumasını bekleyemezdi ya. Yakında bir kapı da yoktu ki kaçıp sığınabilsin hemen. Bellis ateş ettiği takdirde, suratının ortasına yerdı kurşunu. *Destek gelse hiç fena olmazdı şu an hani*, diye geçirdi içinden.

Durumu idare edebilirdi ustalıkla. Muhteşem bir fikir değildi belki ama yeterli olabilirdi yine de.

Kapı tokmağını kavrarken nefes egzersizini tekrarladı. Kapıyı hışımla açıp mermiden kaçma gibi beyhude bir çabayla kendisini yere attı.

Silahını Bellis'e yöneltti, zahmet etmesine gerek yoktu aslında. CEO odadaydı evet; ama ruhen değil, sadece beden...

Evi baştanbaşa çevreleyen büyük pencerenin çaprazında duran masada oturuyordu. Kafasından geriye kalanı arkaya doğru yaslanmıştı. Yüzüne yapışıp kalan şaşkınlık ifadesi, olduğundan da sıska görünmesine sebep oluyordu. Mimikleri, aslında ne yaptığını bildiğini ama bu acıya hazırlıklı olmadığını haykırıyordu sanki.

Trevor Bellis, çifte namlulu av tüfeğini çenesinin altına dayayıp çekmişti tetiği. Kan, kemik ve beyin kalıntıları sıçramıştı duvarlara. Raftaki kitapların üzerine düşmüştü tüfekten çıkan saçmalar. Ayağının dibinde duruyordu tüfeği de...

Santiago, ayağa kalktı. Ölen adama tekrar bakınca, depresen öğürme refleksini bastırmaya çalıştı. Bayan Bellis'i düşünerek kapıyı kapattı, pencere kenarına gidip verandaya açılan kapıyı sonuna kadar dayadı. Havadaki kan ve duman kokusundan kurtulmak istiyordu. Verandaya çıkıp körfez-

deki teknelere ve böyle harika bir cumartesi günü ikinci vaktinde Sausalito sokaklarını dolduran turistlere baktı. *Nasıl olur da bir insan tüm bunlardan vazgeçebilir?* diye düşündü.

Tekrar odaya döndü. Cesede yaklaşmak istemiyordu ama CEO'nun önündeki not defterinin üzerinde duran, el yazısıyla yazılmış, kana bulanmış notu da okuması gerekiyordu.

Tünel görüşüne geçti. Şimdi yalnızca notu görüyordu, Bellis'in kafasındaki deliği değil. Mendil yardımıyla Notu tutup kaldırdıktan sonra cesede sırtını döndü.

Penny,

Özür dilerim. N'olur affet beni, eylemlerimin sonuçlarıyla yaşamam imkânsızdı.

Anlatamayacağım kadar çok seviyorum seni.

Sevgiler,

Trevor

Cep telefonu çalmaya başlamıştı tekrar. Verandaya çıkıp açtı. "Rice, hemen Bellis'in evine gel. Duke yanında mı?"

"Evet."

"Gönder gitsin. Yarın müsait bir zamanda ofisime uğramasını söyle. Sanırım aradığımız kundakçıyı bulduk," dedi Santiago.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lockhart'ın San Francisco'daki rezidansına gelmeden önce aramıştı Beckerman. Lockhart da gelince hemen girebilsin diye kapıyı açık bırakmıştı. Ofiste buluşmaları gerekirdi ama bu bir kutlama olduğu için kutlamaları güzel ortamlarda yapmak isterdi.

Bu evi, müşterilerini eğlendirmek amacıyla tutmuştu. Kanına girmek istediği kişilerin gözünü boyamak için kullanırdı bu mekânı. İnsanları ayartmak için paranın yetmediği durumlarda burada ağına düşürürdü onları. Birçok kişi birçok şey yapabiliirdi buradaki yatak odalarında, kimsenin ruhu bile duymazdı.

Eşi Laura'nın da haberi vardı bu mekândan ama asla buraya gelmeyecek kadar akıllı bir kadındı. Half Moon Körfezi'ndeki evi ile Hawaii'deki yazlığı olduğu sürece bu köşkün varlığını bile hatırlamazdı.

Ön kapının açıldığını duyunca, Beckerman'ı karşılamaya gitti. Beckerman, bir nevi kılık değiştirmişti. Üstüne pahalı spor bir ceketle bir kot çekmiş, Lockhart'ı ziyaret eden tiplere benzemişti tıpkı. Kimse bu şekilde aldırış etmezdi ona.

Lockhart'ın başarılı olup olmadığını sormasına gerek bile yoktu. Omzunda çizimlerin plastik kabını taşıyordu; ayrıca öğlen haberlerinde de yangın felaketini duymuştu.

“İyi iş çıkardın.”

Memnuniyetten eser yoktu Beckerman'ın yüzünde. Belliydi içini kemiren bir şeylerin olduğu... Eteğindeki taşları dökmesini bekliyordu infazcısının.

“Ceset sayısı gitgide artıyor,” dedi Beckerman.

Gerildi Lockhart. Bununla karşılaşacağını biliyordu. Her ne kadar eğitilmiş bir katil olsa da, Beckerman da bir insandı sonuçta, makine değil. Daha bu sabah on bir kişiyi öldürmüştü ve gelecek iki hafta içinde altı kişiyi daha öldürecekti. Kaçınılmazdı insanın etkilenmesi... Yine de bir inanç krizi yaşamaya niyeti yoktu Lockhart'ın. “Bu senin için bir sorun mu?”

“Hayır. Bu zamana kadarki tüm ölümler elzemdi.”

“O zaman sorun ne?”

“İnsanların öleceğini biliyorduk, tamam, ama bu kadar fazla değil.”

“Bu pek doğru sayılmaz. Planlarımıza göre, bazı durumlar vuku bulursa yakıp kül etme politikası yürütecektik, o durumlar da vuku buldu işte. Keyfimizden öldürmedik ya kimseyi.”

Yangın, üzücüydü ama aynı zamanda kaçınılmazdı da. Hepsi Chaudhary yüzündendi. MTM'den kimsenin ölmesi gerekmezdi. Büyük resmin sadece bir köşesini görüyor, nasıl bir iş yaptıklarını bilmiyorlardı. Ama Chaudhary görmemesi gereken şeyleri görüp kalanını da tahmin etmişti. Chaudhary'i ortadan kaldırmakta geç kalınmıştı. Chaud-

hary, virüs gibi yayılmış Shane Fallon'a da bulaşmıştı. Fallon'ın o saatten sonra tek bir ilacı vardı artık. Fallon ölünce, aslında hepsinin ölmesi gerektiği anlaşılmıştı. Bir bir haklama gibi bir yaklaşım daha uygun olabilirdi ama başkalarının öğrenme riski yükselirdi o şekilde. Virüsü kökten halletmek daha iyiydi. Yangın dikkat çekecekti. Parmaklar birine işaret edecekti – ama kime? Geride kimse kalmamıştı ki. Çalkantılı geçen bir iki haftanın sonunda eski hâline dönecekti her şey.

“Bellis ölmüş,” dedi Beckerman.

“Biliyorum. Haberlere çıktı. En iyisini yaptı. Bizim için bir yük hâline gelmişti.”

Bellis'in intiharı şaşırtmamıştı onu. Özellikle de geçen geceki görüşmelerinden sonra. Lockhart epey çaba sarf etmişti o gün. Şehir merkezinde lüks bir restoranda akşam yemeği yedirip şarap içirmişti Bellis'e, sonra da evine geçmişlerdi, orada projenin asıl hedeflerini bomba gibi patlatmıştı birden. Randevu gibiydi gerçekten de o gün. Flörtüne yemek ısmarlamış, onun da anlaşmada üzerine düşen rolü oynamasını istemişti. Tek fark, şirketin tasarladığı şeyin ne olduğunu işittiğinde, Bellis'in anlaşmada kendisine düşen kısımdan hoşlanmamasıydı. Olayı kavradığında, külahları değişmişlerdi.

“Hadi surat asma bu kadar, Trevor. Yığınla alacağın parayı düşün.”

“Kanlı para.”

“Kanlı parayı aklamamanın tek bir yolu var, o da harcamak. Yeni bir ev, bir tekne, bir de büyük araba alırsın. Eşine saç paraları, pırlanta kolye filan al mesela ya da kendine metres

tut bir tane. Bir şeyler yaptıkça elden çıkarmış olursun o parayı.”

Bellis, onun kanlı para konusunda yanıldığını göstermişti. Bir yolu daha vardı aklamanın. Seni zehirlemesine müsaade etmek. Kanla lekelenmiş her bir doların sen bitip tükene dek içini kemirmesine izin verirsin, tek kurtuluşun kurşun yemek olur artık. Bu Bellis’in tarzıydı. Lockart’ın değil.

Acaba ölümünün operasyonu durduracağını mı sanıyordu Bellis, diye düşündü. Durdurmazdı ki. Aslında dikkati Lockhart’ın üzerinden çekerek yardımcı bile olmuştu. Kundaklama sonucu, bir bina dolusu insan ölür. Şirket sahibi ölü bulunur, canına kıymıştır. Polise sunulan bir hediyeydi sanki.

Beckerman’ın bu açıklamayı hazmetmesini bekledi. Toplantının kapı eşiğinde tıkanıp kalması hiç hoşuna gitmemişti. Beckerman’ı doğru yola sokmanın vakti gelmişti artık. “Bak, Maurice, yapılması gerekeni yaptın sen. Şimdi elimizdekilere bakalım.”

Beckerman’ı oturma odasına aldı, üç basamak yukarı çıkıp balkona açılan mermer zemine çıktılar. Yerden tavana kadar yükselen pencereler, şehrin silüetiyle körfez manzarasını sergiliyordu.

“Hayden Duke yangında ölmedi,” dedi Beckerman. “Geç geldi.”

Daha fazla ayrıntıya girmesine gerek yoktu. Hayden da diğerleriyle birlikte yangında ölmeliydi ama şans yüzüne gülmüştü. Temizleme çalışmasına Hayden’ı da dâhil edip etmemekti şimdi asıl mesele.

“O ve Fallon’ın kız kardeşi olayın ne kadarını biliyor?” diye sordu Lockhart.

“Neredeyse hiç. Birtakım şüpheleri var ama somut bir şey yok ellerinde.”

Düşüncelere daldı Lockhart derin derin... Hayden, Fallon’ın kız kardeşi kadar sorun çıkarmazdı. Kızın ölümlüyle alarm çanları çalardı. Ağabeyi gibi öyle ulu orta ölemezdi o. Bir anda ortadan kaybolması lazımdı. Kendisine bir yol çizip başka bir yerde hayat kurduğuna inanmalıydı insanlar. Hayden, ona katılmak için tam uygun bir eşi aslında. Tüm bunları ayarlamak zor bir iş değildi, biraz vakit alacaktı sadece. Askıya alınabilirdi şimdilik.

“Bir şey bilmediklerinden emin misin?”

Beckerman başıyla onayladı.

“O zaman gözünü üzerlerinden ayırma. Bırakalım savunmamızı sınısınlar. Baktık ki savunmamızı kırmaya başlıyorlar, o zaman icaplarına bakarız.”

“Personelle ilgili bir sıkıntımız daha var,” dedi Beckerman. “MTM’den on bir kişiyi ortadan kaldırdım. Ama Bellis’in insan kaynakları kayıtlarına göre teknik ekip on iki kişiden oluşuyormuş.”

Duyduklarından ötürü karnına bir sancı saplandı. Operasyon başarıyla ilerliyordu ama çıkan komplikasyonların ardı arkası kesilmiyordu bir türlü. Chaudhary’nin işe burnunu sokması uğursuzluk getirmişti. Beckerman’ın melankolisini şimdi anlıyordu. Cinayetler hiç bitmeyecek gibi görünüyordu. “Kim eksik?”

“Malcolm Fuller.”

“Bul onu. Tehdit analizi istiyorum.”

“Tamam.”

Beckerman, çizim kâğıtlarının bulunduğu saklama kabını cam yemek masasının üzerine boşalttı. Elleriyle çizimleri düzelden Lockhart, önünde serili kâğıtları inceledi. Mini bara işaret ederek, “Bir içki al, Maurice,” dedi.

“Böyle iyiyim, teşekkürler.”

Her zamanki Beckerman, diye düşündü Lockhart. Asla gardını düşürmez.

Dikkatini tekrar çizimlere yoğunlaştırdı. Tasarım tamamlanmıştı. İmalata geçilebilirdi artık. Başarı duygusu sarmıştı dört bir yanını ama geçti hemen. Bir sandalye çekip oturdu.

İmalat, yalnızca projenin tamamlanması açısından yeni bir safhaya geçilmesi değil, aynı zamanda dönüşü olmayan bir yola girilmesi anlamını taşıyordu. Tam şu anda, olayların gidişatını değiştirme gücüne sahipti. Planlar yakılabilir, elektronik dosyalar silinebilirdi. Çekip gidebilirdi her şeyi bırakıp... Birtakım ensesi kalın müşterileri sinirlendirirdi ama onlar zaten farkındaydı bu projenin başarısız olma riskinin. Havlarlardı belki ama ısıracak köpek dişini göstermezdi nasılsa. Ona muhtaçtılar sonuçta. Ama ilerlemeye devam ederse, geri dönemezdi artık.

“Bunu yapmak zorunda değiliz,” dedi Beckerman.

Üzerine çöken kasvetli hava, Beckerman’ın gözünden kaçmamış olmalıydı. *O da mı bunları düşünmüştü?* diye merak etti Lockhart. Düşünmemiş olsaydı endişelenirdi asıl. Düşüncesiz bir embesille çalışmak istemezdi.

“Hayır, başladığımız işi bitireceğiz.”

Beckerman’ın ayak direyeceğini düşünüyordu ama öyle

olmamıştı. Anlayışla başını sallamıştı onun yerine.

Gülümsedi Lockhart. *Daima sadık asker Beckerman,* diye geçirdi içinden. *Eğer istersem, benimle cehenneme bile gelir.*

“Artık git bence. Birazdan gelirler, seni görmesinler. Zamanı gelince arkamı kollamanı istiyorum, o yüzden seni tanımalarını istemiyorum.”

Başından savdığını fark etti Beckerman, ama itiraz etmedi. Lockhart kapıya kadar geçirdi onu. Kapıyı kapatır kapatmaz da yüzü düşüverdi.

Sadakat... Beckerman anlıyordu sadakatten. Lockhart'ın babası da öyle, o da tıpkı Beckerman gibi bir askerde çünkü. Richard Lockhart; sadakat, onur ve fedakârlık gibi değerleri oğluna da aşlamıştı. Başkalarının da bu değerlere sahip çıkmaması büyük kayıptı. Hizmet ettiği kişiler ona ihanet ettiğinde dahi inançlarına bağlı kalmıştı babası.

Richard Lockhart, albaylığa kadar yükselmiş bir subaydı. Emekli olduğunda dahi askerlikten vazgeçmemişti. Kendisini savunmak için malzemeye ihtiyaç duyanların, ihtiyaçlarını karşılamalarını sağlardı. Hükümet politikasının dışına çıkmazdı hiç. Hükümet neye inanıyorsa ona inanır, oyunu onun kurallarına göre oynardı. Ama tüm politikalar da iyi sayılmazdı, bir günah keçisi aranırdı işler karıştığında. Panama'da günah keçisi arandığı zaman, Richard Lockhart ileri atılmıştı hemen. ABD, onu bir suçlu olarak yaftalamış, o da her zamanki gibi sadık bir asker olmuş, suçları üstlenmişti. Kendisini oraya anlaşıma yapmak üzere Dışişleri Bakanlığı'nın gönderdiğini asla söylememişti. On sekiz ay boyunca cezaevinde yattıktan sonra son nefesine dek sadık kalarak vefat etmişti...

Babasının cezaevinde öldüğü gün sadakate olan inancını kaybetmişti Lockhart. Şömineye doğru gidip babasının çerçevenilmiş resmini aldı eline. Adam gibi adamdı Richard Lockhart. Oğlundan daha iyi bir adam... Ama babasının geçtiği yollardan geçmeyecekti o. Planların hemen yanı başına koydu fotoğrafı. Evet, dönüm noktasına varmıştı işte. Ülkesine bağlı biri, geri dönebilirdi bu noktada. Ama o, kendisine ve kendisine sadık olanlara bağlıydı, geri dönme-yecekti. İleri gidecekti sağlam adımlarla.

Cep telefonu çaldı. Ziyaretçileri gelmişti. Saatine baktı. Tam zamanında.

“Hemen geliyorum.” Asansörle resepsiyona inip müşterilerini karşıladı. Yukarı çıkarken, “Müjdemo isterim, beyler. İmalata geçebiliriz.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Santiago arayıp Hayden'ı salmasını söyledikten sonra, Rice onu hastaneye postalamıştı. Telefonda her ne konuşurlarsa, Rice'ın kalan nezaketini de alıp götürmüştü. Hayden neler olduğunu sorduysa da ketum çıkmıştı adam. Hayden da boş verdi. Bilmek bile istemiyordu. Leş gibi duman kokusu başını döndürüyor, midesini kaldırıyor.

Serbest bırakılma olayından Hayden'ın arabası nasibini alamamıştı, suç mahallinin tam ortasında kalmıştı çünkü. Olanlardan sonra, arabasını alamaması hiç sorun değildi, sağlıkçılarla birlikte geçti hastaneye.

Birkaç saat içinde taburcu olmuştu. Ufak tefek yanık ve sıyrıklarının dışında Shane'den yadigâr kalan beyin sarsıntısına ilaveten yeni bir sarsıntı daha geçirmişti. Onu muayene eden doktor, evden kask takmadan çıkmamasını tembihlemişti. Doktordan mizah bedava. Bir hemşire gelmiş, yaralarını temizleyip pansuman yapmıştı. Kundakçıdan hediye kalan baş ağrısı hafifliyordu; ama düşüncelerini bulanırdırın yediği dayak değil, ortada kalma hissiydi. Zekâsının keskinliği de hırpalanmadan nasibini almıştı. Soruları yanıtlaması ya da karar alması normalden bir iki saniye daha

uzun sürüyordu. Kör kütük sarhoş olmak gibiydi; ama eğlenmeden. Görevli biri gelip bekleme odasına aldı onu.

“Taksi çağırabilirsiniz ya da bir arkadaşınızdan sizi almasını rica edebilirsiniz,” dedi.

Hayden, cep telefonunu aradı ve şoke oldu. Artık erimiş plastikten ibaretti telefonu kuşkusuz. Yangını hatırlamasıyla midesinin bulanması bir oldu. Ne çok kişi ölmüştü... Kurtulduğu için sevinçten havalara uçuyor olması gerekirdi ama canlı canlı yanarak ölmenin nasıl bir şey olduğunu düşünüyordu onun yerine. Dört bir yandan bir anda üzerine saldıran alevleri hissetti, dur durak bilmeden derisini buharlaştırıyor, onu yakıt olarak kullanıyordu alevler. Bunları görmemek için kapadı gözlerini sıkı sıkı. Yalpalıyorken, görevli kolundan tutmuştu.

“Hâlâ geçmedi mi?” diye sordu bekleme odasının kapısını açarken. “İşte geldik.”

Koltuğundan fırladı Rebecca. Elinde buruşturup durduğu dergiyi fırlatıp attı, ona sımsıkı sarıldı.

“İyi olmana o kadar sevindim ki. Meraktan kafayı yiyecektim. Santiago arayıp buraya gelmemi söyledi.”

Hiçbir şey söylemedi Hayden; söyleyemedi. Gözlerinde okumuştur endişeyi. Değerliydi onun için. Sadece Shane değildi mesele. Bu zamana kadar anlamamıştı onun kendisini bu kadar önemseydiğini ama çok da hoşuna gitmişti bu durum. O da önemsiyordu Rebecca’yı. Güçlü ve dayanıklı bir kadındı, çok hoşuna gidiyordu bu özellikleri. Her şeye rağmen, onu bulduğu için mutluydu.

“Hadi gidelim buradan,” dedi Rebecca.

Hayden’ı arabaya bindirip hastane otoparkından çıkarak

hızla yola koyuldu. “Yavaş ol,” dedi onu sakinleştirmek için. Bekleme salonunda endişe içerisinde kaç saat oturmuştu acaba.

Ayağını gaz pedalından çekti. “Özür dilerim. Bugün olanlara hâlâ inanamıyorum.”

Birçok aile de şu an aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı. Dişe dokunur bir şey olmadan akıp giden günlerden biri olmalıydı bugün de. Güzel bir ortamda akşam yemeği mesele... Giants maçını izlemek gibi. Futbol oynamaya giden çocukları alıp gelmek... Bugün evine dönemeyecek olan bir düzine insanın yapması gereken günlük işler...

“Onca insanın öldüğüne inanamıyorum,” dedi Rebecca. “Daha dün Shane’in cenazesindeydiler.”

“Bellis ne dedi?”

Kafası karışmış bir hâlde Hayden’e baktı. “Bellis mi?”

“Evet. Bellis, MTM’de değildi. Santiago onu bulmaya gitmişti.”

“O da ölmüş. MTM’yi ateşe verdikten sonra kendisini vurmuş.”

Rebecca’nın ağzından dökülen bu sözler Hayden’a tokat gibi çarparak sersemletmişti onu. Olması gerektiği gibi değildi bu bilgiler, aklı almıyordu. Ne kadar hazmetmeye çalıştıysa da, yapamıyordu. Shane ve Chaudhary’e olanların iç yüzünü biliyor olmalıydı Bellis. Hayden buna inanıyordu. Bellis’in davranışlarından bir şeyler sakladığı anlaşılıyordu. Ama katil olmak? Hayır, kulağa hiç doğru gelmiyordu.

“Nasıl? Yapamaz. Hiç mantıklı değil.”

“Mantıklı olup olmamasının bir önemi yok ki. Kendisini vurmuş, bir de not bırakmış.”

“Ama bunu neden yapsın ki?”

“Eminim Santiago nedenini bulacaktır.”

Kısa yolculuğun geri kalanında içine kapandı Hayden, düşüncelerini Bellis'ten uzaklaştırıyordu. Bellis neden önce personelini sonra kendisini öldürsün ki? Bunu yapmak için ne gibi bir sebebi olabilirdi? Shane ile Chaudhary'nin söylediği son sözler takılmıştı aklına. İki de korkunç bir şey yaptıklarını söyleyerek suçlamıştı kendilerini. Bellis de mi aynı suçu işlemişti? Eğer durum buysa, kendisini öldürmesi anlam kazanırdı ama yine de neden on bir kişiyi katlettiğini açıklamazdı. Hepsi Shane ve Chaudhary'nin işlediği suçu işlemediyse tabii. Hazmetmek çok zordu. Ne yapmıştı bu insanlar?

Hayden'in mükemmel teorisini yalnızca tek bir şey bozuyordu. Kendisi. Bellis, yangında ölmeye terk etmişti onu da. Hiçbir suç işlememişti hâlbuki. Belki de bu yüzden sağ çıkmıştı. Belki de tanık olması gerekiyordu, kurban değil.

Bir taş daha oturmuyordu yerine. Hayden'a saldıran kişi Bellis olamazdı. Saldırganının neye benzediğini çıkarmaya çalışmıştı tüm gün. Yüzünü hatırlamıyordu ama cam kapıya yansıyan silueti aklındaydı. Dövüşmeyi bilen atletik yapılı biri saldırmıştı ona. Tek bir darbe ve tekmeye nakavt etmişti onu. Bellis ne atletik yapıdaydı ne de dövüşmekten anlardı. Yok, onu ölmeye terk eden kişi o olamazdı.

Rebecca'nın Volkswagen'ından indiği an, bitkinlik baş gösterdi. Zihni ve vücudu güç birliği yapıp haktan gelmişti onun. Odasına gittikten birkaç dakika sonra uyuya kaldı.

MTM'den gelen acı çığlık ve cehennemde kavru lan insanların yanık kokusu kaldırmıştı Hayden'ı uykusundan. Yatağında doğrulup pencereden dışarı baktı. Hava henüz kararmamıştı bile. Kısa süren nekahet döneminden sonra, kendisine gelmişti. Hareket ettikçe yaralarının acıdığını hissediyordu ama en azından beyni ve bedeni birbirinden bağımsız değildi artık.

Merdivenlerden indiğinde oturma odasında Rebecca'nın haberleri izlediğini gördü. MTM'deki yangın vardı haberlerde. Odaya girdiğini duyunca televizyonu kapadı Rebecca.

"Yo, kalsın sorun değil. İzlemem lazım. Hikâyenin sadece bir kısmını biliyorum."

"Zaten istesen de haberlerden kaçamazsın," demişti dudaklarında buruk bir gülümsemeyle.

Tahmin edebiliyordu. Ancak çok büyük bir olay olması lazımdı bu haberin yerini alabilmesi için. Yanına geçip oturdu.

"Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"Yine de öğrenmem gerek."

Anlattı. Sözü kesmeden dinlemişti. Söyleyecek sözü kalmayana kadar konuşmasına izin verdi.

"Dehşetengiz bir olay bu," dedi konuşması bitince, sonra eğilip Hayden'a sarıldı. Kimsenin kucağı bu kadar sıcak gelmemişti ona. Onun kollarında kendisini güvende hissediyordu, ama yenilmez değil.

Geriye çekildi. "Her şey bitmiş değil."

Kafası karışık hâlde ona bakıyordu Rebecca. “Buradan yola çıkarak nereye varabiliriz ki?”

“Shane ile Chadhary’nin ölümlerinin birbirinden bağımsız olmadığını biliyoruz. Buna sebep olacak bir şey meydana geldi MTM’de. Birçok soru var sormamız gereken.”

“Kime, Hayden? Kime soracağız? Herkes öldü.”

“Bellis’in eşine. Ölenlerin ailesine. Shane ardında ipucu bırakmamış olabilir ama bu adamların ne yaptığını bilen birileri vardır mutlaka.”

“Olmaz.” Rebecca’nın cevabı katı ve taş gibi sertti. Cevap değil, talimat veriyordu adeta. “Shane öldü. Başka birçok insan da. Bugün neredeyse ölüyordun sen de. Bu kadar yeter.”

“Shane’in neden intihar ettiğini öğrenmek istemiyor musun?”

“Evet, istiyorum.” Yanına yaklaştı. “Bilmem lazım ama hiçbir şey pahasına değil. Bugün gerçeği öğrenmek uğruna seni kaybetseydim, buna değmezdi ki.”

“Ne yapmak istiyorsun o zaman?”

“Bu kadar çok ölümden sonra, birileri mutlaka bir şeyler biliyordur. Yaptıklarını sır gibi saklamış olamaz herkes. Ama gidip yana yakıla cevap aramayacağız. Bunu Santiago’ya bırakalım,” dedi.

“Santiago’ya mı?”

“Evet. Yarın onu görmem gerekiyormuş. Her şeyi anlat ona. Dosyadan ve kopyasını aldığı planlardan bahset. Ne olduğunu ve Shane’in neden canına kıydığını bırakalım o bulsun. Aradığımız cevaplara onun sayesinde ulaşacağız.”

Aramaktan vazgeçtiği anda, onu dürteriz ve bulana kadar da yakasını bırakmayız. Olur mu?”

“Olur tabii. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Santiago bu davayı tamamen kapatacak.”

“Kutlama yapmalıyız,” dedi Rebecca.

“Öyle mi?”

“Evet. Sen sağ kurtuldun.”

“Pek havamda değilim gerçi.”

“Sana seçenek sunan kim.” Gülümseyip Hayden’i öptü.

Tokat atsaydı bu kadar şaşırılmazdı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı. Rebecca tekrar gülümsedi, gözlerini kaçırdı sonra. Aralarındaki bu utanç verici sessizliği aşmanın tek bir yolu vardı. Yüzünü tutup kaldırarak öpücüğüne karşılık verdi.

Sarmaş dolaş hâlde kanepeye ilerlediler. Öpüşmeyi kesmeden kendilerini kanepenin üzerine attılar. Giysiler, giyen kişiye ait olmayan eller tarafından sıyrılıyordu.

Ve telefon çaldı.

Donakaldılar.

Rebecca gidip telefonu açtı. Bir iki kelime ettikten sonra kapattı.

“Yanlış numara,” dedi.

Tabii ki yanlış numara, diye düşündü Hayden. Anı katletmişti sağ olsun.

Rebecca gülerek elinden tutup onu yerinden kaldırdı. Larkspur’da güzel bir restorana gidip akşam yemeği yediler. Ceket giymeden çıkabilecekleri kadar ılıktı hava. Bir ay içinde ceketsiz çıkamayacaklardı. Soğuk ve yağmur sınırlayacaktı bu tür akşamların sayısını.

Ölümün gölgesinde kutlama yapma fikri pek hoşuna gitmediyse de, aslında eğlendiğini fark etti Hayden. Yuva gibi sıcak bir restorandaydılar. Yan masalardakiler, doğum günü, yıl dönümü ya da sadece cumartesi gecesi olduğu için mutlu mesut kutlamalar yapıyordu. Bugün başına gelenlerden ötürü kederli ve öfkeli olabilirdi ama hemen yanı başındaki Rebecca, yarın hayatı tekrar kutlayabileceğini hatırlatıyordu ona.

Yemek faslı bitip de arabaya doğru yürüdüklerinde, otoparkta durup onu tekrar öpüvermişti Rebecca. O kadar hızlı gerçekleşmişti ki, neye uğradığını şaşırmişti Hayden. Hoşuna gitmemiş de değildi tabii.

“Bu ne içindi?”

“Yanımda olduğun için bir teşekkür olarak kabul et.”

“Amma tuhafsin.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Hayır. Hatta tam tersi.”

Ertesi sabah, Rebecca Hayden’ı arabasıyla Santiago’nun ofisine bırakmıştı. Ziyaretçi girişinin önünde bırakıp park yeri aramak üzere devam etmişti yoluna. İkinci kata asansörle çıktı Hayden.

Asansör, göğe tırmanırken gülümsedi. Rebecca ile geçirdiği gece moralini düzeltmişti. Ona karşı gittikçe yoğunlaşan hislerini inkâr edemezdi ama MTM cinayetlerini aralarında bırakmadan da bir sonraki aşamaya geçemezlerdi. İlk adım, Santiago’ya bildiklerini anlatıp vicdanını rahatlatmaktı.

Santiago’ya Rebecca’nın da görüşmeye katılacağını haber vermemişti ama dedektifin bunu umursayacağını hiç

sanmıyordu. Resepsiyona gelip görevliye Santiago'yla bir randevusu olduğunu söyledi. Binaya girişini yaptırıp dedektifi beklemeye koyuldu.

Beş dakika sonra, Rebecca'nın şimdiye kadar dönmüş olması gerektiğini fark etmişti.

Görevli memurun telefonu çaldı. "Dedektif Santiago birkaç dakika içinde sizi alacakmış," dedi kapattıktan sonra.

Hayden başını sallayıp Rebecca'yı görme umuduyla cam kapıdan dışarı baktı. Görünürde yoktu.

Üzerinde "Görevli Olmayan Giremez" yazan kapıdan çıkan Rice ona doğru yaklaşıyordu. Onu karşılamak için ayağa kalktı Hayden.

Cep telefonu çaldı o sırada. Ekranda Rebecca'nın ismi çıkmıştı.

"Hey, nerelerdesin sen?"

Rice tam karşısına geçmişti.

"Santiago'ya dosyadan bahsetme," dedi.

"Ne?"

"Hiçbir şey anlatma. Her şey değişti. Dışarıda bekliyorum seni."

Rice'a bir terslik olduğunu çaktırmak istemedi. Acı veren bir tebessüme zorladı dudaklarını, telefonda olduğu için kusura bakmamasını söyledi. Rice gülümseyerek acele etmemesini söyledi.

"Emin misin?" dedi. Aslında "İyi misin?" demek istiyordu ama karşısında Rice varken söyleyemezdi. Sesi telaşlıydı ama korkmuş gibi değildi. Fikrini değiştirmesine sebep olan mühim bir şey olmuştu demek ki.

“Evet. Yanılmışım. Santiago’ya hiçbir şey anlatma. Benimle konuşana kadar bekle.”

Rebecca telefonu kapattı.

Az önce ne olmuştu acaba? Şimdi konuşamazdı. Santiago, beklemek zorundaydı. Gitmek üzere arkasını döndü ama Rice seslenmişti arkasından. Şüphe uyandırmayacak bir mazeret bulmaya çalıştı ama beyni durmuştu adeta. Girsin diye Soruşturma Şubesi’nin kapısını açmıştı Rice.

Shane’in öldüğü gece geldiği sıkışık sorgu odasına girerler. Santiago içeride bekliyordu. Tavana monte edilmiş kamerayla da görüşmeyi kaydettiklerini tahmin ediyordu Hayden.

Dedektif elini uzattı. “Nasılsın?”

Gerçekten endişeli gibiydi Santiago. Belki bu bir dönüm noktasıydı herkes için. “İyiyim, özellikle de koşulları düşünecek olursak. Teşekkürler.”

Hayden’ın da oturmasıyla üçü birlikte, duvara dayalı küçük masanın etrafını çevirdi. Yangına kadar olan olaylar hakkında küçük bir sınava soktu Santiago onu. Cevapları kısa ve net tutmaya çalışıyordu. Daha da netleştirmek adına, tekrar tekrar aynı soruları soruyordu Santiago. Balık avına çıkmıştı dedektif ama oltaya getirmeye çalıştığı kişi Hayden değildi. Bellis ile ilgili birtakım sağlam bilgiler elde etmeye çalışıyor gibiydi. Yarım saat boyunca aynı yerde dönüp durduktan sonra nihayet teslim oldu Santiago.

Rebecca’nın fikrini değiştirmesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ederek, “Bir sorun mu var?” diye sordu Hayden.

Bezgin bir polisten, şüpheli bir polise geçmişti Santiago hemen. “Bunu da nereden çıkardın?”

Eğer Santiago olta atabiliyorsa, Hayden de yapabiliirdi. “Senin sözlerinden. Bende olmayan bir cevabın izini sürüyorsun. Bellis öldü. Al sana katil.”

“Durum daha farklı olabilir,” dedi Rice.

Santiago, genç dedektife fırlattığı sert bakışla daha fazla konuşmasını engellemiştii.

“İşler biraz karışık, dünkü kadar net değil,” diye açıkladı Santiago.

“Yangını Bellis’in çıkardığını düşünmüyorsunuz,” dedi Hayden. “Ben de öyle. Düşünüp duruyorum kaç zamandır. Beni haklayan Bellis değildi. Bana vuran ve yangını çıkaran kişi daha irice biriydi, ayrıca dövüşmeyi de biliyordu.”

“Devam etmekte olan bir soruşturmanın detaylarını paylaşmayacağım,” dedi Santiago.

Biraz daha açıklaması için üstüne gidebilirdi ama gerek kalmamıştı. Beklediği cevabı almıştı. MTM ile ilgili soruşturma bir yere varmaktan epey uzaktı ve şöyle bir düşününce, nasıl varabilirdi ki? Santiago’nun elinde üç intihar, on bir cinayet, sokağa düşmüş yeni bir uyuşturucu, bir kundakçı ve daha fenası kimsenin itiraf etmeye yanaşmadığı MTM’de meydana gelen korkunç bir olay vardı. Herkesin ölmesiyle birlikte, kovalayabileceği kimse de kalmamıştı. Santiago’nun işin içinden çıkması; Hayden’in da artık Rebecca’nın yanına çıkması gerekiyordu, son dakikada ortaya çıkan sorunuyla bekliyordu kendisini üstelik.

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu Hayden.

“Evet,” dedi Santiago iç geçirerek. “Vakit ayırdığın için teşekkürler.”

“Arabanız hazır,” diyen Rice Mitsubishi’nin gitme izni ni teslim etti.

Hayden el sıkıştıktan sonra formları imzaladığı gibi ofisten çıktı. Rebecca'yı aramasına gerek kalmamıştı. Hemen dışarıda bekliyordu zaten. Motoru çalıştırıp VW marka arabasıyla tam önünde duruvermişti. Hayden yolcu koltuğuna oturur oturmaz, bastı gaza.

Yüz hatları telaşla karışık heyecanla gerilmişti. Direksiyonu boğacak gibi sıkıyordu, parmaklarının boğumları ve cildi gerilmişti.

“Neler oluyor?”

“Seni bıraktıktan sonra Malcolm Fuller aradı.”

“Kim?”

“MTM mühendislerinden biri. Shane'in cenazesine de gelmişti.”

Malcolm Fuller diye birini çıkaramadı Hayden ama önemsemedi. En azından hayatta olan biri vardı. “Ne istiyormuş?”

Otoparktan çıkıp San Rafael tarafına dönmüştü Rebecca. “Dün grip olduğu için MTM'ye gitmemiş. Korkudan ödü patlıyormuş şimdi, benimle konuşmak istiyor.”

Korkmakta da çok haklı, diye düşündü Hayden. “Madem bu kadar korkuyor, Santiago'yla konuşsun öyleyse.”

“Ama o bizimle konuşmak istiyor. Santiago'ya gitmesi için ikna edebiliriz belki.”

Bu fikir hoşuna gitmişti Hayden'ın. “Nerede buluşmak istiyormuş?”

“Ulu orta bir yerde. 4. sokaktaki pazarda buluşacağız.”

Hayden'in yüz ifadesi, söze gerek bırakmamıştı.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Rebecca, “ama onunla

konuşmak istiyorsak, oyunu onun kurallarıyla oynamamız gerek.”

Hayden, bu durumdan hoşlanmamıştı. MTM kâbusunda onun payına düşen kısmın bittiğini sanmıştı. Ölümle burun buruna gelmişti... Shane'in intiharını geride bırakmaya hazırdı ama şartlar öyle olmadığını gösteriyordu. Hiçbir şey çözülememişti. Adamlarını Bellis öldürmemişti. Başka biri sorumluydu bu işten. Katliamın sebebi hâlâ müphemdi.

Ölümlerinin ardında yatan sır her neyse, MTM çalışanları yanlarında mezara götürmüştü. Hayden'in aklına yatan tek açıklama, MTM'nin yasadışı işlere bulaştığıydı. Bellis'in eyleminin ardındaki sebep yalnızca böyle bir şey olabilirdi. Rezil olmaktansa ölmeyi tercih etmişti Shane, Chadhary ve Bellis. Bu teoriyi kabul etmeye hazırdı, daha fazlasını irdelemek istemiyordu.

“İyi bir fikir değil bence,” dedi Hayden.

“Tüm bunların sebebini öğrenmek istersin sanmıştım,” dedi Rebecca.

“İstiyorum ama bitti artık. Herkes öldü.”

“Hayır, herkes değil. Sen ve Malcolm Fuller hayattasınız hâlâ.” Uzanıp elini elinin üzerine koydu Rebecca. Hayden, önce eline sonra yüzüne baktı.”Lütfen benimle gel. Bir şey çıkabilir de çıkmayabilir de; ama öğrenmem gerekiyor. Olur mu?”

Destek olması için yalvaran bir ifade vardı yüzünde. Reddedemezdi. “Tamam. Ama fazla bir şey bekleme.”

Başını sallayıp gülümsedi. “Teşekkürler.”

San Rafael şehir merkezine inip 3. sokağa park etti arabayı. Bir sokak boyunca yürüyerek 4. sokaktaki paza-

ra geldiler. 4. sokak, her hafta düzenlenen pazar sebebiyle boydan boya kapatılmıştı. Son yıllarda pazar öyle genişlemişti ki tezgâhlar karşı sokaklara kadar uzanıyordu; ayrıca artık sadece sebze meyveyle de sınırlı değildi. Küçük ev sanayii de geliyordu artık çanak çömlek satmaya. Hayden, tezgâhların ve müşterilerin arasından geçerek şehir meydanına yönelen Rebecca'nın tam arkasındaydı. Meydan, Luther Burbank Savings bankasının tam dibinde kalıyor; bir çeşme ve birkaç banktan oluşuyordu. Rebecca, oturacak bir yer kaptı, oturdular.

“Nerede?” diye sordu Hayden.

“Buraya gelmemizi, kendisinin bizi bulacağını söylemişti,” diye yanıtladı Rebecca.

Birkaç dakika boyunca beklediler. Tanımadığı bir adamı görebilmek için geçen insanları süzerken, burada ne işi olduğunu sorguladı Hayden. Dünkü yangından sonra, bu kadarı da fazlaydı. Canına kast edilmişti. Yapılacak en akıllıca şey, geri kalan her şeyi Santiago'nun üzerine yıkmaktı. Bırakalım o endişelensin. Polis olan o. Onun görevi bu sonuçta. Dedektifi aramak üzere telefonunu çıkardı cebinden.

“Ne yapıyorsun?”

“Santiago'yu arıyorum.”

“Hayden, yapma.”

“Biz polis değiliz. Dün bunu öğrendim şahsen.”

“Biliyorum ama Malcolm bize elini uzattı. Shane ya da diğerleriyle ilgili bir bildiği varsa, dinlememiz gerekir.”

Telefonu tekrar cebine koydu. “Tamam ama baktım ki herif kafadan uyduruyor, Santiago'yu ararım ona göre.”

İtiraz etmedi Rebecca.

Kalın kazağın üstüne giydiği yün kabana sarınmış ufak tefek bir adam Rebecca'nın yanına oturuverdi. Cebinden bir mendil çıkarıp burnunu sildi.

"Geldiğinize sevindim, Rebecca," dedi mendilini tekrar cebine koyarken.

"Lehime olacağımı söylediniz çünkü Malcolm," dedi Rebecca.

"Öyle," dedi Fuller. "Aynısı sizin için de geçerli, Hayden."

Hayden, tanıyamamıştı adamı. Giants maçında ya da cenazede karşılaştığı mühendislerden birisi değildi. Tabii kıpkırmızı burnuna, şişmiş yüzüne, pörtlemiş gözlerine ve lahana gibi kat kat giydiği elbiselere bakılırsa, tanıyamaması pek de şaşırtıcı değildi.

"Malcolm, yataktan çıkmamalıydınız," dedi Rebecca.

Fuller, bu sözleri duymazdan gelerek ayağa kalktı. Yağlı saçlarını savurmuştu rüzgâr. "Hadi kalkın, hareket etmeliyiz. Hareketsiz oturan kolay hedefleriz burada."

Kimin için kolay hedef? diye düşündü Hayden.

Banktan kalkıp 4. sokakta alışveriş yapan insanların arasına karıştılar. Mallara bakıyormuş gibi yapıp geri yerine koyuyordu Fuller. Rebecca ona uyarken, Hayden temkinli davranıyordu. Bu adamın neler yapabileceğini bilmiyordu. Arabalarının ters istikametinde ilerlediklerini fark etmişti.

Fuller, tezgâhların arasında rastgele ilerliyor, sadece etrafını kontrol etmek için duraklıyordu. Muhtemelen takipçisini belirlemek için yapıyordu bunu ama aslında daha çok

dikkat çekiyordu. Hayden bu taktik yüzünden kaygılanmış, sinirleri gerilmişti iyice.

“Neden korkuyorsun, Malcolm?” diye sordu Hayden. “Trevor Bellis öldü.”

Fuller burun kıvırdı. “Dünkü cinayetlerden Trevor’ın sorumlu olduğunu düşünmüyorsun herhalde, değil mi?”

Artık öyle düşünmüyordu, yanlış anlamadıysa, Santiago ve Rice da inanmıyordu buna. Yine de şeytanın avukatlığını yapmaya karar verdi. “Polis böyle düşünüyor.”

“Onlar ne bilir?” dedi Fuller küçümseyerek. “MTM’de dönen dalaverelerden haberleri bile yok ki.”

“Sizin var yani?” diye sordu Rebecca.

“Nihai sonucunu biliyorum. Cinayet. Organize katliam. Hepimizin canı tehlikede,” dedi omzunun üzerinden etrafı kolaçan ederek.

“Neden tehlikedeyiz, Malcolm?” diye sordu Rebecca.

“Çünkü MTM ile alâkanız var. MTM ile ilişkisi olan herkes tehlikede.” Cebinden bir mendil daha çıkarıp burnunu sümkürdü. “İşimiz, fazla tehlikeli.”

Tekrar baktı omzunun üzerinden. Hayden da kontrol etmişti etrafı. Fuller’in korktuğu biri ya da bir şey varsa, göremiyordu. Bu paranoyak hâller, Shane’i hatırlatmıştı. Olmayan böcekleri görüyordu Shane. Fuller’in o seviyeye erişmesine henüz vakit vardı ama acaba Shane ve Chaudhary’nin kullandığı maddeyi kullanıyor muydu o da?

“İşin nesi tehlikeli?” diye sordu Hayden. “Ben bizzat oradaydım ama hiçbir şey görmedim.”

“Ah bir bilsem. Sundip Chaudhary’nin fark ettiği bir

şeyler vardı gerçi. Sorular sormaya başlamıştı, kafasında parçaları birleştiriyor gibiydi. Ne kadarını bildiğinden emin değilim, ama bir şeyler bildiği kesindi.”

“Bu şüphelerinden birilerine bahsetmiş miydi?”

“İlk başta değil. Her zaman gülüp şakalaşan, çenesi düşük bir adamdı ama son zamanlarda iyice içine kapanmıştı. Fazla mesaiye kalıyor, geç saatlere kadar çalışıyordu. Gece yarısından önce çıkıyordu ofisten. Her ne bulduysa, Bellis’e de söyledi. Bir gece cep telefonumu masamın üzerinde unutmuşum, onu almak için ofise gitmiştim; gittiğimde Bellis’in ona fırça attığını gördüm.”

“Ne söylediğini duyabildiniz mi?” diye sordu Rebecca.

“Hayır,” diyerek başını salladı Fuller. “Doğruyu söylemek gerekirse, onları gördüğümü bilmelerini de istemedim. Çok ateşli bir tartışmadı. Parmaklarıyla birbirini işaret ediyor, bir şeylerle suçluyor gibiydiler. Bu olaydan sonra, Sundip aldatıldığımız hakkında nutuklar atmaya başladı ama Bellis onu susturdu. Personelin moralini bozduğunu ileri sürerek –tabii yersen– uyarı verdi ona. Sonra çenesini kapatmıştı Sundip ama eminim bir yandan da istediği cevapları aramaya devam ediyordu.”

“Tüm bunlar ne zaman oldu?” diye sordu Hayden.

“Sundip ölmeden iki ay kadar önce.”

“Bu olayların ardında Bellis vardı yani?”

Başını salladı Fuller. “Trevor’ın elleri kirliydi. Bir şeyler döndüğünü seziyordu ama meseleye hâkim değildi. Detayları öğrendikten sonra intihar ettiğini düşünüyorum.”

“Bunu nereden çıkardınız?” diye sordu Rebecca.

“Geçen hafta kafasını kurcalayan bir sıkıntısı vardı. Shane’in cenazesıyla alâkalı olduğunu düşünmüştüm ama bunun ötesinde bir şeydi. Tamamen kabuğuna çekilmişti. Ofisinin camından bakarak geçiriyordu günlerini.”

Berbat bir sav ortaya koymuştu Fuller. Bildiği azıcık şeyin üstüne ekleyip duruyordu kafasından. Şüphelerini aşacak somut bir bilgi olmadan onu Santiago’ya sevk etmenin de bir anlamı yoktu.

“O zaman kim bunların sorumlusu?” diye sordu Hayden.

“Beni takip ettiren adam.”

Hayden’in tüyleri diken diken olmuştu. Eliyle düzeltti. MTM’de kol gezen paranoyanın kendisine de bulaşmasını istemiyordu. En azından şimdilik. Binanın küllerinin arasında ve Bellis’in ardında bıraktığı intihar notunun satır aralarında saklıydı gerçek. Her hareketini izleyen gölgelere inanmaya hazır değildi yine de. İntihar ettiğinde Shane’in yanındaydı, Dostunu, kimse öldürmemişti. Kendisi kıymıştı canına.

“Kim takip ediyor?” diye sordu Hayden.

“Kim olduğunu bilmiyorum. Evden çıkarken oturduğum binayı izlerken gördüm birkaç gün önce. Sonra dün ikinci vakti de evimin önündeydi.”

“Nasıl biriydi?”

“Uzun. Güçlü. Atletik. Kırk yaşlarında. Siyah saçlı.”

Dün Hayden’in üzerine atlayan adamın profiline kısmen uyuyordu bu tarif. Saldırganın gücü ve vücut yapısı hakkında ifade verebilirdi ama yaşıyla saç rengini söyleyemezdi. Fuller’in peşindeki adamla, kundakçı aynı kişi olabilirdi, bu nedenle Fuller hakkında hüsnü zanda bulunmak daha akıllı-

ca olurdu. İki farklı insanın, MTM çalışanlarını takip etme ihtimali ne kadardı ki? İçi daralmıştı bu düşüncelerle...

“Polise anlattınız mı?” diye sordu Rebecca.

“Aman diyeyim, tabii ki hayır.” Fuller cebinden başka bir mendil çıkarıp gizemli adamı aradı gözleriyle. “Polise güvenemem. Muhtemelen onlar da işin içindedir zaten.”

Santiago işin içinde olabilir miydi? Buna ihtimal vermemişti Hayden ama Fuller’ı ikna etmekle uğraşmasına da gerek yoktu. “Öyleyse bizimle neden konuşuyorsunuz?”

“Size güvenebilirim, çünkü sizin de hayatınız benimki kadar tehlikede.”

Rebecca, Hayden’a bir bakış fırlattı. Korku kaplamıştı içini.

“Neden tehlikede olduğumuzu düşünüyorsunuz?” diye sordu Hayden.

Karşıdan gelen şişmanca bir kadına yol verdi Fuller. “Çünkü kökten temizlik yapıyorlar. İşe karışan herkesi yok ediyorlar. Chaudhary ile başladılar, sonra Shane ve diğerleri. Hepimiz ölmek zorundayız.”

Fuller’ın kolunu tutup durdurdu Hayden. “Neden bahsediyorsun sen?” Sesindeki korkuyu gizleyememişti. “Kim temizliyor? Bilmece gibi konuşuyorsun.”

“Bir sırrı saklamanın tek yolu, geride onu öğrenecek kimse bırakmamaktır.”

“Chaudhary’nin ölümüne tanık olan birisi var,” dedi Hayden.

Fuller küçümsemeyle karışık güldü. “Yaa, tabii, ama 911’i arayan kişi de katilin ta kendisidir muhtemelen. Uyan artık, Hayden.”

Uyanmıştı da. Fuller, zırvalıyordu. Önemsiz gerçeklere varsayımlarını da katarak, doğruyu bildiğini iddia ediyordu. Aradıkları cevaplara Fuller ulaştıramayacaktı onları, onun kuruntulu bir aptal olduğunu kanıtlamanın vakti gelmiş de geçiyordu bile.

“Shane öldürülmedi ama. Ben oradaydım. İten filan olmadı onu, kendisi atladı,” dedi Hayden.

“Güven bana, Shane ile Chaudhary intihar etmedi. Nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama çenesine silah dayayıp tetiği çekmiş kadar oldular.”

“Ama nasıl? Birine intihar ettirtemezsin ki,” dedi Rebecca.

“İlaç. İlaçla olmalı,” dedi Fuller zihninde cevabı ararken. “Onları intihara sürükleyen ilaçtı.”

Kafa salladı Hayden. İnandırıcılığın sınırlarını zorluyordu Fuller. Daha önce o tür bir madde görmediğini söylemişti Santiago ama intihar maddesi mi? Mümkün değildi.

“Ağabeyim nasıl karıştı bu işe?” diye sordu Rebecca.

“O ve Sundip iş yerinde samimiydiler, Sundip soyulduktan sonra daha da yakınlaştılar.”

“Soyuldu mu?” diye sordu Rebecca.

“Aynen öyle. Bir ay kadar önce evinin önünde saldırıya uğramıştı. Chaudhary öldükten sonra, araştırmalarını derinleştirdi herhalde,” dedi Fuller.

“Tamam, bu intiharları açıklayabilir belki ama yangını açıklamaz,” dedi Hayden.

“Hiç anlamıyorsun, öyle değil mi? Proje tamamlandı. Teslim günü cumartesiydi,” dedi Fuller heyecanla.

“Yani sözleşmenin sonu, herkesin sonu oldu.”

Fuller’in ses tonu ve telaşlı vücut dili yoldan geçenlerin dikkatini çekiyordu. Göze çarpmak istemeyen birisi için pek hoş bir şey olmasa gerek.

“Malcolm, gel seni evine bırakalım, heyecanın yatışınca konuşuruz,” dedi Rebecca.

“Eve gidemem. Ailemi riske atmış olurum. Dün evimin önünde onu gördükten sonra, sıvıştım.”

“Dünden beri eve hiç gitmedin mi?” diye sordu Hayden.

“Hayır.”

“Peki ya ailen?” diye sordu Rebecca.

“Neler olup bittiğini bilmiyorlar. Zaten onların sağlığı açısından böylesi daha hayırlı.” Yine etrafı kolaçan ediyordu Fuller, onların yüzüne bile bakmadan. “Şimdiye kadar ondan kaçmayı başardım. Size de saklanmanızı öneririm. Sakın eve gitmeyin. Eskiden gittiğiniz hiçbir yere gitmeyin. Güvende değilsiniz.”

Artık sabrının taşığını hissediyordu Hayden. Bıkmıştı Fuller’in deli saçmalarından. Kolunu kavradı. “Kim yüzünden?”

Fuller donakalmıştı, gözleri uzakta bir noktaya kilitlenmişti. Titremeye başladı. Bir an için adam kendini kaybedecek sandı Hayden.

“Burada,” diye mırıldandı.

“Nerede?” diye ısrar etti Hayden.

Fuller’in baktığı noktanın çevresini taradı gözleriyle. Pazar, satıcı ve müşterilerle kaynıyordu. Aralarında göze çarpan ya da ani harekette bulunan kimse yoktu. Fuller’in

tarifine uyan kimse de yoktu ayrıca. Onu takip eden adamı görmek istiyordu Hayden. Takipçiyle kundakçının aynı kişi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Saldırgana sadece bir saniyelğine bakabilmişti ama kalabalığın içinde görürse bilinçaltının desteğiyle tanıyacağını umuyordu. Olmadı.

Fuller kolunu çekip kurtarmıştı. Hayden üzerine atıldı hemen ama Fuller kaçmayı başardı. Hayden, teslim olur gibi kaldırdı ellerini. Korkudan ölen adamı daha da fazla ürkütmek istemiyordu.

“Dur, gitme,” diye yalvardı Rebecca, uzaklaşırken Fuller. “Malcolm, sorun ne?”

Bir an için duraksadı ama sonra tüyüverdi.

“Hay ben senin...” dedi Hayden.

Rebecca ile peşinden gittiler. Omzunun üzerinden arkaya baktı. Peşlerinden gelen kimse yoktu. Ne de enselerinde herhangi bir gölge... Hiçbir şey... Umudunu yitirdi. Fuller da, Shane ile Chaudhary kadar çıldırmıştı. Hayalet görüyordu resmen. Deli herifi kendi hâline bırakmak istiyordu bir yanı. Ama daha güçlü diğer yanı, deli olsun olmasın, Fuller’ın bir şeyler bildiğine inanıyordu hâlâ. Tüm deli saçmalarına rağmen, hikâyesindeki bazı noktalar doğru geliyordu kulağa. İşte o noktalar ona ve Rebecca’ya derman olabilirdi. Kaçmasına izin vermeyecekti, cevaplardan mahrum bırakamazdı onları.

Grip olduğu hâlde, iyi koşuyordu Fuller. İnsan trafiği içinde sanki hiç kalabalık yokmuş gibi ilerliyordu. Tezgâhların arasında bir sağa bir sola çalım atarak ilerliyor, bir kayboluyor birkaç adım sonra tekrar ortaya çıkıyordu.

“Pazarı gerçekten de avucunun içi gibi biliyor herhalde,” dedi Rebecca.

Bu sözleri tam onaylıyordu ki, bebek arabası süren bir kadına çarpıverdi. Rebecca ise, kadına çarpmadan yanından sıyrılıvermişti. Olayın şokuyla hiçbir şey söylememiştir kadın ama sonrasında başlamıştı veryansın etmeye.

Kendisine bağırarak kadını umursamayan Rebecca, "Sen git. Kaçmasına izin verme. Ben size yetişirim," dedi.

Başıyla onaylayıp Rebecca'yı geride bıraktı. Gittikçe uzaklaşan mühendisi seçti ileride. Yürüyerek asla yetişemezdi ona. Yardıma ihtiyacı vardı. "Durdurun şu adamı," diye haykırarak Fuller'ı işaret etti. "Cüzdanımı çaldı."

Mahallenin delikanlılarını Fuller'ı kovalamaları için kıskırtmaya yetmemiştir bu hareketi belki ama en azından işbirliği yapan birkaç kişi çıkmıştır. İnsanlar yoldan çekiliyor, yüreklendirici sözler sarf ediyordu arkasından. Her adımla daha fazla yaklaşıyordu, sağlıklı olması avantaj sağlıyordu tabii, bir tebessüm kondurdu yüzüne.

Fuller, pazar yerinden çıkmış, 5. caddedeki otoparka doğru ilerliyordu. Otopark, dar bir sokağa bağlanıyordu. Fuller, sokağa dalıp sola dönerek gözden kaybolmuştu. Hayden bir an için Fuller'ın civar hakkındaki üstün bilgileriyle kaçabileceğinden endişelendi ama sokağa varır varmaz yatışmıştı bu korkusu. Fuller, görüş açısı içerisindeydi, git gide yavaşlıyordu üstelik. Grip, direncini kırıyordu. Düpedüz koşuya başlamışlardı artık. Birkaç sokak ileride kesin yakalardı Hayden.

Sokağın sonuna ulaşan Fuller, sağa saptı. Durup bakmakla dahi vakit kaybetmeden 5. caddeye döndüğü an görmüştü Hayden onu. Bir araba çarpmamak için ani fren yapıp kaymıştı yolda. Hayden da arabanın önünü keserek geçince, ikiye katlanmıştı sürücünün öfkesi.

Fuller, apartmanların arasına dalmış, mahallenin içinde kaybolmuştu. Hayden da peşini bırakmıyor, Fuller'ın dayanma gücünün kısa zamanda tükenmesi için dua ediyordu. Bir patikaya girmişti ama görünürde yoktu. Küfrederek binalardan birine girmiş olma ihtimaline karşı yavaştı.

Bir çöp konteyneri çarpıp onu yere yıktığında, çöp dökme alanının önünden hızla geçmekteydi. Konteynerin arkasından Fuller çıkıp tekmelemişti, hem de iki kez; ilki karnına, diğeriye göğsüne. Kollarıyla kendisini savunmaya çalıştıysa da tekmeler yerlerini bulmuştu.

Dirseklerinin yardımıyla kalkmaya çalışıyordu Hayden ama Fuller çöpten bulduğu plastik bir çamaşır sepetini kafasına indirivermişti. Darbe canını acıtmamıştı aslında ama hâlâ aşamadığı beyin sarsıntısını tekrar canlandırmıştı. Hayden ellerini kaldırıp teslim olduğunda, sepeti çekip kenara atmıştı Fuller.

“Benden uzak dur. Kendi arkanı kolla,” dedi Fuller.

“Aradığım cevapları almalıyım,” diye üsteledi Hayden. “Anlamıyorum.”

Fuller cevap vermedi. Çoktan basıp gitmişti.

Kaçmasına göz yumamazdı Hayden. Elleriyle yerden yardım alarak kalkıp kaldığı yerden devam etti yarışa. Önceki kadar hızlı değildi; Fuller da arabasına kadar koşup direksiyona geçerek gazlamıştı zaten.

Küfrederek duvara yaslandı destek almak için.

Arkasından koşa koşa geliyordu Rebecca. “Nereye gitti?”

“Kaçtı,” dedi Hayden Fuller'ın gözden kaybolmakta olan arabasına işaret ederek.

“Hayır. Kaçmış olamaz.”

O anki koşullara göre fazla abartılıydı tepkisi. “Ne oldu?” diye sordu Hayden.

“Onu gördüm.”

“Kimi?”

“Malcolm’un peşindeki adamı. Sizin tam arkanızdaydı. Peşinden gitmeye çalıştım ama sonra gözden kayboldu.”

“Nasıl biriydi?”

“Uzun. Atletik yapılı. Kırk yaşlarında. Tıpkı Malcolm’un tarif ettiği gibi. Yüzünü göremedim. Angels beysbol takımı şapkasıyla güneş gözlüğü vardı.”

Hayden inanmak istiyordu bunlara. Sırf olayların sona ermesini istediği için birinin yakalanmasını istiyordu. Ama Rebecca’nın gördüğü adam Fuller’in takipçisi olmayabilirdi. Sokaktan geçen bir vatandaş olabilirdi. Kovalama- ca oynayan iki adamı izleyen meraklının tekiydi belki de. Ayaklarının yere sağlam basması gerekiyordu Hayden’in. Sonunun Shane ve Fuller gibi olmasını istemiyordu. Akla karayı ayırt edemeyecek kadar kafayı sıyırmak istemiyordu. Doğruluğundan emin olduğu şeylere bel bağlamalıydı. Shane canına kıymıştı. Birisi, MTM’yi yakıp kül etmiş, kendisini de ölüme terk etmişti. Bunlara inanıyordu işte. Geri kalanlara inanması için kanıtı ihtiyacı vardı.

Yan sokaktan lacivert renkli Dodge Charger marka bir araba çıkmıştı. Sürücüsü, Angels beysbol şapkasıyla güneş gözlüğü takmıştı. Hayden’in karnına bir sancı girdi.

“Rebecca, Charger’a bak. Bu, o mu?”

“Evet, bu adamdı.”

Fuller’in gittiği istikamette hızlanıyordu Charger...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Uyurken Hayden'ı seyrediyordu Rebecca. Yangının üzerindeki etkileri hâlâ tazeydi. Dibe batmıştı adeta, tekrar yüze çıkması da vakit alacaktı.

Hayden'a kendi yatağını verip salonda yatmıştı. Centilmenlik duyguları kabarıp itiraz etmişse de, deli gibi ihtiyaç duyduğu güzel bir uykunun karşısında fazla dayanamamıştı. Saat dokuz olmadan uyumuştı. Kafayı vurup yatma sırası ona geldiğindeyse, yatağa Hayden'ın yanına uzandı Rebecca. Değer verdiği birinin yakınında olmaya ihtiyacı vardı; ,bu kişi de Hayden'dı. Daha geçen hafta sonu onu neredeyse kaybediyordu. Birini daha kaybetme fikri dehşette düşürüyordu onu.

Her zaman onunla ilgilenen birileri olmuştu etrafında. Ailesi, onlar öldükten sonra Shane, şimdiyse Hayden. Onu da kaybederse, kimsesi kalmayacaktı. İyi dostları vardı Los Angeles'ta, hatta yıllarca süren dostlukları ama Hayden'a benzemiyordu hiçbiri.

Gece boyunca deliksiz uyuyan Hayden'ın aksine, gözünü bile kırpmamıştı. Uyuyamayacak kadar yorgun bir hâlde onun nefes alışını dinledi, hafif hafif ve derinden. Dışarıda-

ki sokak lambasının ay ışığıyla birlikte ölüp gitmesini seyretti, seyrederken de fikirlerine başka bir adam hükmetmişti: Malcolm Fuller. Çılgının teki değildi Fuller. Korkmak için haklı sebepleri vardı. Peşindeki adamı bizzat kendisi de görmüştü. Fuller ile ilgili onu en çok korkutan şey; takipçisi onu ele geçirdiği takdirde, kafasında her ne sır saklıyorsa kendisiyle birlikte yok olacaktı. Yana yakıla aradığı sırlar... Fuller'ın sonunun da meslektaşları gibi olmasına izin veremezdi.

Yataktan yavaşça sıyrıldı. Hayden kımıldanmıştı ama uyanmadı. Korkularını uykusuzluğuyla birlikte, dušta yıkayıp yok etmeye çalıştı. Sıcak su, onu canlandırmıştı ama Fuller hakkındaki düşüncelerini atamamıştı zihninden. Koşmaya devam ettiği her bir saniyeyle, cevapları da alıp uzaklaştırıyordu Rebecca'dan. Üzerini giyinip mutfağa geçti.

Kahve yapıp mutfak masasına oturdu, ellerinin arasında soğuyordu kahve. Fuller'ın korunması lazımdı. Santiago, Fuller'ın hikâyesinin en ufak bir parçasına dahi inanırsa, ona göz kulak olacağından emindi.

Elindeki kahveyi bırakıp üst kata çıktı. Hayden'ı uyandırmak istiyordu ama yapmadı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Durumu kafasında evirip çevirdikçe, aslında Hayden'ı yanında götürmesinin iyi bir fikir olmadığını fark etmişti. Fuller zaten diken üstündeydi. Hayden'ın varlığıyla işler iyice sarpa sarabilirdi. Fuller kendisini aramıştı hem, Hayden'ı değil. Etrafta kimse yokken ona açılması daha muhtemeldi.

Onu bulmaya karar vermek, bulmaktan daha kolaydı aslında. Adam hakkında hiçbir şey bilmediği gibi MTM'den

kimse de kalmamıştı sorabileceği. Yaklaşabileceği tek kişi Fuller'ın eşiydi.

Telefon defterini açtı, Shane'in mahvetmediği nadir şeylerden birisiydi defter de. Sayfaları karıştırırken şanslı olduğunu gördü. Sadece tek bir Malcolm Fuller vardı listede. Telefonla bir kalem kapıp mutfaktaki soğuk kahvesine döndü tekrar. Gerçekten araması gerektiğini fark ederek dağılmış bir yuvaya müdahale etme tereddüdünü aşmıştı. Listedeki numarayı çevirdi.

"Malcolm?" diye sordu bir kadın panik hâlinde.

"Hayır," dedi Rebecca.

"Aaa, kusura bakmayın." Sakinleşmişti sesi. "Başkasından telefon bekliyordum."

"Eşinizden mi, Bayan Fuller?"

"Siz kimsiniz?"

"Ben Rebecca Fallon. Ağabeyim, eşinizin iş arkadaşıydı," dedi Rebecca. "Geçen hafta eşinizle ağabeyimin cenazesinde tanışmıştık," dedi kederli bir ses tonuyla.

"Ağabeyiniz, şu genç yaşta intihar eden delikanlıydı, değil mi?"

"Evet, doğru."

"Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım, bir yılbaşı partisindeydik. İyi bir çocuğa benziyordu."

"Teşekkürler. Ben de eşinizle dün görüştüm."

"Malcom'ı gördünüz mü?" diye araya girdi Bayan Fuller.

"Evet. Beni arayıp görüşmek istediğini söyledi."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye atıldı.

“Hayır, bilmiyorum. Sizi de o yüzden aramıştım. Bilip bilmediğinizi soracaktım. Sohbetimiz bitmeden kaçtı gitti. Onu bulmak istiyorum, Bayan Fuller. Çok korkmuş görünüyor.”

Kadını korkuttuğunun farkındaydı Rebecca ama başka seçeneği de yoktu. Fuller’ı bulması lazımdı.

“Cumartesi günü kaçıp gittikten sonra bir daha görmedim onu. Neden size gelmiş peki?” Hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Tehlikede olduğuna inanıyor, benim de tehlikede olabileceğimi söyledi. Ona zarar verirlerse, size ve çocuklarınıza da zarar vermelerinden korkuyor. Sizi korumaya çalışıyor yani.”

“Neler olduğunu hiç anlamıyorum. Kimin yüzünden tehlikede?”

“Keşke bilebilseydim. Bu yüzden onu bulmak istiyorum ya.”

“Eve gelse keşke... Evde güvende olur.”

Rebecca’nın duymak istediği cevap bu değildi. “Biliyorum, o yüzden onu eve getirmeme yardım edin Bayan Fuller. Benimle konuşacaktır. Dinleyecektir beni. Ama yardımınıza ihtiyacım var.”

“Ederim tabii.”

“Güvenli bir sığınak olarak görebileceği bir yer geliyor mu aklınıza? Tüm dünyadan saklanıyor. Kimsenin bilmediği bir yere gitmiştir. Güvenli bir yere. Neresi olabilir? Lütfen hatırlamaya çalışın Bayan Fuller.”

“Bilmem ki. Güvenebileceği kimse yok ya da gidebile-

ceği...” cümlenin ortasında susmuştu. “Bir dakika, bir yer var aslında ama oraya gideceğine ihtimal vermiyorum.”

“Neresi, Bayan Fuller? Nereye gitmiş olabilir?” diye üsteledi Rebecca.

“Büyükbabamın çiftliğine.”

“Nerede peki bu çiftlik?”

“Ama oraya neden gitsin ki anlamıyorum.”

Rebecca’nın bağırında bir ateş olmuştu umut... “Büyükbabanızın çiftliğinin ne özelliği var?”

“Balayımızı orada geçirmiştik ama büyükbabamın vefatından sonra bakımsız kaldı. Kız kardeşime kaldı çiftlik, o da hiç kullanmaz orayı.”

“Neden oraya gitmiş olabileceğini düşünüyorsunuz?”

“Çünkü oraya gittiğimizde, tüm dünyadan ve sıkıntılardan uzaklaşmış hissederdik kendimizi hep.”

İşte buydu. Fuller’in saklanmak için gittiği yer orasıydı kesin. Hissedebiliyordu bunu Rebecca. İnaniyordu da buna.

“Bayan Fuller, çiftliğe nasıl ulaşabilirim?”

Fuller’in telefon numarasını listeleyen kâğıda adresi karalayarak defterden yırtıp aldı.

Arabasının anahtarlarıyla cep telefonunu yanına aldı, Hayden için bir not yazarak tek başına gittiği için çok fazla kızmaz inşallah diye dua etti. Onu bu şekilde ektiği için duyduğu vicdan azabıyla yola çıktı. Kilometreler geçtikçe hafifleyeceğini düşünüyordu vicdan azabının. Ama hiç de öyle olmuyordu, o da rafa kaldırdı şimdilik. Şu an en önemli konu Fuller’dı.

Bayan Fuller’in tarifine göre, Santa Rosa’nın kuzey ba-

tısında kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeydi çiftlik. US – 101 numaralı otobanda gittikçe sürat kazanıyordu. Shane'in ölüm sebebini keşfetmenin eşiğinde olabilirdi.

Bu insanları intihara sürükleyen neydi? diye düşündü. Suç mu? Shane ve Marin Tasarım Mühendisliği nasıl bir suç işlemiştii?

101'den çıkıp Santa Rosa'ya girmişti. Şehrin içinden geçiyordu. İl sınırını da geride bırakınca, manzara gerçekten de kırsallaşmıştı bir anda. İki şeritli yolda ilerlemeye devam ettikçe, medeniyetten uzaklaştığını hissediyordu gitgide. Görünürde bir yerleşim yeri kalmamış, çoktan dünyayla bağlantısı kopmuştu. Malcolm Fuller'ın burayı saklanmaya uygun bir yer olarak görmesine şaşmamalıydı.

Avuç içleri terlemeye başlamıştı. Elle tutulacak bir şey olmadığı için, çiftliği bulamamaktan korkuyordu. Ona verilen tek yol tarifi, Fulton'a çıkan yolu takip ederek River Road'dan sola dönmektii. Beş kilometre sonra, sol tarafta Bridgewater Çiftliği'ne giden tek şeritli bir yola çıkması gerekiyordu ama hâlâ çiftlik falan yoktu görünürde.

River Road'a geldiğinde kilometre sayacını sıfırladı. Daha şimdiden 6 kilometre yapmıştı, son 3 kilometredir de sola kıvrılan herhangi bir yol çıkmamıştı karşısına.

"Lütfen yanlış tarif etmiş olma, Bayan Fuller," diye mırıldandı kendi kendine.

İşte karşısındaydı. Sola sapak, ziyadesiyle uzamış çimlerin arasında kaybolmuştu. Frene bastığı gibi lastikler acı çığlıklar atarak durdu. Neyse ki hızla durduğu için arkadan gelip ona çarpacak kimse yoktu. Geri vitese takip dönmesi gereken yere gitti tekrar. Yolu bulup tek şeritli patikaya girmişti sonunda.

Darmadağınık çimler arabanın kenarlarını ve pencereleri fırçalıyordu arabayı yıkarcasına. Aldığı bu ufak tefek hasarı umursamadı, sahipsiz çiftliği bulmakta kararlıydı. Bir kilometre kadar sürdükten sonra, uzaktaki çiftliği görebilmişti nihayet. Bedenini bir heyecan dalgası sarınca, gaz pedalına yüklendi. Mekânı bulmuştu. Ama oraya varır varmaz sönmüşü heyecanı.

Her an her şey olabilirdi şimdi. Kırsal alanda yükselen tek yapı, çiftlik ve onun hemen yanı başındaki ahırdı. Etrafi saran uzun çimler rüzgârda salınıyordu. Kesinlikle dünyadan ve sıkıntılılarından uzaklaşmış hissediyordu; yardımına koşabilecek insanlardan da.

Çiftliğe açılan ana kapıya doğru ilerledi. Kapının yerinde yeller esiyordu. Çiftlik evinin önünde durup arabadan indi; yabancı otlar yerleri tamamen kaplamasın diye yiğitçe savaş veren gevşek kaldırım taşlarının üzerinden yürüyerek ilerliyordu. Taşlar, çiftlik evinden ahıra kadar uzanıyor, oradan da tek şeritli patikaya bağlanıyordu. Bayan Fuller'ın söylediği kadar harabeydi çiftlik evi; pencere camları kırılmış, sıvaları bozulmuş, çatısı akmaya başlamış. Böyle bir yerde kimsenin yaşayabileceğine ihtimal vermiyordu Rebecca. Çürümüş bir tahta kapının menteşesinin birinden çıkmış, diğerine tutunuyordu yalnızca; geçmek için kapıyı ittiğinde gıcırdamıştı acı acı, tam da tahmin ettiği gibi...

“Bay Fuller? Malcolm, ben Rebecca Fallon. Dün tanışmıştık,” diye seslendi.

Malcolm Fuller cevap vermedi. Adam gerçekten orada mıydı yoksa kendi kendine mi konuşuyordu merak etti.

Mutfağın, ışığı çekip yutma konusunda bir kara delikten

aşağı kalır yanı yoktu, o yüzden bu karanlıkta etrafı görebilmek çok zordu. Botunun altındaki mutfak döşemesi pislikten yapış yapıştı. Kapının yanındaki eski moda bakalit elektrik düğmesini denedi. Çalışmıyordu, elektik kesileli çok olmuştu anlaşılır. Fuller'ın burada kaldığına dair varsayımından şüphe duymaya başlamıştı. Kimsenin yaşaması için uygun koşullara sahip değildi burası, fareler hariç.

Ama birisi girmişti bu eve. Ahşap mutfak masasındaki, rutubetten kararmış açık fasulye kutusuna baktı. Donmuş sosun içinde birkaç fasulye tanesi kalmıştı tenekenin dibinde. Kokladı kutuyu. Nispeten taze gibiydi, bir gün geçmemişti açılalı. Ocağa benzer bir şey görünmediğine göre, soğuk yenilmiş olmalıydı. Bunun düşüncesi bile yüzünü ekşitmesine yetmiş, tenekeyi tekrar çürük masanın üzerine koymuştu.

Fuller'a seslenerek evin geri kalanını dolaştı. Başka bir insan izine rastlayamamıştı. Uyku tulumu olmadığına göre, acaba nerede uyudu diye merak etti. Çiftlik evinden umudu kesip dışarı çıktı nihayet.

Belki şansı yaver gider umuduyla ahıra yöneldi. Tahta bir plağı tekmeleyerek taşların üzerinde sektirdi: Plağı almak için eğildiğinde, üzerine kazılı yazıları gördü. Boyası tamamen çıkmıştı ama yine de okunabilir durumdaydı. BRIDGEWATER ÇİFTLİĞİ yazıyordu. Doğru yere gelmişti en azından. Tabelayı yere bıraktı, ayağa kalktığında ahırda bir hareketlilik sezdi. O anda tüyleri diken diken oldu...

Bulmak istediği kişiyi bulamama korkusuyla cüret edemedi daha fazla yaklaşılmaya. Kapı aralıklarından, tuğlaların arasındaki deliklerden bir şeyler görme umudu içerisinde

taradı binayı gözleriyle. Bu Malcolm bile olsa, birisiyle göz göze gelecek diye ödü patlıyordu.

“Malcolm, benim, Rebecca Fallon. Konuşabilir miyiz?” Ona seslenmişti içi içini yiyerek; geçen her saniyeyle içeridekinin Fuller olmadığına biraz daha inanarak.

Arkada kalan çiftlik evinden bir ses duyuldu. Bir hışımla arkasına döndüğünde, evin kapısının rüzgârdan çarpıldığını görmüştü. Tıpkı cellâdın ipinin ucunda sallanan bir mahkûm gibi sallanıyordu kapı, kalan tek menteşesinin ucunda...

Tekrar ahırdan tarafa döndüğünde, kapının hemen arkasında kıvıldaayan bir siluet gördü. İzleniyordu.

Aşırı gelişmiş çimlerin arasına gizlenmiş tek şeritli patikadan izliyordu Beckerman, elinde dürbünüyle. Ahıra doğru seslenen güzeller güzeli Rebecca'ya odaklanmıştı. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi. İçeride kim varsa, korkudan ödünü koparmıştı. Korkulacak bir adam değildi Malcolm Fuller. Şiddete meyilli değildi ki. Ama kafasının içinde sakladığı bilgi ölümcüldü Lockhart için.

Rebecca çiftlik evine girdikten sonra, Fuller'ın ahırdan çıktığını gördü. Rebecca evden çıktığındaysa, tekrar ahıra dalmıştı.

Rebecca'ya teşekkür edebilmeyi isterdi Beckerman. Cumartesi ve yine pazar günü Fuller'ı kaybettikten sonra, adamın yerini belirleyebilmek adına herhangi bir ipucu kalmamıştı elinde. Araba kiraladığını biliyordu yalnızca. Kredi kartı kayıtları bunu gösteriyordu. Kredi kartı kullanmaması gerektiğini bilecek kadar da mı sağduyudan yoksundu bu adam?

Kredi kartı kayıtları iyiydi hoştu da, bir adamın nerede saklandığını söylemezdi. Sağ olsun Rebecca göstermişti neyse ki... Ağabeyinin telefonuna bağlı dinleme cihazı sayesinde son gelişmelerden haberdar oluyordu hemen. Kederli Bayan Fuller'ın açılmasını sağlaması muazzam bir işti. Onun yardımı olmasaydı, hayatta öğrenemezdi çiftliği. *Teşekkür ederim, Bayan Fallon.*

Bir an bir hareketlilik oldu, belli ki gördüğü Şeyden hoşlanmamıştı Rebecca. Arabasına doğru koştu. Arabasına atlayarak hızla uzaklaştı çiftlikten. Tekrar tek Şeritli yola girip Beckerman'ın yanından Őimřek gibi geçip gitmişti.

"Güle güle, Becky," dedi arabanın arkasından. "Sonra görüşürüz."

Dikkatini tekrar çiftliğe çevirmişti Beckerman. Fuller, sığınağından çıkıp Rebecca'nın uzaklaşan arabasına baktı. Aman tanrım, perişan vaziyetteydi. Beckerman'ın pazar günü gördüğü elbiseleri vardı üzerinde hâlâ. Doğru dürüst uyuyamadığı da belliydi. Kabanı kir pas içinde kalmış, saçları kirden yapış yapış olmuştu. Mendilini ağzına götürüp sessizce hapşırdı.

"Merhaba, Bay Fuller. Sizi tekrar görmek ne güzel. Yeniden karşılaşacağımız için çok memnunum," diyerek dürbününü indirdi Beckerman.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Malcolm Fuller, kiraladığı Pontiac G6 marka arabayla ani dönüş yaparak ahşap çitin üzerine sürdü doğrudan. Islak çimlerin üzerinde kaymıştı araba, çarkifelek gibi dönmek için direksiyona yapışmak zorunda kalmıştı. Araba çarptığı gibi ahşap çiti un ufak etmiş, şoför tarafı direğe korunç derecede yaklaşarak çarpmaktan kıl payı kurtulmuştu. Araç, parkın engebeli zemininde hoplaya zıplaya ilerliyor, süspansiyon tekerlek bombelerine çarpıyor, lastikler aşınıyordu. Bu parkı çok seviyordu Fuller; parktaki en sevdiği yeri arıyordu aslında.

Doğru şeyi yapmak üzere olduğuna dair telkin ediyordu kendisini. Yapılabilecek tek şey olduğuna... Çiftlikte kendisini ziyaret eden yabancı, doğru yolu göstermişti ona. Yabancımanın söyledikleri şimdi aklına yatmıştı. İlk başta niye kavga etmişlerdi ki? Bileğindeki yuvarlak kenarlı üçgen şekle bakıp kaşdı diğer eliyle.

Aradığı yere gelmişti sonunda. Yeni çıkmaya başladıklarında ilk defa Debbie ile birlikte gelmişlerdi buraya, evlendikten sonra bir kez, daha sonra da çocuklarla beraber. Çocukları macera dolu hayaller kurardı ama kendisi huzur

bulurdu burada. İşte o yüzden mükemmel bir yer seçimi olacaktır burası. Altı ağaçtan oluşan bir tümsekte durdu. Meşe ağaçları, geniş aralıklarla dikilmişti ama büyüyüp öyle bir serpilmişlerdi ki dalları birbirine dokunuyor, kocaman büyük bir gök kubbe oluşturuyordu.

“Debbie anlayacaktır beni. Doğru olanı yaptığımı bilir. Tracey ile Kevin’a da açıklayabilir.”

Arabadan inip kimse var mı diye etrafı kolaçan etti. Ne bir ses vardı ne de nefes... Sabahın köründe kim gelirdi ki buraya? Her şey yolunda gidiyordu.

“Burası güzel bir yer,” dedi Fuller kendi kendisini onaylayarak. “Doğru yer.”

Arabanın arkasına geçip bagajı açtı. Sabah ayazı, ürperici bir şekilde bedenini sarıyor, ayakkabılarından çoraplarına kadar işliyordu. Aslında çok rahatsız etmiyordu bu onu ama gribine hiç de iyi gelmeyeceği kesindi.

Çiftlikten yanında getirdiği halatı aldı, hapşırıldı. Burnunu sildi koluyla. En yakındaki meşe ağacına elinde halatla yanaşırken, ağaçlarla konuşuyordu bir yandan. Birilerine itiraf etmeliydi artık... Tanıdık birine itiraf etmesi daha iyi olurdu tabii. Ama bir arkadaşı olsa, doğru şeyi yapmasını engellemeye çalışırdı.

“Yaptığımız şey yanlıştı,” diye anlattı ağaçlara.

Halatın bir ucundan tutmuş, kalan kısmını yere salmıştı. Kullanacağı kadarını sarmaldan cömertçe çekerek, ağacın gövdesine doladı kollarını. Ağacın gövdesi küf kokuyordu. Doğa böyle kokuyordu işte: temiz ve dürüst. Sorumluluklarını nasıl yerine getireceğini iyi biliyordu. Eğer haddini aşan bir şey olursa, basardı tokadı Doğa Ana. İnsanlığın

kendi denge ve denetim sistemini bu şekilde oluşturaması çok acı... Ne yazık ki toplum, içindeki birkaç güçlü bireyin doğru kararlar almasına bel bağlamıştı. Kendisi gibi güçlü bireyler... Halatın bir ucu elinde, duraksadı bir an için. İradeli birisi olarak görmemişti daha önce kendisini ama gerektiğinde öyle olmasını bilirdi. şimdi olduğu gibi...

“Bellis, doğru kararı vermişti,” dedi seher yeliyle sallanan sessiz devlere. “Bir çırpıda herkesi yok etmek, ustaca bir iş.”

Halatı, bir elinden ötekine geçirmeye çalıştı ama meşe ağacı çok geniş, kollarıysa çok kısaydı. Bu beyhude çabadan vazgeçerek meşenin etrafında dolanmaya başladı, tıpkı direklerin etrafında seke seke oyun oynayan çocuklar gibi. Bir kez döndükten sonra, düğüm attı. Üst üste birkaç düğüm atmadan önce ilk düğümün sağlam ve sıkı olmasını sağladı; sonra bir düğüm daha atarak ağacın gövdesinden aşağı sarkan bir düğümler zinciri oluşturdu. Tracey’nin örgülü saçlarını hatırladı. Kızının saçlarını örerken eşini kaç kez izlemişti sayısını bilmiyordu bile. Ana kız arasındaki bu töreni bir daha izleyemeyeceği için efkârlanmıştı ama bu hatırayı kalbinde saklayacaktı sonsuza dek...

“Asla affedilmeyeceğiz.” Ağaçlardan ziyade, yanında olmayan ailesine yöneltmişti bu sözlerini.

Ağacın dibine ayağını dayayarak, ağacı saran halatı iyice sıkıladı. Düğümler iyice gerilmiş, sımsıkı olmuştu. Gü-lümsedi. İşe yarayacaktı.

Halatın geri kalan kısmını da açarak düz bir şerit hâlinde yere serdi. İnfilak etmeye hazır bir füzeyi fırlatmak üzere olan bir yıkım uzmanı gibiydi adeta. Arabaya çarpınca durdu.

Televizyonda izlediği MTM yangınından kareler gelmişti gözlerinin önüne. Yanık izleri... Kısmen yıkılmış bina... Naylon poşete sarılmış cesetler... Bir gün içinde bir sürü arkadaşını kaybetmişti. Onlar yola devam etmiş ama kendisi geride kalmıştı. Yanlış, yanlış, çok yanlış... “O gün ben de işe gitmeliydim. Hastalık bir mazeret olamaz. Benim yerim sizin yanınızdı arkadaşlar, evim değil.”

Pontiac’ın direksiyonuna geçip kapısını kapattı. Halatın ucunu açık camdan içeri doğru uzatmıştı. Anahtarları kantağa sokup radyo açılana kadar çevirdi. Sevdiği bir şarkıyı yakalayana dek dolaştı radyo istasyonlarını. Yıllardır dinlememişti bu şarkıyı. Evde bir yerlerde kaseti olacaktı. Debbie’ye hediye etmişti onu vakti zamanında. Vay be, ta çocuklar doğmadan önce yaşanmıştı bunlar.

Bir yandan işine bakarken bir yandan da şarkıya eşlik ediyordu. İlmek atmak için halatın geri kalan kısmını direksiyonun üzerine koymuştu. Bileğinde test etmişti ilmeği. Gayet güzel çalışıyordu. Gülümsedi. Mühendis, her yerde mühendisti işte. Uygulamaya geçirmeden önce tasarımlarını test etmek zorundaydı. Şimdi Debbie olsaydı, gözlerini devirirdi onun bu hareketine cevaben.

“Seni seviyorum, Debbie,” dedi.

Bileğinden çıkarıp boynuna geçirdi ilmeği. Dirsekleri, direksiyon ve vitesle temas ediyordu. İlmeği biraz daha sıkılayıp halatın gevşek ucunu tekerlerin altına girmemesine dikkat ederek pencereden fırlattı.

Malcolm Fuller, emniyet kemerini takıp arabayı çalıştırdı. Anahtarı çevirir çevirmez canlanmıştı araba. El frenini indirip yola koyulmaya hazırlandı. Hiç tereddütsüz, fren

pedalından ayağını çekip gaza bastı. Tekerler bir iki patınaj çektikten sonra yola tutundu sonunda. Arkasında halatla, ağaçtan uzaklaşmaya başlamıştı süratle.

“Tek dermanım bu,” demişti, halat tamamen gerildiğinde...

* * *

Yine geç saatte uyandırıldığı için gözleri yanıyordu Santiago'nun, Petaluma'ya yapacağı araba yolculuğunun da pek yararı olmayacaktı bu konuda. Neyse ki Rice yanındaydı da arabayı sürme işinden yırtmıştı. Ulan, adam gençlik ateşiyle yanıp tutuşuyordu resmen. Kendi gençliğine ne olmuştu peki? Yataktan kalktığı gibi her tür tehlikeye karşı tetikte olurdu bir zamanlar ama artık değil. Uyku düzeni bozulduğu takdirde, günün geri kalanı pek keyifsiz geçiyordu. Güzel bir gece uykusu alsa, biyolojik saati sıfırlanırdı aslında ama bir süre daha iyi bir uyku çekemeyeceğini hissediyordu nedense. MTM meselesi kendi kendine çözülecek cinsten değildi. Aksine daha da kanlı hâle gelmişti. Bugün de farklı değildi durum.

Çitteki deliğe doğru sürse, girişi kapatan polis ekibini kenara çekilmeye zorlayabilirdi ama yavaşlamayı tercih etti Rice. Santiago, rozetini çıkararak parti davetiyesini gösterdi. Doğru istikameti gösterdikten sonra, ekibini geri çekti rozeti gören memur.

Arife tarif gerekmeseyse de, memurun yol tarifini izleyerek çift şeritli dar yolda ilerliyordu Rice. Meşe ağaçlarının altında, emniyet araçlarının kapattığı bölgeyi gözden kaçır-

mak imkânsızdı zaten. Daha önce oradan geçen en az sekiz çift tekerlek izini takip ederek asfalttan inmiş, toprak yola girmişti.

Arabayı park edip olay mahalline yaklaştılar. Dedektif Trudy Moore, geldiklerini görünce gruptan ayrılıp yanlarına geldi. Moore, eskiden Marin Eyaleti Şerif Ofisi'nde çalışıyordu ama on sekiz ay kadar önce iş değiştirip Petaluma'daki dedektif birimine geçmişti. Mesai saatleri dışında otuz beş yaşında çekici bir kadındı; ama görev başında bu güzelliğini gizlemeyi başarıyordu. Omuzlarına dökülen düz sarı saçlarını arkadan sımsıkı bağlamıştı. Topuksuz ayakka-bı giymişti, bu yumuşak zeminde hem rahat hem de gerekli-ydi tabii.

“Günaydın, Ruben. Senin soruşturmana dâhil bu da, de-ğil mi?” dedi. “Şu senin adam, arattığımda kayıp listesin-den çıktı.”

Tepesi atmıştı Santiago'nun. Cehenneme dönen MTM hakkında konuşma amacıyla ev telefonundan arayana dek, Malcolm Fuller'ın kayıp olduğunu fark etmemişti. Onun yerine, kendisinden dört gözle haber bekleyen Malcolm'ın-meraktan çılgına dönmüş eşi çıkmıştı telefona. İşte bir ha-ber verecekti sonunda, hem de en acıklısından. Mühendis-in yeri belirlenir belirlenmez temasa geçmek üzere Fuller'ın dosyasını işaretlemişti. Fuller'ı bu hâlde bulmayı hiç bek-lemiyordu.

“Trudy, bu Mark Rice. Senin izinden gitmeye çabalıyor.”
Meslektaşlar, birbirini selamladı.

“Fuller'a bir bakalım mı?” Cevabı beklemeden yola ko-yulmuştu bile Moore.

“Kim bulmuş?” diye sordu Santiago.

“Evine dönen gececi bir işçi.”

“İsmi ne?” dedi Santiago.

“Lou Davis,” notlarına bakmadan cevaplamıştı Moore.

En azından Hayden Duke değildi bu kez...

“Çitte açılan deliği ve lastik izlerini fark edip arabaya kadar takip etmiş.” İzleri gösteriyordu Moore. “Şöyle bir bakıvereyim demiş. Kalp krizi geçiren biriyle falan karşılaşacağını düşünüyormuş zavallı herif. Artık bu olaydan sonra, içindeki hayırsever dürtüden kurtulmuştur herhalde.” Yıkıntıyı gösterdi. “Şunu gördünüz mü?”

Kırmızı Pontiac’ın arka kısmı bir ağaca girmiş, ön kısmıysa öteki ağacın gövdesine dolanmıştı. Arabaya kıyasla fazla hasar görmemişti ağaç; yalnızca birkaç oyuk açılmıştı gövdesinde. Sürücü penceresinden aşağıya fular gibi bir metrelik bir halat uzanıyordu. Yerdeki çılgın tekerlek izlerine bakılırsa, halatın ucu meşeye atılan düğüme bağlıymış. Ağaç, kravat takmış gibi görünüyordu. Richard Dysart, fotoğrafçıya nasıl fotoğraflar çekmesi gerektiğine dair talimatlar yağdırıyordu.

“Gece vardiyamız nerede şimdi?” diye sordu Rice.

“Merkeze götürdük, ifade veriyor. Buralarda takılmak istemedi tabii daha fazla.”

“Yadırgamamak gerek,” diye ekledi Santiago.

“Tüm bunlar ne zaman meydana gelmiş?” diye sordu Rice.

“Davis, bu sabah saat beş buçukta bulmuş Fuller’ı. Geldiğinde, motor hâlâ sıcakmış. Öleli bir saat bile olmamış diyebilirim,” dedi Moore.

Adli tıp görevlisine seslendi Santiago, “Hey, Dickie. Var mı bir flaş haber?”

İşinden başını kaldırıp kaşlarını çatmıştı Dysart. Genellikle takındığı o yaramaz çocuk tavırları yoktu bugün, Edi’siz kalmış Būdū gibiydi. Onun bu hâllerine pek sık rastlanmazdı. Kaşlarını çatma sebebi olmaktan zevk duymuştu Santiago. Çok da fazla “Oh olsun!” demek istemiyordu içinden. Yaptığının bedelini bir şekilde ödeyecekti kuşkusuz. Fotoğrafçıyı göreviyle baş başa bırakıp geldi Dysart.

“Günaydın, Ruben,” dedi. “Burası benim yetki alanımın dışında kaldığı hâlde beni çağırdığın için bir teşekkür etmek isterim. Vilayetin adli tıp ekibi de, bu vakayı rahatlıkla idare edebilirdi.”

Hah, tamam, diye düşündü Santiago, *bunun bedelini ödeyeceğim kesin.* “Dickie, bu vaka bizi de ilgilendiriyor ama, yerel yetkilileri doğru istikamete yöneltmek için gelmemiz şarttı. Şimdi, sızlanmaların sona erdiyse, anlat bakalım.”

Profesyoneltutumu sayesinde olumsuz hâletiruhiyesini silkinip atmıştı Dysart. “Ne olduğu çok açık. Yine bir intihar vakası. Epey detaylı düşünülmüş. Ayrıca, dehşetengiz.” Başparmağıyla olay mahalline işaret etti. “Bunu yapmadan önce intiharcıların aklından ne geçiyordu bilebilseydim keşke.”

Santiago omuz silkti. “Neler olduğunu anlat bir bakalım.”

Dysart, olay mahalline dönüp olay akışını el kol hareketleri eşliğinde anlattı. “Malcolm Fuller, halatın bir ucunu oradaki ağaca, diğer ucunu da boynuna bağlamış. İlmek

geçirmiş boynuna, bu arada. Sonra emniyet kemerini takıp olabildiğince süratle uzaklaşmaya çalışmış ağaçtan.”

“Emniyet kemeri hayatımızın meleği,” diyerek emniyet kemeri kullanımını artırma kampanyasının sloganını hatırlatmıştı Santiago.

Moore, bu espri karşısında yüzünü buruşturmuş, Rice ise kınayarak başını sallamıştı. Yalnızca Dysart gücenmemişti bu söze.

“Ağzına sağlık, Ruben. Orijinal bir yaklaşım ama pek de etkili olduğunu söylenemez. Emniyet kemerleri, bu vakada görüldüğü gibi yukarıdan ve yanlardan uygulanan kuvvete karşı koruyamaz insanı.” Görünmez halatlarla çekiyormuş gibi yaparak kendi kafasının üzerinde örneklemişti bunu. “Modern bir üç noktalı emniyet kemeri, önden gelen bir darbeye karşı ileri atılmanı engeller; koltuk da arkadan gelecek bir darbeye karşı sırtı ve boynu korur.”

Santiago, emniyet kemerlerinin nasıl çalıştığını biliyordu zaten. Fizik dersine ihtiyacı yoktu. Dysart böyle devam ederse, tüm gün burada dikilecekleri kesindi. “Dickie, sadece olup biteni anlatsan yeter,” diye araya girdi.

Keyfi kaçarak iç geçirdi Dysart. “Asıl mesele şu ki Fuller tahmin ettiği kadar kolay asamamış kendisini. Halat, onu koltuğundan sökü� kaldırmış, kapıyla pencere arasına sıkıştırmış. Asılarak idam edilenlere geldiği kadar hızlı gelmemiş ona ölüm. Omurgası öyle hemen kırılmamıştır diye tahmin ediyorum ama tabii arabanın ivmesi, bedeninin gidecek başka yeri olmaması sonucu da olmuştur elbet.”

“Aman evlerden uzak,” diye mırıldandı Rice. “Ne korkunç bir ölüm şekli.”

“Evet,” dedi Dysart. “Hem de çok. Başı kopmadığı için şanslı sayılır. Allahtan, bu ölümcül halat çekme oyununu halat kaybetmiş de, bu oyunun bir insana neler yapabileceğini bize göstermemiş fizik kuralları. Eğer ağaca çarpmasaymış, ilerlemeye devam edermiş araba.”

“Hemen ölmüş mü?” diye sordu Moore.

“Olayı genel hatlarıyla düşünecek olursak nispeten evet. Birkaç saniyeden fazla sürmemiştir muhtemelen ama Bay Fuller’a daha uzun gelmiş olmalı. Arabadaki hasara bakılırsa, epeyce debelenmiş. Bir göz atmak ister misin, Ruben?”

“Yok, Dickie, ben almayayım ama eminim Rice görmek isteyecektir,” dedi Santiago.

ON ALTINCI BÖLÜM

Dürtülme hissiyle uyanmıştı Hayden. Rebecca bitkin ve gözü yaşlı dikiliyordu başucunda. Onu böyle görünce, uyku mahmurluğu filan kalmamıştı. Yatakta doğrulup yanına oturması için işaret etti.

“Ne oldu?”

“Malcolm Fuller ölmüş. Canına kıymış.”

Rebecca'nın derdini anlıyordu. Bu şaşkın ve gergin hâli, yalnızca Fuller'ın ölümünden dolayı değil, aynı zamanda kendisi içindi de. Daha dün, Fuller'ın karşısına tek başına çıkmıştı, üstelik onun çöplüğünde. Başına bir şey gelmediği için çok şanslıydı. Fuller'ı hafife almakla pazar günkü yarışı ikinci olarak bitirmişti Hayden; taze yara izleri bunu kanıtlıyordu. Fuller kimseye güvenmiyordu; Rebecca, adamın tek sığınağı olan çiftliğe kadar izini sürerek son noktayı koymuştu muhtemelen. Kendisini köşeye sıkışmış hissettiyse, kimse yaptıkları yüzünden yargılayamazdı onu.

Mutfak masasının üzerine bıraktığı notu bulduktan sonra peşine düştüğünde, bu tezini Rebecca'ya da aktarmıştı Hayden. Pek de peşinden gitme sayılmazdı aslında. Fuller'ı bulmaya gittiğini belirten notu bulmuştu uyandığında. Cep

telefonundan aramıştı ama kapsama alanı dışındaydı. Ulaşana dek her on beş dakikada bir aramıştı Rebecca'yı. Binbilsendebirbüyüğünedanış konulu tezi, Rebecca telefonu açar açmaz çürümüştü. Fuller sayesinde iliklerine işleyen korku, kendi muhakeme hatasını Hayden'in asla yapamayacağı kadar yüzüne vurmuştu zaten. Telefonda sesini duyar duymaz kendisini salmış, hüngür hüngür ağlayarak Fuller ile karşılaşmalarını anlatmıştı.

"Geçti, tamam," dedi Hayden. "Bitti gitti. Artık güvendesin."

"Aptallık ettim."

"Aptal görmek istiyorsan, bana bak. Önce harekete geç sonra düşün taktiğim sayesinde ilk yardım çantası gibi dolanıyorum ortalıkta."

Gülmüştü Rebecca.

"Bak, birbirimize söz verelim. Bundan sonra hiçbir yere tek başına gitmek yok. Birlikteyken, birbirimizin arkasını kollayabiliriz. Bir elin nesi var, iki elin sesi var sonuçta. Anlaştık mı?"

Rebecca bu fikre katılmış, Hayden da yarı yolda onu karşılamak üzere arabaya atlamıştı. Beyin sarsıntısının verdiği sersemlik hâlâ geçmediğinden, direksiyon başında kalamadı uzun süre. Denny's adlı dükkânın önüne park edip gelmesini bekledi içeride. Rebecca'nın sağ salim eve dönüşünü vişneli turta ve dondurmayla kutladılar.

Yanına gelip otururken yüzüne konan tebessüm, Hayden'in çok hoşuna gitmişti. Bunu görmeyi özlemişti.

"Fuller'in ölüm haberini nereden öğrendin?" diye sordu.

"Televizyondan."

Bir kot ile bir tişört çaktı üzerine. Rebecca'nın peşi sıra aşığı inip haberleri izledi. Harıl harıl çalışan polislerle çevrelenen hurdaya dönmüş arabanın görüntülerini uzun uzun yayınlamadan önce olayları kısaca tekrar anlattı muhabir. Fuller'in nasıl intihar ettiğini biraz yumuşatarak anlatmıştı ama yine de Hayden'in midisini kaldırmaya yetmişti.

"Kaçıp gitmek yerine onunla konuşsaydım keşke," dedi Rebecca. "Benimle birlikte eve dönmeye ikna edebilseydim, bunlar hiç olmayacaktı belki de."

Hayden, Shane'i hatırlamıştı. Dostu olduğu hâlde, onu bile vazgeçirememişti. Eğer Fuller intiharı aklına koymuşsa bir kez, kimse vazgeçiremezdi onu.

Ama intihar niye? Televizyondaki haberi izlerken bu soruyu sorup durdu kafasında. Fuller paranoyak hâldeydi. Birinin onu öldürmeye çalıştığına inandığı için saklanıyordu herkesten. İntihar, katilden kaçmak için biraz abartılı bir çözümdü, amacı katile nispet yapmak değilse tabii ama bu ihtimal çok düşüktü. Belki de ailesini korumak için kıymıştı canına. Ailesini korumak için kaçmıştı evden. Kendisinin ortadan kalkmasıyla ailesine yönelen tehdit de ortadan kalkacaktı. Eğer canını onlar için feda ettiyse, cesur adammış şu Fuller.

Ama kim demiş intihar etti diye? Birilerinin onu takip ettiğine inanıyordu. Pazarda, Rebecca da görmüştü o adamı belki. Adam en sonunda ele geçirmiş olabilir miydi onu?

Kumandayı eline alıp canlı yayını geriye sararak ezilmiş arabanın gösterildiği kareye gelince durdurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Rebecca.

"Bir şeyi kontrol ediyorum sadece. Malcolm ipi önce

ağaca sonra boynuna geçirmiş, arabaya binip gaza basmış diyorlar. Sence bunu o mu yaptı yoksa birileri mi yaptırdı?”

Rebecca, dönüp Hayden’a baktı.

“Birisinin onu takip ettiğini görmüştük. Eğer sen ulaşabildiysen, başkası da bulmuş olabilir Fuller’ı.”

Hiçbir şey söylemeden ekrandaki donmuş görüntüye baktı Rebecca. Birkaç dakika sonra, “Mümkün aslında. Biri onu arabaya bindirip ipi boynuna geçirmiş, gaz pedalının üstüne de bir taş koymuş olabilir,” dedi.

Hayden’in aklına gelen senaryo da tam olarak böyleydi.

“Kolay gibigeliyor kulağa,” dedi Rebecca, “ama uygulamada bu kadar basit olduğunu sanmam. Kazadan önce ölmüş ya da bilincini yitirmiş olsaydı anlaşılırdı. Ayrıca çevrede yapılan onca temizlik de var, kayayı kenara çekmek filan. Ya araba ağaca çarpmasaydı? Araba ilerlemeye devam edebilir, katilin izlerini kapatmasını iyice zorlaştırabilirdi. Fazlasıyla detaylı düşünülmüş. Ters giden birçok şey olabilirdi. Fuller oradaki ağaçlardan birine asılmış olsaydı, intihar süsü vermek daha kolay olurdu.”

“İntihar süsü?” diye sordu gülümseyerek.

“Önce sen başlattın.”

Bu analiz, Rebecca’ya iyi gelmiş, rengi yerine gelmişti ama Hayden’a pek faydası dokunmamıştı. Teorisinde büyük delikler açmıştı Rebecca.

“Bize attığı o nutuktan sonra Malcolm’ın kendisini öldürdüğüne inanmakta güçlük çekiyorum sadece. İntihar eşiğinde bir adam değildi ki.”

“Biliyorum.” Rebecca, kumandayı alıp yayın akışını

eski hâline getirdi. “Buradan öyle mi yoksa böyle mi bilemeyiz. Olaylara daha yakından bakmalıyız.”

“Santiago, bize hiçbir şey söylemez.”

“Ona ihtiyacımız yok zaten. Elimizde başka biri daha var. Malcolm’ın eşi mesela.”

Rebecca, kadını aradı. Paralel hattan Hayden da dinliyordu.

“Bayan Fuller, ben Rebecca Fallon. Hatırladınız mı beni? Geçen gün Malcolm hakkında konuşmuştuk.”

“Malcolm,” demeyi başarmıştı kadın gözyaşlarına boğulmadan önce.

“Özür dilerim, Bayan Fuller. Sizi üzmemiştim.”

Bu sohbeti dinlerken kendisini bir pislik gibi hissetmişti Hayden. Kadına bile bile işkence yapıyor gibiydiler. Kendi bencilce çıkarlarını, Bayan Fuller’in yas tutma hakkının önüne koyuyorlardı. MTM’den herkesin neden öldüğünü ortaya çıkarırlarsa, yaptıklarını gerekçelendirmiş olacaklardı.

“Hatırlıyorum sizi. Malcolm’ın hayatının tehlikede olduğunu söylemişsiniz.”

“Kendisi öyle demişti bana.”

“Tehlikenin bizzat kendisi olduğunu söylememiş ama,” dedi kindar bir şekilde, sonra ağlamaya başladı tekrar.

“Bayan Fuller, gelip sizi görebilir miyim?”

“Olmaz. Gerçekten buna ayıracak vaktim yok.”

“Benim ağabeyim de canına kıydı, o yüzden neler yaşadığınızı biliyorum. Sizi anlayan biriyle konuşmak iyi gelecektir.”

Cevap vermeden önce uzunca bir süre düşündü Bayan Fuller. “Tamam. Belki de haklısınızdır. Başka kimse bana bir cevap veremiyor. Çocuklara ne diyeceğimi de bilmiyorum.”

“Gelip size yardım etmeme izin verin.”

“Tamam. Pekâlâ.”

“Hemen geliyorum.”

Tamalpais Dağının gölgesinde, Corte Madera isimli sakin bir mahallede yaşıyordu Fuller ailesi. MTM, evlerinden yalnızca iki kilometre uzaktaydı. Telefon rehberinde yazan adrese arabayı park ederken, MTM’ye doğru baktı Hayden. Ağaçlar ve binanın çevresindeki tümsek, yanıp kül olmuş bina enkazını örtüyordu. Bayan Fuller’ı ziyaretinden sonra, o tarafa doğru gitmek için bir dürtü hissetti içinde ama vazgeçti. Bina enkazı cevaplayamazdı sorularını.

Rebecca ile birlikte kapıya kadar gidip zile bastılar. Konuşmayı Rebecca’nın yapmasında ve Hayden’in arka planda kalmasında uzlaşmışlardı arabadan inmeden. Bayan Fuller ile aralarında ortak bir bağ vardı nihayetinde ve bunu kullanacaklardı. Bayan Fuller açtı kapıyı. Rebecca gülümsedi ama Malcolm’ın dul eşi aynı tavrı sergilememiştir. Bakışlarını Rebecca’nın yanında duran Hayden’a doğru kaydırarak şüpheli gözlerle süzdü onu.

“Bayan Fuller, bu Hayden Duke. Ağabeyimin bir arkadaşıydı, aynı zamanda Marin Tasarım Mühendisliği’nde çalışıyordu,” dedi Rebecca.

Bayan Fuller’ın yüz ifadesi yumuşadı. Geriye doğru çekilerek içeri girmelerine müsaade etti. Oturma odasına geçtiler. Dokuz yaşından büyük göstermeyen bir kız, oturmuş

Harry Potter okuyor ama hiç zevk almıyor gibi görünüyordu. Kızdan birkaç yaş daha küçük bir oğlan, tekli koltuğa yatmış, elinde ötüp duran PSP ile oynuyordu. Tıpkı ablası gibi, o da hiç tat almıyordu oyunundan belli ki. İkisi de siyahlara bürünmüştü. Odaya giren misafirleri fark etmemişlerdi bile.

Rebecca ile Hayden kanepeye geçerken, Bayan Fuller tekli koltuğa oturmuştu.

“Çocuklar, hadi bize birkaç dakika müsaade edin, olur mu?” diye sordu Bayan Fuller.

Hiç seslerini çıkarmadan uslu uslu çıktılar odadan.

“Teşekkürler. Daha sonra yanınıza gelirim,” dedi Bayan Fuller, odadan çıkan çocuklarının ardından. “Tanrı’nın bir lütfü onlar bana. Onlar olmasa ne yapardım bilmiyorum.”

Çocuklar için ebeveynlerinden birini kaybetmek nasıl bir şeydir tahmin bile edemiyordu Hayden. Rebecca ediyordu ama. Gelecekte onları nelerin beklediğini biliyordu.

Ağlamaya başladı Bayan Fuller. Teskin etmek için kolumdan tutarak kanepeye oturmasını sağladı Rebecca. Az önce oğlunun oturduğu tekli koltuğa geçti Hayden.

“Hadi ama, Bayan Fuller. Metin olmalısınız. Bu çocukların size ihtiyacı var. İsimleri ne?”

“Tracey ile Kevin. Benim adım da Debbie.”

Debbie, sade görünen bir kadındı; kısa boylu, hafif top luca. Gösterişsiz elbiseler giymiş, saçına özen göstermemişti. Duvardaki aile fotoğrafında görünen kadınla uzaktan yakından alâkası yoktu. Fotoğraftaki herkes mutlu mesut gülümsüyor, anın tadını çıkarıyordu. Debbie, daha canlı ve daha az rüküş görünüyordu. Üzerine yakışan elbiseler git-

miş, elmacık kemiklerini öne çıkaracak biçimde toplamıştı saçlarını. Kevin ile Tracey'nin yaşlarına bakılırsa, bu yıl içerisinde çekilmiş olmalıydı bu fotoğraf. Ölümün, bir aileye neler yapabileceğini daha da çok vurguluyordu.

“Debbie, ben daha on altı yaşındayken, ailemi trafik kazasında kaybettim,” dedi Rebecca.

“Bu çok korkunç,” dedi Debbie bir an için kendi acılarını unutarak. Elini Rebecca'nın elinin üzerine koydu destek olmak için.

“Evet, korkunçtu gerçekten de. Ama size şu kadarını söyleyeyim, bunu atlatacaksınız, Tracey ile Kevin da öyle. Ne yapmanız gerektiğini ya da nasıl yapacağınızı söyleyemem size; ama bu yollardan geçmiş birisi olarak biliyorum ki bunu atlatacaksınız.”

“Teşekkürler. Bunu duymak güzel ama keşke bunları duymak zorunda kalmayıp hiç.”

“Anlıyorum. Ben de birine bunları söyleyeceğimi sanmazdım hiç.”

“Üstelik ağabeyiniz yüzünden de aynı şeyleri tekrar yaşadınız.” Kafasını salladı Debbie. “Tanrı diye bir şey olmaz.”

Kimse Debbie'nin bu sözlerine itiraz etmemiş, bir süre odaya sessizlik hâkim olmuştu. Hayden ile Rebecca, birbirlerine baktılar. Onları buraya getiren nedeni açmanın vakti gelmişti artık. Hayden, devam etmesi için başını salladığında, Rebecca cesaretini topladı. “Debbie, Malcolm ile ilgili birkaç soru sormamızın bir sakıncası var mı?” diye sordu.

“Shane'i intihara iten sebebi anlamaya çalışıyoruz,” dedi Hayden.

“İntihar” kelimesini telaffuz etmesi, iki kadını da germişti, pişman oldu söylediğine. İkisi de bu kelimenin sevdikleriyle aynı cümlede kullanılmasına alışmamıştı henüz.

“Sorabilirsiniz tabii. Ne anlatabilirim size?”

“Marin Tasarım Mühendisliği’nde yaptığı işten hiç bahseder miydi?”

“Ara sıra,” dedi Debbie. “Eskiden sıkça bahsederdi hatta ama şu son bir yılda gittikçe daha az bahseder oldu. Neden sordunuz?”

“Ağabeyim de aynen böyleydi. İşiyile ilgili konuşmama-ya başlamıştı ve sonra... biliyorsunuz işte,” dedi Rebecca.

Başını salladı Debbie. Olayların gidişatını anlamıştı.

“Malcolm ile Shane’in ölümlerinin işleriyle bir ilgisi olduğunu düşünüyoruz,” diye ekledi Hayden. “Özellikle de yangından sonra.”

“Shane’in canına kıyması için herhangi bir sebep yoktu,” dedi Rebecca. “Siz de Malcolm için aynı şeyi düşünüyor musunuz diye merak ediyorum.”

Gözlerini yere dikip düşündü Debbie derin derin, sonra katılmadığı bu düşünce karşısında kafasını salladı. “Şu Hintli adam kendisini boğana dek işinden pek bahsetmezdi Malcolm.”

“Sundip Chaudhary,” diye atıldı Hayden.

“Evet, doğru. Bay Chaudhary canına kıydığında, bunun hiç mantıklı gelmediğini söylemişti Malcolm.”

“Nasıl yani?” dedi Rebecca.

“Ertesi gün birileriyle randevusu varmış. Malcolm bunda bir gariplik olduğunu düşünüyordu. İntihar edecek insan, gelecekle ilgili planlar yapmaz çünkü.”

Shane'in yaptırdığı tatil rezervasyonunu hatırlayarak, *hayır, yapmazlar*, diye düşündü Hayden.

“Dolu dolu bir programı olmasını beklemezsiniz öyle insanların, değil mi?” dedi Rebecca, sesli düşünüyordu.

“Bay Chaudhary'nin ertesi gün kiminle randevusu olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Hayden.

“Malcolm, basına falan gideceğine inanıyordu.”

“Bunu nereden çıkarmıştı?” diye sordu Rebecca.

“Bay Chaudhary, üzerinde çalıştıkları projeyi sorgulayıp duruyormuş, Malcolm da bir gün Trevor Bellis ile aralarında geçen bir kavgaya kulak misafiri olmuş. Bay Chaudhary, kendilerine yalan söylendiğini, gerçeği açığa çıkaracağını söylüyormuş.”

“Bundan kısa bir süre sonra Sundip öldüğünde, ne düşünmüştü Malcolm?” diye sordu Hayden.

“Trevor Bellis'in işine geleceğini düşünmüştü ama yangın olayına kadar herhangi bir art niyet aramamıştı sanırım. Siz sorana dek benim de aklıma gelmemişti aslında.”

“Başka birisinden bahsetmiş miydi hiç, Debbie?” diye sordu Rebecca.

“Kenneth Eskdale adında bir öğretim üyesinden bahsetmişti. Benim kızlık soyadıyla aynı olduğundan hatırlıyorum onu da. MTM'nin son projesine danışmanlık yapmış. Chaudhary, bu işten uzak durması için Eskdale ile tartışmış galiba.”

“Tartışmış mı?” diye sordu Hayden.

“Evet. Malcolm, kavgaya dönüştüğünü söylemişti hatırlıyorum.”

Rebecca, Hayden'a bir bakış fırlattı. Aklından geçenleri anlamıştı Hayden. Soru sorabilecekleri birisi hakkında ipucu yakalamışlardı.

Debbie ayağa kalkarak, "Kahve yapıp geleyim ben, olur mu? Kendime meşgale bulmak iyi geliyor. Malcolm ve olanlar hakkında düşünmemi engelliyor."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum, Debbie. Hayden da benim için bir cankurtaran oldu."

Rebecca gülümsedi ona, Hayden kıpkırmızı kesilmişti.

"Daha fazla vaktinizi almak istemiyorum. Yardımınız için çok teşekkürler. Bazı şeyleri anlamamıza vesile oldunuz," diyerek ayağı kalktı Hayden.

"Emin misiniz?"

Hayden başıyla onayladı.

"Evet, çok yardımcı oldunuz." Rebecca, dul kadına sarılıp öptü. "Bakmanız gereken bir aileniz var."

Kucaklaşmadan sonra, Debbie, "Cenazeye davetlisiniz. Ne zaman olacağını bilmiyorum gerçi, polis henüz cesedi bırakmadı."

"Ararım sizi," dedi Rebecca.

Debbie Fuller, kapıya kadar geçirdi onları. Mutlu gibi görünüyordu ama belli ki inceikti mutluluk maskesi, kırılıp gitmesi de an meselesi...

Hayden arabaya dönerken, "Zavallı kadıncağız. Neyse ki Malcolm'ı en son ne zaman gördüğümüzü sormadı."

Rebecca da müteşekkirdi bunun için.

Kumandayla kapıları açtı Hayden. "En azından görüşebileceğimiz birisi var artık."

“Bir öğretim üyesinin MTM ile ne alâkası olabilir ki?”

Hayden gülümsedi. “Hadi öğrenelim.”

Shane’in evine döndüler. İnternette arama motoruna Kenneth Eskdale yazıp arattılar, turnayı gözünden vurmuşlardı. Debbie Fuller, doğru hatırlıyordu. Kenneth Eskdale, bir öğretim üyesiydi. Arcata Kuzey California Üniversitesi’nde ders veren bir profesördü. Moleküler biyoloji bölümü başkanıydı. Hakkında yazılanlar çok etkileyiciydi, sadece moleküler biyoloji alanında değil, aynı zamanda kimya alanında da yayınlanmış makalelerinin uzunca bir listesini bulmuşlardı.

“Bu bilgi ve donanımla, Eskdale’in basit bir devlet üniversitesinde öğretim üyesi olması seni de şaşırtmıyor mu? En azından üniversite dışında bir şeyler yapıyor olması gerekmez miydi?” dedi Rebecca.

“Belki göz önünde olmaktan hoşlanmıyordur,” diye yanıtladı Hayden. “MTM nasıl ulaşmış ki ona?”

“Sormadan bilemeyiz.” Saate baktı Rebecca. “Eğer hemen çıkarsak, saat iki gibi Arcata’ya varırız. Eskdale’i yakalarız herhalde o saatte, ne dersin?”

“Oradaysa tabii,” diye ekledi Hayden. Telefonu eline alıp üniversitenin internet sayfasında yazan numarayı çevirdi. Eskdale’in bugün dersi olup olmadığını sordu, aldığı cevap olumluydu. Arabaya atlayıp kuzeye yöneldiler.

Söz konusu Eskdale olunca, ne tür bir adamla karşılaşacaklarını bilmiyordu Hayden; ama eğer o da MTM’nin karanlık işlerine bulaşmışsa, şöyle güzelce bir hırpalanmadan konuşmazdı. Adamın ötmesini sağlamak için tam da havasındaydı aslında.

“Hemen şuraya bir uğrayalım önce,” diyerek JD Mühendislik’e saptı Hayden. Arabayı park ederken Rebecca’ya dönerek, “Sen burada beni beklesen olur mu? Uzun sürmez zaten.”

“Babanla tanışmamı istemiyor musun?”

“Öyle değil. Şu aralar aile bağlarımız biraz gerilmiş hâlde. Babamı en son gördüğümde, aramız biraz limoniydi.”

Anlayışla başını sallamıştı Rebecca ama yüzündeki te-
bessüm silinmişti bile.

Hayden içeri girdi, Barry dikiş makinesinden başını kaldırıp ona baktı. JD Mühendislik’in biricik işçisi Barry idi. John Duke, acıdığı için yanına almıştı onu. John Duke’un eski iş yeri, Oregon’a taşınma kararı alarak, John’u emekli olmaya, Barry’i de işsiz kalmaya zorladığında henüz bir aylık bir işçiydi Barry. Taşınmak istemeyen delikanlı, işinden olmuştu. John Duke çocuğa acıyarak onu yanına almıştı. İşinin ehli bir makinist olup çıkmıştı o da.

“Güzel bir laf et bakalım Hayden?”

Hayden’in aklında birçok kelime vardı ama hiçbiri de güzel değildi. Barry için maskesini takmıştı yine de. “Albuquerque diyeceğim.”

“Vay, iyi seçim,” dedi Barry. “Baban, ofisinde.”

“Sağ ol, Barry.”

“Kankanla ilgili haberi aldım. Fena bir durum, dostum.”

“Evet, öyle.”

“Âmin, kardeşim.”

Ofis kapısının eşiğinde durdu Hayden. John Duke, tele-

fonda emir yağdırıyordu birisine. Hayden'a kapıyı kapatmasını işaret etti, o da kapattı. Görüşmesini bitirdi babası.

"Dönmüştün. Bu sefer ne istiyorsun?" Son görüşmelerinden bu yana babasının hiç yumuşamadığını anlamıştı bu sert tonundan.

"Çizimleri geri almam lazım."

"Bekle burada."

Kasayı açmak için odadan çıkarken, Hayden masaya yaslandı. Birkaç dakika sonra elinde çizimler ve bellek sürücüsüyle geri döndü. Almak için ayağa kalktı ama babası çalım atmıştı.

"Ne yapacaksın onları? Herkes öldüğüne göre, asıl sahibine teslim edemezsin. Neyse ki eşek şansın var da paçayı sıyırdın. Haberleri izledim. Annen de öyle. Neden bize söylemeye tenezzül etmedin hiç anlamıyorum. Tanrı aşkına, biz senin aileniz be çocuk."

"Söyleyecektim aslında."

Tiksintiyle başını salladı babası. "Otur."

"Baba, şu an bununla uğraşamam."

"Otur dedim."

Nutuk atacaktı belli ki. Kaçışı yoktu ve hak ediyordu da doğrusu. Kendisine söyleneni yaparak oturdu Hayden.

Babası, masasının başına geçip çizimleri aralarına koydu. Bir eliyle belleği, diğeriyle de çizimleri tartıyordu. Hayden rahatlıkla çizimleri kapıp kaçabilirdi ama böyle bir şey söz konusu bile olamazdı tabii.

"Televizyonda yangını görünce, buraya koşup bunların hepsini yakıp kül edecektim neredeyse," diyen babası bir

yandan da çizimleri işaret ediyordu, “ama yapmadım, çünkü bu kararı sen vermelisin.”

“Özür dilerim. Sizi aramam gerekirdi.”

“Evet, gerekirdi.”

Bu cümleyi havada asılı bırakarak iyice rahatsız etmişti oğlunu.

“Seninle son görüşmemizde, bazı cevapları bulmak üzere olduğunu söylemiştin. Bulabildin mi?”

“Hayır.”

Masasının çekmecesinden Zippo’sunu çıkarıp Hayden’in önüne fırlattı. Çakmağı, çakmak gazı dolu bir teneke takip etmişti; çizimlerin yanı başına koydu onları.

Hayden, çakmağı yakaladı. Elini gezdirdi parlak yüzeyinde. Çizimleri yakarak kanıtları yok etmesi ve böylece ölümlerle arasındaki bağı koparıp atması çok kolaydı ama yapamadı. Ölmeye terk edilmişti bir kere. Sırf planları yaktı diye, tehlike geçecek değildi ya. Dışarıda bir yerlerde birisi tehdit olarak görüyordu onu. Çakmağı babasının önüne doğru itti tekrar.

“Yapamam.”

Babası, çakmağı eline aldı ama tekrar çekmeceye kaldırmaya niyeti yok gibiydi. “Neden?”

“Marin Tasarım Mühendisliği’nden tam on beş kişi öldü. Ölenlerin her biri, bu proje üzerinde çalışıyordu.” İşaret parmağıyla çizimleri gösterdi. “Hayatta kalan tek mühendis de yangından sonra benimle irtibata geçerek tehlikede olduğum konusunda uyardı beni. Artık o da bir ölü. Geriye bir tek ben kaldım ve ne olup bittiğinden bir halt anlamı-

yorum ama biliyorum ki cevabı bu planlarda saklı. Bu iş için danışmanlığına başvuru olan bir öğretim üyesi buldum. Bir şeyler biliyor olabilir. Planları ona göstermek istiyorum. Eğer bir şey biliyorsa, gözümün önünden ayırmayacağım o adamı.”

“Bırak bu işin peşini.”

“Bırakamam. Kafamı kuma gömüp tüm bunlar aslında hiç olmamış gibi davranmamam. Soru sormaya devam etmeliyim.”

“Bu sorular seni öldürtecek olsa bile mi? Birçok kişi öldü. Onlardan biri olmadığın için şanslısın. Hâlâ bırakıp gidebilecekken, bırak bu işin peşini.”

Hayden, kafasından bu düşünceyi çekip atmıştı çoktan ama inkâra yatırmıştı parasını. İp üzerinde yürüyordu artık. Düşüverirdi aşağı baktığı an...

“Beni korkutuyorsun, Hayden.”

“Farkındayım. Üzgünüm.”

“Üzgün olma. Güvende ol,” diyerek planları ve bellek sürücüsünü Hayden’in önüne fırlattı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Beklenmeyen hâller ve sorunlar... Lockhart her ikisi için de her daim hazırlıklıydı. Hayatta hiçbir şey güllük gülistanlık olmazdı. Öngörülebilir bir yolda ilerleyemeyecek kadar gelişigüzel davranırdı insan denen varlık. İşte bu öngörülemezlik Chaudhary, Fallon ve planlarının hassas doğasını bozanların sonunu getirmişti. Belki bunları planlamamıştı en başta ama işine burnunu sokanlar ya da çıkan aksilikler için beklenmeyen hâl planı oluşturmuştu. Sorunlar, tıpkı beklenmeyen hâller gibi, mekâna bağlı olgulardı. Bu tutumu, bardağın boş tarafını gören birisi hâline getirmişti onu belki ama işinde başarılı kılan da buydu aynı zamanda.

Kahvaltı ise yeni bir dertti, başka türlü bir beklenmeyen hâl planı gerektiriyordu. Cayman Adaları'ndaki banka hesabını kontrol etti ama gördü ki parası yatmamıştı hâlâ. İmalata geçildiğinde, karşılaştırılan miktarın yüzde yirmi beşinin yatırılması gerekiyordu. İmalata geçeli günler olmuştu. Müşteriler bundan habersiz değildi. Ama yine de para mara yoktu işte.

Ne yazık ki bu sorunla karşılaşacağını biliyordu. Bundan hoşlanmasa da, hazırlıklıydı. Ahmak değildi bu müşterileri.

Daha önce çok uğraşmıştı ahmaklarla. Normalde standartların altında bir mal satma gibi bir huyu yoktu ama AK-47'den bir nane anlamayan aptallara da bir ders vermek lazımdı. Angolalı bir ekibe, hiçbiri uçuşa elverişli olmayan üç tane Rus yapımı helikopter satmıştı bir keresinde. Bunu hatırlamak gülümsetmişti onu. Ah şu ahmaklar ve onların tatlı paracıkları...

Ama bu kez durum farklıydı. Kendilerini kollasın diye Zhou Zeguang'ı tutmuştu müşterileri. Çok iyiydi Zeguang. İşleri doğrudan, disiplinli ve profesyonelce hallederdi. Anavatanından uzakta, Çin'den destek veriyordu; Lockhart onu kendisinin doğu'daki rakip mevkidaşı olarak görüyordu.

Zeguang'ı dâhil etmekle, kendilerini aklıyorlardı ayrıca. Kimsenin arama listesinde değildi bu adam, elini kolunu sallaya sallaya gelip gidebilirdi. Devlet onayı ve koruması altında çalışıyordu üstelik. Çok para getiriyordu Pekin'e.

Zeguang ile muhatap olmak hoşuna gidiyordu ama bir yönü onu hep rahatsız ediyordu. Gizliliği, hukukçuların seviyesine çıkarıyordu. Bu meselede, onun hangi tarafın çıkarlarını gözettiğini bile bilmiyordu Lockhart. "Afrikalılar işte," diyebilirdi yalnızca. Piyasayı avucunun içi gibi bilirdi. Sattığı şeyi almak için yeterli finansmana kimler sahiptir ya da onları kullanacak kadar kindar olanlar kimlerdir iyi bilirdi. Zeguang'ın müşterilerini, olası dört adaya indirgemişti, bu kadarı bile yetmişti ona.

Kısacası, Zeguang'a güveniyordu. Bu iş kolunda çalışan insanlar birbirlerine ne kadar güvenebilirse tabii. Zeguang'ın dürüst tutumuna rağmen, ikinci aşamaya geçmenin karşılığında yapılacak olan ödeme hâlâ yapılmamış,

biraz güvenini sarsmıştı. Endişelenmemişti gerçi yine de. Müzakerelerin bir parçasıydı bu da.

Şimdi asıl soru, bu ilişkideki erkek mi yoksa kadın mı olmaktı. Zeguang'ı aramalı mıydı yoksa aranmayı mı beklemeliydi? Kadın rolünden hiç hoşlanmazdı da. Aradığı takdirde, ödün vermiş olacak, sonuna kadar gitmeye henüz hazır değilken pantolonunu sıyırmış olacaktı. Ama yok, arayıp sormayacaktı parasının neden yatmadığını. Hayır, Zeguang'ın anlatacağı bir şey varsa, arardı zaten. Bir kere sert oynamaya başlamışsan, ödlekle davranmanın bedelini ağır ödersin.

Çok beklemesi gerekmedi. Kahvaltısını bitirip Chronicle gazetesini tam eline almıştı ki Zeguang saat tam onda aradı; belli ki bu mesele için ona verilen sürenin sonuydu. Konuyu fazla uzatmak istememesi, Lockhart'a bir ipucu vermişti. Iskonto peşinde değildi demek. Fiyatta uzlaşmıştı. Ama Zeguang ile müşterilerinin istediği bir şey vardı. Bu konuyla ilgili iyi şeyler hissediyordu Lockhart. Tedarik onun işiydi.

“Günaydın,” dedi Lockhart.

“Kararlaştırıldığı gibi ödeme yapmadı müşterilerim,” dedi Zeguang.

“Öyleymiş. Bir sorun mu var?” Ses tonu duygularından iz taşımasını diye dikkat ediyordu Lockhart. Eğer kendisi duygusallaşırsa, herkes duygusallaşır. Duygular da aceleciliğe sebep olurdu. Beklenmeyen hâl planları, fevrî davranışlarla başa çıkamazdı pek.

“Buluşmamız lazım.”

“Olur, buluşalım. Her zamanki yerde mi?”

“Evet. Yarım saat sonra diyelim mi?”

Ah, evet, Zeguang ile müşterileri özel bir şeyin peşindeydi kesin. Hazırlanmasına vakit tanımıyorlardı. Savunmasız ve muhafazasız yakalarsalar, daha çok şey koparacaklarını sanıyorlardı herhalde. Koparamayacaklardı... Kendisi nasıl uygun görürse, öyle olacaktı.

Rezidansından çıkıp otoparka inmek için asansöre bindi. Garajdan çıktığı anda fark etmişti Chrysler marka arabanın içindeki Zeguang ile yandaşlarını. Binanın karşısındaki yolda park hâlindeki araç, peşi sıra trafiğe girdi. Zeguang, durumu kontrolü altına almak istiyordu şüphesiz. Lockhart hiç bozmayacak, bırakacaktı ki adam kararları kendisi veriyor sansın.

Cep telefonundan Beckerman'ın numarasını çevirdi. İkinci çalışında açtı telefonu.

“Zeguang'ın müşterileri sert oynamaya başladı. Ödeme yapmadılar, Zeguang da hemen benimle görüşmek istiyor.”

“Bana ihtiyacın var mı?”

“Hayır, üstün konumda olduğunu sanmasını istiyorum. Sadece yakınlarda ol sen. Her an çağırabilirim.”

Telefonu kapatarak yoluna devam etti Lockhart. Dikkatle peşindeki Chrysler'ı izliyor, bu kuyruğa katılacak ikinci aracı gözlüyordu. Bir kilometre sonra yine Chrysler 300 model ikinci araç, katıldı konvoyu. Onlar için takip etmek çok kolaymış havası veriyorlardı ama Lockhart'ın nereden nereye gideceğini biliyorlardı zaten. Eline yüzüne bulaştırmaları epey zordu yani. Asıl sınavı, toplantıdan sonra vereceklerdi.

Japantown'daki Barış Plazası'nda buluşacaklardı. Yap-

tıkları iş düşünülecek olursa, mekânın isminden doğan ironi gözden kaçacak gibi değildi.

Binanın önündeki otopark yerleri çoktan kapıldığından, sokağın köşesinde bir yere park etti. Chryslerlar peşinden gelmemişti bu kez. Bir tanesi yangın musluğunun önüne yasak bir yere park edilmişti. İkincisiyse görünürde yoktu. Partiye davetsiz misafir getirmedığından emin olmak için çevrelerinde daire çiziyordu muhtemelen.

Postane boyunca yürüyerek Barış Plazası'nın önüne geldi, bu şehre yadigar kalan mabedin önünde durdu. Görüntüsünün yalnızca içerisindeki paslı merdivenle bozulduğu, ilginç bir yapıydı.

Zeguang, mabedin içinde beklemeyecekti ama yakınlar da bir yerde olacaktı. Zeguang'ın bir anda öylesine aklına gelen bir fikir değildi bu. Onu aramadan önce buraları çoktan kontrol ettirmişti kesin ama doğaçlama gidiyor gibi görünmek için de elinden geleni yapıyordu belli ki. Her neyse... Lockhart da bu oyuna uydu ve bekledi sabırla.

Dışarıdaki buluşma noktalarına bayılırdı. Hem kaçması kolaydı hem de gözcülerin işini kolaylaştırırdı. Yakınlardaki binanın çatısından ona gözlerini dikmiş bekleyen bir nişancı vardı şüphesiz ama endişesini belli etmemiyordu. Anlaşmada Zeguang'ın tarafını tutan herkes, Lockhart'ın bir sorunla karşılaşmayı beklemediğine inanmalıydı.

Japon Merkezi'nin kapıları açıldı; Zeguang kendisine eşlik eden korumasıyla birlikte içeri adımını attı. Ellisini yeni geçen Zeguang'ın vücudu yangın vanasına benziyordu; oysa henüz yirmili yaşlarındaki at gibi korumasına steroid basılmış gibi görünüyordu. Zeguang, Lockhart'a ses-

lendi. Gülümseyerek el salladı. Kaba davranmasına **gerek** yoktu sonuçta;en azından henüz.

“Zhou, seni yeniden görmek ne güzel.” Lockhart, el sıkıştıktan sonra adamı incelemeye koyuldu. Endişe, korku, öfke, para hırsı gibi niyetini ele veren herhangi bir ipucu arıyordu. Kibir gördü. İlginç bir duygu... Gerçekten de kendinde özel bir şey görüyordu adam. “Bir sorunumuz mu var?”

“Herhangi bir sorun yok. Sizin gibi yetenekleri haiz birisi için sorun sayılmaz yani,” diyerek gülümsedi Zeguangu. Arkadaşlık sınırına geçememişti. Lockhart bundan hoşlanmasa da bozuntuya vermedi.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Lockhart.

“Müşterilerimle planlarımıza bakarken ne kadar ilerlediğinizi görmek bizi çok etkiledi. Ödemeyi bugün almanız gerekiyordu farkındayım ama ödeme niyetindeyiz merak etmeyin.” Zeguangu gülümsemeyi ihmal etmiyordu ama gözleri buz gibi donuktu. “Müşterilerim, bu işe ciddi boyutlarda paralar yatırdı. Sahip oldukları ve aldıkları şey gerçekten çalıştığı takdirde yatırmaktan memnuniyet duyacakları bir para.”

Anlaşmadan çekilmek için yapılan bir hamle değildi bu. Bir tür geciktirme taktiğine benziyordu. Afrikalılar, çekip gidemeyecekleri kadar çok para gömmüştü bu işe. Parasını alacaktı. Yine de, işlerin gidişatında biraz değişiklik yaparak başına iş saracaklardı. Hoşuna gitmemişi hiç.

“Yapabileceğimi söylediğim şeyi temin edeceğime dair bir şüpheniz mi var?”

“Yo, yo, hiç de değil. Köklü bir itibarınız var ama bu

itibar olgun teknoloji konusunda geçerli. Bu iş öyle değil. Daha önce test edilmemiş bir tasarımdan elde ettiğiniz ürünün çalıştığını iddia ediyorsunuz. Bu da biraz endişe verici.”

Lockhart, “iddia ediyorsunuz” lafını duymazdan gelmişti. Kışkırtılmayacaktı. Zeguangu’ı teskin etmesi gerekiyordu, onunla kavga etmesi değil.

“Beş yüz bin dolar, malın çalıştığına dair herhangi bir kanıt görmeksizin ödenmeyecek kadar büyük bir miktar.”

“Bir kanıt istiyorsunuz,” dedi Lockhart.

“Evet, bir kanıt.” Gözleri parladı Zeguangu’nun. “Beni anlayacağınızı biliyordum. Daha fazla ödeme yapmadan önce, bize ürünün çalıştığını göstermenizi istiyoruz.”

Bu projeye ilgili olarak hazırladığı beklenmeyen hâl planlarının arasındaydı böyle bir gösteri de. Buna gerek kalmamasını umuyordu oysa. Ama Zeguangu bir konuda haklıydı. Söz konusu projede kullanılan teknolojiyi kendisi yaratmıştı, satın almamıştı. Sımsarıktan, imalatçılığa geçmişti. İmalat, çok daha fazla sermaye gerektiriyordu. Ara ödenekler olmadan da tamamlayabilirdi projeyi ama masrafları adamakıllı kısmış olacaktı. Zeguangu ve saz arkadaşlarıyla işi bittikten çok sonraları, ürününü şirketlere, gruplara ve hükümetlere pazarladığı zaman para basmaya başlayacaktı asıl.

“Bir gösteri düzenlemekten mutluluk duyarım. Müşterilerinizin üzerinde denemek istedikleri belirli bir hedefleri var mıymış evde?”

Zeguangu sinsi sinsi gülerek başını salladı. “Sanırım beni yanlış anladınız. Denemeyi burada yapacağız.”

Lockhart, donakalmıştı bu sözler üzerine, bu kez duygularını saklamayı da başaramamıştı üstelik. Amerika topraklarında, Amerikalı vatandaşların üzerinde yapılacak bir deneme, onun beklenmeyen hâl planlarını da aşyordu.

“Kamuya açık bir yerde olmasını tercih ediyoruz. İnsanların dikkatini çekecek bir şey,” dedi Zeguangu. “Bu sizin için sorun olur mu?”

“Hayır, olmaz.” Kelimeler, buruk bir tat bırakmıştı ağzında...

“Mükemmel,” dedi Zeguangu. “Ne zaman yapabiliriz?”

Lockhart’ın aklının çarkları dönüyordu hâlâ ama frene basıp bunu nasıl başarabileceğini düşündü derin derin. Bazı seçenekler belirdi kafasında. Bir çıkış yolu bulmuştu.

“Birkaç gün içerisinde.”

“Güzel,” diyerek gölgesiyle birlikte uzaklaştı Zeguangu.

Tekrar otopark alanına döndü Lockhart. Peşindeki Chrysler yerinde duruyordu. Çatıdaki nişancının dürbünüyle kendisini takip ettiğini hissediyordu hâlâ. Otoparktan çıkar çıkmaz, peşine düşmüştü Chrysler. Diğer Chrysler da hemen peşi sıra gelmişti, arkasındaki iki araba birbiriyle yer değiştirip duruyordu.

Onlardan kurtulma vakti gelmişti artık.

Çarşıya doğru sürdü. Şehir merkezine yaklaştıkça trafik de yoğunlaşıyor, kuyrukları arayı açmamaya çalışıyordu. Trafikten çıkması lazımdı, çıktı da. Kırmızı ışıkta geçmişti. Kendisiyle kuyruklarının arasına giren taksi, kırmızı ışıkta durmaya zorlamıştı arkadakileri. Tekrar yerlerini almaktan alıkoyamazdı bu onları ama sadece birkaç saniyeye daha ihtiyacı vardı Lockhart’ın.

Arabayı Powell caddesindeki Sir Francis Drake Oteli'nin önüne çekip valeyeye bıraktı. Peşindekiler durduğunu görmüştü ama hiç umursamadan otele giriverdi. Sanki orada kalyormuş gibi hiç istifini bozmadan geçti lobiden. Kimse bir soru filan sormamıştı. Müşteri kitlesine çok uyuyordu çünkü. Peşindekilerden birisi arabadan inmiş olmalıydı şu an ama artık çok geçti. Yan çıkıştan Post caddesine çıkarak sokağın karşısına geçmiş, Union Meydanı'nın aşağısındaki katlı otoparka girmişti. Eski bir Mercury Sable'in kendisini beklediği otopark alanına gitti doğrudan. Beckerman, böyle acil durumlar için bekletiyordu o arabayı. Bu operasyon süresince şehrin çeşitli yerlerinde bekletilen üç araçtan biriydi. Sağ arka çamurluk ağzına saklanmış anahtar alıp arabaya girdi. Otoparktan çıktı, Chrysler arabaların hiçbiri görünürde yoktu; şehirden çıktı rahatça.

Körfez Köprüsü'nü geçerken, Beckerman'ı arayarak gelmesini istedi. Piedmont'a kadar giderek arabayı Mountain View Mezarlığı'nın gölgesindeki bir sokağa park etti ve beklemeye başladı.

Sabırsızlıkla parmaklarını direksiyona vuruyordu. Şu an bir sigara için neler vermezdi ama eşinin,sağlığıkonusundaki endişeleri nedeniyle üç yıl kadar önce bırakmıştı. Sağlığının daha iyiye gittiğini kabul etmek gerekir, üstelik eski tiryakilerin çoğu gibi öyle kilo falan da almamıştı. Yani, sonuç olarak, sigarayı bırakmak kazan-kazan durumuydu onun için, elleriyle ne yapacağını bilemediği zamanlar hariç tabii.

Yağmur yağmaya başladı. Körfez Bölgesi'nde aniden bastırırdı işte böyle. Yağmur damlaları bir süre ön camdan aşağı kaymış, görüş alanını tamamen bulanıklaştırmış-

tı. Camı silmek için silecekleri çalıştırdı bir kez. Sokakta kimsecikler yoktu, kimi suçlayabilirdi ki bu yüzden? Görüş alanında park hâlindeki araçlar ve sokağın iki tarafına dizilmiş sıra sıra evler vardı hızla kaybolan. Günün bu saatinde, evlerin çoğu bomboş olmalıydı.

Beckerman gelene kadar tam yirmi iki dakika bekledi. Ne sokağa park edilen bir araç görmüştü ne de Beckerman'ın ona doğru yaklaştığını. Yolcu kapısı açılınca arabanın aydınlatma lambası yanıvermişti birden. Beckerman koltuğa otururken, açılan kapıdan gelen yağmur sesi daha da şiddetlenmişti.

Bir delikten çıkıvermişti sanki. Beckerman kapıyı açmadan daha birkaç dakika önce aynaya bakmış, kimseyi görmemişti. Hoşuna gidiyordu onun bu sinsiliği. İşe alma sebebi de buydu zaten. Bu azgın köpeğiyle başa çıkabilecek pek fazla kişi yoktu. Ama Beckerman'ın karakteri, güçlü yanı olduğu kadar zayıf yanıydı da. Köpekler, kötü muamele gördüklerinde sahibine saldırırdı. Bu da Lockhart'ı savunmasız hâle düşürürdü ve hiç hoş olmazdı. Gün gelecek, Beckerman'ı uyutması gerekecekti.

Elini saçlarının arasından geçirerek suyunu sıktı Beckerman. "Sorun var mı?"

"Evet, ama her şey sırasıyla. Malcolm Fuller. Ölüm şekli bu kadar abartılı olmak zorunda mıydı?"

"Bir kez maddeyi enjekte ettikten sonra neler yapacaklarını kontrol edemem. Suçlayacaksan ilacı suçla, beni değil."

"Nasıl buldun onu?"

"Rebecca Fallon sayesinde. Fuller'ın eşiyle arasında geçen bir konuşmayı yakaladım. Beni doğrudan ona götürdü."

Fuller'ın ölümü, Lockhart'ın stres seviyesini biraz düşürmüştü. MTM'nin tüm teknik çalışanları yok edilmişti. Trevor Bellis'in başladığı işi o tamamlamıştı; polis ve halk açısından düşünülünce tabii. Her ne olursa olsun, artık MTM sayfası kapanmıştı tamamen, yeni bir patlak veremezdi.

Silecekleri tekrar çalıştırdı Lockhart. Elleri ceplerinde, başı öne eğik bir adam arabaya doğru yaklaşıyordu. Konuşmayı kesmişti Lockhart. Beckerman da ayak bileğindeki tabanca kılıfından küçük siyah tabancasını çıkarıp emniyet mandalını açtı. Susturucusunu çıkarıp taktı. El çabukluğuyula ve ustaca yapmıştı tüm bunları.

İçeridekilere bakmadan arabanın yanından geçip gitti adam.

“Endişelenmemiz gereken biri mi?” diye sordu Lockhart.

“Hayır. Yoldan geçen biri işte.” Dikiz aynasını, adamı takip edebilecek şekilde ayarlamıştı Beckerman. Kesin kararını verince, emniyet mandalını tekrar indirdi ama bu kez silahını elinden bırakmamıştı.

“Rebecca Fallon beni endişelendiriyor,” dedi Beckerman. “Fuller ile aynı anda bitirebilirdim işini.”

“Hayır, sana daha önce de söylediğim gibi Fallon ve Duke bizim denetim mekanizmamız. Kendimizi fazla ifşa edip etmediğimizi onlar sayesinde anlayacağız.”

“Bundan hoşlanmıyorum. Soru sormaya devam ediyor, bazı gerçekleri öğreniyorlar. Fuller'in eşinin ağzını aradılar, Fuller ile de bizzat tanıştılar üstelik.”

“Bize zarar verecek kadar çok şey biliyorlar mı?”

“Henüz değil ama öğrenecekler. Bu denklemden çıkarılmaları gerek.”

Beckerman'ın haklı olduğunu o da biliyordu ama ölümleri yeni sorunlar yaratacak. Polis'in gözetimi altındaydılar. Öldükleri takdirde, yeni soruşturmalar açılırdı.

“Hayır, onlar için başka bir şey hazırladım. Müşterilerimiz, bir gösteri düzenlememizi istedi, bence Hayden ile Rebecca'dan mükemmel kobaylar olur. Bunu ayarlayabilir misin? Kamuya açık bir yerde olması gerekiyormuş.”

Beckerman, gerilmişti. “Sivillerin de hayatlarını riske atmış oluruz.”

“Doğru şekilde yaparsan hiçbir şey olmaz.” Gülümsedi Lockhart. “Somurtma hadi. Eminim alınının akıyla çıkarsın bu işten sen.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kuzey Kaliforniya Üniversitesi'ni gözden kaçırmak imkânsızdı. US 101 numaralı otopanın çıkışındaydı hemen. Hayden ile Rebecca'nın zamanlaması çok iyiydi, öğle vakti varmışlardı. Arabayı park edip ana girişteki resepsiyona doğru ilerlediler. Sade saç sitili ve giyim tarzıyla olduğundan büyük görünen genç bir kadın vardı resepsiyonda.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu tatlı tatlı gülümseyerek.

"Evet, Profesör Eskdale'i arıyoruz," dedi Rebecca. "Randevumuz vardı."

"Aa, Bilim Binası'na gitmek istiyorsunuz yani." Resepsiyonun arka kısmından bir kampüs haritası çıkararak gösterdi. "223 numaralı odada bulabilirsiniz kendisini."

"Teşekkür ederiz," dedi Rebecca.

Tam çıkmak üzere dönmüşlerdi ki resepsiyonist, "Hayret," dedi.

"Neden şaşırdınız?" diye sordu Hayden arkasını dönerek.

"Profesör Eskdale'in pek ziyaretçisi olmaz da." Bir sa-

ğına, bir soluna bakarak etrafı kolaçan etti. “Kendi hâlinde biridir. Yukarılarda fazlasıyla meşgul, biz fanilerle ilgilenmiyor tabii hâliyle, bilmem anlatabiliyor muyum.”

“Hem de çok iyi.” Daha fazla şüphe uyandırmadan, Rebecca’nın kolundan tutup çekti Hayden.

Yol tariflerini takip ederek kampüsün içindeki binaların arasında dolanıp durdular. Yapılar İspanyol mimarisi etkisiyle karakter kazandırmıştı mekâna. Binaların arasındaki boşlukları, düzenli ekilen çimlerle ağaçlar dolduruyordu. Kampüsün sakin havası, Hayden’in sinirlerini yatıştırmıştı biraz. Eskdale ile ilgili bir plan yapmışlardı ama işe yarayıp yaramayacağını bilemiyordu.

Kampüs meydanına yakın Bilim Binası’nı buldular, arabayı park ettikleri yerden epey uzaklaşmışlardı. Temiz kaçış planlarıyla pek örtüşmüyordu bu durum.

Merdivenlerden ikinci kata çıktılar. Buzlu camında Eskdale’in adıyla kapı numarası yazan odanın kapısını çaldı Hayden. Karşındaki sınıf tıklım tıklım doluydu; öğretmen, beyaz tahtaya bir şeyler yazıyordu çılginlar gibi.

Kimse cevap vermemişti.

“Sekreterine bakalım bir de,” diye önerdi Rebecca.

İki kapı ilerde, sekreterin kuş yuvası kadar minik odasını buldular. Profesör Eskdale’in uzun bacaklı bir sarışını yoktu; hayır, onun yerine, minyon tipli gri saçlı bir kadınla karşılaştılar; emekliliğine az kalmış olmalıydı. Oda o kadar ufaktı ki bırakın üç kişiyi, sadece bir kişi bile kalabalık ediyordu. İçerideki tüm oksijeni tüketmemek adına kapı eşliğinde durdular.

“Selam, Profesör Eskdale’e bakmıştık ama odası kapalı,” dedi Hayden.

“Orada bulamazsınız onu. Dersi var çünkü,” dedi gülümseyerek.

“Himm. Kendisiyle randevumuz vardı aslında.”

“Biraz erken geldik sadece,” diye açıkladı Rebecca.

“Öyle mi? İsimleriniz nedir?” Not defterini karıştırmaya başladı sekreter.

“Rebecca Fallon ve Hayden Duke,” dedi Rebecca.

“Ama bugünkü randevuları arasında isminiz yok.”

Hayden hızlı düşündü ama Rebecca olayı aşmıştı.

“Dün gece konuştuk kendisiyle. Son anda kararlaştırdık ne yazık ki.”

“Sizinle görüşmesi kaçtıydı?”

“İkide,” dedi Hayden.

“Hiç sanmam. Saat üçe kadar dersi var çünkü.”

Hayden, koridora doğru çekilmeye başladı adım adım. “Üçte gelelim biz o zaman. Hocaya söylemenize gerek yok. Bir saat erken geldiğimizi bilmese daha iyi. Yüksek lisans öğrencileri olacağız bir de. Teşekkürler. Daha sonra geliriz biz.”

Rebecca'nın kolundan tuttuğu gibi dışarı sürükledi. Tiplerini aklına yazmasın diye, sırtını dönmüştü sekretere hemen. Merdivenlere yürüdüler aceleyle. Sekreter de eşige kadar çıkmış onları izliyordu. Neyse ki onları takip edecek kadar şüphelenmemişti.

“Şimdi ne yapacağız?”

“Saat üçte geri geleceğiz.”

“Ya adama bizden bahsederse?”

“Ne söyleyecek ki. Hocanın odasına davetsiz girmeye çalışan bir çift öğrenci. Aman ne büyük mesele.”

Kaşlarını çatmıştı Rebecca.

“Yine de emin olmak için, saat üç olmadan gelir odayı basarız ya da kadının üzerine basarız.” Gülümseyerek omuz silkti Hayden.

“Gel hadi, bakalım kendimize saklanacak bir yer bulabilecek miyiz,” diyen Rebecca, gülererek Hayden’in elini tuttu.

Kitapevinin yanındaki Öğrenci Merkezi’nin en üst katında yer alan kafeteryaya sığındılar. Aslında tam kapanmak üzereydi ama Hayden beş dakika daha açık kalmaları için ikna etmişti içeridekileri. Sandviç ve sodalarını alıp bahçeye çıktılar.

Hayden sandviçinden bir ısırık kopardı. Öğrenci mekânlarının fiyatlarından biraz daha yüksekti aslında kafeterya fiyatları. Rebecca’nın sessizliğini, birkaç ısırık daha alana kadar fark edememişti. Sandviçini yerken, gözlerini yerden hiç ayırmamıştı. Çok kederli bir yüz ifadesi takınmıştı. Onu bu şekilde görmek acı veriyordu Hayden’a.

“Ne düşündüğünü söylemek için kaç para istersin?” dedi Hayden.

“Kusura bakma, öylesine düşünüyordum işte.”

“İyi, iyi. Aptal sarışın olmanı istemezdim zaten.”

“Ha ha,” dedi gülümseyerek.

Bir çırpıda onu melankolisinden çekip kurtardığı için sevinmişti Hayden. Sırıtmaya başladı. “Ne hakkında düşünüyordun peki?”

“Bunun. İçinde bulunduğumuz durum yani. Şu ana kadar birçok insan öldü. Sebebini öğrendiğimizde ne olacak?”

Bir an için düşündü Hayden. "Bilmiyorum. Öğrendiğimiz şeye bağlı. Eğer polisi ilgilendiren bir meseleyse, Santiago ve Rice'a sevk ederiz. Bir şey çıkmazsa eğer, hiçbir şey yapmayız biz de. Olayların gidişatına bakacağız."

"Peki, biz ne olacağız?"

"Biz?"

Biz meselesi şu dakikaya kadar açılmamıştı daha önce. Telefonla bölünen öpüşmelerinden bu yana, reddedilme korkusuyla konuyu hiç açmamıştı Hayden. Fuller ile yaptıkları gizli görüşmeyle oyalanmışlardı bir süre, sonra da geri plana atmıştı bu konuyu ama yine de *biz* meselesi sık sık meşgul etmişti aklını.

"Son haftalarda iyice yakınlaştığımızı hissediyorum. Biliyorum garip bir his ama sanki çok daha uzun bir süredir tanışıyor muyuz gibi geliyor. Seni daha yakından tanımak istiyorum." Bakışlarını Hayden'dan kaçırıp masaya dikmişti. Kızarmıştı. "İrtibatı koparmak istemem hiç."

"Ben de." Kızarma sırası Hayden'a gelmişti. "Ben de öyle hissediyorum."

Rebecca, eğilip yanağını okşamıştı. Alev alev yanan Hayden'ın teninin aksine kendi eli soğuktu. Bu dokunuştan zevk almıştı ama belli etmemeye çalıştı. Tatlı tatlı gülümseyerek çekti elini. Tatlının hepsini yalayıp yutmuş bir kedi gibiydi, mırılayası gelmişti. Rebecca ona yüzünden silip aldığı şeyi gösterene kadar böyle hissetmişti en azından.

"Domates," dedi Rebecca.

Hayden'in yüzü alev almıştı kesin.

Tekrar Eskdale'in odasının yolunu tutarak saat üçe beş kala vardılar. Sekreterin odası boştu. Işıklar sönmüşü, Hay-

den kapın tokmağını çevirmeye kalkınca, kapının da kilitlenmiş olduğunu fark ettiler. Ya öğle yemeğine çıkmıştı ya da yarı zamanlı çalışıyordu burada. Hayden, ikinci ihtimalin doğru olmasını umut etti. Eskdale'in odasının kapısına yapıştırılan sarı bir not kâğıdı, hocanın ismini kapatıyordu.

Hocam,

Randevusuz iki ziyaretçiniz geldi. Bir tuhaftılar. İsimleri Rebecca Fallon ile Hayden Duke. İsimleri tanımanızdır umarım.

Yarın görüşmek üzere.

Alice

Hayden, kapıdaki kâğıdı söküp çıkardıktan sonra buruşturup cebine attı. "Tanıtım mektubuna ihtiyacımız yok."

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi bir ses.

Hayden, dönüp onlara yaklaşmakta olan ellili yaşlardaki adama baktı. Aklına ilk gelen kelime *sıçan*'dı. Adam sıçana benziyordu. Kocaman kulakları, çarpık çurpuk sarımtırak dişleri vardı. Çelik çerçeveli gözlüklerinin ardına saklanmıştı boncuk gibi parlayan gözleri; bir kısmı dökülmüş gri saçlarının da yıkanmaya ihtiyacı vardı. Sivri suratındaki iki tel bıyığı, bu görüntünün üzerine tüy dikiyordu.

"Profesör Eskdale'e bakmıştık," dedi Rebecca.

"Buyurun benim," dedi sıçan-adam.

"Ben Hayden Duke, bu da Rebecca Fallon. Bize birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz diye soracaktık hocam," dedi Hayden.

“Yüksek lisans öğrencileriyiz,” diye ekledi Rebecca. “Sakıncası yoksa bir konuda görüşlerinizi almak istiyor-duk.”

Elindeki evrak çantasını sol elinden sağ eline geçirip sa-
atine baktı, kaşlarını çattı. “On dakika ayırabilirim.”

“Harika,” dedi Rebecca heyecanla.

Eskdale’in yolundan çekildiler, o da kapıyı açtı. Geri çe-
kilerek girmelerine müsaade etti.

Odası, Alice’inkinden büyüktü ama yine de geniş sayıl-
mazdı. Masası, birkaç ziyaretçi sandalyesi, dosya dolabı,
kitap rafları ve azıcık ucundan kampüsün görüldüğü ufak
bir penceresi ancak sığabilmişti odaya. Bu kadar tıklım tı-
kış dolu olmasa, daha geniş görünebilirdi aslında. Eskdale
hiçbir şeyi yerine kaldırmıyordu galiba, müsvedde kâğıtlar
vardı her tarafta. Rebecca, oturabilmek için bir kâğıt öbeği-
ni yerinden kaldırmak zorunda kalmıştı, Eskdale o kâğıtları
alıp başka bir geçici yuvaya yerleştirmişti yine.

“Buyurun, oturun. Bu okuldan olmadığınız belli. Nere-
den geliyorsunuz?” diye sordu.

“Stanford,” diye cevaplamıştı Rebecca önceden karar-
laştırdıkları gibi.

“Stanford demek.” Beğeniyle başını salladı. “Güzel
okul, güzel okul. Uzun bir yolculuk yapmışsınız gerçi.”

“Evet.” Rebecca gülümseyerek Hayden’a bir bakış attı.

Eskdale, evrak çantasını sandalyesinin dibine koymuş,
masasının üstündeki kâğıt yığınınını kenara çekerek koltuğu-
na kurulmuştu.

“Sizi bana getiren nedir peki?”

“Moleküler biyoloji,” diye yanıtladı Hayden.

“Güzel. Dünyanın iyi moleküler biyologlarına ihtiyacı var.”

İşte şimdi karışabilirdi işler. Moleküler biyolojinin m’sinden anlamıyordu ikisi de. Üniversite yıllarında biyoloji dersi almışlardı bir süre ama Eskdale’in seviyesinin yakınından bile geçemezdi tabii. En iyisi, doğaçlama gitmekti; eğer tıkanıp kalırsa, üçüncü sınıfta öğrendiği bilgilere başvuracaktı artık mecburen.

“McGammon ile Jameson’ı tanırırsınız o zaman?”

Bu kişilerin öğretmen olduğunu tahmin ediyordu Hayden ama bu varsayımı sınavacak durumda değildi. “Tabii ki,” dedi.

“İyi hocalar ama, öyle değil mi?” diye sordu Eskdale.

Hayden’in tansiyonu yükselmeye başlamıştı. Sanki bir bombayı etkisiz hâle getirmek üzereydi. Söylediği her bir kelimeyle ya başarıya bir adım daha yaklaşıyordu ya da her şey suratında patlayacaktı.

“Hem de en iyileri,” dedi Hayden.

“McGammon’un emekli olacağını duyunca üzüldüm.”

“Evet. Önümüzdeki yaz,” dedi Rebecca.

“Yazın mıymış?”

Hayden’in kalbi ağzında atıyordu.

“Paskalya’da emekli olacak diye biliyordum. Tabii siz daha iyi bilirsiniz.”

“Okuldan ayrılacak olması çok kötü,” dedi Hayden.

“Evet ama en azından bilgi ve deneyimi gelecek nesillere aktarılacak.” Hayden ve Rebecca’yı kast etmişti, gülüm-

sedi. "Her neyse, çok fazla vaktim yok. Size hangi konuda yardımcı olabilirim?"

"Kariyer danışmanlığı yapmanızı umuyorduk aslında," dedi Hayden.

Eskdale, başını yana doğru eğmişti. "Kariyer danışmanlığı mı?"

"Evet. Kariyerimiz," Rebecca ile kendisini göstermişti; "akademisyenlik yolunda ilerliyoruz ama bunun bizim için doğru seçim olduğundan emin değiliz."

Eğitimsizliğin diğer mesleklerden aşağı kalır bir yanı varmış gibi sorulan bu sorunun karşısında, "Öğretmenlik, saygı gören bir meslek," dedi, sesi hafiften savunmacı bir ton kazanmıştı. Bu da, Rebecca ile Hayden'in işine geliyordu tabii.

"Evet öyle ama iyi para getiren bir meslek mi?" diye sordu Rebecca.

Kaşlarını çattı Eskdale. "Ne yazık ki özel sektör her zaman daha fazla verir. Eğitim sektörü gibi yönetilmiyor çünkü. Sınırı falan yok. Ama bu da üniversite hocası olarak iyi bir yaşantı süremeyeceğiniz anlamına gelmez asla. Hibeler ve uzmanlığınız sayesinde ek gelir elde edebilirsiniz."

"Uzmanlık mı," dedi Hayden. "Danışmanlık fırsatları gibi mi mesela?"

"Evet, bu zamana kadar birçok şirket hizmet ve araştırmalarını satın almıştır."

"Bu harika," dedi Rebecca. "Şimdiye kadar hangi şirketlerle çalıştınız?"

Üç tanesi Fortune 500 arasından şirketler olmak üzere

bir düzine şirket ismi saymıştı ama MTM'yi es geçmişti.

“Şu an danışmanlık yapıyor musunuz?” diye sordu Rebecca.

“Hayır. Şu an yapmıyorum.”

Öğretmenin parlak kara gözlerinden geçen bir tereddüt dalgasını yakalamıştı Hayden. Bunu pek kafasına takmadı. Bir noktada olması gerekiyordu zaten. Buraya araştırma yapmaya gelmemişlerdi, sadece bazı cevapları öğrenmek istiyorlardı. Er ya da geç kimliklerini açıklamak zorunda kalacaklardı. Uzun süreceğe benzemiyordu.

“Marin Tasarım Mühendisliği için danışmanlık yaptınız mı hiç?”

Eskdale, dudaklarını öyle bir sıkıyordu ki bembeyaz kesilmişti. “Kimsiniz siz?”

“Sorumun cevabı bu değil.”

“Marin Tasarım Mühendisliği hakkında ne biliyorsunuz? Muhabir misiniz yoksa?” Elini kolunu nereye koyacağını bilemedi adam. Sakin sakin masanın üzerinde duruyorlardı halbuki az önce; ama şimdi ne yapacaklarını bilemeden masanın üzerinde dans ediyorlardı sinirli sinirli.

“MTM ile ne alâkanız var?” diye üsteledi Hayden. “Trevor Bellis mi işe aldı sizi?”

“Onlarla bir ilişkim yok.”

“Madem yok o hâlde neden muhabir miyiz diye korktunuz?” diye sordu Rebecca.

Bu soruyla köşeye sıkışmıştı. Kaçacak delik bırakmamıştı kendisine.

“Sundip Chaudhary, Shane Fallon ya da Malcolm Fuller

- bu kişileri tanıyor musunuz?" diye sordu Hayden.

"**Hepsi öldü. Diğerleriyle birlikte,**" dedi Rebecca. "**Neden canına kıyıyor bu insanlar?"**

Panik içinde paçaları tutuşmuştu Eskdale'in. Eli kolu titriyor, vücudu sarsılıyordu. Faka basıldığının farkındaydı.

"Siz de kimsiniz Tanrı aşkına?"

"Kurtulanlar," dedi Hayden. "MTM bitti. Biz hariç herkes öldü. Sebebini öğrenmek istiyoruz."

"Çıkın dışarı," dedi Eskdale. Bir emirden ziyade yakarış gibiydi. Kendisi bile fark etmişti sesinin ne kadar etkisiz çıktığını; bu kez daha bir sert tonla tekrarladı emrini.

Hayden, ceketinin cebinden katlanmış MTM çizimlerini çıkararak Eskdale'in masasının üzerine fırlattı. Alev alev yanan elleriyle çizimleri açıp detaylara şöyle bir baktı profesör. Başını kaldırdı, dehşet dolu gözleriyle bir Hayden'a bir Rebecca'ya bakıyordu.

"Bunlarla ne işiniz var?" Sıska parmaklarıyla çizimlere vurdu hafifçe. "Gizli bir doküman bu."

"Bu araçlar ne işe yarar?" diye sormuştu Hayden çizimleri işaret ederek. "On beş kişinin ölmesini gerektirecek kadar özel olan şey nedir?"

"Ağabeyim neden canına kıydı ha? Köprüde kendisini asmaasını getirecek kadar korkunç olan şey ne?" dedi Rebecca gözyaşlarını içine akıtarak.

"Siz ikiniz burada bir suç işliyorsunuz. Bu yaptığınız yüzünden hapse atılabilirsiniz."

"Benim alnım ak, vicdanım rahat. Peki ya sizinki?" dedi Hayden.

“Bildiklerinizi neden bize anlatmıyorsunuz?”
Rebecca'nın sesi haşın ve acımasızdı.

“Polise haber vereceğim, bunu da kanıt olarak saklayacağım,” dedi Eskdale, çizimler hâlâ elindeydi.

Ucuz bir korkutma taktiği deniyordu ama Hayden yememişti. Çizimleri elinden kapıverdi. Eskdale de onun elinden kaptı tekrar. Sırf çizimleri kime götüreceğini görebilmek için almasına izin vermeyi düşündü ama çizimleri alsa da almasa da onları birine götürecekti zaten. Hışıyla çekip aldı çizimleri Hayden ama Eskdale kâğıdın köşesinden yakalayıp yırtmıştı bir kısmını.

Çizimi de kaybedince, masasındaki telefona sarılıp bir numarayı çevirmeye başladı. Rebecca, masanın üstündekileri elinin tersiyle ittirdiği gibi, telefonu da dosya raflarıyla birlikte fırlatıvermişti yere. Eskdale'in elinden uçarak uzaklaşmıştı ahize.

Durum kontrolden çıkıyordu. Hayden, adama verdikleri gözdağıyla ötmeye başlayacağını umuyordu ama panik içerisindeydi adam. Bir an önce kontrolü ele almazsalar, bu işin sonunu iyi görmüyordu.

Eskdale, oturduğu sandalyeyi arkaya ittirerek kapıya doğru hamle yaptı. Hayden tam karşısına dikilip yolunu tıkamıştı. Hiç bozuntuya vermeyip doğrudan Hayden'in üzerine koşmuştu ama tıfil adam devirip geçememişti Hayden'ı. Adamı, sandalyesine oturtup sandalyenin kenarlarına yaslanan kollarını çivilemişti kendi elleriyle. Yüzünü, adamın yüzüne yaklaştırdı iyice.

“Ne polise ne de yardımcı olabileceğini düşündüğün herhangi birine anlatmayacaksın hiçbir şeyi. Önce bizimle konuşacak, bildiklerini anlatacaksın tek tek.”

Eskdale, oturduğu yerde kıvranıp duruyordu. Dizini, profesörün göğsüne bastırarak sabitledi onu.

“Kapıyı kilitle,” dedi Rebecca’ya. “Öt bakalım, profesör.”

Kilitlemek üzere tam kapıya varmıştı ki, kapı açılıverdi kendiliğinden.

‘Eskdale’in uzun boylu, çelimsiz misafiri notlarına bakarak geliyordu. “Kenneth, merak ediyordum da...”

Gördükleri karşısında mıhlanıp kalmıştı olduğu yere. Rebecca ile Hayden gözlerini kırpmadan adama bakıyor, vereceği tepkiyi bekliyordu. Zaman durmuştu herkes için, dünyanın tekrar dönmeye başlamasını sağlayacak katalizörü bekliyorlardı.

“Bob,” diyebilmişti Eskdale uzunca bir bekleyişten sonra. “Yardım et.”

“Aman Tanrım,” dedi adam. Elindeki notları atıp odadan dışarı fırlamış, bacaklarında hiç eklem yokmuş gibi koşuyordu.

“Dışarı,” diye haykırdı Hayden.

Yana devrilen sandalyesinden kalkan Eskdale’i serbest bıraktılar. Rebecca da çıktı bir hışımla. Çizimleri toparlayıp peşi sıra gitti Hayden. Odadan ilk çıkan kişi Rebecca’ydı, ziyaretçiyi önce vücuduyla engelleyerek koridorun duvarına yapıştırmıştı. Hemen arkadan gelen Hayden’ın geçebilmesi için yolu açmıştı, birlikte merdivenlere ve çıkışa doğru kaçmaya çalışacaklardı.

“İyi misin?” Bu soruyu Eskdale’e üçüncü kez soruyordu Bob Harrison.

Harrison'ın endişesi yersiz değildi tabii. Eskdale, nasıl görüldüğünü tahmin bile edemiyordu. Ellili yaşlarının sonuna gelmişti ama şimdiye dek güç kullanmasını gerektiren en şiddetli olay tahtaya yazı yazmaktı.

“İyiyim, Bob. Bırak artık telaşlanmayı,” diye tersledi.

Durduk yere terslemişti Harrison'ı ama ondan kurtulması gerekiyordu bir şekilde. Lockhart ile konuşmalıydı; bu adamı başından atmadıkça da yapamazdı bunu.

“Onlar kimdi?” diye sordu Harrison.

Eskdale, ses tonunu yumuşattı. Eğer sert çıkmaya devam ederse, ters giden bir şeyler olduğunu sezebilirdi. Herkes onu yumuşak başlı öğretmen olarak tanıyordu. “Bilmiyorum ki. Öğrenci numarası yapan hırsızlar. Muhtemelen para ya da değerli şeylerin peşindeydiler.”

“Gün be gün azıtıyor bunlar.” Etrafa dağılan kâğıtları toparlamaya başladı ama nereye koyacağını bilemiyordu. “Geldiğimde, gördüklerime inanamadım. Olayı kavrayamadım yani.”

“Olur böyle şeyler.”

Başını salladı Harrison. “Ben olsam hemen affedemedim böyle.”

“Dünya artık bu hâle geldi işte.”

“Polis çağırmamı ister misin?”

“Yok, ben ararım. Bob, onu bırakır mısınız?”

Harrison alınmıştı bu laftan.

“Bob, biliyorum iyi niyetli yaklaşıyorsun ama işlerin nereye varacağını bilmiyorsun. Ben kaldırıyorum onu.”

“Emin misin?”

Gülümsedi. “Evet, eminim. Gerisini bana bırakabilirsin artık. Tam zamanında geldiğin için çok mutluyum.”

“Ben de,” dedi Harrison. “Geri zekâlı gibi öylece bakmak yerine bir şeyler yapabilseydim keşke.”

“Yaptın ya zaten. Gittiler bak.” Eskdale, alnını ve T bölgesini sildi elinin tersiyle. Kan ter içinde kaldığını fark edince şaşırmişti. “Her neyse, benden ne isteyecektin?”

“Önemli bir şey değil. Sen kendini toparla da bir, sonra uğrarım ben yine.”

Tekrar gülümsedi Eskdale. “Teşekkürler. Minnettar kalırım.”

Endişeli bir bakış fırlattıktan sonra, çıktı Harrison.

Kapıyı kapatır kapatmaz, sandalyesine geçti Eskdale. Ne haltlar dönüyordu böyle? Önce Chaudhary aramıştı onu. İkiyle ikiyi toplamıştı, Eskdale’i ve MTM’deki işi ifşa edecekti. Şimdi de bu ikisi hırpalamıştı onu. Baştan belirtmişti bunlara katlanamayacağını. Lockhart, ona mahremiyet vaat etmişti. Dilsiz ortağı olacaktı. Bilimin... Teknolojinin... MTM’den sızan her bilginin hedef tahtası değil. MTM, Lockhart’ın sorunu. Onun değil.

Ayağa kalkmaya yeltenince başı döndü. Kendisini tekrar sandalyeye atıp başını bacaklarının arasına almak için öne doğru eğildi. Önce gözünün önünde ışık noktacıları çakmış, sonra da bir bulantı dalgası sarmıştı bedenini. Bulantısı başladığı gibi geçmişti, tekrar tetiklememeye de özen gösteriyordu.

Masasının üzerinde duran telefona baktı. Lockhart’ı araması gerekiyordu. Bu işin icabına bakardı o. Chaudhary’nin icabına bakmıştı mesela. Bunu yaparken Eskdale’in bilim-

sel bilgilerine başvurmuştu belki ama gözünü kırpmadan öldürmüştü Chaudhary'yi. Yoluna çıkan bir insandan bu kadar kolay kurtulabildiklerini görmek dehşete düşürmüştü onu. Lockhart'ın kendisini de bu şekilde görmesini istemiyordu tabii.

Kendisine vaat edilen parayı bir gün görebilecek miydi acaba? Ayın sonuna kadar parasını alacağı söylenmişti. Kulağa hoş geliyordu ama özellikle de bugünden sonra o paraya da değmezdi.

Tekrar gözleri telefona kaydı. Lockhart'ı arayamazdı ama Beckerman'ı arayabilirdi. Telefonu aldı eline. Chaudhary gibi biri daha gelip onu rahatsız ederse diye, Beckerman'ın numarasını ezberletmişti Lockhart ona. Telefon numarasından geriye bir iz dahi bırakmak istememişti. Hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Adrenalin, rakamları çorba hâline getiriyor, boş yere yeni rakamlar ekliyordu aralara.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Gözlerini kapayıp numarayı zihninde canlandırmaya çalıştı, çevirdi sonra da.

“Evet,” Beckerman o ruhsuz sesiyle karşısındaydı.

Bu herifin tansiyonunu yükseltebilmek için ne gibi şeyler yapmak gerekir acaba diye geçirdi içinden.

“Ben Eskdale. Az önce iki kişi odamı basıp MTM'deki ölümlerle alâkamı sorguladı. Çizimler vardı ellerinde. Benim danışmanlık yaptığımı öğrenmişler.”

“İsimlerini söylediler mi?”

“Evet. Hayden Duke ve Rebecca Fallon. Tanıyor musunuz?”

“Kim olduklarını biliyorum. Bay Lockhart'ın talimatını aldıktan sonra icabına bakarım.”

“Benden nasıl haberdar olmuşlar?”

“Bu sizi ilgilendirmez. Ben hallederim.”

“Bu işteki payımın gizli kalması gerekiyordu. Chaudhary’nin sorular sormaya başlamasından bu yana, gazeteyi açmaya korkar oldum.”

“Boş verin. Sizin adınıza halledeceğim bu meseleyi.”

“Ama Beckerman...”

Beckerman çat diye kapatıverdi telefonu.

Eskdale, elleriyle yüzünü kapatıp çocukluğundan beri yapmadığı bir şey yaptı; ağladı. “Ne zaman bitecek bu çile?”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Binadan çıkar çıkmaz koşmayı bırakıp hızlı yürüyüş temposuna geçtiler. Bir profesöre saldıran iki kaçak gibi değil de, derse geç kalmış öğrenciler gibi göründüklerini umuyordu Hayden.

Az önce ne yapmışlardı öyle? Kendine yalan söyleyemezdi. Eskdale şikâyetinde bulunduğu takdirde, bu yaptıkları düpedüz saldırıydı. Başka bir ihtimal yoktu. Adamı döve döve alacaktı cevapları. Eğer basılmasaydılar, daha da ileri gitmiş olabilirdi. Derdi neydi böyle? Shane ve diğerlerinin ölümlerinin acısı mı çıkmaya başlamıştı? Evet, ama bu bir mazeret olamazdı.

Omzunun üzerinden arkasına baktı. Takip eden yoktu. Mantıklıydı tabii. MTM'deki çarpık işlerle bir ilgisi varsa, imdat çılgınlıkları atacak değildi adam. Şimdilik güvendeydiler.

Rebecca'nın kolundan tuttu. "Geçti artık. Kimse gelmiyor peşimizden."

Yüzünde aşikâr bir panik ifadesiyle ona döndü. Gözleriyle etrafı taradı, pencereleri ve çıkışları tek tek kontrol etti. Kimseyi göremeyince, diken üstündeki hâlinden sıyrılmıştı biraz.

Hayden, koluna girdi. “Bugünkü dersleri biten iki öğren-
ciyiz biz. Arabamıza binip evimize dönmek için otoparka
gidiyoruz.”

“Evet,” dedi Rebecca başıyla onaylayarak.

Dersten çıkan diğer öğrencilerin arasına karıştıklarında
Hayden’in içi daha da rahatladı. Kalabalıklar onların dos-
tuydu. Kalabalıkta kayboluyorlardı.

“Hayden, Eskdale çizimlerin sende olduğunu biliyor ar-
tık. Birilerine haber verecektir kesin.”

Kime söyleyebilir diye düşünmeye başladı Hayden.
Kendisini yanmaya terk eden kundakçıya mı? Kundakçıda,
yangın çıkarmaktan fazlası olduğunu hissediyordu. Eğer
Eskdale ona haber verirse, bir saat önce ne kadar tehlike al-
tındaysa yine o kadar tehlikede olurdu. Kundakçı zaten onu
iyi tanıyordu, üstelik onu nerede bulabileceğini de biliyor-
du muhtemelen. Kundakçının onları tekrar ziyaret etmesini
istemiyorlarsa, hızlı davranmalıydılar.

“Şimdi bunu düşünmenin sırası değil. Olan oldu artık.”

Kampüsün içinden otoparka doğru ilerliyorlardı. Ara-
basını görünce, bir ferahlık kaplamıştı içini. Mitsubishi’si
hiç bu kadar fiyakalı görünmemişti gözüne. Anahtarlarını
çıkartıp kilidi açtı.

“Ooo, kimleri görüyoruz,” dedi tanıdık bir ses.

İçinden küfretti Hayden. Neredeyse başarmışlardı. Ara-
banın kapıları açıldı. İçeri atlayıp çekip gitmek kalmıştı ge-
riye bir tek.

Santiago ile Rice Hayden’in arabasının üç sıra ilerisinde
bir ağacın altına park edilmiş Crown Victoria marka araba-
dan çıkıp geliyordu. Bir fırtına kadar sinsice yaklaşıyordu

dedektifler. Hayden arabaya ulaşmaya o kadar çok odaklanmıştı ki, at gözlüğü takmışçasına çevresinde olan biteni görememişti. Köşede bekleyen Santiago ile Rice'ı fark edememişti bile.

Rebecca'nın gözlerinden çıkan alevleri hissederek ona doğru döndü. Panikle tutuşmuştu paçaları. "Eskdale mi?" diye fısıldadı.

Öyle olduğunu sanmıyordu Hayden, başını salladı. Santiago da onlar gibi, evinden çok uzaklardaydı. Onu buraya çağıran olmamıştı. Ya onları takip etmişti ya da buraya bir işi düşmüştü.

"Kalp kalbe karşıymış." Yanı başından hiç ayrılmayan Rice ile birlikte arabanın yanına gelmişlerdi. "Hakkını vermeliyim, arabanız çok güzel, Bay Duke. Eyaletin bize tahsis ettiği arabayı sürmekten daha zevklidir herhalde. Ama tek sorunu, arabanıza hiç olmayacak yerlerde rastlamam."

Dikkatleri Hayden'in üzerinden çekmek için, "Sizin için ne yapabiliriz, Dedektif?" diye sordu Rebecca.

"Bayan Fuller ile konuştum. Bu sabah kendisini ziyaret ederek tuhaf tuhaf sorular sorduğunuzu söyledi. Ayrıca, eşi de sizinle irtibata geçmiş ve buluşmuşsunuz. Neden bana söylemediniz?"

"Söylememiz gerektiğini bilmiyordum," dedi Hayden. "Biriyle konuşmak ne zamandan beri suç oldu?"

"Bay Fuller, kayıp listesindeydi," diye araya girdi Rice.

"Ne bilelim biz. Zihin mi okuyoruz?" dedi Hayden.

"Hayır, okumuyorsunuz. Neden böyle düşündüysem... Ama Bayan Fallon, iki gün önce Bayan Fuller ile konuştuğunda anlamışsınızdır diye düşünmüştüm," dedi Santiago. "Onu bulabilmiş miydiniz?"

Santiago'nun suçlamaları, Rebecca'yı hazırlıksız yakalamış, ağzından şaşkınlıkla dökülmüştü kelimeler. "Be... ben... denedim... ama... ama... bulamadım," diye kekeledi.

"Ne istiyorsunuz?" Hayden sert çıkmıştı, kısa kesmeye çalışıyordu. Kaçış yolunu tıkiyordu Santiago. Eskdale alarm butonuna bastıysa, birileri çoktan yola çıkmıştı bile.

"Bay Duke, bu çıkışlarınız beni rahatsız ediyor ama. Hazmedemiyorum vallahi." Ağrıyormuş gibi karnını tutmuştu. "Bayan Fallon'ı da bu işe bulaştırmışsın üstelik."

"Kimse beni bir şeye bulaştırmadı," diye çıkıştı Rebecca. "Kendi isteğimle buradayım."

Nazıkçe gülümsedi Santiago. "Bence sakın bir yere gidip konuşmalıyız. Ne dersiniz?"

Hayden, arkasını dönüp tekrar okula baktı. İyi olurdu, aynı zamanda da kötü. Dedektiflerle birlikte gitmek, onları kampüsten uzaklaştıracaktı ama eğer Eskdale ihbarda bulunursa, polis telsizinden duyacakları da kesindi. İsimlerini vermişlerdi, hem de gerçek isimlerini. Aptallık... Büyük aptallık... Eskdale'i korkutmak, polis tarafından zaten yaf-talanan Hayden'in durumunu çıkmaza sokuyordu. Yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal...

"Neresi mesela?" diye sordu.

Santiago gülümsedi. "Beni takip edin."

Kısa mesafedeki Arcata şehir merkezine kadar dedektifi takip ettiler. Çarşı hem küçük hem de aile şirketleriyle doluydu. Büyük şirketler gelip onları piyasadan silebilirdi ama bölgedeki kısıtlı kazanç imkânı düşünülürse pek bir anlamı olmazdı böyle bir şeyin.

Santiago herhalde Kaliforniya'da kalan son normal eczanezin önüne park etti. Yalnızca "Eczane" adını verdiklerine göre, eczane sahipleri bölgedeki önemli statüsünün farkındaydı muhakkak. Dükkânın eczanelik bir yanı kalmamıştı gerçi, ilaçların yerini sandviç ve hamur işleri almıştı ve tezgâhta gazoz makinesinin başında bekleyen bir gazozcu da vardı.

Santiago'nun ardından Hayden ile Rebecca girmiş, Rice ise sona kalmıştı. Özgürlüklerine kavuşmaya yeltenmesinler diye mi böyle yapmışlardı acaba?

Yer döşemeleri, orijinal gibi görünüyordu. Birbirlerinden en fazla birer santim arayla dizilmiş minik minik sekizgen karolardan oluşmaktaydı. Santiago, tezgâha kadar gidip ayağını karonun etrafını çevreleyen pirincin üzerine koydu.

Gazozcu kız, yirmili yaşlarında gösterişli bir esmer güzeliydi. Geleneksel fiyonklu hasır şapka yerine, sağ kaşının üzerine indirdiği spor bir şapka takmıştı. Gülümseyerek Santiago'ya doğru yaklaştı.

"Ne yiyeceksiniz?" diye sordu Santiago. "Hava çok sıcak, ben bir şeyler alacağım."

Esmer, aklına gelen tüm dondurma çeşitlerini saydı. Sorguda değil de sanki büyükbabasıyla gezmeye çıkmış gibi hissediyordu Hayden. Belki de Santiago'nun tarzı buydu. Sanıklarının kafasını karıştırıp itirafa zorluyordu belki. Diğerleri gibi Hayden dadondurmalı alkolsüz bira istedi.

Santiago, pencere kenarında bir masaya götürdü onları. Aslında iki kişilik olan yuvarlak masanın etrafına dizildiler. Birilerinin kulak misafiri olmasından endişelenmelerine

gerek yoktu. Mekândaki tek müşteri onlardı; ayrıca, arka planda çalan müzik, tezgâh başındaki esmere karşı da yalıtım sağlıyordu.

Santiago, pipetle içkisini içip bıyığına bulaşan dondurmayı peçeteyle sildi. “Hadi işimize bakalım artık. Sizden iyice sıkılmaya başladım. Söyleyin bakalım, buralara kadar yangından mal kaçırır gibi alelacele neden geldiniz?”

Hayden ile Rebecca göz göze geldi.

Bu tereddüdü hemen yakalamıştı Santiago. “Ağız birliği etmek yok, çocuklar. Bu bir oyun değil ama bugünün kazananı, hapiste bir hücre edinmekten yırtmış olacak.”

Santiago’nun gözdağı vermek için hapisshaneden bahsettiğini adı gibi biliyordu Hayden. Onları içeri attıracak bir kanıtı yoktu elinde ama bulması da uzun sürmezdi istese. Müessir fiili tespit etmesi için Eskdale ile konuşması yeterdi.

Eskdale ile karşılaşmalarıyla, nihayet gözü açılmıştı Hayden’in. İnanılmaz derecede aptallık etmişti. Boyunu aşan bir işe kalkışmış, anlayamadığı bir şeyin içerisinde sıkışıp kalmıştı. Neredeyse ölüyordu. Birçok kişi ölmüştü. Öldürülmüştü. Onun bir şeyler bildiğine inanıyordu birileri. Eskdale gibi birisinin izini sürmekle, gerçekten de biliyor-muş durumuna düşmüşlerdi. Daha da kötüsü, Rebecca’yı da sürüklemişti peşinden. Rebecca’nın yas tutuyor olması gerekirdi, dedektifçilik oynaması değil. Tek tesellisi, tüm bunları dostu için yapmış olmasıydı. Shane, günahlarını itiraf etmişti ona. Günahın ne olduğunu anlamazsa, itirafın da bir değeri kalmazdı ki. Arkadaşının hatırasını yaşatmak ve hem kendisi hem de Rebecca için bazı cevapları bularak

konuyu kapatmak istemişti yalnızca. Başta basit görünmüştü. Ama işler bir şekilde karışmıştı işte.

Açlıkla Hayden'a bakıyordu Santiago. Hayden, her şeye rağmen dedektife güveniyordu. Adil olacağını biliyordu; ama mesele adil olmak değildi ki. Santiago onları koruyabilir miydi? Marin Eyaleti Soruşturma Birimi'nin içini görmüştü Hayden. Küçüçüktü. MTM'de örtbas edilmeye çalışılan şey ise, kocaman. MTM'ye öncülük eden kişi acımasızdı. Onların gereğinden fazla şey bildiğinden korkuyorsa, onları susturmak için elinden geleni ardına koymazdı. Gözünü kırpmadan çiğnerdi Santiago'yu. Santiago bu işe dâhil olsun ya da olmasın, her şekilde tehlike altındaydılar. Dedektife her şeyi anlatmak, hiç değilse bir müttefik kazandırırdı. Birinin arkalarını kollaması hiç de fena olmazdı. Artık konuşmanın vakti gelmişti, omuzlarındaki yükün yavaş yavaş hafiflediğini hissediyordu. Rebecca'ya bakıp başını salladı. O da aynı şekilde karşılık verip gülümsemişti.

“Pekâlâ. Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Hah şöyle yola gel. Aptalın tekisin ama gelişme kaydediyorsun en azından.”

Hayden gülümsedi. Santiago'nun ağzından dökülen bu sözler, iltifat gibi gelmişti ona.

“Neden Kenneth Eskdale'i ziyaret ettiniz?”

“Malcolm Fuller'in eşine göre, Eskdale MTM'ye danışmanlık hizmeti vermiş. Malcolm'un dediğine göre, Chaudhary ile Eskdale projenin amaçları hakkında kavga etmişler.”

“Eskdale, bu anlatılanları doğruladı mı peki?” diye sordu Rice.

Profesörü, sandalyeye çivilediği sahne gözünün önüne gelmişti bir an. “Hayır.”

“Baştan anlat,” dedi Santiago. “En başta Fuller’ın eşiyle nasıl temasa geçtiniz?”

Santiago ile Rice’a hikâyeyi sondan başa doğru anlatılar. Eskdale ile başlayıp Debbie Fuller’a, oradan Malcolm ile çiftlikte ve pazarda karşılaşmalarına, yangına, Hayden’in evinin soyulmasına ve ta Shane’e kadar geldiler ama malum e-postayı ve yaptıkları saldırıyı es geçmişlerdi. Hayden, onu yedekte tutuyordu.

“Fuller’ın peşinden tek başına gitmekle ne büyük aptallık ettiğinin farkında mısın, Rebecca? Seni de yanında götürmediği için şanslısın.”

“Farkındayım. Üzgünüm.”

Bir an için duraksadı Santiago. “Ben de, Rebecca. Beni de çağırman gerekirdi. Fuller’ı yaptığı şeyden alıkoyabilirdim.”

Eylemlerini savunmaya geçmemişlerdi. Bir hata yapmışlardı. Fuller’ı kurtarabilselerdi, bazı cevapları öğrenebilirlerdi. Shane geldi gözlerinin önüne. Shane’i kurtarmak mümkün değildi, Hayden tam yanındaydı oysa. Fuller’ı kurtarmak da mümkün olmayacaktı belki ama asla kesin olarak bilemezlerdi. Sonsuza dek akıllarından çıkmayacaktı bu düşünce...

“Fuller’ın intihar etmesi hiç mantıklı gelmiyor,” dedi Hayden. “Paranoyaktı, canını kurtarmak için peşindeki adamdan kaçtığını söylüyordu. Canını seven yani.”

“Siz takip edildiğinizi hissettiniz mi hiç?” diye sordu Santiago.

“Sadece sizin tarafınızdan,” dedi Hayden.

Gülümsemişti Santiago. “Mübarek insanlar mısınız yoksa sadece eşek şansını mı bu bilemedim.”

“Şanslıyız,” dedi Hayden.

“Bunları bana çok daha önce anlatmalıydınız,” dedi Santiago.

“Bildiklerimizin çoğu söylentiden ibaret. Vaktinizi boşa harcamak istememiştik.”

“Ama bunun kararını vermek size düşmez. On beş kişinin ölümü, boşa vakit harcamadığımızın kanıtı.”

Suçumuz sabit bulunmuştur, diye içinden geçiren Hayden, dedektifin bu sözlerine hak vermişti.

Santiago sandalyesinde geriye yaslandı, gözleri velfecri okuyordu. Çarklar dönüyordu kafasının içinde. Anlatılanların hepsini bir bağlama oturtmaya çalışıyordu. İfadesi sertleşmişti. Tekrar Hayden’a döndü. “Shane’in öldüğü gece sakladığın bir şey vardı. Hâlâ saklıyorsun. Söylesene.”

“Söyle,” dedi Rebecca. “Sorun değil.”

“Sen anlattıysan, ben de anlatırım. Standart operasyon prosedürü lakırdısı da duymak istemiyorum. Hepimiz bu işin içindeyiz. Beni öldürmeye çalıştılar. Benden bir isteğin varsa, benim de senden var.”

“Bay Duke, burada ticaret yapmıyoruz. Bir soruşturmanın ortasındayız ve bize suçla ilgisi olabilecek her tür bilgiyi aktarmak zorundasınız. Yoksa soruşturmayı zora sokma suçu işlemiş olursunuz.”

“Hangi soruşturma? Üç intihar vakası hakkındaki soruşturmalarınız sona erdi. Yangın ve MTM cinayetlerinden

Bellis'i sorumlu tutuyorsunuz. Birbirine pamuk ipliğiyle bağlı her şey. Olaylar oldu bitti ama siz hâlâ etrafta iz sürüyorsunuz. Bizi buralara kadar takip etmenizi gerektirecek kadar sizi endişelendiren bir şeyler olmalı. Biz döküldük tüm bildiklerimizi. Sıra sizde.”

Ültimeyi karşısında Santiago'nun kıvrandığını gördü. Dedektif, iyice somurtmuştu. Daha önce hiç bu şartlar altında bulmamıştı kendini belli ki, ama şu anki şartlar da normal şartlar değildi.

Santiago ile Rice bakıştılar. Hayden, adamın kendi sözlerini yedirmişti ona. “Ağız birliği etmek yok, çocuklar. Bu bir oyun değil ama bugünün kazananı suç çözme oranını yükseltmiş olacak.”

“Pekâlâ,” dedi Santiago. “Tek seferlik, cezadan yırtma hakkı kazandın. Anlat bakalım şimdi neler saklıyordun bizden.”

İlk defa, zan altında kalmanın ağırlığı kalkmıştı omuzlarından. Santiago, onu bir tanık olarak görüyordu artık, sanık olarak değil.

“Shane öldüğü gece, e-postayla bir dosya göndermişti bana. Sonra ona dosyadan bahsettiğimde, silmemi istedi. Çok garip davrandığından, yanına gitmeye karar verdim; gerisini de biliyorsunuz zaten.”

“Bu mudur?” diye burun kıvırdı Santiago. “Kahrolası bir e-posta hakkında mı yalan söyledin yani? İçinde ne varmış?”

“Bilmiyorum. Şifreyle korunmuş. Şifreyi kırması için birini buldum ama açmaya çalışırken, dosya kendini yok etti.”

“Bir kopyası var mı elinde?” diye sordu Rice.

Hayden, başıyla onayladı.

“Ben de istiyorum bir kopyasını,” dedi Santiago.

“Daha sonra. Ben sıramı savdım. Şimdi sıra sende,” dedi Hayden. “Sence Trevor Bellis mi öldürdü o insanları?”

“Hayır,” diye cevapladı Santiago ters ters. “Tutuşturu-
cu olarak benzin kullanılmış. Ne Bellis’in üzerinde ne de
aracında buna dair bir ize rastlanmadı. Yangın çıktığında,
eşinin yanındaymış.”

“Bunun için bir adam tutmuş olabilir mi?” diye sordu
Rebecca.

“Mümkün tabii. Yine de MTM ya da kendi banka hesap-
larından çekilen büyük bir miktar görünmüyor. İçimden bir
ses, bir şeyler bildiğini söylüyor. Oraya herkesi toplantıya
çağırılmıştı ama kendisi gitmedi. İntihar ederek suçunu ka-
bullenmiş oldu ama kabul ettiği MTM cinayetlerinin suçu
değildi.”

Santiago’nun bu itirafıyla soğuk bir gölge çökmüştü her-
kesin üzerine. İştahı kaçan Haydeniçkisini eliyle kenara itti.

“Sanırım şimdilik bu kadar,” dedi Santiago. “Şimdi gi-
din ve beladan uzak durmaya bakın. Bundan sonrasını biz
hallederiz. Herhangi bir şey olursa, önce bize geleceksiniz.
Mazeret kabul etmem.”

Hayden gülümsedi. “Polisler eşlik etmeyecek mi?”

“Hayır. Eskdale’i bir yoklayacağım. Belki sizin başara-
madığınızı ben başarırım.”

Hayden’in tebessümü yok olmuştu. Söz konusu Eskdale
olunca, Santiago’nun yanına bile yaklaşmak istemiyordu.
“Evet, evet, biz gidelim en iyisi.”

YIRMİNCİ BÖLÜM

Çevre yoluna çıkıp güneye yöneldi Hayden. Önce Eskdale'den, sonra da tutuklanmadan Santiago'dan kaçabildikleri için çok şanslıydılar. Santiago istediği an onları yakalayabilirdi aslında ama Arcata ile aralarındaki kilometreleri artırmak istiyordu Hayden. Profesörün yakasına yapışmak bir hata değildi belki ama ortalığı karıştıracağı kesindi. Bu yüzleşmeyi haklı çıkaracak geçerli bir sebepleri de yoktu.

Kendisini yatıştırması için Rebecca'ya baktı ama tek kelime etmiyordu. Bakışları yola sabitlenmiş, düşünceleri arasında kaybolup gitmişti. Sessiz kalmakla da iyi ediyordu belki. Geleceğe ilişkin kaygılarla susmuşlardı. Şu son birkaç saati tekrar yaşamak istemiyordu.

Yola çıkalı daha otuz kilometre olmuştu ki Rebecca uyuyakaldı. Günün gerginliği azaldıkça, ne kadar bitkin düştüğünü hissetmeye başlamıştı. Dümdüz uzayıp giden yolda uyuklamasını engellemek için Rebecca ona eşlik etseydi, fena olmazdı hani.

Yine de rahat uyusun diye radyoyu kapattı ama zihnini de meşgul etsin diye sesli mesajlarını kontrol etmeye başladı. İki mesajı vardı.

İlk mesajı, Macpherson Water şirketinden Dave O'Brien bırakmış, Hayden'in artık onlarla çalışmadığını bildirmişti. Günlerdir işe uğramadığından, Dave sözleşmesini feshetmişti. Kendisini kovduğu için onu suçlamıyordu. Bu şekilde ortadan kaybolarak ona başka seçenek bırakmamıştı. Bu habere canı sıkılması gerekirdi ama bu sorun hayatındaki diğer olayların yanında çok önemsiz görünüyordu. Genele bakıldığında, sadece küçük bir tümsekti bu da. Daha sonra başka bir yerde işe girerdi, ne olacak.

İkinci mesajla, bitkinliğinden eser kalmamıştı. Hattaki adamın çaresiz sesi, Hayden'ı irkiltmişti.

"Hayden, beni tanıyorsunuz ama konuşmamız gerek. Konuyu belirtmeme gerek bile yok. Bu numaradan tekrar aramayacağım sizi. Cep telefonu olmaz. Yalnızca sabit hatlar. Ev telefonunuzdan ulaşmayı denedim ama cevap alamadım. Umarım hâlâ buralardasınızdır da beni arayabilirsiniz. Evinize haber bırakacağım. Bu gece telefonunuzun başından ayrılmayın. Yarın tekrar aramayacağım. Yalnızca sizinle konuşacağım. Başka kimseyle değil. Başka birini daha bu işe dâhil ettiğinizi hissettiğim anda ortadan kaybolurum."

Mesajı dinlemesiyle ağzı kurumuştur. Kimdi bu herif? MTM'den birisi olamazdı. Herkes ölmüştü. Kafasını toplamaya çalıştı. Aklına tek bir şey gelmişti - *Belge1*. Dosyayla ilgili Rebecca'nın söylediklerini anımsadı. Dosyayı okuması gereken kişi Hayden değildi. Hayden'in görevi, onu başka birine teslim etmektir sadece.

Koca bir varsayımdı bu gerçi. Yangının etkilerini hâlâ tekinde hissediyordu. Bay Adı Bende Saklı, malum kundak-

çının yarım kalan işini bitirmesi için tuttuğu biri olabilirdi. Ev ve cep telefonu numaralarını bulmak o kadar da zor bir iş değildi. Arkasında bıraktığı ceset sayısına bakılırsa, şu kundakçı herifin on parmağında on marifet var.

Her halükârda, telefonu cevaplaması gerekiyordu. Eğer bu adam MTM ya da Shane hakkında bir şeyler biliyorsa, onu dinlemesi gerekirdi. Eğer arayan kundakçının ta kendisiyse, kimliğini açık edecek bir şey söyleyebilirdi. Kendisini riske atmadan yapabiliirdi bunu. Telefon hattı olacaktı sonuçta aralarında.

Dönüp tekrar Rebecca'ya baktı, hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Onu bu işe dâhil edemezdi. Tek başına Fuller'ın peşinden gittiği zaman, hep birlikte hareket edeceklerine dair karar almışlardı ama Bay Adı Bende Saklı, gayet açık konuşmuştu. Hiç yoktan bu adamı elinden kaçırma riskine giremezdi, aslında bir açıdan iyi de olacaktı. Arayan kundakçıysa; onu da Rebecca'yı da temizlerdi. Rebecca'nın geride kalmasıyla, en azından birisi devam ettirebilirdi soruşturmayı.

Mitsubishi, küçük bir tümseğin üzerinden atlamış, Rebecca'yı uyandırmıştı. Işığa karşı gözlerini ovuşturuyordu. Önce pencereden dışarıya, sonra da Hayden'a baktı.

“Uyuyalı çok oldu mu?”

“Hayır.”

Hayden'in tavırlarındaki değişikliği sezerek onu meraklı bakışlarla süzdü. “Ne oldu?”

“Patronumla papaz olduk. İşe gitmem lazım. Onlarla imzaladığım sözleşmemin de yanmasını istemem. Seni bırakayım da kendi evime döneyim ben bu gece.” Ona yalan

söylemekten hoşlanmıyordu. Eğer arayan kişiden bir şeyler öğrenirse, Rebecca'yı da harekete geçirirdi o zaman.

“Ben de kalabilirim bu gece sende. Hatta birlikte gideriz, bu aralar bana yardımcı olduğunu anlatırım onlara.”

Gülümsedi Hayden. “Çok tatlısın ama bunun bana bir yararı olmaz. En iyisi kendim gidip halledeyim bu meseleyi.”

Hayden'in tebessümünün aksine Rebecca bozulmuştu. “Hani birlikte hareket edecektik bundan sonra? Hani birbirimizi hiç bırakmayacaktık?”

Hayden, elini alıp öptü. “Bak canım, yarın öğle vaktine kadar dönmüş olurum bile. İşleri yoluna koymam gerekiyor yalnızca.”

“Peki. Öğleye kadar bana döndüğün sürece sorun yok,” dedi gülümseyerek.

Bu sözler karşısında gülümsemeye çalıştı ama zor gelmişti gülümsemek. Yalan söylemek hiç bu kadar zor olmamıştı.

Artık uyandığına göre, Rebecca'nın çenesi açılmıştı. Hemen muhabbete dalmışlar, Hayden da Bay Adı Bende Saklı'yı zihninin tozlu köşelerine itmişti. Rebecca bir şeyler yemek istediğinde, baltayı taşa vurduğunu anlamıştı Hayden. Yemek yiyerek vakit kaybedecek durumda değildi. Hiç durmadan gitseler bile, akşam dokuzdan önce eve varamayacaktı. Adam o zamana kadar fikrini değiştirmiş olabilirdi. Rebecca da bir şeylerden kuşkulananmaya başlamıştı ama durmak istememesinin mazereti olarak bir an önce işe girişmesi gerektiğini söylemişti. Arabaya servis yapan bir yere uğrayarak orta yolu bulan Hayden, bu kuşkuları biraz olsun yatıştırmayı başardı.

Hız sınırının birkaç kilometre üzerine çıkarak Rebecca'yı saat dokuzu biraz geçe San Rafael'de bıraktı. Onu bırakır bırakmaz devriye ekibiyle ters düşmeyecek şekilde hızlanabildiği kadar hızlandı. Kırk dakikadan az bir sürede evine vardı.

İçeri adımını attığı an, tüyleri diken diken olmuştu. Evinin yine yağmalandığını düşünmüştü bir an için ama her şeyin yerli yerinde olduğunu fark etti sonra. Yerinde olmayan tek şey kendisiydi. Başkasının evine gelmiş gibi hissetmiş, tuhaf bir şekilde hiç rahat edememişti. Sadece birkaç gündür evine gelmiyordu ama sanki aylar olmuştu. Başından bir sürü olay geçmişti tabii. Santiago, canına kast eden kişiyi yakalasa dâhi bir daha aynı gözle bakmayacaktı dünyaya.

Yerinden yurdundan kopmuşluk hislerini bir kenara bırakıp dosdoğru telesekreterine baktı. Mesaj sinyali yanıp sönüyordu, dinleme butonuna bastı. Dave O'Brien ve annesinin mesajlarından sonra, Bay Adı Bende Saklı'ya gelmişti sıra. Hoparlörden çıkan o telaşlı gergin ses doldurmuştu odayı.

"Hayden Duke, beni tanıyorsunuz ama konuşmamız gerek. Fazla konuşamayacağım. Shane ile ilgili. Bakın, saat yedide arayacağım sizi, sonra her saat başı tekrar arayacağım."

Mesaj sona ermiş, telesekreter de mesajın altıdan hemen sonra bırakıldığını ilan etmişti. Saat ona on vardı şu an. Başka da bir mesaj yoktu. Bay Adı Bende Saklı; ya saat yedi, sekiz ve dokuzda aradığında mesaj bırakmadan telefonu kapatmış ya da tekrar aramamıştı. Eğer tekrar arayacaksa, on dakika içinde araması gerekiyordu. Hayden'in bir

yanı aramamasını isterken, daha baskın bir yanı aramasını umuyordu.

Bay Adı Bende Saklı, Shane’i tanıdığını söylemişti. Nereden tanıdığını merak etmişti. MTM’den olamayacağına göre, nasıl tanıyordu acaba? Chaudhary ile Shane ortak bilgilere sahipti. Temasa geçtikleri kişiler de mi ortaktı? *Belgel*’i açması gereken kişi o muydu? Hayden’in en çok merak ettiği, adamı kendisini aramaya iten sebepti. Öğrenmenin tek bir yolu vardı...

Saat tam onda çaldı telefon. Hemen atıldı. “Alo.”

“Hayden Duke?”

“Evet.”

“Konuşmamız gerek.”

“Ne hakkında?”

“Benimle oyun oynamayın. Konuyu biliyorsunuz.”

“Kimsiniz?” diye ısrar etti Hayden.

“Benimle görüşürseniz, söylerim.”

Kundakçının silueti gelmişti gözlerinin önüne. “Önce bir söyleyin, görüşme meselesine sonra bakarız.”

Karşıdan ses çıkmamıştı. Adamın nefes alıp verişini işitiyordu. Güzel. Kendisini baskı altında hissetmesini istiyordu. Cevapların peşindeydi ama öyle her isteneni yapmaya çağını da göstermeliydi.

“Hayatımı riske atamam,” dedi Bay Adı Bende Saklı. “Ya dediğimi yaparsınız ya da unutun gitsin bu işi.”

“Bana bak, böyle zırvalıklarla işim olmaz. Shane’in ölümlüyle ilgili bir halt biliyorsan, anlat.”

“Eviden iki sokak ötede, Meksika marketinin önünde ankesörlü bir telefon var. Oraya git.”

Kahrolası herif, nerede yaşadığını biliyordu demek. Şu anda dışarıda mıydı acaba? Lanet olsun, kendi evine gelerek tuzğa düşürülmüş olabileceğini anlayamamıştı. Ön tarafı kolaçan etmeye giderken duraksadı birden. Eğer bu herif evini gözetliyorsa, önceden belirlediği saatte değil de eve girer girmez araması gerekirdi. Her şeye rağmen adam evinin yerini biliyordu işte. Bay Adı Bende Saklı, üstün konumdaydı. Altta kalmak pek de güzel bir his değildi.

“Telefonu otuz saniye çaldıracağım. Eğer bu süre zarfında gidip açmazsan, bir daha çalmayacak. Beş dakikan var.”

Hayden ağzını açamadan kapatmıştı.

Bu oyuna gelmemesi gerekiyordu. Adam muhtemelen Shane hakkındaki sorularını cevaplayamayacaktı bile. Ama ya cevaplarsa? Sorularının yanıtız kalmasına izin vermezdi. Masanın üzerindeki anahtarları kapıp evden fırladı.

Marketin olduğu sokağa varınca yavaşladı. Dışarıdaki ankesörlü telefon çalmıyordu.

Karşı yola geçti. Market hâlâ açıktı, içeriden gelen ışık vitrindeki meyve sebzeyi ve dışarıda yalnız kalmış ankesörlü telefonu aydınlatıyordu. Telefona yaklaştı ama tam önünde durup da kullanmaması dikkat çeker diye düşündü. Ahizeyi kaldırmıştı ama eliyle kapama tuşuna basılı tutuyordu. İzlenip izlenmediğini görmek için süpermarkete göz attı ama kimseyi görememişti.

Saate baktı. Kalan beş dakika geçip gitmişti. Bay Adı Bende Saklı, zaman konusunda çok katıydı. Ama şimdi de kalkmış kendi kuralını ihlâl ediyordu. Bu hiç hoşuna gitmemişti.

Gümüşi Lexus marka bir araba, marketin sıkışık otopar-

kına girdi. Siyah camları, içeridekilerin kimliğini gizliyordu. Gidip müsait bir yere park etmektense, gelip Hayden'in hemen yanında durmuştu. Yolcu tarafının penceresi açıldı.

Bir sancı peyda olmuştu Hayden'in karnında. Tuzaktı belli ki bu, düşmüştü bu tuzağa. Ya mermi yiyecekti ya da kaçırılacaktı.

Telefon çaldığında irkildi Hayden.

Lexus'tan İspanyol bir kadın çıkıp markete koşturdu.

Bedenini saran hayali ipin düğümünü çözmek için derin bir nefes aldı.

"Hayden?" diye sordu karşısındaki ses.

"Evet," dedi Hayden ters ters, aslında arayan kişiden ziyade hayal gücüne kızmıştı. "Kimsin sen?"

"Söylememeyi tercih ederim."

"Söylemiyorsan kapatıyorum."

"Pekâlâ. Pekâlâ." Ahizeyi uzaklaştırıp küfretti sessizce. "Adım Tony Mason."

"Eee, Tony Mason, ne istiyorsun?"

"Shane Fallon'ın öldürdüğünü biliyorum."

"Sanırım yanlış anlamışsın, arkadaşım. Shane'nin ölümünü kendi gözlerimle gördüm. İntihardı, sade ve basit. Bir dolap çevirmeden önce dersini iyi çalışman gerekir."

"Hayden elbette onun yanında olduğunu biliyorum. Güven bana, intihar değildi."

ayHayde

Markete, sokağa ve çevreye göz gezdirdi Hayden. Ankesörlü telefonun başında kendisini o kadar korunmasız hissediyordu ki; kabak gibi ortadaydı.

Kadın, elinde bir torbayla marketten dışarı çıktı. Lexus'a atlayarak hızla uzaklaştı.

“Shane, ne yaptığının farkında bile değildi. Bunu onlar yaptırdı ona. Kafasına silah dayasalar daha suçlu olamazlardı. Tetiği çekmenin farklı yollarını kullanıyorlar.”

Malcolm Fuller'ın uzmanlık alanına giren bir konuşmaydı bu. Dünya, *biz ve onlar* ile doluydu. “Onlar kim?”

“Telefonda söylemek istemiyorum. Benimle buluşacak mısın?”

İyi muhakeme gücüne rağmen, “Nerede?” diye sordu Hayden.

Telefonunun diğer ucundan sesli bir iç çekiş duyuldu. “Şükürler olsun. Anlayan birisiyle bu konuyu konuşmanın benim için ne demek olduğunu bilemezsin.”

Hayden hâlâ anlayamamıştı. Sadece ölenlerin sayısının arttığını biliyordu. “Neler döndüğünü biliyorsun yani?”

“Öldürülmeme neden olacak kadar hem de.”

Mason'ı, Santiago ile görüşmeye ikna etmeyi düşündü ama vazgeçti bu fikirden. Polise gitme fikrini açmadan önce adamın güvenini kazanmalıydı.

“Beni hayal kırıklığına uğratma.”

“Uğratmayacağımdan emin olabilirsiniz.”

Mason'ın önerdiği buluşma noktası, Fairfield'daki Home Depot adlı mağazaydı. Mağazanın içinde değil tabii ama nakliye araçlarının geçtiği yol üzerinde. Orayı biliyordu Hayden. Şehrin güneyinde, Hayden'in evinden yirmi dakika uzaklıktaydı. 12 numaralı otoban üzerindeki bakımsız park boyunca uzanan, nispeten yeni bir yapıydı. Fairfield'a

girerek arabasını mağazanın otoparkına çekti. İki büyük perakende satış mağazasıyla paylaştığı otopark hâlâ inşa hâlindeydi ama tamamlanmasına az kalmıştı. Mağaza kapalıydı bugün, yani ışıkları yansa da içeride kimse yoktu. Teslimat kısmını gösteren tabelaları takip ederek servis yoluna saptı.

Yol karanlıktı. Suisun şehrinden ve etraftaki parktan gelen ışık kirliliğine güveniyordu. İssız yükleme peronları sıra sıra uzanıyordu deponun arkasında. Ne başka bir araç vardı görünürde ne de Tony Mason.

Kabak gibi ortada kalma hissi kapladı içini yine. Arabasını çöp konteynerinin arkasına çekti. “Az sivri zekâ değil-din sen, Hayden,” dedi kendi kendine.

Arabadan indi. Eğer Mason onu izliyorsa ki hiç şüphesi yoktu bundan, kendisini görsün istiyordu. Aydınlatma lambası, arabanın içini aydınlatıyor, yalnız olduğunu kanıtliyordu. Olur da buluşmanın rengi değişirse diye kapıyı aralık bırakmıştı.

12 numaralı otoban trafiğinin uğultusu, Hayden’in veya bir başkasının ayak seslerini bastırıyordu.

“Tony?” diye seslendi Hayden ama cevapları bilen adam hiç ses etmedi.

Mason, akıllıca bir seçim yapmıştı. Etrafta saklanabileceği onlarca yer vardı. Servis yolu boyunca benek benek çöp konteynerleri vardı. Çalı ve bodur ağaçların saçakları, yolu meraklı gözlerden gizliyor, daha da önemlisi Mason’ı kamufle ediyordu.

Yolun tam ortasına doğru ilerledi Hayden. Ellerini iki yana açmış, adımlarını temkinli atıyordu. Eğer Mason ora-

da bir yerlerde saklanıyorsa, yanlış bir izlenim vermek istemiyordu ona. Şu anda Mason da kendisi kadar ürkekti şüphesiz. Bu düşünceyle biraz rahatladı. Bu durumunun ayısını Fuller ile de yaşamıştı. Gizli görüşmeler söz konusu olduğunda, eski kulağı kesiklerden sayılırdı artık. Birinin öncülük yapması gerekiyorsa, o yapmalıydı.

İlerlemeye devam ediyordu. Arkasını ve çöp konteynerlerinin arasını kontrol etti. Mason'a iki defa daha seslendiyse de cevap alamadı. Sorun değil. Adam korkmuştu belli ki.

"Tony, burada mısın?" Gecenin sessizliğinde yayılıyordu sesi. "Hadi ama, beni çağıran sensin. Hayal kırıklığına uğratmayacağım demiştin."

Servis yolunun sağındaki çalılar hışırdadı ve tıknaz siyahî bir adam çıkıverdi çalılarının arasından.

Hayden bakakaldı. Kafasında oluşturduğu Mason hayali, karşıdan gelen kişiden çok farklıydı. Hayden'ın beklediğinden daha yapılı ve güçlüydü, emekliye ayrılmış bir futbolcu vücuduna sahipti. Üzerindeki mavili siyahlı bowling gömleği, geniş göğsünü zar zor kapatıyor; gömleğin üzerine giydiği askeri ceketin önüyle iliklenmeyecekmiş gibi görünüyordu. Tahmininden daha yaşlıcaydı üstelik. Kırklı yaşlarının ortasında olsa gerekti.

Hayden ile arasında on metre kalacak kadar yaklaştığında donup kaldı adam, sanki bir an için heyecanına yenik düşmüş, tedbiri elden bırakmış gibi hissetmişti kendini. Gözlerindeki kararlı ifadenin yerini gerginlik almıştı.

Keşke bir silahım olsaydı diye içinden geçirdi Hayden. Silah getirecek kadar gergindi bu herif. Nihayet karşılaştığı, bir açıklama yapabilecek tek kişi de, onu vurarak, bı-

çaklayarak ya da coplayarak öldürürse ironilerin en beteri olurdu.

“Tony Mason?”

Başıyla onayladı adam. “Hayden Duke?”

“Benim.”

Mason gülümseyerek Hayden’ın yanına geldi. Elini uzattı. Tokalaştılar. Elini kuvvetlice sıkmişti adam.

“Bunun benim için anlamını bilemezsin, dostum.”

Elinin üzerindeki çapraz kemiklerle kuru kafa işaretini fark etti.

“Güzel dövme.”

Mason, eline baktı. Güldü. “Sorma, askerdeyken yaptırılmışım. Ürkütücü olacağını düşünmüştüm. Savaşmanın yarısı, düşmanı korkutmaktan ibarettir. Başka yerlerimde de var.”

“Sözüne inanıyorum.”

Mason, kafasını salladı. “Böyle tiyatro oyunu gibi oldu, kusura bakma. Riske giremedim. Yalnız geldiğinden emin olmam gerekiyordu. Seni takip eden falan oldu mu?”

“Kimseyi görmedim. Kontrol etse miydim?”

“Evet.”

“Kim takip edecek ki beni? Neler oluyor?”

Mason ellerini yıpranmış ceketinin ceplerine soktu. “Şu MTM projesi. MTM’nin işverenleri, temizlik yapıyor.”

Bunu zaten biliyordu ama başkasından işitince ürpermişti.

“MTM’nin işvereni James Lockhart değil mi?”

Mason küçümseyerek güldü. “O sadece aracı. Tanrı bilir onun **bile haberi yoktur neler döndüğünden.**”

“**Shane’i nereden tanıyordun?**”

“**Tıpkı senin gibi ben de sözleşmeli çalışanlarıydım.**”

“**Hangi pozisyonda?**”

“**Sorun giderici olarak. Sorunları çözmekten sorumluyum.**”

Hayden’in içgüdüleri onu uyarmakta birkaç salise gecikmişti. Kıpırdamasına fırsat olmadan, Mason karnına bir yumruk geçirmişti bile. Acı içinde kıvranıyordu. Mason’ın ihtiyacı olan tek şey, Hayden’in o an kımıldamamasıydı. Hayden’i kendi etrafında döndürüp kurt kapanına alarak ceketinin cebinden silahını çıkardı.

Koluyla Hayden’in boğazını sıkıyordu. Dışarı çıkmaya çalışan karbondioksitle yandı ciğerleri, gözünün önünde çakan her bir ışık taneciğiyle de bilincini yitiriyordu biraz daha. Hemen bir şey yapmazsa, her şey için çok geç olacaktı. Shane, Chaudhary, Fuller ve diğerleriyle aynı kaderi paylaşacaktı. Ölecekti, hem de nedenini bilmeden...

Bir şeyi fark etmesiyle kafasındaki tüm düşünceleri kenara itmişti. Bu onun başına geldiğine göre, Rebecca’nın da mı başına gelmek üzereydi? Onunla da benzer bir telefon konuşması yapmışlar mıydı? Tam şu saniyede o da mı canı için savaşıyordu yoksa Mason’ın yapılacaklar listesindeki ikinci sırada mıydı? Hayatta kalmak için iki sebebi vardı artık.

Saldırmanın kolunun altına soktu elini. Kolunu yukarı doğru iterek Mason’ındırseğini zorladı. Adamın kurt kapanından kurtulacak kadar güçlü değildi Hayden ama en

azından boğazındaki baskıyı azaltabildi. Ciğerlerine temiz hava çekebildiğinde, üzerindeki sersemliği de atmıştı biraz.

“Hadi ama, Hayden. Bırak artık tepinmeyi,” diye kükre-di Mason. “İyi bir çocuk olup ilacını al artık.”

Silahını, Hayden’in yüzüne yaklaştırdı. Hayden boştaki eliyle adamın bileğini kavradı. Bıçakla karşılaşmayı bekliyordu ama öyle olmadı. Plastik bir puro kutusu gibi ama ucu silindir değil de üçgen şeklinde olan bir şey vardı elinde. Mason’ın başparmağı, dipçeğin tam üzerindeydi. Hayden, debelenerek kendini kurtarmaya çalışıyorsa da Mason onu zapt etmeyi başarıyordu. Mason kuklacı, Hayden ise kuklaydı onun elinde. Gücünün azaldığını hissetti Hayden. Silahı kendisinden uzaklaştırmaya çalışan kolu bü-külmüş, Mason da fırsattan istifade boğazına yaklaştırmıştı Hayden’in gözünün önünde parlak ışık huzmeleri dans ederken.

“Oyun bitti. Kimse hayatta kalamadı. Ölme vaktin geldi artık,” diye fısıldadı Mason, nefesiniensesinde hissediyordu.

Hayden ayağını kaldırıp hızla adamın botunun üzerine indiriverdi. Topuğunun altında ezilen kemikleri hissederek gülümsemişti.

“Lanet olsun!” diye bağırdı Mason.

Eskisi kadar olmasa da hâlâ Hayden’ı sıkı sıkı tutuyordu. Ayağını tekrar hasar görmüş noktaya indiriverdi. Mason tekrar haykırdı ama bu kez Hayden’ı tutan kolları gevşemişti.

Nihayet kımıldayabilmişti. Kafasını geriye doğru çeke-rek Mason’ın suratının ortasına bir yumruk attı. Beynine

doğru yayılan acıyı duymazdan geliyordu. Mason, ellerini yüzüne götürmüştü.

Hayden hemen arkasını döndü ama Mason elinin tersiyle vurmuştu ona. Elmacık kemiğine tuğlayla vurulmuş gibi hissetmişti. Darbeyi ucuz atlattığını düşünüyordu ki yere kapaklanmak üzere olduğunu farkettil. Sonra da kuyruk sokumu acımasız betonla buluştu. Yanağındaki yangıyı bile bastıran bir sızı omurgasından yukarı tırmanmıştı yıldırım hızıyla.

Bir öfke dalgası sarmıştı Mason'ın bedenini. Ellerini sımsıkı yumruk yapmış, başparmağıyla işaret parmağının arasındaki yumuşak deriye kazınan kuru kafa dövmesi kabarmıştı. Hayden, Mason'ın askerlikten kalma izini hatırladı. Bir zamanlar askeriyedeydi herif ama artık değil. Askeri disiplinini kaybetmişti. Öfkesine yenik düşmüş, Hayden'a doğru koşuyordu plansız düşüncesiz.

Tekrar tekme atarak adamın diz kapağına vurmuştu bu kez. Diz kapağının altındaki refleks noktasına vurup adamı dizlerinin üzerine düşürüvermişti. Elindeki silah, asfaltın üzerinde sekerek uzaklaştı. Hayden ardından koşup plastik haznesinin üzerine basarak ezdi aleti. Parçalanan silah son nefesini vermişti.

Mason, ardından yetişip sırtına vurdu, kafasını tutarak yere oturmaya zorluyordu onu. Saldırganı üzerine çıkan Hayden, yere düştü. Düşmesini engellemek için elleriyle tutunmaya çalışıyordu ama Mason'ın ağırlığı altında ezildi. Sert asfalt zemin üzerinde kayan avuç içlerinin derisi yüzüldü.

“Yolun sonuna geldin, Hayden.”

Hayden'in saçından bir tutam yakalayıp başını yukarı kaldırdı, sonra var gücüyle kafasını yere çarptı. Alnını çarptığı noktadan şok dalgaları yayılıyordu tüm vücuduna. Bilincini kaybetmeye başlamıştı yavaş yavaş. İkinci kez vurmak üzere başını kaldırdı Mason. İkinci darbeden sağ kurtulamazdı.

"Hey," diye bağırdı biri arkadan. Mason'ı durdurmuştu.

El fenerinden yayılan ışık, yüzlerini aydınlattı. Işık Hayden'in gözlerini kararttı.

"Kılınızı kıpırdatmayın."

"Bir dahaki sefere, Hayden."

Hayden'in üzerine bastırarak ayağa kalkıp kaçmaya başladı.

El fenerinin ardındaki güvenlik görevlisi koşarak geliyordu.

Mason da yanı başında kelepçelenmeden kimseye bir açıklama yapma niyetinde değildi Hayden. Zorla ayağa kalkarak koştu peşinden. Yediği dayağın etkilerini hissetmişti anında. Sarhoş gibi ilk adımlarını atmaya çalışırken sendelemişti ama güvenlik görevlisi durması için bağırınca adrenalini devreye girmişti neyse ki.

Mason, çıktığı deliğe geri dönüyordu süratle. Topallayarak gittiğini görünce memnun oldu Hayden. Bu gece başardığı bir şey vardı en azından. Her şeye rağmen, Mason aradaki mesafeyi açmayı başarmıştı. Bodur ağaçların arasına daldığı gibi ortadan kayboldu.

Kafasına aldığı darbe, beyninin yaşadığı şoku algılama yeteneğini köreltmışti. Her attığı adımın sarsıntısını hissediyordu bir bir ama bunun kendisini durdurmasına izin ver-

meyerek çalıların arasına daldı. Sivri dallar, elini yüzünü çiziyordu. Dallardan kaynaklanan yüzeysel hasarlara kulak asmayarak çalılığın diğer tarafından çıktığında, Mason'ın parktan geçen akarsukanalı boyunca ilerlediğini gördü.

“Olduğun yerde kal,” diye bağıyordu güvenlik görevlisi.

Adamı duymazdan gelerek Mason'ın arkasından koşmaya devam etti. Su kanalının zemini, yosunla kaplı, ıslak ve kaygandı. Ara sıra ayağı kayıyordu ama Mason'ın da aynı zorlukları yaşadığını bildiği için rahattı.

Yaralı olmasına rağmen, herif o cüsseyle hızlı ve etkili hareket ediyor, Hayden'a da epey bir fark atıyordu. Su kanalı, bir köprüünün altında kayboluyordu; Mason, yola çıkıp 12 numaralı otobana doğru tüymeye çalıştı. Saldırganı, göz önünden kaybolunca umutları suya düştü. Bir şeyler yapmazsa, Mason'ı elinden kaçıracaktı. Omzunun üzerinden kurtarıcısına, hâlâ arkalarından bağırarak lacivert üniformalı güvenlik görevlisine, baktı.

Hayden, su kanalının sonuna gelmiş, köprüye tırmanmıştı. Birkaç ufak tefek şirkete ev sahipliği yapan çıkmaz bir sokakta buldu kendisini. Sokak, doğrudan 12 numaralı otobana bağlanıyordu. Mason neredeyse varmıştı kalabalık otobana ama gitgide yavaşlıyordu. Sakatlanan dizisiyle elinden geleni yapmaya çalışıyor, hantal hantal ilerliyordu.

Bunu gören Hayden sırttı. Alçak herifi yakalamış sayılırdı. Mason'ın sakatlanması, onun için teşvik olmuştu. Saldırganına yaklaşıyordu büyük adımlarla.

Mason otobana vardı. Onu bekleyen bir kaçış aracı göremeyen Hayden, herifi yakaladığını düşündüyse de bu

düşüncesi fazla uzun sürmedi. Mason, kısa bir tereddüitten sonra kendisini yolun karşı tarafına atıvermişti.

“Allah kahretsin,” diye mırıldandı Hayden.

Karşıdan gelen kamyonet, adama çarpmamak için direksiyon kırmış, elini kornadan çekmeyen sürücüsü son anda çarpmadan yanından geçebilmişti. Mason, bariyerlere güçlkle tırmanarak çim refüje yüzüstü düşüverdi.

Yoğun trafik, yol kenarında durmaya zorluyordu Hayden’ı. Mason’ın ikinci bariyere tırmanıp batı istikametindeki patikaya seğırtmesini izledi.

Güvenlik görevlisi tekrar sesleniyordu. Hayden adamı umursamıyordu ama gittikçe yaklaşan ayak seslerini de duymazdan gelemezdi artık.

Trafik durunca, Hayden ileri atıldı. Yaklaşan araçların ışıkları vuruyordu yüzüne. Atılıp ilk bariyeri aştı. İnişini ayarlamıştı ama ıslak çimde ayağı kaydı. Tam ayağa kalkmıştı ki sırtına bir darbe yedi. Güvenlik görevlisi, yere yatırmıştı onu. Üzerine abanan adamın ağırlığıyla nefesi kesilmişti. Başını kaldırıp baktığında, Mason’ın bir caddeye saptığını görebilmişti.

“İkiniz birden kaçamayacaksınız,” diye kükreyen güvenlik görevlisi Hayden’ı ayağa kaldırdı. “Siz ikiniz neyin peşindeydiniz orada söyle bakalım? Mesele neydi? Uyuşturucu ticareti mi yoksa mağazayı mı soymaya kalkmıştınız?”

“Bana saldırıp paramı çalıyordu, geri zekâlı.”

Hayden’in canından bezmiş edayla söylediğı bu sözler adamı durdurmuştu. “Ne?”

“Bana saldırmıştı, sen de kaçmasına yardım ettin.”

“Nerden bilebilirdim?” Hayden’in üzerinden çekti ellerini. “Ben ne pislikler gördüm şu hayatta. Sizden her şeyi beklerdim.”

Hayden’in siniri yatışmıştı biraz. En kötüsünü beklemekte haklıydı adam. “Pekâlâ. En azından başladığı işi bitirmesini engelledin.”

“Hadi o zaman. Gel dönelim. Karavanda ilk yardım çantam olacaktı. Kullanabilirsin.”

“Yok, iyiyim ben.”

“Keyfin bilir.” Otobanının karşısına geçmesine yardım etti. Yoldan geçen bir tır korna çaldı onlara. “Ulan seni de tırını da...” diye tırın ardından bağırdı güvenlik görevlisi. “Hödük.”

Adam boş boş konuşuyordu. Hayden dinlemiyordu bile. Mason’in saldırısının ehemmiyeti hükmediyordu düşüncelerine. Öyle büyük bir aptaldı ki neredeyse kendini öldürtüyordu. Bundan sonra çok daha dikkatli olması gerekiyordu.

Mason’in başını yere vurduğu yeri ovaladı. Eline kan bulaşmıştı.

Su kanalı boyunca geldikleri yerlerden tekrar geçip servis yoluna vardılar. Olay mahalline geldiler.

“Buralarda ne işiniz vardı ki? Yasak bölge burası.”

Hayden hızlı düşündü. “Kaybolmuştum, haritaya bakıyordum.”

Bu yalanı yutmuş gibi görünüyordu güvenlik görevlisi ama gözlerinde şüphe de yok değildi. “Bunu polise bildirmem lazım.”

Hayden, adamın işgüzarlığı tutmasın diye dua ediyordu içinden oysa. “Baksana, bu gerçekten gerekli mi?”

“Saldırıya uğramışsın. Pislik herifin yakalanmasını istemiyor musun?”

Şüphe yayılıyordu adamın bakışlarından. Polisin işe dâhil olup da tekerine çomak sokmasını istemiyordu Hayden. Dikkatli adım atması gerekiyordu şimdi.

“Bak, hiçbir şeyimi çalamadı nasıl olsa. Ben de evime gitmek istiyorum artık.” Bitkin olduğuna inandırmak istemişti ama fazla uğraşmasına da gerek kalmamıştı zaten.

Hayden’in bu isteğini kafasında evirip çevirdi adam. Hayden, adamın cevabını beklememişti bile. Cebindeki anahtarlarını arayıp bulmuş, sonra da yere düşürmüştü. Almak üzere yere eğilince başı dönmüş, gözünün önünde başlayan havai fişek gösterisinin geçmesi içinse sınıksız kapamak zorunda kalmıştı gözlerini. Tekrar açtığına, Mason’ın parçalanmış silahını görmüştü. Gidip yerden aldı.

“Biber gazı gibi bir şey mi o?”

“Evet.”

“Bir halta yaramaz onlar. Kadınlar için yapılmış bir silah sonuçta. İdare, bana da bir tane vermeyi teklif etti onlardan ama biraz kol gücü biraz da boks eğitimimi kullanırım daha iyi dedim ben. Anlatabiliyor muyum?”

Hayden, silahı eline almış inceliyordu bu arada. Nasıl bir zarar verebileceğini anlayamamıştı. Pek de tehlikeli görünmüyordu. Astım spreyini andırırsa da biraz farklıydı. Mason’ın kullanım şekli düşünülecek olursa, tıkalı solunum yollarını sonsuza dek açtığı kesindi. Güvenlik görevlisinin biber gazı tahmini, bu aletin yanına bile yaklaşamazdı.

Silahın kırılan mahfazasının içinde metal bir kap görünüyordu. Üzerine bastığında, narin kabını kırmış, içindeki

özel tozu açığa çıkarmıştı. Mason ağzından bir şey kaçırmış mıydı? Shane'in intiharının, kendi isteğiyle olmadığından bahsetmişti. Bu alet mi sebep olmuştu buna peki?

Bir anda Rebecca geldi aklına. Eğer Hayden'in peşindeyseler, onun da peşindeydiler. Mitsubishi'nin çevresinden dolanıp direksiyona geçti. Silahı, torpido gözüne kaldırdı. "Yardımların için teşekkürler."

Hayden'in bu ani hız tutkusu güvenlik görevlisinin içine bir kurt düşürmüştü. Arabanın önüne atladı. "Polis gelene kadar bekleseydin."

Hayden motoru gazladı. "Gitmem gerek."

"Kalmanı istiyorum."

Geri vitese taktı. Servis yolundan hızla geri geri çıkıp otopark alanına girdi. Yarım dönüş yaparak otopark alanından da çıkıverdi, yere tükürüp küfreden güvenlik görevlisini geride bırakmıştı.

Otobana yöneldi. Bir yandan Rebecca'nın telefon numarasını çevirirken, tek eliyle de arabayı kullanıyordu. Telesekreter çıkmıştı karşısına.

"Hay aksi!"

San Rafael'den kırk dakika kadar uzaktaydı. Bu süre zarfında, Rebecca'yı ele geçirebilirlerdi. Onu uyarıp koruması için birine ihtiyacı vardı. Santiago'nun numarasını çevirdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Garaj kapısı açıldı, Rebecca arabayı park etti. Ağabeyinin İnfiniti sedanının yanına çekti, sonra bagajı açıp ağzına kadar dolu dört kâğıt torbayı çıkardı. Adamın sesini işitiğinde, son torbayı çıkarmış, bagaj kapağını kapatıyordu tam.

“Taşımınıza yardım edeyim mi, Bayan Fallon?”

Rebecca, arkasını döndü. “Dedektif Santiago. Bugünlük benimle işiniz bitti sanmıştım.”

Sesinde muziplik vardı. Santiago’ya güveniyordu belli ki. Bu güveni korumayı diliyordu o da.

Santiago, arabasının kapılarını kilitleyip saklandığı noktadan çıkarak yolun karşısına geçti. Dikkatle etrafı süzmüştü karşıya geçerken. Böyle özel bir sokağa göre fazlasıyla yoğundu trafik ama arabalar değildi şu an onun dikkat ettiği şey.

“Konuşabilir miyiz?”

“Elbette.”

Torbalardan ikisini Santiago’ya verdi; o da garaj kapısını arkalarından kapatarak Rebecca’nın peşi sıra mutfağa gir-

di. Rebecca sebze torbalarından birini buzdolabına boşaltırken, dedektif elindeki torbaları diğerlerinin yanına tezgâha bıraktı.

“Nasılsınız, Bayan Fallon?”

“Dedektif Santiago, formaliteleri kaldırabilir miyiz artık? Lütfen Rebecca deyin bana.”

“Tamam, Rebecca. Nasılsın?”

Bir kucak dolusu elmayı almış, dolabın yanındaki sepete dolduruyordu Rebecca. “Nasıl olayım işte. Her neyse, gece gece hangi rüzgâr attı sizi buraya? Görevde filan değilsiniz herhalde.”

“Rebecca, önce otur istersen.”

Rebecca'nın suratı düşmüştü birden. “Ne oldu? Bir şey mi oldu?”

“Otur hadi.”

Yerinden kımıldamadığını görünce, gidip masaya oturmasına yardım etti. Çaprazındaki sandalyeyi işaret etti. O da yumuşayıp oturdu sonunda.

Daha dakikalar önce etrafına ışık saçan kadının içi kararmıştı birden. Korkusu gözlerinden okunuyordu. En kötü ihtimal geliyordu aklına. Mazisine bakılırsa, şaşmamak gerekirdi. Hayatı boyunca Santiago gibi insanlar karşısına çıkıp kötü haberler vermişti hep.

“Ne oldu?”

“Hayden saldırıya uğramış.” Onu yatıştırmak için elini kaldırdı söyler söylemez. “Ama durumu iyi şu an. Biraz hırpalanmışsa da turp gibi merak etme.”

Gevşemişti biraz. “Şükürler olsun.”

“Dirençli bir delikanlı ama düşündüğü kadar değil.”

“Bu da ne demek?”

“İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz. Tek başınıza dünyayı kurtarabileceğinizi sanıyorsunuz. İnanın bana, kimse bu yükü kaldıramaz. Hepimizin yardıma ihtiyacı var.”

“Ne olmuş peki? Lütfen anlatın.”

“Detayları ben de bilmiyorum. Ama bildiğim kadarıyla, isimsiz bir telefon almış; arayan kişi Shane hakkında bildiği şeylerin olduğunu iddia etmiş. O da görüşmeye gitmiş öğrenmek için ama hepsi tuzakmış. Bu olaydan paçayı sıyrılmaması için epey uğraştıkları ortada. Hayatını kaybetmediği için çok şanslı.”

“Durumu nasıl?”

“Gayet iyi. Biraz hırpalanmış, ufak tefek sıyrıkları da var ama iyi yani.”

“Sizi o mu aradı?”

“Evet, sana göz kulak olmamı istedi.”

“Bana mı?”

“Evet. Sana. Siz ikiniz her ne biliyorsanız ya da bildiğiniz düşünüyorsanız, bu hayatınızı tehlikeye atıyor olabilir.”

Duraksadı Santiago bir süre. Onu yeterince korkutmuştu. Yüzünden okunabiliyordu korkusu. Bunun için özür dilemeyecekti. Duygularının kontrolünü kaybetsin istiyordu. Eğer dengesini yitirirse, daha çok açabilirdi kendisini ona.

“Neler olduğunu bana anlatır mısınız?” diye sordu Santiago.

“Nerede o? Onunla konuşmak istiyorum.”

“Pansumanda. Yanına Fairfield’den bir memur gönder-

dim, zaten Rice da yola çıktı ifadesini almak için. Daha sonra konuşursun onunla. Şimdi benimle konuş. Kahve ister misin?"

İtiraz etmedi Rebecca.

Kahve hazırlarken hiç üstelemedi Santiago. Hayden'a yapılan saldırının ciddiyetini ve hayatlarının ne büyük bir tehlike altında olduğunu iyice özümsemesini istiyordu. Kurşungeçirmez ya da incinmez değildi Rebecca. Eczane-
deyken savunmalarını kırmayı başarmıştı Santiago. Kendisiyle iş birliği yapmaya ikna etmeye gelmişti sıra. Kahveleri servis etti.

"Dikkatini çeken birileri oldu mu etrafta hiç?"

"Hayır."

"Emin misin? Yabancı bir yüz, tanımadığın bir araba, telefonu açınca konuşmadan kapatmalar falan?"

"Olmadı, eminim."

"Peki, Tony Mason diye birini tanıyor musun?"

Başını salladı Rebecca.

Kahvesini yudumladı Santiago. "Hadi iç. Güzel olmuş bak ben bile beğendim."

Belli belirsiz gülümseyen Rebecca, kahvesini yudumladı. "Mutlu bir eşiniz olmalı."

"Bilmem, seninle ondan daha fazla vakit geçiriyorum."

Bu sözleri, Rebecca'nın yüzündeki tebessümü silip atmıştı. Gereksiz bir iğnelemeydi belki ama hakkı da vardı adamın.

"Eskdale'i ziyaretinizle ilgili söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

Oturduğu yerde kımıldandı Rebecca. Ne ondan ne de Hayden'dan poker oyuncusu olurdu. Eczanede Eskdale'in ismini zikrettiğinde, ikisi de böbrek taşı düşürüyormuş gibi kıvranmıştı.

"Ne oldu, bir şey mi söyledi yoksa?"

"Asıl sorun da bu. Hiçbir şey söylemedi. Ortadan kayboldu adam. Sizin ziyaretinizden hemen sonra kayıplara karışmış. Eve gitmemiş, telefonuna cevap vermiyor, kimseye de bir not bırakmamış."

Tam olarak rahatlama da, gerginliği biraz geçmişti Rebecca'nın.

"Hadi ama Rebecca. İtiraf vakti artık. Bir şey mi oldu?"

Uzunca bir süre ağzını açmadı. Konuşmakla konuşmamak arasında cebelleştiği aşikârdı. Hayden'a danışmak istiyordu konuyu. Şu an öyle bir seçeneği de yoktu. Doğru yolu bulması için biraz iteledi onu Santiago.

"Bir anlaşma yapmıştık hani, Rebecca. Dürüstlük. Açıklık. Bir şey olduğunu biliyorum. Arcata'dayken Hayden'in yüz ifadesinden anlamıştım bunu. Eğer anlattırsan, yardımım dokunabilir."

Göz teması kurmaktan kaçınıyordu ama teslim olmuştu en sonunda. "İşler raydan çıkmıştı biraz."

Santiago, kadının gerginliğini hissedebiliyordu. "Nasıl mesela?"

"Eskdale kaçmaya çalışmıştı. Hayden da onu yakaladı. Canını yakma niyetinde değildi. Sadece sorularımıza cevap almaya çalışıyorduk, bize bir cevap vermeden de kaçırılmazdık elimizden."

Saldırı sınırını geçmiş, düpedüz hırpalamışlardı onu. Santiago sessiz bir küfür savurup sinirlerini yatıştırmak için kahvesini yudumladı tekrar. "Siz var ya patlamaya hazır bomba gibisiniz. Sizi gören oldu mu?"

"Bir öğretmen gördü. Biz de hemen kaçtık, dışarı çıktığımızda siz de bizi oradan uzaklaştırdınız."

Santiago, yardım ve yataklık yapmaktan suçlu olup olmadığını sorguladı bir an içten içe. Bu düşünceyi bir kenara itti sonra. "Neyse. Eskdale sesini çıkarmadığına göre, bu olay hiç yaşanmadı demektir. Saldırı hükmü giymekten daha önemli sorunlarınız var."

Santiago'nun telefonu çaldı. Ekranda Dysart'ın ismi belirmişti. Tetikçi, önemli bir şey bulmasa mesai saatleri dışında aramazdı. Özür dileyip telefonu açtı. "Neler buldun anlat bakalım, Dick?"

"Ruben, buraya gelebilir misin?" O her zamanki zevzekliğinden eser yoktu sesinde. Bir gelişme olmuştu belli ki.

"Şu an müsait değilim. Ne oldu?"

"Toksik raporu sonuçları çıktı. Malcolm Fuller da, Chaudhary ve Fallon ile aynı maddeden almış."

Bingo! Haklı çıkmaya bayılıyordu Santiago.

Bu önemli bir gelişme olsa da, Dysart'ı bu kadar ciddi konuşturmaya yetmezdi. "Başka?" diye sordu Santiago.

"Yara izi. Basit bir yara izi değil. Derinin altında yoğunlaşmış kalmış bir miktar madde buldum. Hepsini kana karışmamıştı. Maddeyi aldıktan sonra çok geçmeden ölmüş muhtemelen."

"Maddeyi nasıl almış?"

“Keşke bilebilseydim, Ruben. Sabah uğrar, elimdekileri gösteririm sana.”

“Tamam, öyle yapalım,” diyerek kapattı Santiago.

“Ne olmuş?” diye sordu Rebecca. “Unutma, her şeyimizi paylaşacaktık.”

Dysart’ın söylediklerini aktardı ona.

“Yara izi mi? Ne izi bu?”

“Bilmiyorum ama öğreneceğim.”

Rebecca öyle bir bakmıştı ki, içi acımişti. Kahvesini kafasına dikip tekrar doldurdu bardağını. Mutfağa döndüğünde, o bakış hâlâ silinmemişti gözünden. Bir soru soracaktı belli ki. Santiago, kendisini hazırladı gelmek üzere olan soruya.

“Öğrenmem lazım. Sence Shane intihar mı etti?”

Bazı şüpheleri vardı zaten, Dysart’ın telefonu da doğrulanmıştı bu şüpheler. Maddenin kaynağının, yara izi olduğu çıkmıştı ortaya. Bu ne anlama geliyordu öyleyse? Şüphe uyandırmıyordu ama somut bir cevap da vermiyordu insana. “Ağabeyinin ölümü, kafamdaki kalıba uymuyor.”

“Karar vermekten kaçınan, aklını kaçırır.”

Sırıtmıştı Santiago ama ciddileşti birden. Sorusuna daha iyi bir cevap almayı hak ediyordu kadıncağız. “Beklentilerini yükseltmek istemiyorum. Hayden’in görgü tanığı olarak ifadesi var elimizde ama bu işte bir bit yeniği var. Bir açıklama yapamıyorum şu an ama çözüme az kaldı. Biraz idare et, anlaştık mı?”

“Daha ne kadar?”

“Ah keşke bilsem, hedefte sen olduğun sürece seni koru-

yacağım. Bir güvenlik kontrolü yapalım önce.”

Rebecca ile birlikte evi dolaştılar. Asma kilidi vardı kapıların. Pencerelerin hepsi kilitliydi. Güvenlik sistemi de herhangi bir durum olduğunda deli gibi bağırmanın yanında polise sinyal de gönderecekti. Bir kale kadar güvenli değildi belki ama birisi girmeye çalışırsa fark edilirdi yine de.

Etrafı kolaçan ederken, Shane’in öfke nöbetinden yadigâr kalan izleri gördü; duvarda açılan oyuklar ve kutulara kaldırılan kırık dökük eşyalar... Shane’in ölümünden hemen sonra eve ilk kez geldiği zamanı hatırlatmıştı bunlar Santiago’ya.

Tekrar mutfağa geçtiler birlikte. Santiago, kapıyı pencereyi sıkı sıkı kilitlemesini tembihlemiş, o da kilitleyeceğine söz vermişti.

Dedektifin telefonu çaldı yine. Rebecca’nın evini gözetim altında tutması için çağırdığı devriye ekibi gelmişti.

“Ben artık gideyim. Sakın evden çıkma. Kapıyı da açma. Kim gelirse gelsin. Hayden’a bile. Evinin savunması gayet iyi, kapıyı kilitlediğin sürece tabii.”

“Hayden’ı arayabilir miyim?”

“Tabii ki. Söyle o da kilitlesin her yeri.”

“Söylerim.”

“Ondan hoşlanıyor musun?”

“Evet, iyi biri o.”

Santiago da bu düşünce istikametinde ilerliyordu.

Kapıya kadar eşlik etti dedektife. Kapı eşiğinde durup ters olan bir şey var mı diye kontrol etti sokağı. Tüm puzzle parçaları oturuyordu yerli yerine.

“Bu gece eve kapanacağına söz ver bakalım. Çıkman gerekirse eğer, beni ara. Numaramı biliyorsun.”

Gülümseyerek, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Teşekkür etme.” Gülümsedi o da. “Dediğimi yap yeter.”

Konforlu arabasından, dedektifin gelip Rebecca'nın torbalarını taşımasına yardım edişini sonra da içeri geçişlerini izlemişti Beckerman. Dedektif piyangodan çıkar gibi ortaya çıktığında, o çoktan gelmiş, beklemekteydi orada. Planını mahvetmişti ama olsun bekleyebilirdi. Bir de polis öldürerek iyice karıştıramazdı işleri. Evin önüne bir de devriye ekibi geldiğine göre, B planını falan da uygulayamazdı.

Polisi suçlamıyordu bu gelişme yüzünden. Tıpkı motor fazla ısındığı zaman yanıp sönen uyarı ışığı gibi, dedektifin gelişi bir şeyin göstergesiydi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Santiago öylesine çıkıp gelmemişti. Rebecca'nın peşinden gelmemiş, aksine onun gelmesini beklemişti. Sokağı da gözleriyle taramıştı dosta düşmana karşı. Koruma olarak eğitildiği için bu taktiği çözmüştü hemen. Pusu kurulmuş mu diye bakıyordu Santiago. Rebecca'ya Hayden'in kötü haberlerini getirmek zorunda kaldığı için ihtiyatlı davranıyordu belki de ama böyle olduğunu sanmıyordu. Zamanlaması uygun değildi bir kere. Polis henüz Hayden'in cesedini bulmuş olamazdı. Tamam, hızlı işleyen bir maddeydi kullandıkları ama o kadar da değil. Bunların hepsi ehemmiyetsizdi zaten. Mason'ın şimdiye kadar çoktan aramış olması gerekirdi. Adamı aramayı denedi ama telesekreter çıktı karşısına. Bu iyi değildi. Hem de hiç.

Ön kapı açılmış, Santiago ile Rebecca kapıya çıkmıştı.

Gülmseyerek konuştuklarına göre, Hayden ölmüş olamazdı. Mason, eline yüzüne bulaştırmıştı bu işi belli ki. Ne büyük hayal kırıklığı...

Çabucak penceresini açıp dinlemeye koyuldu konuşulanları. Böylesi kalburüstü mahallelerden hoşlanmazdı ama en azından sessiz sakin oluyordu çevresi.

“Teşekkürler, dedektif.”

“Hayden’a benimle konuşmasını söyle. O da aklın yolunu bulsun artık.”

“Denerim.”

“Üstüne git biraz. Hadi iyi geceler, Rebecca.”

“İyi geceler.”

“Bu araba gece boyunca bekleyecek. Güvendesin.”

Bu sözler, Mason’ın yaptığı hatayı açık ediyordu.

Rebecca kapıyı kapattı; Santiago da evin biraz ilerisine bıraktığı arabasına atlayıp gitmeden önce devriye ekibinin yanına uğradı. Sadece Rebecca için değil, başka kimlerin onu ziyaret edeceğini görmek için gelecekti bir de. Hayalleri yıkılmıştı Beckerman’ın.

Dedektif arabayı çalıştırdı, Beckerman’ın tam yanından geçip gitti ama onu fark etmemişti. Polisin bu beceriksizliğine burun kıvırmıştı. Şapşallığı, adamın hayatını kurtarmıştı belki de.

Cep telefonu çalıyordu. Ekranda Mason’ın ismi belirdi. “Rapor vermekte geciktin.”

“Bir aksilik çıktı.”

Lockhart, planı en baştan ona bırakmalıydı ama aynı anda hem Rebecca’nın hem de Duke’un icabına bakılmasını is-

temişti. Mason'ın sert ve gereğinden fazla haşın yaklaşımı Duke için daha uygun olur diye düşünmüştü. Rebecca'nın üzerinde etkili olacak incelik ne arardı Mason'da. Rebecca ile kendisi ilgilenecekti.

“Ne gibi bir aksilik?”

“Yalnız yakalamıştım onu aslında. İğneyi tam damarına dayamıştım ki Home Depot'dan çıkan bir güvenlik elemanı her şeyin içine etti.”

“Bunu Home Depot'da mı yaptın bir de?”

“Göründüğü kadar kötü değil aslında.”

Hayır, daha da kötü, diye geçirdi içinden Beckerman.

“Başarısız olduğunu varsayıyorum?”

“Evet. Vazgeçmek zorunda kaldım.”

“Allah kahretsin. Profesyonel asker olacaksın güya.”

“Öyleyim.”

“Öyleydin.”

“Tekrar deneyeceğim.”

Cevap vermedi Beckerman. Önündeki seçenekleri tartıyordu kafasında.

“Ama yeni bir iğneye ihtiyacım var. Kavga ederken diğerini kırdıDuke.”

Fiyasko gittikçe daha beter bir hâl alıyordu. Lochkart bundan hiç memnun olmayacaktı.

“Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“İsmimi biliyor.”

Sessiz bir küfür savurdu Beckerman.

“Merak etme, ben yarın icabına bakacağım kesin olarak.”

“Gerek yok.”

“Paramı ödeyeceksiniz yine de, değil mi?”

“Borcumuz neyse öderiz. Yarın saat altıda buluşalım.
Nerede olduğunu biliyorsun.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Yükselen güneş aydınlatıyordu deltayı. Havadaki hafif serinlik bile yeterdi Beckerman'ın ceket fermuarını yukarı çekmesi için. Kaliforniya'nın aslında sulanan bir çöl olduğunu unutuyordu insanlar. Geceleri hava iyice soğuyor, güneşin tekrar ısıtması biraz zaman alıyordu.

Yamacın tepesine tırmanmış bekliyordu. Aşağıda, ayaklarının altında, akıp gidiyordu dere çabasız taşasız. Tan ağarırken grimsi bir renk almıştı. Tıpkı rüzgâr değirmeni- nin çelik pervanelerinin dönerken ışıpta parlaması gibi... Yamacın her iki yanını kontrol etti. Bu sabah ne erkenden yürüyüşe çıkan vardı görünürde ne de köpeğini gezdiren. Kimseyi görmeyi de beklemiyordu zaten. Henüz zaman vardı çarpık kentleşmenin burayı da istilâ etmesine.

Ayağının altında çıtır çıtır ezilen kuru otlar bozuyordu yalnızca sessizliğin mükemmeliyetini...

“Günaydın, Tony.”

“Vaaay, radar gibi kulakların var ha.”

Yoktu. Gerçekten. Dinlemeyi iyi bilirdi sadece.

“Motosikletin nerede?”

“Birkaç kilometre geride, yolun başında bıraktım ama sen onu da duymuşsundur kesin.”

Duymuştu.

Mason tepeye tırmanmak için çırpınırken de dinlemişti onu. Dik bayırı çıkarken epey çaba sarf etmişti doğrusu. Formdan düşmüştü artık ama bunu anlamak için nefes nefese kalışını görmeye gerek yoktu. Yarım saat önce duymuştu motorunun sesini. Yirmi dakikada rahatlıkla aşmış olması gerekirdi şu bir kilometrelik yolu. Bu adamı tutmakla büyük hata etmişti.

Mason, yanına gelip durmuş, dereye dikmişti bakışlarını. Hâli içler acısıydı. Yıpranmış ceketiyile kot pantolonu kir pas içindeydi, dizi de yırtılmıştı ayrıca. “Sen ve senin süper gücün. Köpekler kadar keskin kulakların vardı hep. Körfezde ne isim takmışlardı sana?”

“Kimin umurunda? Körfez mazide kaldı artık.”

“Bu sabah yatağın sol tarafından kalktın herhalde?”

“Dünkü fiyaskodan sonra seni gördüğüme sevineceğimi sanmıyordun herhalde.” Ellerini ceplerine gömdü Beckerman iyice.

“Ama beni sorumlu tutamazsın bundan.”

“Tutamaz mıyım?”

“Tamam, tutabilirsin.” Dere kenarına doğru ilerledi, arkası dönüktü. Beckerman’ın cennet manzarasını kapatıyordu. “Bir çuval inciri berbat ettim ama düzeltereğim.”

“Yüzünü o hâle Duke mu getirdi?”

Mason kaşlarını çatıp patlamış kaşına doğru bakmaya çalıştı. “Evet. Diz kapağıma da fena geçirdi. Doktora gitmem lazım.”

“Tanrım! Duke dediğin adam, sivil üstelik. Sen de eğitimli bir profesyonelsin güya.”

“Ne diyebilirim ki? Kendini korumayı biliyor adam.”

“Ama sen bilmiyorsun. Üzgünüm, Tony. Görevden alındın.”

“Borcunuzu ödeyeceksiniz ama, değil mi?”

“Önden iki bin beş yüz dolar almıştın. O para sende kalsın. Şu anki şartları düşünecek olursak, epey de cömert davranıyorum.”

Beckerman’dan yana parmağını salladı Mason. “Paramın yarısı bu sadece.”

“İşi tamamlamadın ki.”

“Siktir, Beckerman. Paramı istiyorum.”

Mason, Beckerman’a doğru bir hamle yaptı. Beckerman hiç tereddüt etmeden ceketinin cebine sakladığı tabancasının tetiğini çekiverdi. Elinin arkasına doğru savrulan kovayı dışarı attı.

Kurşun Mason’ın tam kasiğine isabet etmişti. Parmaklarının arasından kan fışkıran adam, iki büklüm olmuştu. Bacakları tutmaz oldu, dizlerinin üzerine düşüverdi.

“Şerefsiz herif,” diye acıyla inledi Mason, bir yandan da kuşağından bir şey almaya çabalıyordu.

“Silahlı mısınız, Tony?”

Cevap vermeden debeleniyordu bulmak için kuşağında her ne saklıyorsa. Kasiğine yediği kurşun, koordinasyon yeteneğini bozmuştu. Elini uzatıyordu ama tez zamanda ödülüne varamayacağı belliydi.

Otomatik tabancasını cebinden çıkaran Beckerman, he-

men yanına geliverdi. Namlusunu, Mason'ın başına dayayıp adamın kolunu kuşağından uzaklaştırarak Wesson ile Chief Special tabancalarını bulup çıkardı.

“Bana güvenmiyor musun, Tony?”

“Sence?”

Beckerman, tabancasının dipçiğiyle başına vurduğu gibi iki seksen yatırdı Mason'ı. Adamın silahlarını da arabaya doğru fırlattı.

“Dizkapağın için endişelenmene gerek yok artık.” Dize bir el ateş etmesiyle çığlık çığlığa kıvranan adam, bir küfür zincirine başlamıştı. Zalim bir hareketti belki bu ama Beckerman'ın rahat rahat çalışabilmesi için hareketsiz kalmalıydı adam. Risk almamak adına boş kovani bulup yerden aldı.

“Bebek gibi ağlama ama.” Arabaya gidip uzunca bir zincirle üç asma kilit çıkardı açık bagajdan.

Yamaçtan aşağı sürünerek iniyordu Mason; yuvarlanarak demek daha doğru olur aslında. Ancak bir iki metre ilerleyebilmişti. İki kurşun yemeden önce bile bir kilometreyi ancak yarım saatte aşabildiğine göre, beyhude bir çaba içerisindeydi şu an. Bunu, insanın can derdine düşmesine bağladı. Heyecan verici şeyler...

Adamın yakasına yapıştığı gibi yamacın tepesine doğru sürüklemeye başladı. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Aşağılık herif!”

El bilekleriyle ayak bileklerini arkadan zincirleyip asma kilit vurdu. Zinciri o kadar gergin dolamıştı ki daha şimdiden kan dolaşımını engelliyordu.

“Bu yaptığın yanına kalmaz,” diye haykırdı Mason.

“Nelerin yanına kaldığını bilseydin, aklın şaşardı.”

Mason’ın böğrüne tekmeyi geçirdiği gibi yuvarladı. Yamacın kenarına doğru hızlanan adamın bedeni ivme kazanmıştı iyice. Yuvarlana yuvarlana dereye düştü. Suya sertçe çarpıp anında kayboldu su yüzeyinden...

Beckerman da aşağı su kenarına inerek Mason’a doğru ilerlemeye başladı suyun içine girip. Adamın ağzından burnundan çıkan hava kabarcıkları yüzeye vuruyordu. Başını suyun üzerinde tutmak için debelenip duruyordu. Hiçbir yere gidemezdi eli kolu bağlı hâlde. Panikleme yerine bir durup düşünseydi, suyun kaldırma kuvvetiyle su yüzüne çıkacaktı zaten. Ama pek de düşünen bir tip olmadığını çoktan kanıtlamıştı. Adamın yakasından tutup başını yukarı kaldırdı Beckerman. Deli dana gibi çırpınmayı kesmiş, derin derin çekiyordu havayı ciğerlerine. Beckerman tabancasını çıkarınca, panikledi yine. Oyalansın diye adamın başını suya batırıp su dizlerine gelene kadar ilerledi suyun içinde.

Dere aheste aheste akıyor gibi görünse de akıntı epey güçlüydü. İyi biliyordu derenin huyunu, o yüzden güveniyordu görevini layıkıyla yapacağına.

Mason başını kaldırdı. “Hayır,” diye bağırdı.

“Maalesef evet,” diyerek dayadı tabancayı kafasına. Mason, kendini kasiyordu. Ne olacağını biliyordu artık. Esirinin kafasına iki tane sıktı Beckerman. Geniş çaplı mermiler, suratının yarısını koparıp atmıştı; faydalı ama gereksiz bir kıyaktı. İşini dört dörtlük hâletmek isteseydi, tanınmasın diye kafasını ve ellerini kopartması gerekirdi ama sağ olsun Mason’ın iş bilmezliği sayesinde kimliği açığa çıkmıştı zaten.

Tabanca, boş kovanları suya fırlatmıştı. Derli toplu olmayı sevdiğinden, kovanları toplamayı tercih ederdi aslında ama bu şartlar altında gerek yoktu. Ne bir iz ne de parmak izi bırakmıştı geride; bu dere aktıkça da kimse bulamazdı kovanları.

Mason, kıpırdamıyordu artık. Çelik grisi sulara kırmızı bir bulut doğmuş ve akıntıya karşı kümülüs şeklini kaybederek saniyeler içinde pembe uzun bir şerit hâlini almıştı. Su göğsüne gelene dek ilerlemişti ölen adamı bırakmadan önce. Dere Mason'ı içine çekmiş, zincirleriyse dibe batırmıştı...

* * *

Hayden üzerinde kullanılmaya çalışılan silahı çıkarınca, kalbi küt küt atmıştı Santiago'nun. Naylon poşetin kenarından kavrayarak ışığa doğru tuttu. Alet kırılıp döküldüyse de, bir parçası hiç zarar görmemişti; yuvarlak kenarlı üçgen yuvası. Elindeki üç "intihar" vakasındaki yara izlerine cuk diye oturacağından şüphesi yoktu. Hayden ve Rebecca'nın eline kahveyle simit tutuşturup onları brifing odasına bırakır bırakmaz, tüm birliklere çağrıda bulunmuştu. Rice ile Dysart yarım saat sonra yanına gelince, Santiago kapıyı kapattı. Dysart'a poşetlenmiş garip aleti uzattı. Poşetin üzerinden aleti inceledi tetkikçi. Ölçüm cihazlarını çıkarıp aletin ağzını ölçerek başıyla onayladı. Sonuçlar belliydi. Santiago, beklediği cevabı almıştı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu tüm bunları izleyen Hayden.

“Evet, biliyorum,” dedi Dysart.

“Burada konuşulanlar burada kalacak, tamam mı?” dedi Santiago.

“Söz veriyoruz,” diye ikisi adına da cevaplamıştı Rebecca.

Tüm bu kargaşanın arasında bir çift olmayı başarmaları Santiago'nun gözünden kaçmamıştı. Birbirlerinden bağımsız karar almıyorlardı. Birinin ak dediğine, öteki kara demiyordu. Santiago'yla hemfikir olmadıklarında zorlaşıyordu işi sadece. İşte o zaman yıkmaya çalıştığı garip bir pazarlık birimine dönüşüyorlardı.

Dysart ayağa kalkıp aleti önlerine koydu. Daha yakından bakabilmek için rahat koltuklarından kalktı Santiago ile Rice.

“Bu, toz maddeleri enjekte etmek için kullanılan bir şırınga. İcat edileli epey oldu aslında ama kullanılmıyor pek.”

“Yani iğne vurdurmaktan hoşlanmayanlar için üretilmiş bir çözüm mü bu?” diye sordu Rice.

“Hem evet, hem de hayır. Onun için de bir çözüm sayılır ama bu amaçla geliştirilmedi. İğnesiz enjeksiyonun bazı avantajları vardır. Derinin içine işlemediğinden, enfeksiyon ya da çapraz bulaşma riski ortadan kalkar. Ayrıca, daha az ilaca ihtiyaç duyulur.”

“Nasıl çalışıyor?” diye sordu Rebecca.

Santiago'nun elinden enjektörü kaptı Dysart. Şu an Dysart, bu hareketin ötesinde bir şımarıklık sergileyemedi. Eğlenceli mizacını polislere sakladı ama halkın önünde profesyonel tavrını takınırdı hep.

Dysart, elindeki enjektörle kocaman bir vitamin hapına benzeyen bir şeye işaret etti. “İlaç, bu haznede tutuluyor. Haznenin hemen arkasında da helyum gazıyla dolu teneke bir kutu var. Enjektörün üzerindeki düğmeye basınca, helyum gazı salınıyor. Gaz, hazneye dolup ilaç partiküllerini alarak yüksek hızla deriye püskürtülüyor.”

“İnsanın canını yakıyor mu?” diye sordu Rebecca.

“Biraz rahatsızlık veriyor tabii. Bir anda binlerce minik partikül iğneliyor deriyi ama çok da zarar vermiyor. Bildiğimiz anlamdaki iğnelere nazaran çok daha az acıtır, geride bir iz bırakıyor olsa da, o da hemen kayboluyor.”

“Son zamanlarda bu yara izini epey sık görmeye başladık,” diyerek yerine geçti Santiago. “Shane, Sundip Chaudhary ve Malcolm Fuller’ın üçünde de aynı yara izlerinden vardı. Şekli tıpkı bunun gibiydi.” Santiago, iğnesiz şırınganın ucunu gösterdi. “Bu izler daha ilk günden beri kafamı kurcalıyordu. Shane ile Chaudhary’nin kanında uyuşturucu çıktığını söylemiştim size ama otopside ne vücuda nasıl alındığına dair bir ipucuna ne de bir iğne izine rastlandı.”

“Toksik raporu pozitif çıkınca, yaralı dokuyu kesip inceledim,” dedi Dysart. “Yüksek konsantrasyonda ilaca rastladım bu dokuda.”

Santiago, yaralı bölgenin incelenmesi için asıl kendisinin ısrar ettiğini söylememiş, bırakmıştı tetkikçi anın tadını çıkarsın. Bu güzel parçayı yan cebine atacak, bir şeyin acilen takip edilmesi gerektiğinde çıkaracaktı daha sonra.

“Shane, Chaudhary ya da Fuller’ın üzerinde bulabildiniz mi bu şırıngalardan?” diye sordu Rebecca.

“Hayır, bulamadık,” dedi Rice.

“Yani birileri Shane’e ilaç verdi.” Rebecca’nın gırtlardan parıl parıldı akan yaşlarla. Yalnızca üzüntüden değil, aynı zamanda ağabeyi temize çıktığı için sevinçten de ağlıyordu. Hep inandığı şey, kanıtlanmıştı şimdi. “Bunu ona birileri yaptı.”

“Trevor Bellis mi yaptı acaba?” diye sordu Hayden.

Grubun kalanından farklıydı Bellis. Temiz ve ayıktı. Yara izi yoktu. İlaç yoktu. Tüfeğinde kendi parmak izleri saptanmıştı. Bu son eyleminin sonuçlarının tamamen farkında olarak çekmişti tetiği. Nasıl canına kıyabilecek kadar toplamıştı cesaretini Santiago tahmin bile edemiyordu. İntihar edenleri, korkak diye yaftalar insanlar. Evet, çatıdan atlayarak ya da bir kurşunla sorunlarından kaçıyorlardı belki ama yolun sonuna kadar gidebilmek de her babayiğidin harcı değildi.

“Onun intiharıyla ilgili hiçbir kuşumuz yok.”

“Neden kendini öldürmüş ki?” diye sordu Rebecca.

“Vicdan azabı,” diye atıldı Rice. “Tüm adamları öldükten sonra intihar etmesi bir tesadüf değil.”

“Yani neler olup bittiğinden haberi vardı,” dedi Hayden.

“Öyle tahmin ediyoruz,” dedi Rice. Aslında bir şeyler daha söyleyecekti ama Santiago bir bakışıyla bunu pek tavsiye etmediğini ima etmişti. Dedektif, paylaşım anlayışı içerisinde davranıyordu ama bir yere kadar. Ele almak istediği konulara döndü tekrar.

“Mason’a dönecek olursak, eşkâlini çok iyi verdin, şırında da birkaç ize rastlayabiliriz hatta; peki ya MTM yangını? Sana saldıran kişiyi sadece siluet şeklinde gördüğünü biliyorum ama bu adamla aynı kişi olabilir mi?”

Bir an için düşündü, sonra kafasını salladı Hayden. “Hayır. Vücut tipi farklıydı. MTM’deki adam uzun ve zayıftı. Mason ise, yapılı. Kas torbası ama formdan düşmüş.”

En azından şansımı denedim, diye düşündü Santiago. Aldığı cevap, hayal kırıklığına uğratmamıştı onu. Kundakçıyla Mason aynı kişi olsaydı fena olmazdı ama ümidi de yoktu. Tek bir adamın yapamayacağı kadar çok taraflı zarar verilmişti.

Santiago, ayağa kalktı. “Zaman ayırdığınız için teşekkürler.”

Hayden kaşlarını çattı. “Bizi başından savıyorsun.”

“Bir sürü iş çıkardınız başıma. Siz başımdayken görevimi yapamam. Birbirinizi yalnız bırakmayın. Kapınıza yabancı birinin yaklaştığını gördüğünüz an, hemen beni arayın.”

Hayden’in bu lafları yutmadığı açıktı ama şikâyet etmedi. Ayağa kalktılar, Rice da onları uğurladı.

“Çocuklar gittiğine göre, rahat rahat konuşabilir miyiz artık?” dedi Dysart.

“Bu maddeyi hazırlayıp iğnesiz şırıngada kullanmak isteyen her kimse, eline yüzüne bulaştırmış. Aşırı hızlı çalışan bir mekanizması var. Maddeyi biraz daha yavaş salsaydı, ilacın vücuda dağılmasına vakit kalırdı.”

“İlacı verdikleri kurbanın da doktora yetiyecek vakti olurdu ama.”

Santiago’nun karşı tezine omuz silkerek cevap vermişti Dysart.

“Madem şırıngalar hakkında bu kadar bilgilisin, neden otopside tespit edemedin bunu?”

“Yara izi yüzünden. Bir kere şekil farklıydı, iz. Bu kadıyla derin. Bu tür şırıngalar genellikle geride bu kadar derin bir iz bırakmaz.”

Rice brifing odasına dönmüş, tekrar yerine geçmişti. “Ne hakkında konuşuyordunuz?”

“Şırıngalar hakkında,” dedi Santiago.

“Bu aletler, özel olarak üretilmiş olmalı. Bunu imal eden fazla kişi yoktur herhalde piyasada,” dedi Rice.

“Yoktur,” dedi Dysart.

“Müşterilerinin izini sürmek kolay olur o zaman,” diye ekledi Rice.

“Az önce, bir sonraki görevin için gönüllü oldun sanırım,” dedi Santiago.

“Dur bakalım, Ruben. O kadar da kolay olmayacaktır,” dedi Dysart. “Elimizdeki bu şırınga, türünün ilk örneği. İşlenmemiş hâlden, aynı zamanda markasının dahi olmayışından anlayabilirsiniz bunu. Şimdiki enjektörler buna benzemiyor bile. Görmüştüm birkaç tane. Artık çok daha zarif, tamamen silindir şekliyleder. Plastik bir puro gibi görünüyor, yuvarlak bir iz bırakıyorlar vücutta. O yüzden yara izi bir çağrışım yapmadı kafamda. Daha genel anlamda bakacak olursak, bunun bir T- Modeli olduğunu söyleyebiliriz.”

“Yani izi sürülemez mi?” diye sordu Santiago.

“Hayır, tam tersi. Bunu yapan adam piyasaya sürmemiş ürününü henüz; ayrıca, sıradan bir torbacı da yok karşımızda.”

“Bunu kullanan adam, torbacı filan değil, Dickie,” dedi Santiago. “Torbacılar zorla beleşe mal yedirmez.”

Santiago, küçük poşeti eline alıp inceledi. Üç kurbanda da bulunamamıştı böyle bir şırınga ama cinayet fikri de çok doğru gelmiyordu. Shane Fallon'ın intiharına Hayden tanık olmuştu. Chaudhary'nin ölümüne tanık olan 911 ihbarcısını yakalarsa, Chaudhary'nin okyanusa tek başına yürüdüğünü söyleyeceğini adı gibi biliyordu. Malcolm Fuller'ın ölümüne tanık olan birisi yoktu ama tüm deliller intihar olduğunu gösteriyordu. Varmak üzere olduğu sonuçtan hiç hazzetmemişti. İlaç, kurbanları yatıştırmak için kullanılmamıştı. İntihara sürüklemek için kullanılıyordu.

“Bu ilaç,” dedi Santiago. “Bu ilaç üçüne de enjekte edildi ama onlar oldukları yerde kıvranarak ölmediler. Kendi canlarına kıydılar. Tanıklar da somut deliller de bunu kanıtıyor. İntihar etmelerine bu ilaç sebep olmuş olabilir mi?”

Dysart, hemen cevaplayamamıştı bu soruyu. Santiago, onu konuşmaya zorlamak için poşeti önüne doğru itti. Artık patron Santiago'ydu. “Toksin raporuna göre, ilaç kesinlikle bir halüsinojen, denekler üzerinde bariz bir eğilim de görülmüyor ama uzman değilim tabii bu konuda.”

“Farkındayım, yine de ne dersin bu fikre?”

Dysart iç geçirdi. “Mümkün derim.”

“O zaman bir uzman bul da kesinleştirelim bu meseleyi.”

YIRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Otopark alanında yürürken Rebecca Hayden'ın elini tuttu. Garip bir his yayılmıştı Hayden'ın içine. Bir anda dört bir yandan kısıtılmış gibi hissetmişti. Bir süre sonra anlayabilmişti bu hissin kaynağını. İzlenmekteydi... Hayatına iki kez kast edilmesi sonucu gelişen olağanüstü içgüdülerini suçluyordu bunun için. Savaş ya da siviş refleksini keskinleştirmişti. Sivişmayı hiç istemiyordu. Can telâşıyla kaçmaktan bıkmıştı artık. Bu kurtaramazdı onu. Savaşmak, kurtarabilirdi oysa.

“Ne oldu?” diye sordu Rebecca.

Farkında dahi olmadan kadının elini sıkılmıştı biraz. Hemen gevşetti elini.

“Sakin ol. Sanırım izleniyoruz.”

Rebecca sendeler gibi olduysa da metanetini korumuştü.

“Hani nerede, kim?”

Bilmiyordu Hayden. Başını hiç oynatmamaya çalışarak otopark alanını gözleriyle taradı. Peşlerindeki adam, ahmak gibi şerif ofisine kadar takip etmişti demek onları. Eğer geri zekâlı herifi uyandırmazsa, Santiago ve diğerlerine yakalatabilirdi. Üzerindeki bakışların ağırlığını hâlâ hissediyordu

ama ne hareketsiz araçların ne de binaya girip çıkan memurların arasında gözüne çarpan biri vardı.

“Kimseyi göremiyorum ama izleniyoruz.”

Rebecca, ona deli muamelesi yapmıyordu. Artık onu sorgulamayacağı kadar çok şey geçmişti başlarından.

Araba cennetinin ortasında bir yüz arıyor, bir yandan da sessiz olması gerekirken boşta çalışan bir motor var mı diye etrafı dikkatle dinliyordu. Hâlâ kimse yoktu ortada. Hisleri evet derken, deliller hayır diyordu. Mitsubishi'ye vardılar.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diyerek arabanın yanında durdu Rebecca.

Tam ağzını açmıştı ki, bir arabanın motoru çalıştırıldı. Arkasına dönüp sesin geldiği tarafa dikti gözlerini. Araçlar önünü kapatıyordu ama arabanın lacivert rengi ilişmişti gözlerine. Tam dört yol ağzının ucundaydı. Hayden'ın tüyleri diken diken oldu. Fuller'ı takip ederken gördükleri lacivert Dodge Charger'ın ta kendisiydi bu. Sürücüsü de aynı kahrolası Angels şapkasını giyyordu.

“Yine lacivert Charger,” dedi Rebecca.

“Arabaya bin.”

“Santiago'yu arayacağım,” diyerek yolcu koltuğuna oturdu Rebecca.

“Hayır, henüz değil,” dedikten sonra motoru gazladı Hayden. “Santiago, korkutup kaçırmayın şimdi. Adam gidiyor zaten. Takip edeceğimizi sanmıyordur.” Park yerinden çıkıyordu geri geri. Angels taraftarını uyandırmak istemiyordu.

“Hayden, ne yapıyorsun sen?”

“Bize bir şey olmayacak. Adam, nerede yaşadığımızı zaten biliyor. Bizim de onun hangi delikte yaşadığını öğrenme vaktimiz geldi artık.”

Civic Center Drive tarafına dönerek, Dodge’ın peşi sıra çıktı US 101 numaralı otopana. Dodge, San Francisco istikametinde güneye ilerlerken, Richmond San Rafael Köprüsü’nden doğuya döndü. Trafiğin içinde bir sağa bir sola ilerliyor, Hayden’da peşinden sürüklüyordu. Kendisi de aynı şekilde zikzak çizerek ilerlediğinden, Angels taraftarı dikiz aynasından görecekti diye endişeleniyordu; arabayı deli gibi sürdüğüne göre çoktan görmüştü belki de. Her halükârda, Hayden’dan kurtulamayacaktı sonuçta.

“Mason mı?” Yoldaki tümsekle hopleyan Mitsubishi’nin sesini bastırmaya çalışarak sormuştu.

“Hayır, Mason siyahiydi.”

“Kundakçı olabilir mi peki?”

Kimliğini tam olarak teşhis edebilmek için adamın başını ve omuzlarını görmesi yetmezdi. Adı herif Dodge’dan indiği an, emin olabilirdi ancak. Ama nasıl ki içgüdüsel olarak hissetmişti izlendiğini, aynı şekilde bu adamın kendisini yanarak ölmeye terk eden kişi olduğunu da hissediyordu. Rebecca’yı korkutmak istemedi yine de, “Bilmiyorum.”

“Umarımodur. Peşimize düşmüş bir kişi daha olmasın n’olur.”

Bence de, diye geçirdi içinden Hayden.

I – 580 numaralı yola giren koyu Angels taraftarı, Oakland istikametinde ilerlemeye devam ediyordu. Tam başlarına çorap örmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu ki San Leandro’dan çevre yoluna çıktı. Ara caddelere kadar takip

ettiler adamı. Takip edildiğinin farkındaysa bile, hiç çaktırmıyordu. Ne gittiği istikamette bir değişiklik yapıyordu ne de gittiği yoldan geri dönüyordu. Sanayi bölgesine saptığı zaman endişelenmeye başlamıştı Hayden. Faal bir bölgeye benziyordu ama etrafta tek tük insan olduğu gibi, bu tek tük insanın arasındaki mesafe de epey genişti. Eğer Angels taraftarı onları bir tuzağa çekiyorsa, burası tam yeri idi.

Koyu taraftar, Güney Körfez Sanayi denilen gıcır gıcır prefabrike sanayi tesisinin otoparkına çekti arabasını. Park etti ama inmedi arabadan. Tıpkı şerif ofisinin önünde yaptığı gibi, durup bekledi yalnızca.

Hayden, sokağa park edip adamın ne yapacağını izlemeye koyuldu. Adam içeri girerse, yakalayabilirlerdi. Ziyaretçi olarak geldiyse, binaya giriş yapmak zorunda kalacağından hakkında bir kayıt olacaktı. Eğer orada çalışıyorsa, bir şekilde adamı kandırıp yakalayabilirlerdi. Mesela otoparktaki Dodge'a çarptığını söyleyerek aptal numarasına yatabilirdi. Her şekilde, adamı yakalayıp Santiago'ya teslim edebilirlerdi.

"Ne yapıyor?" diye sordu Rebecca.

Verebilecek bir cevabı yoktu. Öylece oturmuş, adamın Güney Körfez Sanayi'yi izlemesini izliyorlardı. Adam belki de izlenildiğini fark etmiş, gitmelerini bekliyordu. İşe yaramazdı bu plan. Madem Hayden'ın gözü önündeydi şu an, bırakıp hiçbir yere gitmezdi. Ne kadar beklemesi gerekiyorsa, o kadar beklerdi.

"Hayden, bak."

Güney Körfez Sanayi'nin girişine işaret ediyordu Rebecca. Yanında Çinli iki adamla James Lockhart çıkıyor-

du kapıdan. Gülümseyerek adamlara binayı gösteriyor, bir şeyler anlatıyordu. Otoparkın bir köşesine park etmiş Angels taraftarının varlığından bihaberdi. Angels taraftarı motoru çalıştırıp usulca çıkıyordu park ettiği yerden.

“Kahretsin,” diye homurdandı Hayden. “Lockhart’a bir şey yapacak.”

Taşlar yerine oturuyordu şimdi. MTM’deki herkesin icabına baktıktan sonra, besin zincirinin en tepesinde yer alan Lockhart’a gelmişti sıra. Ne de olsa lanet olası işi MTM’ye veren oydu. Onca kişinin örtbas etmeye çalıştığı sırrı açığa çıkaracak biri varsa, o da Lockhart’tı.

Hayden hızla kapıyı açıp güçlkle arabasından indi. Lockhart’ın ismini haykırarak sokağın karşısına atıldı. Lockhart ile yanındaki iki arkadaşı, şaşkınlıktan ağzı açık hâlde Hayden’i izliyordu.

Dodge, Lockhart’a yaklaşıyordu. Hayden yanaştıkça, hızlanıyordu ama Angels taraftarı gereğinden fazla uzağa park etmişti. Yürüyerek yaklaştığı hâlde Hayden, daha erken davranmıştı, o da bunun farkındaydı. Dodge aniden durdu, geri vitese geçerek geldiği yerden tekrar döndü. Lockhart, Dodge’ı hiç önemsememiş, tüm dikkatini ve küçümseyici bakışlarını Hayden’a yöneltmişti. Hayden’in varlığından memnun gibi bir hâli yoktu.

Lockhart’a yönelik tehdit artık geçtiği için yavaşladı Hayden. Daha fazla ortalığı ayağa kaldırmasına gerek yoktu. Bahçeyi koruyan alçak çitin üzerinden atlayarak Lockhart ile iş arkadaşlarının yana yaklaştı.

“Bay Lockhart, bir dakika görüşebilir miyiz?” diye sorduğunda, Rebecca belirdi yanı başında. “Çok mühim bir mesele. Hayatınız tehlikede.”

Hayden'in yaklaştığını gören Çinliler, bir adım geri çekilmişti ama Lockhart onları yatıştırdı. "Bir şey yok. Tanıyorum onları. Ne istiyorsun?"

"Marin Tasarım Mühendisliği'yle ilgili. Ölümleri nasıl açıklıyorsunuz?"

Hayden, adamın hiddetle kendisini kovmaya hazırlandığını görebiliyordu ama Rebecca'nın varlığı sayesinde ki-barlığını takınmak zorunda kalmıştı. "Bir açıklamam yok. Bu polisin işi."

"Neler oluyor burada?" diye sordu Çinlilerden bodur olanı.

"Yok bir şey," diyerek adamları uzaklaştırdı.

"Lütfen böyle yapmayın," dedi Rebecca. "Sadece sorularımıza cevap almak istiyoruz."

"Cevabınız bende değil." Lockhart, siyah Cadillac STS'ye kadar eşlik etti iş arkadaşlarına.

Çinli müşterilerini önemsemediği kadar önemsemiyordu MTM ölümlerini. Hayden, öfkesini kontrol edemeyecekti daha fazla. Bu şerefsizin, ölenlere bu şekilde sırt çevirmesine göz yummayacaktı.

"On beş kişinin ölümü senin için bir anlam ifade etmiyor mu?" diye bağırdı otoparkın diğer ucundan.

Bu soruyu duyar duymaz donakalmıştı Lockhart ile Çinliler.

"James?" diye sordu tıknaz olan.

"Burada kalın," dedi Hayden ile Rebecca'ya. Çinlileri yatıştırmak için biraz uğraştıktan sonra Cadillac'a bindirip geldi. O kadar sıkılmıştı ki dişlerini, çene kasları gerim ge-

rim gerilmişti. “Şimdi söyle bakalım, ne istiyorsun?”

Hayden’in şalterleri atmıştı iyice. “On beş kişi öldü. Bizim de canımıza kast edildi. Belki ilginizi çeker demiştim.”

Lockhart sanki kafasının içinde sıkışıp kalmış havanın basıncını almak ister gibi iç geçirdi. “Evet, üzgünüm. Ne istiyorsunuz peki?”

“Hiçbir şeyi anlamıyoruz. Polis bir şey bulamıyor ama onca kişinin ölümünden sonra bu kabul edilebilir gibi değil,” dedi Rebecca. “Bizden sakladıkları şeyi siz biliyor olmalısınız.”

“Nereden bileyim?”

“Önemli bir mevkii sahibisiniz,” dedi Hayden. “Hükümetle birlikte çalışıyorsunuz. Sizinle herkes konuşur.”

Gülümseyerek kafasını salladı Lockhart. “Mevkiimi gözünüzde büyütüyorsunuz. Siz ne biliyorsanız, ben de o kadar biliyorum. Şerif Ofisi’yle görüşseniz daha iyi olur.” Tekrar gülümseyerek geri çekildi. “Şimdi müsaadenizle, ilgilenmem gereken müşterilerim var.”

“Buraya kadar takip edildiğinizi biliyor musunuz?”

Lockhart’ın o ince, kırılğan tebessümü yok olup gitmişti. Adamın gözlerinde korku ya da şaşkınlık ifadesi yoktu, Hayden’in çıkaramadığı bir duygu saklıydı.

“Ne diyorsunuz siz?”

“Lacivert bir Dodge, sizi buraya kadar takip etti. Biz de o şekilde bulduk sizi. Bizi ve ölmeden önce Malcolm Fuller’ı takip eden de aynı arabaydı.”

Adamın duyduklarını sindirmesi için birkaç saniye bekledi. İyice içine işlesin istiyordu, dokunulmaz olmadığını anlasın. Onlar kadar savunmasız olduğunu bilsin...

Adamın yüz ifadesi taş kesilmişti. “Böyle saçmalıklara ayıracak vaktim yok.”

“Saçmalık değil,” dedi Rebecca.

“Zamanımı ziyan etmeyin. MTM, talihsiz bir olaydı. Keşke sonuçları daha farklı olsaydı. Ama beni kuruntularınıza alet etmeye kalkmayın.”

Lockhart’ın ardından bakakaldılar. Arabaya binmeden, öfkeli ifadesini değiştirip nezakete bürünmüştü.

“Bunun tepkisi ne böyle?” diye sordu Rebecca.

“Bilmiyorum ama bulacağız. Bir terslik var bu işte. Hadi gel.”

Hayden, Lockhart’ı takip edecekti. Dodge meselesini adamı ürkütmek için ortaya atmıştı. Dikkatini çekebilmişti de ama beklediği şekilde değil. Rebecca ile kendisinden bir an önce kurtulmak istediğini açıkça hissetmişti.

Lockhart’ı, Angels taraftarını takip ettiği mesafeden bile daha geride takip ediyordu. Takip edildiğini artık bildiğine göre, aynalardan arkasını kontrol edecekti muhtemelen; Hayden da, kendisini Angels taraftarıyla karıştırsın istemiyordu.

Rebecca da Charger oralarda mı diye etrafı gözlüyordu. Onu kaçırmışlardı ama nereye kadar? Angels taraftarının öyle hemen pes edecek bir tip olmadığını tahmin ediyordu Hayden ama şu ana kadar tekrar ortaya çıkmamıştı.

Lockhart, Çinlileri San Francisco’ya kadar götürüp Fairmont Hotel’de bıraktı. Hayden, yolun ortasında motoru çalışır hâlde durup onları izledi. Çinliler sohbeta devam etmek istiyor gibiydi ama Lockhart kısa kesmişti.

İlginç, diye düşündü Hayden. Lockhart'ın başından atmak istediği tek kişi kendisi değildi demek.

Lockhart, geldiği yoldan tekrar dönüyor; onlar da takip ediyordu. Yoğun trafikte bir ara epey yaklaşmışlardı ama Lockhart fark etmişe benzemiyordu.

Cadillac'ı, Union Meydanı'ndaki kapalı otoparka bıraktı. Meydanın kronik trafiğinde, adamın peşi sıra otoparka girmekten başka çaresi kalmamıştı Hayden'in. Çabucak bir park yeri bulup yerleşti. Arabadan inmiş, yakın takip yapmak için araçların arasından dolanıyorlardı. Lockhart, Cadillac'ı bırakıp park yerinden çıktı. Powell caddesine doğru yürüyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Rebecca.

"Bilmem. Kuyruğunu kıstırmış kaçıyor. Orası kesin."

"Söylediklerinin onu bu kadar korkuttuğuna inanamıyorum."

Lockhart, tramvay duraklarına kadar gitmişti. İstasyon bir sonraki tramvaya binmek için sabırsızlanan turistlerle dolup taşıyordu. Lockhart, onlara hiç aldırış etmeden BART / MUNI istasyonuna indi.

Adam gözden kaybolur kaybolmaz, Hayden ile Rebecca ileri atıldı. BART istasyonuna mı yoksa MUNI'ye mi girdiğini ve hangi sefere bindiğini kaçırırsalar hapı yutarlardı. İstasyona girdiler. Yürüyen merdivenden aşağı inmek yerine, istasyonun ortasında dikilmiş öylece duruyordu Lockhart. Sırtı dönüktü; onlar da otomatik bilet satış cihazından BART biletleri almış gibi yaparak gizleniyordu.

Lockhart, cebinden telefonunu çıkarıp birini aradı. Ne konuştuğunu duyamayacak kadar uzaktaydılar ama adamın

vücut dili zaten her şeyi anlatıyordu. Arayan kişi tarafından ekilmiş gibi görünüyordu ama gitmemiști hâlâ. İstasyonda kalmış, dar bir çember içinde volta atıyordu. İstasyona alelacele girip çıkan insan kitlesi, onun farkında bile değildi.

“Burada göze batıyormuşuz gibi hissediyorum,” diyerek gişedeki görevliye başıyla selam verdi Rebecca.

Hayden, elini tuttu. “Hadi gel, gidelim.”

Lockhart’a doğru sürüklüyordu onu. Alacağı riski ölçüp biçti kafasında. Öncelikle, BART istasyonunda kendi rahat bölgesinden uzaktaydı adam. Başından atamazdı onları öyle kolayca; toplum içinde de adab-ı muaşerete uymak zorunda kalacaktı ayrıca.

“Bay Lockhart,” diye seslendi Hayden iyice yaklaştıklarında.

Arkasını dönüp baktığında, yüzündeki rahatsızlık ve tiksinti gözle görülebilir seviyedeydi. “Beni takip mi ettiniz? Buna taciz denir.”

Adamın üstü kapalı tehdidinin ağırlığını hissetmişti Hayden ama bunu bir kenara bıraktı. “Neden buradasınız?” diye sordu Hayden. “Tren beklemediğiniz belli.”

“Beni rahat bırakmazsanız, polis çağırırım.”

“Bir deneyin de görelim neler oluyormuş. Polisin, bu işe burnunu sokmasını biz ne kadar istiyorsak, siz de o kadar istiyorsunuzdur.”

Savurduğu blöfe fazla güvenmiyordu Hayden ama işe yaramıştı. Düşmanca tavırlarından vazgeçmişti adam.

“Lütfen gidin. Neler olduğunu bilmiyorsunuz, hiç bulaşmayın.”

“Neler oluyor *sahiden*?” diye sordu Rebecca. “Yolunuza çıkmak gibi bir amacımız yok. Sadece olanları anlamaya çalışıyoruz.”

“Hepimizin anlamasına yardımcı olabilecek biriyle buluşmak üzereyim, ama siz ortalıkta dolaştığınız sürece gelmez.”

Angels şapkalı adam, Lockhart’ın gizli adamı olabilir mi acaba diye düşündü Hayden. Eğer öyleyse, her şeyi yanlış anlamış demektir. Şapkalı adam, kendisini, Fuller ve Lockhart’ı onlara zarar vermek için değil, onlarla konuşmak için takip etmişti belki de. Kalabalığın içinde artık aşına olduğu beysbol şapkasını aradı gözleriyle. Angels şapkası, Giants ve A’s taraftarlarının baskın olduğu bu bölgede hemen göze çarpardı ama göremedi.

Lockhart’ın telefonu çaldı tekrar. Arayanı dinleyerek cevaplarını evet ve hayır şekline indirgemişti telefonu kapatana dek.

“Arayan o muydu?” diye sordu Hayden.

“Evet,” dedi Lockhart, “ama gelmiyormuş.”

“Bizi mi görmüş?” diye sordu Rebecca.

Dudaklarını büzdü. “Hayır. Toplantıya kalamayacağını ama bizim için bir şey bıraktığını söyledi.”

“Nereye?” diye sordu Hayden.

“Peşimi bırakmayacaksınız, değil mi?” dedi Lockhart.

“Çok fazla şey yaşadık,” dedi Hayden.

“BART peronundaymış.”

Yürüyen merdivenle, ana perona indiler. Topu topu üç beş yolcu vardı etrafta. Her taraf güzelce aydınlatılmıştı,

yani Lockhart için bırakılan bir paket varsa ortada bir yerde, görünürde olmalıydı.

İki tarafından tünel geçen bir duvara çıkan peronun sonuna doğru Lockhart önde, onlar arkada gidiyorlardı. Güvenlik ya da rahatlık açısından, kimse peronun sonuna kadar ilerlemiyordu. Bu dile getirilmeyen tabuyu yıkmaları, etraftakilerin dikkatini çekmişti ama Lockhart'ın profesyonel duruşu akıllardaki soru işaretlerini dağıtmaya yetmişti.

Hayden, tavadaki kapalı devre kamera sistemlerini ensesinde hissediyordu. Mutlaka birileri izliyordu şu an. Suçluların umduğu kadar ilgisiz değildi güvenlik elemanları. Ortalığı ayağa kaldırmak istemiyorlarsa, aradıkları şeyi bir an önce bulmaları gerekiyordu telaşsız tasasız.

“Sizinle buluşması gereken bu adam da kim?” diye sordu Hayden.

“Bilmiyorum. Polise gidemeyecek kadar korkmuş biri. Benden yardım umuyordu.”

Hayden'in içi ürpermişti bir an. Kendisini tuzağa düşürmek için Mason'ın kullandığı taktiğe çok benziyordu. Bu düşünceden hiç hoşlanmadı. Onları gereğinden fazla ilgiyle izleyen birisi var mı diye dönüp kontrol etti.

Peronun sonuna ulaştılar. Bir şey saklamak için bir çöp kutusu dâhi yoktu ortalıkta. Bırakılan şey ya çok küçüktü ya da arayan kişi yalan söylemişti.

“Aradığımız şey ne?” diye sordu Hayden.

“Orada,” diyerek doğu istikametindeki tünele işaret etti. “Tünelin kıyısında.”

Paket tam kıyıda olabilirdi ama tünelin yanına yaklaşmak bile çok tehlikeliydi. Bir sonraki trenin gelmesine he-

nüz yedi dakika vardı. Tren gelmeden paketi alabilmek için yeterli bir süre...

Lockhart'a dönerek, "Ben alırım. Sen gidersen, dikkat çeker şimdi," dedi Hayden.

Lockhart ile Rebecca, önünü kapattılar. Hayden'ın tam önünde durarak muhabbet ediyormuş gibi yapıyorlardı; Hayden da diz çöktü bu arada. Peronun duvarına tutunarak tünelin içine girdi. Sağ olsun karanlık ve sessiz tünel, havasız olduğu kadar leş gibi de yağ kokuyordu. Eliyle duvarın alt kısmını yoklamaya başladı, parmakları kir pas içinde kalmıştı. Ulaşabileceği son noktaya geldiğinde, bir sırt çantasının ipine dokunmuştu eli.

"Buldum."

Sırt çantasını yukarı doğru çekmek istedi. Beklediğinden çok daha ağır olan çanta, peronun kenarından aşağı kaymıştı. Ağırlığıyla, Hayden'ı sendeletmiş elektrikli raylara doğru çekiyordu. Dengesini sağlayıp çantayı perona savurdu. Yere çarptığında, çanta metalik bir sesle çınlamıştı. Lockhart ile birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. Lockhart, bu hediyeyi hiç beklemiyordu.

Çantayı açtığında, nefesi kesilmişti Hayden'ın. Yalnızca kâğıt üstünde ve bilgisayar ekranında görmüş olsa da, tanımıştı içindeki aleti. Çantayı sıyırıp yangın tüpü boyutlarındaki basınç kazanını ortaya çıkardı. Tıpkı yangın tüplerinde olduğu gibi, içinde bir sıvı çalkalanıyordu. Hortum yerine, altı tane hava deliği olan gül şeklindeki yuvarlak manifold yer alıyordu en üstte elektrik kutusuyla birlikte. Minicik kırmızı bir ampul göz kırpyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Lockhart.

“Ne oldu?” diye sordu Rebecca.

“Bırak onu,” diye bağırdı Lockhart. “Çık dışarı.”

Kazanı tam yere koyacakken, içindeki hareketi hissetti. Ampul kırmızıdan yeşile dönmüştü. Harekete geçirici parça kımıldamış, kazanın içindekileri dışarı salmaya başlamıştı. Renksiz ve neredeyse kokusuz gaz fişkıırıyordu hava deliklerinden. Soğuk ve nemli gaz, eline çarpıyordu.

Lockhart tekrar kazanı bırakıp kaçmasını söylemişti ama yapamıyordu. Ayakta duracak hâli kalmamıştı artık. Zorla kalkmaya çalıştı ama yüz üstü düşüverdi.

Haykırdı Rebecca. Hayden başını çevirdi ama Rebecca’dan yana dönecek kadar hâkim değildi kaslarına.

Lockhart, Rebecca’yı uzaklaştırmaya çalışıyordu ama o kaçıp sendeleyerek Hayden’in yanına gelmişti.

Eliyle dur işareti yapmaya çalışıyordu ama kendi kolu üzerindeki hâkimiyeti içler acısıydı.

Artık çok geç olmuştu. Rebecca’nın bacakları tutmamış, bir anda kışının üzerinde bulmuştu kendisini.

Yolcular koşarak geliyordu ama Rebecca’dan saniyeler sonra Lockhart’ın da yere düştüğünü görünce duruverdiler. Bir bir düşmeye başladıklarında, onları kurtarabilecek tek kişinin kendisi olduğunu anlamıştı Hayden.

Rebecca’ya seslendi ama cevap alamadı. Peronda vücudunu sürüyerek ona ulaşmayı deniyor, bedenini kontrol edemiyordu. Gözlerinin kontrolünü de kaybetmeye başladı sonra. Ne zaman bir şeye odaklanmaya çalışsa, kapanıyordu gözleri. Bedeninin üzerinde hiç hâkimiyetinin kalmadığını görmek ödünü patlatmıştı. Kendisine ihanet eden her bir kasla, elinden biraz daha kayıp gidiyordu vücudu. Çok şükür canını yakmıyordu hiçbiri.

Üzerine büyük bir ağırlık çökmüştü. İnanılmaz bir uyku isteğiydi bu... Öylece zeminde yatmak zor geliyordu. İsteğine boyun eğmek çok daha kolaydı hâlbuki. Kendisini bırakmaya başladı, çok da güzeldi bu his, sanki ılık sulara uzanıyor gibiydi; sular vücudunu ve tüm benliğini kaplıyordu usul usul. Dibe batıyordu yavaş yavaş... Derine indikçe, kararıyordu dünya. Ne etrafındaki telaşı duyuyordu ne de Lockhart'ın, Rebecca'nın ya da yaklaşan ölümünün farkındaydı. Hiçbir şeyin farkında değildi...

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayden'in bilinci tekrar yerine gelmişti, bu kez kalıcı olarak. İki sefer daha uyanmıştı ama sadece kısa bir süre için. Tekrar bayılmadan önce, etrafına bakacak kadar açık tutabilmişti gözlerini. İlki, BART istasyonu önünde, Powell Caddesi'ndeydi. Sonraki de hastanede. Penceresiz bir hücredeydi şimdi. Bu gerçeğin canını sıkmasına izin vermemeye çalıştı.

Saatin kaç olduğundan haberi yoktu. Saatini kolundan çıkarmışlardı. Odada pencere olmayışı da pek yardımcı olmuyordu. Oda floresan ışığıyla alacakaranlıktı. Beyaz duvarlarla çevrelenmişti üç taraftan, diğer plastik cam duvarsa vitrin maymunu yapmıştı onu. Oturmaya yeltendiği an başı döndü. Kazandaki gaz her neyse, etkisini hâlâ sürdürüyordu.

Hücrede tek başınaydı. Onu burada tutuyorlarsa, Rebecca ile Lockhart neredeydi? Komşu hücrelerde mi? Hücrede tutulmasının anlamı dank etmişti kafasına birden. Zanlı olarak görülüyordu demek ki, kurban değil. Hakkındaki suçlamaları düşünmeye bile cesaret edemedi.

Shane ile diğer on dört kişinin neden öldüğünü şimdi an-

lıyordu. Hepsi bir silahın tasarımına yardım etmişti; kendisi de dâhil. Onlar ne yaptığının farkında olmayan saf adamlardı ama yine de suçluydular. Shane'in canına kıymasına şaşmamak gerek. Yaptığı korkunç şey buydu işte. Shane'i dinleyip bu işe hiç bulaşmamalıydı. Merak insanı mezara sokar derler ama bu durumda ömür boyu hapse sokacaktı.

İçinde bulunduğu duruma rağmen garip bir şekilde sakin. Ya ilacın yatıştırıcı etkisindendi ya da düştüğü bu kara deliğin derinliğini hayal dâhi edemediğinden.

Hücresinin köşesindeki kamerayı görünce, birini yanına gelmesi için nasıl uyaracağını düşündü. Artık uyandığına göre, birinin geleceğini umuyordu ama bir saat boyunca kimse gelmemişti. Bir çift üniformalı görevliden oluşuyordu karşılama komitesi.

Birisi gözetlerken, diğeri kelepçe taktı ellerine. Hücreden çıktılar; diğer hücrelerde ne Rebecca'yı ne de Lockhart'ı göremeyince bir sancı girmişti karnına. Koridorlardan geçip bir odaya geldiler. Geniş camlardan içeri güneş ışığı doluyordu. Epey yükseğe çıkmışlardı ama dışarıdaki manzarayı fark edememişti bile.

"Neredeyim ben?"

"San Francisco FBI Koordinasyon Ofisi'nde."

Santiago'nun nezareti altında olduğunu sanmıştı. Onunla birlikte çalışabilirdi. Dedektif onu anlardı. FBI anlamazdı. Sakinliğini kaybetmek üzereydi.

Görevliler, görüşme odalarına açılan bir koridordan geçirdi onu; görüşme odaları eğer bir tanıksanız, görüşme odası olurdu. Zanlı olarak görülüyorsanız, kapının üzerinde ne yazarsa yazsın, sorgu odası anlamına gelirdi.

Kendisini kelepçeleven görevli, sorgu odasının kapısına tıklattı. Takım elbiseli sert mizaçlı bir adam açtı kapıyı. Hayden, beraberindekiler içeri girerken kenara çekilmişti.

Takım elbiseli diğer adamın karşısında oturuyordu Rebecca. Solgun, bitkin ve ürkek görünüyordu. Hayden moral vermek için gülümsedi. O da gülümsemesine karşılık verdi, gözlerindeki parıltı tekrar dönmüştü.

Lockhart ortada yoktu. Başka bir yerde özel muamele mi görüyor acaba diye merak etti.

Üniformalılar, kelepçelerini çıkarıp odayı terk etti. Söylendiği gibi, Rebecca'nın yanına geçip oturdu.

"Ben özel ajan John Bohnert," dedi kapının önündeki adam. "Bu da özel ajan Keith Schrader."

Terörist olarak mı görüldüğünü sormasına gerek bile yoktu.

"Dün BART istasyonunda olanları anlatmak ister misiniz, Bay Duke?" diye sordu Bohnert.

Dün, diye geçirdi içinden. Tam bir gün boyunca baygındı demek.

Santiago'nun ofisinden çıkınca Angels taraftarını takip ederek nasıl Lockhart'la karşılaştığını anlattı bir bir. Ajanlar dinliyordu ama önlerindeki not defterlerini kullanmıyorlardı hiç. Yazmalarına gerek yoktu. Muhtemelen her şey kayıt altına alınıyordu zaten. Kayıt cihazı ya da not defterinin bir önemi yoktu. Ajanların ikisi de, inanmayan gözlerle bakıyordu onlara.

"Şu Angels şapkası takan adam... Tanıyor musunuz onu?" diye sordu Bohnert.

“Hayır,” diye yanıtladı Hayden.

“Plakasını da almamışsınızdır diye tahmin ediyorum.”

Hayden, içinden küfür ediyordu kendisine. Almamıştı, evet. Kovalamaya odaklanmıştı tamamen. “Evet.”

Schrader, arkasına yaslanıp abartılı bir şekilde iç geçirdi. “Başkası yaptı, ben yapmadım durumu yine. Neden biraz orijinal olamıyorsunuz ki?”

“Doğruları anlatıyoruz biz,” dedi Rebecca.

“Tabii, tabii,” dedi Schrader.

Rebecca, bir şeyler daha söylemek istemişti ama Hayden kolunu tutarak susturmuştu onu. Sağduyuya kulak asmayacaktı bu herifler. Sadece delile bakacaktı belli ki.

“Sizi biraz araştırdık, Hayden,” dedi Bohnert. “Marin Tasarım Mühendisliği’nde çalışmışsınız. Herkesin öldüğüne bakılırsa, epey ilginç bir şirket olsa gerek. Daha da ilginç yanını söyleyeyim mi: James Lockhart, şirketin son müşterisiymiş.”

Lockhart’ın neden orada olmadığına cevabını almıştı böylelikle. FBI; Lockhart’ı kurban, onlarıysa saldırgan olarak görüyordu. Koşullara onların açısından bakmaya çalıştı. Olayların hangi şartlar altında gerçekleştiğini bilmiyorlardı. Yanlış kimlik tespiti söz konusuydu burada.

“Lockhart’a sorun,” dedi Hayden. “Her şeyi açıklayacaktır.”

Bu sözleri duymazdan geldi Bohnert. “Güney Körfez Sanayi’de Bay Lockhart’ın yanına yaklaşıp bir şeyler söylediğinizi gören bir tanık var. İstasyonda kazan aktif hâle geçmeden dakikalar önce, gidip tünelden cihazı aldığınızı

görenler de var. Ama kimse Angels şapkalı birini görmemiş.”

“Bu tam bir çılgınlık,” dedi Rebecca. “Yanlış anlıyorsunuz bizi.”

“Bu eyleminizin Shane Fallon’ın ölümüyle ya da MTM’nin sizi kovmasıyla bir ilgisi var mı?” diye sordu Schrader.

“Yok,” dedi Hayden. *Bu bilgileri onlara kim vermişti? Lockhart mı? Santiago mu? Yoksa ikisi de mi?* Bir gün geriden takip ediyordu oyunu. Bu süre zarfında birçok kişiyle temasa geçmiş olabilirdi.

Aleyhlerine sunulan deliller gitgide artıyordu. Bohnert ile Schrader’ın bu kadar hızla bilgi toplaması Hayden’ı dehşete düşürmüştü. Aslında zor bir şey değildi bunu yapmak. Yangından sonra ismi gazetelere çıkmış, Santiago da ifadesini almıştı. Tamam, kazan gaz salmaya başladığında onun elindeydi kabul, ama neden Bohnert ile Schrader bu işin arkasında onların olduğunu düşünüyordu ki? Lockhart ile konuşmadıklarına inanamıyordu. Onun söyleyeceği tek kelime bile yeterdi kuşkuları doğru yöne çekmeye. O hâlde neden hâlâ zanlı olarak görülüyorlardı?

“Lockhart iyi mi?”

“Neden sordunuz?” dedi Schrader. “Ona ulaşabilmek için mi MTM’ye girdiniz?”

“Neden bahsediyorsunuz siz?”

“Suç ortaklarınız kimler?” diye sordu Bohnert.

“Suç ortağı mı?” dedi Hayden. “Bakın, biz burada terörist değil, kurbanlarız.”

“Teröriste benzer bir yanımız var mı?” diye yakardı Rebecca.

“Bizim ne teröristler gördüğümüzü bilseniz, şaşarsınız,” dedi Schrader.

“Dün çok güçlü bir yatıştırıcı madde kullanmışsınız. Bu marifetiniz sayesinde sadece siz ve Bay Lockhart değil, başka dokuz yolcu daha bayıldı. Eğer yatıştırıcı tesirini kaybetmeseydi, bu sayı daha da artacaktı,” dedi Bohnert. “Nereden aldınız bu maddeyi? Buradan çıkıp gitmek istiyorsanız, birkaç isim vereceksiniz.”

“Söylediklerimizi kulaklarınız işitiyor mu?” diye sordu Rebecca. “Kimseyi tanımıyoruz, çünkü bu olayla uzaktan yakından bir ilişkimiz yok.”

“Cihazı size kim temin etti?” diye sordu Schrader.

“Söylediğimiz kahrolası bir kelimeyi dâhi dinleme niyetinde değilsiniz ki,” dedi Hayden.

“Babanız oldukça maharetli bir makinist, Bay Duke,” dedi Schrader. “O mu yaptı bu cihazı?”

Hayden, işaret parmağını ona doğru uzatmıştı. “Bana bak, babamı bu işe karıştıрма.”

“Bu cihazlardan kaç tane daha var?” diye sordu Bohnert.

Hayden’in çabaları beyhüdeydi. Ajanlar, çoktan bir yarıya varmıştı bile. Suçluları yakalamışlardı. Böyle uygun adaylar ve karşılarında yatıştırması gereken kızgın bir halk varken, olayı daha fazla deşmelerine gerek yoktu. “Biliyorum, yine bana inanmayacaksınız ama bir kez daha söyleyeceğim. Dünkü saldırıyla hiçbir ilgimiz yok,” dedi Hayden. “Sizi nasıl ikna edebilirim?”

“Kulağa bok püsür gibi gelmeyen bir şey söyleyebilirsin mesela,” dedi Bohnert.

“Marin Tasarım Mühendisliği’ni bir düşünün,” dedi Hayden. “İnsanlar ben işe girmeden çok önce başlamıştı ölmeye.”

“Ağabeyim canına kıymadan önce affedilmez bir şey yaptığını söylemişti,” dedi Rebecca.

“Üstelik bunu söyleyen tek kişi o değildi,” diye ekledi Hayden.

Ne Bohnert ne de Schrader onlara inandığına dair bir tepki göstermemişti. Sorguya devam etmeleri için fırsat tanımayacaktı Hayden. Onun yerine, Shane’in ölümü, yangın, Malcolm Fuller’in ölmeden önce söyledikleri ve Tony Mason’ın saldırısı dâhil başlarından geçen olayları sıraladı.

“Biliyor musunuz,” diye başladı Bohnert. “Anlattıklarınız ikna edici şeyler, evet, ama bunları destekleyecek tek bir kişi bile yok. Tanıklarınız ya ölmüş ya da ortadan kaybolmuş. Hiç faydası yok yani.”

Bohnert, samimi konuşuyor gibiydi; Hayden da bu mantığa gölge düşüremezdi zaten. Haklıydı adam... Söylediklerinin hiçbir dayanağı yoktu. Rebecca dışında, hatta bazen o da dâhil, kimse destekleyemezdi anlattıklarını. Sadece iğnesiz bir şırınga vardı elinde ama onun bile yararı yoktu. Kendisine ait olduğunu iddia edebilirlerdi. Hiç bu kadar tutuşmamıştı paçaları. Mason, şırıngayı boynuna dayamaya çalıştığında bile... Kafa kafaya bir mücadele olsa, hayatı için mücadele verebilirdi. Ama böyle adamların karşısında çaresizdi. Avukat kartını oynamak istemiyordu. Suç kokan bir hareketti çünkü. Ama Mason gibilerden farklı düşmanlara karşı korunması gerekiyordu.

“Avukatımı istiyorum.”

“Henüz hakkınızda bir suçlama yok,” dedi Bohnert.

“Gidiyoruz o hâlde biz.”

Rebecca'nın elinden tutarak ayağa kalktı. Schrader, çabuk davranıp önlerine geçmişti. Hayden'in elini sıkıyordu Rebecca.

“Gitmekle hata edersiniz,” dedi Schrader. “Gittiğiniz an, emniyeti teşkilâtını hareket geçirmiş olur, bir daha da asla durduramazsınız.”

Yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal, diye düşündü Hayden. Ajanlar, Vatansızlık Kanunu kartını oynadıkları takdirde, hukukun gücü altında ezilirlerdi. Geri dönüp yerine oturdu tekrar.

“Akıllıca bir hareket,” dedi Bohnert.

Schrader ayakta dikilmeye devam etti. Odanın tek kapısının önüne gidip kapıya yaslandı.

Rebecca, Hayden'in yanına geçip kolunu omzuna attı. “Gececek bunlar da.”

Başını salladı ama haklı olduğundan pek de emin değildi.

“Evlerinizi aradık,” dedi Bohnert.

“Umarım arama izni çıkarmışsınızdır.”

“Muhtemel sebep, hayatı kolaylaştırıyor,” diye yanıtladı Schrader.

“Başka bir cihaz ya da yatıştırıcı bulamadık,” dedi Bohnert. “Nerede bulabileceğimizi söyleyin, sizi rahat bırakalım.”

“Kalkmış bizi suçlayıp duruyorsunuz burada ama hayati bir noktayı gözden geçiriyorsunuz,” dedi Hayden.

“Neymiş o?” diye sordu Bohnert.

“Cihaz, uzaktan kumandayla harekete geçirilmişti. Ben elime aldıktan sonra çalıştı. Üzerimizde bir verici de bulamadınız.” Cevap vermelerini beklememişti. “Ayrıca vericiden kurtulacak vaktimiz bile olmamıştı. Yatıştırıcı, hepimizi bayılttı.”

“Hiçbir şey ifade etmiyor mu bu size?” diye vurguladı Rebecca.

Cevap bekledi ama alamıyordu. Tezlerinde delik açmıştı.

Kapı çalındı, Schrader gidip açtı. Yanında FBI’dan biriyle kapıda bekliyordu Santiago. Dedektifi gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti Hayden.

“Affedersiniz, beyler. Ben Marin Eyaleti Şerif Ofisi’nden Dedektif Ruben Santiago. Sirke ben de katılmak isterim. Benim de bazı sorularım olacak bu ikisine.”

Ajanlar birbirine bakarak aynı kaniya varmıştı. “Pekâlâ, Dedektif,” dedi Bohnert. “Zaten mola vermek üzereydik. Belki siz anlarsınız dillerinden.”

Odadan çıkan ajanlar için kapıyı tutup arkalarından kapattı Santiago. Odada, Hayden’in aslında var olmadığını bildiği bir mahremiyet havası esiyordu. Kameralarla çevrilmişti dört bir yanları. Suçlamaların ağırlığına bakılırsa, dört kulağını açmış söyledikleri her kelimeyi dikkatle dinleyen bir grup ajan olmalıydı ekranın başında.

“Fısıltı gazetesi bugün epey iyi çalışıyor herhalde,” dedi Hayden.

Tam karşılına oturdu Santiago. “Öyle ama emin ol CNN çok daha iyi.”

Hayden yıkıldı... Geçen her bir dakikayla daha da kötüye gidiyordu her şey.

“Ne haltlar yediniz siz? İkinizi bir on dakika yalnız bırakamayacak mıyım ben?!”

“Bizi buradan çıkarman lazım,” dedi Hayden.

“Niye çıkarıyım ki?” dedi Santiago. “Kendi şahsî araştırmalarınız yüzünden haftalardır oyaladınız beni. Sen kendini Nancy Drew, sen de Sert Çocuklardan biri sanıyorsun. Dinleyin, şimdi şok olacaksınız. Aslında onlar değilsiniz. Bir sonraki Timothy McVeigh (Oklahoma bombacısı) olmaktan sadece bir adım uzaksınız.”

“Üzgünüz,” dedi Rebecca.

“Üzgün olmanız, yaktığınız köprüleri yeniden kurmaya yetmez.”

“Bu işte bir parmağımızın olmadığını söyle onlara,” dedi Hayden.

“Olmadığını nereden bileyim ben?”

“Tanrı aşkına, Santiago, olmadığını biliyorsun.”

“İkna et beni o zaman. Ofisimden çıktıktan sonra neler oldu anlat bakalım.”

Federallere anlattıkları hikâyenin aynısını ona da anlattılar.

Santiago, masaya yumruğunu vurdu. “Yemin ediyorum, tam bir geri zekâlısınız. Bunu biliyor muydunuz? Otoparkta adamı görür görmez beni aramanız gerekirdi. Onları durdursaydım, dünkü kargaşa hiç yaşanmamış olacaktı. Bir anlamaya vardığımızı sanmıştım. Bir şey olduğunda bana haber verecektiniz, ben de gereğini yapacaktım.”

“Buna vakit yoktu,” dedi Rebecca.

“Saçmalama. Bir telefon, her şeyi değiştirebilirdi.”

“Eğer herifi yakalaysaydın, Lockhart’ın peşinde olduğunu hiç öğrenemeyecektik.”

“O kalın kafanıza şunu ne zaman sokacaksınız? Bunun kararı size düşmez. Bana düşer. FBI’a düşer. Size değil,” dedi Santiago.

“Tamam,” dedi Hayden. “Geri zekâlıyız. Kazdığımız çukura kendimiz düştük. Bizi çıkarabilir misin bu çukurdan?”

Santiago ayağa kalkıp insanı klostrofobiye iten sorgu odasında volta atmaya başlamıştı. “Bilemiyorum. Bu olayda suçunuzun olmadığını biliyorum. O kadar zeki değilsiniz zaten.”

Bu aşağılama, bir iltifatı aynı zamanda. Bohnert, Schrader ve meslektaşları duymuş olmalıydı.

“Ne yapabileceğime bir bakarım,” dedi.

Santiago odadan çıktığı an, Schrader ile Bohnert gözetleme odasından koridora geçmişti. Hücumu geçmiş gibi geliyorlardı karşıdan. Sonuca varmaları için üzerlerinde büyük bir baskı olduğunu tahmin ediyordu. Bu durumu lehlerine çevirebilirlerdi.

“Konuşabilir miyiz, beyler?” dedi Santiago.

Gözetleme odasına geçtiler. Schrader, odadaki diğer dört ajana, hava almaya çıkmalarını söyleyerek kapıyı arkalarından kapattı. Karşılarındaki geniş ekranı Hayden ile Rebecca kaplıyordu. Yüksek çözünürlük sayesinde, ne kadar korktukları açıkça görülebiliyordu. Kendilerine bir cehennem çukuru kazmışlardı. Çürüyüp gitmelerine müsaade edemezdi Santiago.

“Anlat bakalım,” dedi Bohnert.

“Dünkü olaylarda bu ikisinin bir payı yok.”

“Diyorsun?” Kollarını kavuşturmuş, kapının yanında dikiliyordu Schrader.

“Evet, öyle diyorum. Şunlara bir baksanıza.” Ekranı işaret etti Santiago. “Bu ikisinin böyle bir şeyi yapabileceğine gerçekten inanıyor musunuz?”

Ajanlar sus pus olmuştu. Onunla “Patron kim?” oyunu oynuyorlardı. Federal ajan değildi o, yani statü açısından onlara denk falan değildi, sorusuna cevap almayı dahi hak etmiyordu. Onların bu ağzı sıkı tavırları bile cevaplamaya yetmişti sorusunu. Hayden ile Rebecca’ya karşı somut bir delil yoktu ellerinde, o yüzden susuyorlardı işte.

Santiago, ekrana yaklaşmış Hayden ile Rebecca’yı gösterdi. “Bu ikisi, bir şekilde bulaşmışlar bu işe ama kurban olarak. Dün, saldırgan için mükemmel bir duman perdesi oluşturmuştu. Saldırının arkasında her kim varsa, ya onları töhmet altında bırakacaktı ya da bu işten sıyrılırlarsa, icaplarına kendisi bakacaktı.”

“Neden?” diye sordu Bohnert.

“Bilmiyorum.” Parmağıyla tekrar ekrandakileri gösterdi. “Onları duydunuz. Peşlerinde biri varmış dün; onlara inanmak için geçerli sebeplerim var.”

“Hadi oradan,” dedi Schrader.

“Bu vaka üzerinde, sizden daha uzun süredir çalışıyorum. Bu ikisini tanıyorum. Vakaya da hâkimim. Birçok kişi öldü. Hayden saldırıya uğradı, bunu destekleyecek kanıtım da var.”

“Ne yapmak istiyorsun yani?” diye sordu Bohnert.

“Serbest bırakılmalarını. Basına, onların felaketi önlemeye çalışan ama bunun için geç kalan talihsiz kurbanlar olduğunu söyleyin.”

“Kafayı mı yedin sen?” dedi Schrader. “Baş şüphelilerimiz onlar.”

Santiago, adamı duymazdan gelmişti. Ajan, kendini kanıtlamaya çalışıyordu belli ki. Sorumlu kişiler, öyle bilip bilmeden konuşmazdı. Santiago, Bohnert’e döndü.

“Salın gitsinler,” diye tekrarladı. “Peşlerinde biri var, serbest kaldıkları anda tekrar peşlerine düşecektir. İşte o zaman, yanlarında olmak istiyorum.”

“Adamlarımın da bu operasyona dâhil olmasını istiyorum,” dedi Bohnert.

“Hayır, bırak kalabalık etmesinler. Sahada çok fazla adamımız olursa, dikkat çeker. Bırakalım meydanı boş sansınlar ki şanslarını denesinler. Olayın dışında kalmazsınız yine de ama bırakın benim dediğim şekilde olsun.”

Bu teklifi kafasında evirip çevirirken sesini çıkarmamıştı Bohnert. Santiago, kabul etmesini diliyordu içinden. Kontrolü ona devretmek istemeyeceklerinin farkındaydı ama kendisini günah keçisi olarak ortaya atmakla da teklifi cazip hâle getirmişti. Ters giden bir şey olursa, kellesi uçacak olan Santiago’ydu, ajanlar değil. Aptal dedektif, onları makul şüphe konusunda ikna etmişti, üstelik bu kadarla da kalmamıştı. İnandırıcı inkâra mahal vermişti. Bohnert’de birazcık akıl varsa, bu sebeplere dayanarak yeşil ışık yakardı. Günah keçisi durumuna düşmekten gocunmuyordu Santiago. Haklı olduğundan emindi çünkü.

“Bu ikisini yem yapıyorsun,” dedi Bohnert.

“Büyük balığı yakalamanın tek yolu bu,” diye cevapladı Santiago.

Ajanlar tekrar bakiştılar. Schrader, omuz silkti.

“Pekâlâ, Dedektif, nasıl istiyorsan öyle olsun ama sana bu fırsatı kimin tanıdığını unutma sakın,” dedi Bohnert.

“Unutmam.”

Schrader kenara çekilerek Santiago’ya yol verdi. Bohnert, kapıda durdurdu onu.

“İnsanlar bizi kötü bilir ama siz, Dedektif, siz başkasınız.”

YIRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayden, Rebecca ve Santiago ile birlikte asansöre bindi. Bohnert ile Schrader onlara eşlik etmiyorsa da, varlıklarını hissedebiliyordu hâlâ. Santiago'nun güven veren sözlerine rağmen, daha binayı terk etmeden gelip onları tekrar alıkoymaklarından korkuyordu. Kaldırım taşlarını ayakları altında hissedinceye dek, rahat etmeyecekti içi. Asansörün kapısı açıldı, yukarı çıkmayı bekleyen insanlar dışında kimse çıkmamıştı karşlarına.

Kapıdan çıkarken, "Teşekkürler," dedi Hayden. "İmdadımıza yetiştin."

"Evet, öyle oldu. Bu iş bitene kadar bana aitsiniz."

Bu felaketin bitmediğini hatırlatan acı bir sözdü bu.

Onlara arabaya kadar eşlik etmişti Santiago. Arka kapıyı açıp girmelerini bekledi. Olaylardaki konumlarını açıkça belirten bir hareketti bu. Kötü adamlar otururdu arka koltuğa.

Motoru çalıştırdı ama hareket etmedi. Onun yerine, arkasına döndü.

"Bundan sonra böyle olacak. Sizin yüzünüzden işim tehlikede, o yüzden ben ne diyorsam onu yapacaksınız. Anlaştık mı?"

Başıyla onayladı ikisi de.

“Güzel. Gözümüzün önünden ayrılmayacaksınız demek oluyor bu aynı zamanda. Gündüzleri ben, geceleri de Rice olacak yanınızda.”

“Bize bebek bakıcılığı mı yapacaksınız?” diye sordu Hayden.

“Seçim sizin. Eğer hücrede tek başınıza oturmak isterse-
niz, hemen dönebiliriz.”

“Peki, ne kadar süre sizinle birlikte yaşayacağız?” diye sordu Rebecca.

“Ne kadar gerekiyorsa. Angels şapkalı herifle Tony Mason’ı bulacağız daha. Öyle ilk denemeden vazgeçecek tipler değil bunlar.”

Bu sözle duruma uyanmışlardı ama Hayden’in zaten aklındaydı bu düşünce. Sirtına çizilen hedef tahtası gün geçtikçe genişliyor ve onu perişan ediyordu. Bu şekilde Hayden’in hakkından gelmek çok da zor olmayacaktı.

Santiago gaza basınca sivil polis arabası ileri atıldı. “Maymun boku gibi kokuyorsun, Hayden. Üstünü değiştirmek ister misin?”

Kokuşmuşluğunun hatırlatılmasına gerek yoktu. “Evet ama önce arabama kavuşmak istiyorum.”

“Unut arabanı. Ben süreceğim.”

“Güven bana. Arabamdakileri görmek istersin.”

Mitsubishi’yi bıraktığı otopark alanına gittiler. Arabasının hâlâ orada olduğunu görünce içine su serpilmmişti. Nerede olduğunu bilmediklerinden, ajanlar arabayı bulamamıştı. Santiago’nun gelmesiyle de sorguları yarıda kesilmmişti.

“Arabayı buradan götürmem lazım,” dedi Hayden.

Santiago, kafasını salladı. “O işi bana bırak sen. Şimdi, içinde ne var ona gelelim?”

Hayden, bagajdan planları ve bellek sürücüsünü çıkardı. Eskdale’e gösterme niyetiyle onları bagaja kaldırdığından beri, güvenli bir yere saklayacak vakti olmamıştı. Arabası en güvenli yermiş meğer...

Santiago, planları alıp kaputun üzerine yaydı. “MTM’deyken üzerinde çalıştığın proje bu muydu?”

“Evet,” diyen Hayden birkaç tasarım özelliğinden bahsetti kısaca. “Küçük birimlerden bir tanesi BART istasyonunda harekete geçirildi.”

“Bu kadar basit olduğuna inanamıyorum,” dedi Santiago.

“Bir saç spreyi kutusundan daha karmaşık değil. Asıl tehlikeli olan kısım, içindeki madde.”

Çizimleri rulo hâline getirip kendi bagajına attı Santiago. Bellek sürücüsü, Hayden’da kaldı. Santiago çizimlere kanıt olarak el koyarsa, kendi elinde kalan bir şey olacaktı en azından.

Santiago, Hayden’in anahtarlarını elinden alarak aralarındaki ilişkinin temellerinin hâlâ zayıf olduğunu kanıtlamıştı. Santiago’nun Crown Vic marka arabasına dönüp Körfez Köprüsü üzerinden Fairfield istikametinde ilerlediler.

“Size bir haberim var,” dedi Santiago. “İğnesiz şırıngaları araştırırken, karşımıza Kenneth Eskdale’in ismi çıktı. Dysart haklıymış. Bu şırıngalar, PainFree Teknolojilerinin ürettiği ilk örneklermiş. Painfree, akademisyenlere ve dok-

torlara numuneler göndermiş. Gönderdiği kişilerin listesinde Eskdale de varmış.”

“Kendisini bulabildiniz mi peki?” diye sordu Rebecca.

Kafasını salladı Santiago. “Yer yarıldı, içine girdi sanki.”

Eskdale’den ölene kadar bir daha haber alamayacaklarını tahmin ediyordu Hayden. Adamı ifşa etmişlerdi. Eskdale’in patronu onu kendilerini tehlikeye atmaması için bir yerlere saklamış olmalıydı. Santiago, adamı iki dakikada öttürürdü. Bohnert ile Schrader, daha da kısa sürede. Eskdale’in de ölü bulunup bulunmayacağını merak ediyordu Hayden.

Santiago, Hayden’in evinin önünde durdu. Hayden in-meye yeltendi arabadan ama dedektif onu durdurmuştu. “On dakikanız var, aklınıza başka bir şey gelmesin.”

Kaçmak gibi demek istemişti dedektif... Bırak fikri, bir seçenek bile değildi bu. Bunun için gerekli ne kaynağı vardı ne de yeteneği. Bu bataktan tek kurtuluş umudu Santiago’ydu. Başıyla onaylayıp arabadan indi.

İçeri girdiğinde ajanların evini ziyaret ettiğini anladı. Ortahği alt üst etmişlerdi ama kırılan bir şey yoktu görünürde. Bir milyon yıl kadar önce soyulduğu zamanki gibi görünüyordu evi. Sanki işlerini bitirememişlerdi. Santiago’nun olaya dâhil olmasıyla, araştırmanın yarıda kesildiğini tahmin ediyordu.

Telesekreterinin ışığı, bir sürü mesajı olduğunu anlatmak istercesine göz kırpyordu ona. Hepsi değilse de birçoğu annesinden olmalıydı. Şimdi dinleyecek hâli yoktu. Daha sonra arayıp gönlünü alırdı.

Bir çanta alıp elbiselerini doldurdu içine. Yanına ne kadar kıyafet alması gerektiğini bilemedi. Bir günlük mü? Bir

haftalık mı? Bu karmaşanın haftalarca devam edebileceği düşüncesi takatini kesmişti; eline ne geçtiyse çantaya doldurdu.

Oradaki eşyalarını da toplamak için banyoya girdi. Küvetin kenarındaki şampuanını almak üzere tam eğiliyordu ki aynadan bir silüet görmüştü. Tepki vermeye vakti kalmadan, bir el ağzını kapatmış, diğeri de arkadan kollarını tutmuştu.

“Bir şey yok,” diye fısıldadı adam. “Ben dostum. James Lockhart gönderdi beni. Lütfen sesini çıkarma.”

Hayden’in kalbi dışarı fırlayacak gibi atıyordu ama sessiz kalmayı başarmıştı. Yaşadığı onca saldırıdan sonra hâlâ alışmamıştı saldırıya uğramaya. Ama kundakçı ve Tony Mason’dan farklı olarak, bu adama karşı bir güven oluşmuştu içinde.

“Şimdi seni bırakacağım, tamam mı?”

Başıyla onayladı.

Ellerini üzerinden çekmişti adam. Hayden arkasını dönüp baktığında, ellerini havaya kaldırıp geri çekilen, polo yakalı bir gömlekle kot pantolon giymiş uzun boylu bir adam gördü. Gömleğinin altından beline iliştirilmiş tabancası görülebiliyordu. Tabancalı dostlar. Tam da Hayden’in ihtiyacı olan şey...

“Benim adım Maurice Beckerman. Bu şekilde evinize girdiğim için kusura bakmayın ama ortalık epey karıştı. Adınız çıktı bir kere.”

Hayden’in duymaya ihtiyacı olmadığı başka bir şey daha. “Bay Lockhart benden ne istiyor? Dün benimle konuşmaya yanaşmıyordu pek.”

“Sizinde konuşmak istiyor. Şu an onun için çok değerlisiniz.”

“Neden bizi polisinden elinden kurtarmadı?” diye sordu Hayden.

“Yapamazdı ki. O da bazı şeylere alet edildi. Polise gittiği takdirde, tüm oklar kendisini gösterecekti. Çünkü saldırı, işbirliği yapması gerektiğini acı bir şekilde hatırlattı ona.”

“Ben ne yapabilirim ki? Hiçbir şeyden haberim yok.”

“Farkında olmasanız da, bildiğiniz çok şey var. Dün açık yüreklilikle konuşmadığı için sizden özür dilemek istiyor. Çok uygunsuz bir zamanda yakalamışsınız onu. Yarın görüşmek istiyor.”

“Gözaltındayız şu an; San Rafael’e gidiyoruz ayrıca,” dedi Hayden.

“Biliyorum.” Jaluziyi açmadan, oturma odasının penceresinden dışarıya göz attı. “Sadece bir polis mi?”

“Evet,” dedi Hayden. “Şimdilik.”

“Nerede tutulacağınızı biliyor musunuz?”

“Evet,” diyerek Shane’in adresini verdi.

Beckerman kafasını sallayarak dikkatlice dinlemişti ama not almamıştı. “Polisi kafanıza takmayın. Ben hallederim o meseleyi. Dikkat dağıtmak için bir işaret göndereceğim. O an kaçın siz de. Tamam mı?”

“Hey, bekle bir dakika.”

“USS Hornet adlı geminin nereye demirlendiğini biliyor musunuz?”

“Evet, ama...”

“Ona doğru koşmaya hazır olun. Yarın sabah sekizde bir araba sizi orada bekleyecek.”

İşler iyice çığırından çıkmıştı. Dört bir taraftan üzerine geliyorlardı; Santiago, Lockhart, FBI, Mason, şimdi de Beckerman... Tanrı bilir kimin nesiydi. Lockhart'ın özel yardımcısı mı? Gerçi ne tür bir yardımcı mesaj iletmek üzere insanların evini basardı ki? İşin içinden çıkamıyordu, hayır.

"Sen kimsin?" diye sordu Hayden.

Beckerman gülümsemişti. "Özel güvenlik görevlisi."

Paralı askerin daha kibarcası gibi gelmişti kulağa. Son yaşananlar düşünülecek olursa, Lockhart'ın böyle birini tutması çok yerindeydi tabii.

"Bak, polislerle başım yeterince belada. Dışarıdaki adam, iyi biri. Onu da bu plana dâhil edelim. Bay Lockhart için bir müttefik olur."

Beckerman'ın yüz ifadesi gerilmişti. "Polislere tek kelime ettiğiniz takdirde, bundan sonra tek başinasınız demektir. Şu an birbirimize ihtiyacımız var ama siz olmadan da idare edebiliriz. Sizinse böyle bir lüksünüz yok. FBI'nin elinde sizi gelecek yüzyıla dek içeri tıkmaya yetecek kadar bilgi var. Anlatabiliyor muyum?"

Anlatabiliyordu...

Bohnert ile Schrader'ın suçlamalarının temelinde, dolaylı kanıt ve varsayım yatıyordu sadece. Planların onda olması, diğerleri ölürken kendisinin hayatta kalması ve yaşanan her olayın içinde mutlaka yer alması, bu varsayım ve dolaylı kanıtları sağlamlaştırıyordu ne yazık ki. Suç aletini ve fırsatını bulmaları uzun sürmezdi. Suça teşvik sebebi yoktu ama olsun diğerleri bulurdu onun için bir tane. Bu şekilde köşeye sıkıştırılmaktan hiç hoşlanmıyordu. Beckerman'ın

da FBI ajanlarından bir farkı yoktu, cankurtaran halatı uzatması dışında tabii.

“İşaretini bekliyor olacağım.”

“Akıllı adamsınız,” dedi Beckerman. “Polis dışarıda bekliyorsa, fazla vaktimiz yok demektir. Tasarımlar sizde mi?”

Her şey o kadar hızlı geliyordu ki bu sorunun anlamını gözden kaçırmıştı neredeyse. “Tasarımların bende olduğunu nereden biliyorsun?”

“Eskdale’den. Lockhart’ın ekibinde o da. Bak, bu işi eni konu açıklayacak kadar vaktim yok. Sadece bizimle birlikte olduğunu ve tasarımların hâlâ sende olduğunu öğrenmem gerek.”

Keşke vakitleri bu kadar dar olmasaymış... Planını kendisi çizmek isterdi, planın böyle üzerine fırlatılmasını değil ama bu lükse sahip değildi şimdi. Santiago’nun saati ilerliyordu bir yandan. “Arabada, dedektifin yanındalar.”

“Onları da getirin. Şimdi ne yapmanız gerekiyordu aslında?”

“Yanıma kıyafet alacaktım.”

“Tamam. Aynen öyle yapın.”

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu Hayden.

“Siz gidene kadar bekleyip sonra sıvışacağım.”

“Yakın zamanda bitecek mi bu iş?”

“Umarım. Sizin de yardımınızla, biteceğine garanti verebilirim.”

Beckerman içeride saklanırken, Hayden elinde çantasıyla dışarı çıktı. Hiçbir şey olmamış gibi görünmek için elin-

den geleni yapıyordu. Rebecca'nın yanına geçip oturunca kulağına eğilip, "Planlarda bir değişiklik oldu," diye fısıldadı.

Santiago, bu gizli fısıltıyı kaçırmıştı. Rebecca, gergin bir şekilde Hayden'a bakıyordu ama soru sormaması gerektiğini biliyordu. Baş başa kalırlardı nasılsa daha sonra.

Santiago, cep telefonundan Rice'ı aramış, maça gitme planlarından bahsediyordu. Rahat rahat konuşuyordu Santiago. Herhalde her şeyin kontrolü altında olduğunu göstermeye çalışıyordu onlara.

Zavallı adamcağız, diye içinden geçirdi. Dedektifin planlarını bozacak ayarlamalar çoktan yapılmıştı bile. Santiago'ya anlatmak geliyordu içinden, sonuçta adam kelleyi koltuğa almıştı onlar için ama yapamazdı. Lockhart'ın lafını dinlemekten ne kadar nefret etse de, aradığı cevapları ancak ondan alabilirdi...

YIRMİ ALTINCI BÖLÜM

Oturma odasının penceresinden eve gelip gidişlerini gece gündüz demeden izliyordu Beckerman. San Rafael'e onlardan önce varmıştı. Mücadeledeki sırasının gelmesini bekleyen yardımsever memur Rice'ın arabasında beklediğini bile görmüştü. Santiago, Hayden ve Rebecca ile birlikte içeri girince, Rice gitmişti ama akşam dedektifin rahat bir nefes alabilmesi için elinde yemekle geri dönmüştü. Onun dışında hiçbir gelişme olmamıştı. Evde olup biteni takip edebilmek için dinleme cihazı kurabilirdi ama uygun bir nokta bulamamıştı. Tuzak kurulmuştu, kimse değiştiremezdi artık...

Dodge Charger'ını onlar eve varmadan önce yan sokağa park etmişti. 2337 numaralı Zakkum apartmanına doğru yürüyordu. Apartman, aslında Hayden ile Rebecca'nın evinin tam karşısında değildi ama yine de rahatlıkla görülebiliyorlardı. Zile basıp birinin açmasını bekledi.

Aslında 2337 numaralı apartmanı, yeri değil de apartman sakinleri nedeniyle seçmişti. İnzivaya çekilmiş gibi tek başına yaşayan biri lazımdı ona. Doreeen Morley amacına gayet uygundu. Yetmiş iki yaşında çocuksuz bir duldu. Be-

lediye kayıtlarını kontrol ettiğinde, Doreen çıkmıştı karşısına. Biraz da komşuların ağzını arayıncaya eksik bilgilerini gidermişti.

Doreen, kapının zincirinin müsaade ettiği kadar açmıştı kapıyı. Aralıktan bakıyordu.

“Merhaba, ben PG&E Doğalgaz Distribütörlüğü’nden geliyorum.” dedi. “Malum kış kapıda, biz de geceler iyice soğumadan kombilerinizi kontrol etmek istedik. Dilerseniz, sizinkini de kontrol edebilirim seve seve.”

Doreen’in meraklı bir tip olup olmadığını bilmediğinden, bu sözleri önce komşularının üzerinde kullanmıştı. Dört daireden sadece biri kabul etmişti, o da kontrol etmişti kombilerini. Doreen de kabul eder diye umuyordu ama etmezse, yedek bir plan yapmıştı içeri girebilmek için.

“Kimliğinizi görebilir miyim?” diye sordu Doreen.

“Elbette.” PG&E logolu kimliğini uzattı Beckerman. Cebindeki bir sürü sahte kimlikten biriydi o da.

Doreen, şişe dibi gözlükleriyle inceledi kimliğini. Tekrar ona uzatıp içeri buyur etti.

Dikkatli bir kadındı Doreen ama yeterince değil. Kimliğini görmek istemişti belki ama PG&E üniforması giymediğini fark edememişti. Gülümseyerek kimliğini cebine attı Beckerman.

“Şöyle buyurun,” dedi Doreen.

Mutfakla misafir odası arasında kalan koridordaki gömme dolaba kadar gitmişti kadının peşi sıra. Dizlerinde kireçlenmeden derman kalmayan kadın, salyangoz gibi ağır ağır ilerliyordu. Beckerman, şikâyetçi değildi gerçi. Evi kolağan edecek vakti olmuştu böylece. Evde başka biri daha var

mı diye kulak kabarttı. Oturma odasında açık kalmış Ulusal Radyo Kanalı dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Kadın gömme dolabın kapağını açınca, kombiyi incelemek için yere diz çökmüştü Beckerman.

“Yalnız mı yaşıyorsunuz burada?” diye öylesine sordu.

“Evet.”

“Bir kişi için at koşturulacak kadar geniş bir yer,” dedi gülümseyerek.

“Eşim Nortel’den emekliye ayrılınca taşınmıştık buraya ama altı ay geçmeden eşimi kaybettim.”

“Çok üzüldüm.”

Kederle gülümsedi Doreen. “Bu evi çok severdi. O yüzden çıkmadım ben de.”

“İyi yapmışsınız,” dedi Beckerman, gerçekten de böyle düşünüyordu.

Kombi ışığını kontrol etti; ışığın yandığını görünce her şeyin yolunda olduğunu söyledi Doreen’e. Ayağa kalkıp dolabın kapağını kapattı.

“Kahve yapıyordum,” dedi Doreen. “Siz de ister misiniz?”

“İsterim. Bir yorgunluk kahvesi çok iyi gider şimdi.”

Kahve yaparken oyalanmış olacaktı ne güzel, peşinden mutfığa gitti. Fincanlara kahve doldururken, gidip tezgâha yaslanmıştı Beckerman. Uzattığı fincanı alarak, “Teşekkürler, Doreen,” dedi.

Daha lafını tamamlamadan fark etmişti hatasını.

“İsmimi nereden biliyorsunuz?”

“Faturadan,” diye hatasını örtbas etti. “Adresle birlikte

isimler de var elimdeki listede. Sizden sonra yan dairedeki Bertholfları ziyaret edeceğim mesela.”

Az önce tanık olduğu kuşku, anında silinmişti Doreen’in yüz ifadesinden.

“Korkuttuysam özür dilerim,” diyerek kahvesini tezgâha bıraktı.

“Yo, ben özür dilerim. Niye şaşırdım ki.” Sözlerine dikkat etmiyordu artık. Adamın kıyafetini süzüyordu. Üniforma giymediğini fark etmişti nihayet.

Beckerman, arkasına doğru işaret etti. “Doreen, kahve makinası!”

Refleksle arkasını dönüvermişti. Ucuz bir numaraydı ama işe yarıyordu hep. Arkasını dönünce, yaklaştı Beckerman. Çıglık atmasın diye tek eliyle ağzını kapadı, diğer koluyla da tutup onu kendisine doğru çekti. Kaçmak için debeleniyordu ama sımsıkı kavramıştı Beckerman bir kere.

“Lütfen debelenme,” dedi sakinleştirici bir ses tonuyla.

Dediğine uyararak kendini bırakan kadın şaşırtmıştı onu.

“Affet beni,” diye fısıldayıp Doreen’in boynunu kırdı.

Doreen’in bedeni gevşemişti. Ufak tefek vücudu, kuş kadar hafifti artık. Kadını kucağına alıp aşağıdaki banyoya taşıdı, küvete bıraktı. Duş perdesine sarmak isterdi onu ama perde yoktu, o da olanla idare edip duş kabininin kapısını çekti.

Mutfağa dönüp önce kahve fincanını daha sonra da tüm bulaşıkları makineye dizip çalıştırdı makineyi. Yapması gereken basit bir ev temizliği idi bu. Mekânı hijyenik hâle getirip görevini tamamladıktan sonra Doreen’in cesedinden kurtulacaktı.

Doreen'in yokluğunun en az iki günden önce fark edilmeyeceğini tahmin ediyordu. İki gününü bile almazdı bu görev. Yarın bu saatlerde hepsi bitmiş olacaktı. Bunun için elinden geleni yapacaktı.

Doreen yolundan güzelce çekilince, pencerenin karşısına yerleşip Rebecca'nın evini izlemeye koyuldu.

Saate baktı. Akşam yediyi geçiyordu biraz. Doreen öleli on altı saat, Beckerman uyumayalı yirmi dört saatten fazla olmuştu. Bir on sekiz saat daha idare edebilirdi. Dürbünüyle cep telefonunu alıp tekli koltuğu eski yerine koymadan önce enerji veren çikolasından son bir ısırık aldı. Arka kapıya astığı anahtarlarını kaptığı gibi dışarı çıkıp kapıyı ardından kilitledi.

Vakit gelmişti...

Kırılan camın sesi ve öten araba alarmıyla herkes uyanmıştı. Misafir odasındaki yatakta doğrulmuştu Hayden hem. Beckerman'ın beklemelerini tembihlediği işaret bu muydu? Yoksa yarım bıraktığı işi tamamlamak için Tony Mason mı gelmişti? Her halükârda hazırlıklıydı Hayden. Üstü giyinik vaziyette yataktan fırladı. Beckerman'ın planını Rebecca'ya anlattığında, zamansız uyandırılırsalar diye pijamalarını giymemeye karar vermişlerdi. Yukarı çıktığında, Rebecca çoktan odasından çıkmıştı bile.

"Bu o mu?" diye sordu Rebecca.

"Bir şey olduğu kesin... Hadi gidelim."

Merdivenlerden indiler. Rice ile karşılaşmayı bekliyordu ama görünürde yoktu adam. Bu konuyla canını hiç sıkmadan, çizimleri almak için mutfağa girdi. Santiago, çizimlere kanıt olarak el koymak istediye de, Hayden vazgeçirmişti

onu bu fikirden. Rebecca, öne geçip garaja koşturdu. Direksiyona geçip motoru çalıştırdıktan sonra garaj kapısının kumandasına bastı.

Kapı açıldığında Crown Victoria arabasının önünde dikilen Rice çıkmıştı karşılarına. Arabasının iki tekeri de patlatılmıştı.

“İşaretimiz bu olsa gerek,” dedi Hayden.

Rebecca, geri vitese takıp garajdan çıkardı arabayı.

Mahvolmuş arabasının yanında duran Rice, hışımla arkasını döndü. Rebecca araba yolundan çıkıp sokakta zart diye durunca, polisin kafa karışıklığı paniğe dönüşmüştü. İleri atıldı hemen. Kollarını açıp yolun ortasında durmuş, geçmelerine engel olmaya çalışıyordu.

Bir an için tereddüt etti Rebecca.

“Sür,” dedi Hayden. “Yoldan çekilir nasılsa.”

Rebecca, gaza basıp arabayı polisin tam üzerine doğru sürmeye başladı.

Rice, yerinden kıınıldamadı bile.

“Kenara çekilecektir.” Sesi o kadar da emin çıkmıyordu bu kez.

Polise çarpmamak için yolun kenarından gitmeye çalışıyordu ama Rice de o tarafı kapatıyordu bu kez. Arabanın ucuyla Rice’in vücudu arasındaki mesafe gittikçe daralıyordu. Yoldan çekilmeyecekti.

Frene bastı Rebecca.

Etten duvar Rice, onlara doğru geliyordu. “Motoru durdurup inin arabadan.”

Hayden, Rebecca’ya dönerek, “Eğer gerçeği öğrenmek istiyorsak, gitmek zorundayız,” dedi.

Rebecca da “Biliyoruz,” diye tersledi.

Rice, emrini tekrarladı. Bir eli belindeki tabancanın üzerindeydi.

“Yanımdan geçecek kadar yer yok,” dedi Rebecca.

“Fazla hızlı çarpmamaya çalış sadece.”

Ayağını frenlerden çekip gaza yükledi. Volkswagen şahlandı. Rice şoke olmuştu bu durum karşısında. Silahını çıkardı ama nişan almasına fırsat kalmamıştı. Rebecca, polise çarpmamak için direksiyonu yana kırdıysa da çarpmıştı. VW, adamı havaya fırlatıp kenara attı. Sırtüstü düşmüştü asfalta.

“İyi mi?” diye sesi titreyerek sordu Rebecca.

Dönüp baktı Hayden. Rice ayağa kalkmaya çalışmış, ama kışının üzerine düşmüştü tekrar. Silahını doğrulttu ama ateş etmedi.

“İyi, iyi.”

Rebecca, uzunca süre tuttuğu nefesini rahatlatarak bıraktı.

Dar sokaklarda gittikçe süratlenirken, Hayden dönüp tekrar baktı Rice’a. Ayağa kalkmış arabasına doğru seke seke ilerliyordu.

“Rice, bizden çok Santiago’dan korkuyordur bence.”

Rice, köşeyi dönerek emniyet teşkilatındaki kariyer umutlarıyla birlikte gözden kaybolan Volkswagen’in arkasından bakakalmıştı. Böylesine aptalca bir şaşırtmacaya kandığına inanamıyordu. Rebecca’nın az önce kendisini ezdiğine hiç ama hiç inanamıyordu.

Elindeki silaha baktı. Kendisini vurarak ofisin suçlu yakalama oranını yükseltebilirdi aslında.

“Aptal herifin tekisin sen, Mark,” dedi kendi kendine.

Kendine acıma faslı sona erdiğinde, kalçasındaki ağrı artmaya başlamıştı. Sızlayan kalçasının üzerindeki ağırlığı biraz hafifletmek için, topallayarak tekerleri patlamış arabasının yanına gidip yaslandı. Santiago’ya müjdeyi yetiştirmek için telefonunu cebinden çıkarttı. Yiyeceği fırçayı hayal dahi edemiyordu.

Arkasından yeşil bir Toyota Camry gelip zınk diye durmuştu hemen yanında. Yolcu kapısı açılıvermiş, Santiago görünmüştü. “Atla şu kahrolası arabaya.”

Rice arabaya atlar atlamaz, Santiago gazlamıştı. Araba öyle bir hız kazanmıştı ki bir anda, Rice’ın kapıyı kapatmasına gerek bile kalmamış, kendiliğinden kapanıvermişti. Santiago, yüz seksen derece döndürmüştü arabayı.

“Özür dilerim, efendim. Elime yüzüme bulaştırdım.”

“Hayır, bulaştırmadın. Böyle bir şeyi bekliyordum zaten.”

“Nasıl?”

“Birilerinin tekrar geleceğini biliyordum. Fazlasıyla değerli bu ikisi.”

Santiago hızla sola kırmış, bir sonraki sokağa girmişti. Dönerken boşlukta kalan tekerlekler kaymıştı. Rebecca’nın Volkswagen’i minicik görünüyordu uzaktan.

“Hayden, lacivert bir Dodge Charger’ın kendilerini takip ettiğini söylemişti. İşte o araba, Hayden’in sokağının sonuna park edilmişti. İçinde kimse yoktu, adam Hayden’in evine girmiş olmalıydı. Hayden da Oscar’lık bir oyuncu değildi. Dün evden çıktığında, istese bile süt dökmüş kedi gibi görünemezdi öyle.” Direksiyona yumruk attı. “Kahretsin! Gerçekten de güvenmeye başlamıştım onlara.”

Sokaktan çıktılar. Rice, kapının tutacağına yapışmıştı. “Onca zamandır nerede saklanıyordunuz?”

“Evden çıkınca, sokağın etrafında geziniyor, sonra gelip sokağın sonuna park ediyordum.”

“Bunları bana da anlatsaydınız keşke.”

“Ne, anlatsaydım da hayatımın gösterisini kaçırsa mıydım? İmkânı yok.” Sırıtiyordu Santiago. “Somurtma, memur Rice. Artık sen de takibin bir parçasısın.”

Santiago güvenli bir mesafeden takip ediyordu öndeki arabayı.

“Gidip önlerini mi keseceğiz?” diye sordu Rice.

“Hayır. Birileri onları kaçırmak için epey zahmete girmiş. Kim olduklarını ve ne istediklerini görmek istiyorum.”

Santiago ile Rice; Hayden ile Rebecca ikilisini takibe devam ediyor, I-580 numaralı otopandan geçip Richmond – San Rafael Köprüsünden, I-80 numaralı otopana çıkıyorlardı. Bir an için sanki dönüp dolaşıp yolu uzatarak tekrar San Francisco’ya dönüyor gibiydiler, ta ki Rebecca çevreyolundan çıkıp Alameda istikametine sapıncaya kadar... Webster Tube’dan geçip Oakland İç Liman Bölgesi’ne kadar peşlerinden gitmişlerdi. Rebecca, eski Alameda Hava ve Deniz Limanı istikametine dönünce, gidecekleri adres kesinleşmişti. *USS Hornet*’e kadar takip ettiler öndeki arabayı. II. Dünya Savaşı uçak gemisi, yüzen bir müze olmuştu artık.

“*Hornet*’te ne yapacaklar ki?” diye sordu Rice.

“Yakında öğreniriz.”

Rebecca arabasını gemiye yakın otopark alanında bırakınca, Santiago da arabasını durdurdu. Yolun karşısın-

daki *USS Hornet* rıhtımına koşuyorlardı. Müze kapalıydı ama zaten gemiye değil, rıhtımın girişine park etmiş siyah Cadillac'a doğru gidiyorlardı.

Cadillac'tan James Lockhart çıktı. Lockhart, BART istasyonu saldırısındaki kurbanlardan biri olarak yansıtılmıştı medyada; Shane'in cenazesinde de görmüştü Santiago onu. Lockhart çıkıp Rebecca ile Hayden'a kısaca bir şey söylemiş, sonra hepsi arabaya binmişti.

"Ne oluyor?" diye homurdandı Santiago.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Lockhart yola çıkarken gülümsedi. Nihayet her şey kontrolü altındaydı. Bu gelişmeyi, beklenmeyen hâl planlarına bağlıyordu. Zeguang ve müşterileri cihazı test etmesini istediklerinde, yüreği ağzına gelmişti. İsteklerini kabul etmişti ama Zeguang'ın dediğine göre memnun kalmamışlardı yine de. Aldatılmış hissediyorlardı kendilerini. Ölümçül bir gösteri bekliyorlardı ama bunu açıkça belirtmemişlerdi. Lockhart, zararsız bir yatıştırıcıyı kullanmanın pek ses getirmeyeceğini biliyordu ama Amerikan topraklarına yapılacak bir saldırıya dâhil olmasına da imkân yoktu. Zeguang'ın müşterilerinin dargınlığı fazla uzun sürmedi gerçi. BART saldırısı medya gündemini günlerce işgal edince, aldıkları malın potansiyelini görmüş, daha fazla geciktirmeden Lockhart'ın banka hesabına yatırmışlardı parasını.

BART saldırısını yalnızca müşterilerini memnun etmek için değil, aynı zamanda Rebecca ile Hayden'dan kurtulmak için de düzenlemişti. Başına iş açabilecek sadece onlar kalmıştı geride. BART saldırısına onları da karıştırma fikri, Beckerman'a aitti. Hayden ile Rebecca'yı Powell Caddesi'ne çekmek için bir plan yapmışlardı beraber. Böy-

lelikle hem onlardan kurtulmuş olacak, hem de konuyla ilgili soruşturmaları çıkmaza sokacaklardı. Zaten Hayden ile Rebecca mükemmel zanlılar olarak karşılına çıkınca, kimse başkasını aramazdı.

Bu kadar erken serbest kalmalarını beklemiyordu ama bunun ihtimal dâhilinde olduğunu biliyordu yine de. Her ihtimale karşı, böyle bir durum için yine beklenmeyen hâl planını hazırlamıştı; tıkr tıkr işlemişti bu plan da. Hayden, Rebecca ve planları ele geçirmişti. Uysallıklarını bozmaları için gereken yalanları söyleme sırası gelmişti artık.

“Bunu kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Benimle buluşarak ne gibi bir riske girdiğinizi biliyorum.”

“Kaçak konumuna düştük,” dedi Hayden.

Öyleydiler gerçekten de. Kaçak statüsü, kontrol edilmelelerini kolaylaştıracaktı. Kime koşacaklardı ki artık? Kendisine ve yalnızca kendisine...

“Çok daha önce almalıydım sizi himayeme.”

“Neden almadınız peki?” diye sordu Hayden.

“Size güvенеbileceğimden emin değildim. MTM’dekiler ölüyordu, sorumlusunun kim olduğunu da bilmiyordum. Siz dışarıdan birileriydiniz. Beni tehdit eden kişi de olabirdiniz.”

“Sizi kim tehdit ediyor? Neler oluyor böyle?”

“Bizden nefret eden bir grup. Bir terör makinesi. Ne bileyim... BART istasyonunda bunu öğrenmeye çalışıyordum. Bu gruptan vicdan sahibi biriyle görüşecektim sözde. Güç gösterilerine alet edildik onun yerine.”

Çevre yoluna girip kuzeye, tesis istikametine döndü-

ler. Sürat şeridine girerek ibreyi 120 kilometreye vurdu Lockhart.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Rebecca.

“Tüm sorularınıza cevap bulabileceğiniz güvenli bir yere. Yaptığımız çalışmaları görmeyi ve içinde bulunduğumuz durumu anlamayı istiyorum. Son gelişmelere ışık tutabileceğimizi umuyorum.”

“Biz mi?” diye sordu Rebecca. “Siz kimsiniz?”

“Ekibim. BART istasyonunda meydana gelenleri engellemek adına bir grup insan topladım.”

Ayağını gaz pedalından çekti Lockhart. İki yüz metre ilerdeki köprü ayağı, Kaliforniya Otoban Devriyesi'nin radarını gizlemekteydi. Otoban Devriye Birimi'nin yanından, hız sınırını aşmayacak şekilde, 100 kilometreye geçti. Hayden ile Rebecca arka koltuktayken, polis çevirirse hapi yutardı.

“Bugün size güveniyorum. Gördüğünüz ya da duyduğunuz hiçbir şeyi kimseyi anlatmayacaksınız ama.”

“Elbette,” dedi Hayden. “Bize neler anlatacaksınız?”

Doğruları ve yalanları, diye düşündü Lockhart. *Doğrular ve yalanlar...* Birini kandırmak istiyorsanız, yalanınıza mümkün olduğunca çok doğruluk katmanız gerekir. Hayden, bu soruyu sorarak ortada yalan kalmayınca dek yavaş yavaş tüm gerçekleri anlatacak kadar ileri gitme fırsatı tanımıştı ona.

“Adil bir soru. Dünyayı, terörist korkusu sarmış durumda artık. İstihbarat birimlerine göre, teröristler ya da haydut devletler, nükleer silahlarla veya patlayıcılarla tehdit etmiyor artık dünyayı. Herkes kirli bomba lafı tutturmuş gidiyor

ama sanmam. Çünkü radyoaktif madde zor bulunan bir şey, erişimi de kısıtlı. Asıl tehlike, kimyasal ve biyolojik silahlar. Sovyetler Birliği çok uzun zaman önce çökmüş olabilir ama kullandığı teknoloji hâlâ ayakta. İşe alınabilecek birçok teknisyen işsiz geziyor orada. Marin Tasarım Mühendisliği ve başka birkaç özel şirketle olası bir biyolojik saldırıya karşı alınabilecek önlemler konusunda çalışıyoruz.”

“Peki, ters giden neydi?” diye sordu Hayden.

“Bilgi sızıntısı sanırım. Üzerinde çalıştığımız projeyi öğrenip araştırmayı ele geçirmek için MTM’nin tüm çalışanlarını yok ettiler.” Dikiz aynasından Rebecca ile Hayden’a göz attı. Bu sözleri, içlerini ürpertmişti. Yüzlerindeki korkuyu görebiliyordu. “Kimin casusluk yaptığına dair bir fikriniz var mı?”

Başını salladı Hayden. Bir anda kafa karışıklığı yansıdı yüzüne. “Kafam karıştı. BART İstasyonu’nda MTM’nin tasarımını bir silah olarak kullanmışlardı.”

Acı acı güldü Lockhart. “MTM, biyolojik ajanı etkisizleştirecek mükemmel bir sistem tasarladı. Tasarımın tek sorunu, kolaylıkla biyolojik bir silaha çevrilebilmesiydi.”

“Bindiğin dalı kesmek gibi yani,” dedi Hayden.

“Haksız sayılmazsın,” dedi Lockhart.

Ona karşı duydukları güvende herhangi bir çatlak var mı diye Hayden ile Rebecca’yı daha yakından inceledi. Avucunun içine almıştı onları galiba. Anlattıklarını yemişlerdi. Rebecca, sakin ve uysal görünüyordu. Zaten onun damarına basmamıştı. Ama aynısını Hayden için söyleyemezdi. Kaşlarını çatmıştı. Söylediklerinin etkisiyle kafasına dank eden bir şey mi olmuştu? Hayden’in jetonunun düşmesine

sebeup olacak bir Şey Őyledim mi diye tüm Őzlerini tek tek gözden geçirdi ama hiçbir Şey bulamamıştı. Şimdi dikkatle devam etmeliydi oyuna. Sadece birkaç saat daha kendisine güvenmelerini sağlamalıydı.

“Bir sorun mu var, Hayden?”

“Shane’in son Őzleri. İntihar etmeden önce, korkunç bir Şey yaptığını ŐylemiŐti.”

Rebecca’nın kederini görmüştü yüzünde o an Lockhart.

“Haberlerde, Sundip Chaudhary’nin de ölmeden önce böyle bir itirafta bulunduğu ŐylenmiŐti. Bu da demek oluyor ki, ölmeden önce ne yaptıklarının farkındaydılar, bu da sizin Őylediklerinizle eliŐiyor. Birilerinin MTM’ye sızdığını Őylyorsunuz.”

Rebecca, Hayden’a dönerek, “Shane, MTM’yi satmaz. Silah geliŐtirmesi için bu tür insanlara yardım etmez o.”

“yle oldu demiyorum zaten. Shane’in Őyledikleri hiç anlamlı gelmiyor sadece.”

“Bana mantıklı geliyor,” dedi Lockhart. Hızlı düŐünme-ye zorlanmaktan hoşlanıyordu. “Shane ile Sundip’in son Őzlerini çok düşündüm. İlk başta, Sundip’in bir itirafta bulunduğunu düşünmüştüm ama saldırının arkasındaki bu kiŐilerle ilgisi olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Aynısı Shane için de geçerli. Gerçeği ėrenmiŐlerse eğer, son Őzleri büyük anlam kazanıyor. Neye alet edildiklerini öğrendiler ve bu utançla yaŐayamadılar bence.”

Hayden de Rebecca da sesini çıkarmamıştı.

“Hayden, halletmemiz gereken bir mesele var,” dedi. “MTM gizlilik ŐzleŐmesine göre, başınız büyük deŐte. Dava edilebilirsiniz.”

“Kim edecek ki? MTM, tamamen bitti.”

“Pek sayılmaz. Hâlâ hükmî şahsiyet olarak varlığını sürdürmekte ama ben size yardım etmek istiyorum. Elinizdeki tüm belgeleri hemen bana teslim edin, ben de herhangi bir yasal işlem başlatılmasını önleyeyim.”

“Teslim ederim tabii. Teşekkürler.”

Hayden’in minnettarlığı pek içten gibi görünmüyordu. Yine de canını sıkmadı Lockhart. Hayden, gücünün bir kısmından feragat edecekti sonuçta. En başta bunun zaten kendi gücü olmadığını anlamasını gerekiirdi aslında.

“Teşekkürler, Bay Lockhart,” dedi Rebecca. “Bu harika.”

“Rica ederim. Cesaretiniz için de tebrik edilmeyi hak ediyorsunuz, Hayden. Böylesi ağır bir hukuki tehdit karşısında her babayiğidin harcı değildir çizimlerin kopyasını almak. Kenneth Eskdale, çizimlerin sizde olduğunu söyleyince güvenim sarsılmıştı.”

“Eskdale sizin çalışanınız mı?” diye sordu Rebecca.

“Çok parlak bir zekâ; genetik ve kimya alanındaki bilgileri yadsınamaz. Kendi hâlinde çalışmayı tercih ediyor ama benimle çalışması için ikna edebilmiştim. Son birkaç yıldır, projelerimde danışmanlık yapıyor. Şimdiye kadar harika işler başardı.” Lockhart’ın yüz ifadesi sertleşti. “Adamın ödünü kopartmışsınız. Kendisini öldüreceksiniz sanmış. MTM tasarımlarını neden kopyaladığınızı öğrenmek isterim.”

“Shane, öldüğü gece bana şifreyle korunmuş bir dosya gönderip açmamamı tembihlemişti. Ben de dosyanın ve çizimlerin hem çevrimiçi hem de harici bir belleğe yedeğini aldım.” Cebindeki bellek sürücüsünü çıkardı.

Lockhart, şaşırmış numarası yaptı. Bu kadar iyi rol yapmaktan çok hoşlanıyordu. Yıllardır süre gelen iş görüşmelerine bağlıyordu bu yeteneğini. Bir anlaşmayı bağlamak, oyunculukta iyi olmayı gerektirirdi. “Dosyayı açtınız mı?” diye sordu.

“Hayır, denedim ama şifreyi bulamadım.”

Beckerman sayesinde, diye geçirdi içinden Lockhart.

“Size bir sorum olacak,” dedi Hayden.

“Buyurun.”

“FBI bizi ele geçirdiğinde, neden bize yardım etmediniz? Ağzınızdan çıkacak tek bir kelime bile her şeyi değiştirebilirdi. Dedektif Santiago olmasaydı, oradan çıkamazdık bile.”

“Keşke söylendiği kadar basit olsaydı. Suçlular beni çok zor bir duruma düşürdü. MTM’yi silahlandırmaları yetmezmiş gibi, öyle düzenlemeler yapmışlar ki kanıt zincirinin sonunda ben çıkıyorum. Yetkililere gidip soruşturmayı başlattığım an, suç ortağı olarak benim de peşime düşeceklerdir. Bunun da kimseye bir hayrı dokunmaz.”

“Yine de bir şekilde yardım edebilirdiniz bize.”

“Elimden geleni yapmıştım.” Etkileyici olmak için hüznü bir tona bürünmüştü sesi. “Durumu gözden geçiriyordum o zaman. Ama olayın kontrolden çıkmasına izin vermeyecektim.”

“Yeterince kontrolden çıkmadı mı?” Kendilerini işaret etti. “Kaçak durumdayız. Az önce polisi atlattık.”

“Hayden, Rebecca, ne konuma düştüğünüzü anlıyorum. Benim konumumdan çok da farklı değil aslında. Bana bir-

kaç saat müsaade ederseniz, hepsini halledeceğim. Siz de kurtulacaksınız. Olur mu?”

Uzunca bir duraksamadan sonra, ikisi de başıyla onayladı. Sonrasında rahatsız edici bir sessizlik hüküm sürmeye başlamıştı.

Lockhart, muhabbetin tıkanmasından hoşlanmamıştı. Üzerlerindeki hâkimiyetini kaybettiğini hissediyordu. Dikkatlerini dağıtması lazımdı. Ona inanıp inanmamaları önemli değildi. Tesise varana kadar güvensinler yeterdi. Shane’in dosyasını aldıktan sonra gelişen olaylarda nasıl yer aldığını sordu. Hayden yangından başlayıp Fuller ile yaptıkları gizli görüşmeyi, Eskdale’in sert geçen sorgusunu ve son olarak da Tony Mason’ın suikast girişimini anlattı. Cadillac, kilometreleri devirirken dinlemeye devam ediyordu Lockhart.

Cep telefonu çaldı. Kimin aradığını kontrol edip açtı.

“Hoparlör açık mı?” diye sordu Beckerman.

“Hayır.”

“Kötü haber. İçinde Marin Eyaleti Şerif Ofisi’nden iki dedektif olan yeşil Toyota Camry tarafından takip ediliyorsunuz, üç yüz metre kadar arkanızda.”

Lockhart dikiz aynasından bakınca köşeyi dönen Toyota’yı görmüştü. Arka koltuktakiler anlamasın diye dikiz aynasına birkaç saniyelik bir bakış fırlatmıştı sadece. Arkalarına dönüp polisleri görmelerini istemiyordu.

“Evet, anlıyorum. Bu meseleyi hallettiğini sanıyordum. Ne oldu?”

“Becerilerini hafife almışım.”

“Öyle görünüyor.”

“Yeşil ışık yakıyor musunuz?”

Operasyonun son aşamasında ellerini kirletmemeyi umuyordu ama Sundip Chaudhary noktaları birleştirmeye başladığı an kirlenmişti aslında. Şimdi esas mesele, geride ne kadar az pislik bırakacağıydı. Maalesef, gittikçe kabarıyordu bu pislik. Polis öldürmekten hoşlanmıyordu. Her zaman karışırdı işler çünkü ama kaçınılmaz olmuştu artık.

“Tabii ki. Ne yapmamı istersin?” diye sordu Lockhart.

“Şimdilik hiçbir şey. Sizi durdurmak için tonla fırsatı vardı dedektiflerin. Ama nereye gittiğinizi öğrenmek istiyorlar. Siz tesise varana kadar hiçbir şeye kalkışmayacaklardır. Çevre yolunda müdahale edemem, o yüzden Santa Rosa’dan çıkıp sahil tarafına, 12 numaralı otobana girip hamlenizi yapın. Onlarla aranızı açın yeter, gerisini ben hallederim.”

“Beni hayal kırıklığına uğratma,” diyip kapattı Lockhart.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Rebecca.

“Ah, yo, yo,” diyerek gülümsedi dikiz aynasından. “Hiç sorun yok.”

Trafik tabelasının yanından geçmişlerdi süratle. Bir sonraki çıkıştan çıkacaktı.

YIRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lockhart, çevreyolundan çıkıp peşinden diğer araçları da sürükleyerek 12 numaralı otobana girdi. Dar otoban, Santiago'nun korktuğundan daha yoğundu. Trafik onu Lockhart'a yanaşmak zorunda bırakıyordu. Biraz gözü açık bir adamsa, peşindeki arabayı fark edebilirdi. Santiago, bir kamyonetin arkasına saklanarak iki araçlık bir mesafe bıraktı Lockhart ile arasında.

Lockhart; hızını 85 kilometreye sabitlemiş gidiyordu ki önüne geçen karavan yüzünden yavaşlamak zorunda kalmıştı. Karavana sövdü Santiago. Arkasındaki araçları kendisine kuyruk yapmış götürüyordu koskoca karavan. Santiago ile Lockhart arasında yalnızca iki aracın sığabileceği kadar bir mesafe vardı. Lockhart'ın dikkatini arkasındaki araçlardan ziyade, önündeki hantal karavana vereceğini düşünerek rahatlamıştı.

Sonra olanlar oldu... Lockhart, dikiz aynasına baktı. Aralarındaki iki aracı da aşarak doğrudan Santiago'ya odaklanmıştı bakışları. Yalnızca bir saniyeliğine bakmıştı Lockhart belki ama bu süre yeter de artardı onu fark etmesine. Gaza basıp Cadillac'ı karşı şeride geçirmişti hemen.

“Kahretsin! Bizi gördü,” diye sövmeye başladı Santiago.

“Emin misin?”

Eminiz herhalde. Santiago, sol şeride geçti. Lockhart’ın onları ekmesini istemiyordu. Karavanı geçmesi mümkün değildi ama en azından Cadillac’ın açtığı boşluğa girebilirdi. Aleyhine işleyen bir şey vardı. Kendisine tahsis edilen arabada değil, eşinin arabasındaydı. Kımızı mavi çakar polis lambasıyla sireni yoktu; diğer sürücülerle iş birliği de yapamazdı çünkü arabası beygircüğü açısından oldukça zayıftı. Yoldakilerin gözünde, sabırsız eşek herifin tekiydi.

Hız açığını, milleti hayrete düşürerek kapatmıştı Santiago. Önündeki iki araç, ondan böyle bir atak beklemezken, Santiago karavanın tam arkasındaki boşluğa girivermişti önündekileri ite kaka.

Lockhart’ın işi o kadar da kolay değildi oysa. İyice hızlanmıştı Cadillac. 95 kilometreye çıkmış olduğunu tahmin ediyordu Santiago. Karşı şeritten bir kargo kamyonu geliyordu Cadillac’ın üzerine doğru. Çarpışma rotası üzerindeki araçlar birbirlerine yaklaştıkça, karavanı sollayabileceği aralık da daralıyordu.

Kargo kamyonu, uzunları yakıp söndürüyordu. Artık kapa kısılmıştı Lockhart. Geri adım atacak durumu yoktu. Eski yerine Santiago geçmişti, tekrar ona bırakmaya da hiç niyeti yok gibi görünüyordu. Adi herif son ana kadar bekleyip kamyonun gelip geçmesine saniyeler kala yolun sağına çekilmişti.

Kargo kamyonunun peşi sıra gelen araçlar uzun bir zincir oluşturuyor, Santiago’ya öndekini sollama şansını tanı mıyordu. Söverek selektör yapıyor, elini kornadan ayırmadan

Öndeki karavanın yol vermesi için uğraşıyordu. Karavan sürücüsü her şeye rağmen, hızını ve rotasını sebatla koruyordu.

“Culero,” diye küfretti Santiago.

Korna sesleri yükseliyordu arkadan. Arkadaki sürücünün öfkesini duymazdan geldi.

Rice, yan aynasına bakıp, “Tam arkamızda. Misafirimiz var.” dedi.

Santiago dikiz aynasından bakınca, meşhur lacivert Dodge Charger’ın hemen arkalarında olduğunu gördü.

“Destek çağır,” dedi Santiago. “Bu şerefsizi peşimizden alsınlar ama Lockhart’ı ellemesinler sakın. Takip etsinler sadece, işimize karışmasınlar. Nereye gittiğini görmek istiyorum.”

Başıyla onaylayan Rice, cep telefonunu çıkarıp numarayayı çevirdi.

En iyi durumda bile, en az on dakika uzakta olurdu destek. On dakikaysa, fazlasıyla uzundu şu an için. Dodge’dan kurtulması lazımdı, hem de hemen.

Banket yeterince geniş değildi ama olduğu kadarıyla idare edecekti artık. Gaza basıp karavanın sağından geçmek üzere ilerliyordu. Yan aynası kopmuş, geride kalmıştı.

“Aman tanrım,” dedi Rice.

“İki dakika erkek ol, Rice.”

Kornaya yüklendi. Yan aynasından dehşete düşmüş suratı görünen karavan sürücüsü, yol vermek için biraz kenara çekilmişti. Banketin bakımsız zeminine çıkmıştı Toyota. Araba, ikinci kez sürtmüştü karavana. Verdiği hasarı düşünmemeye çalıştı. Aracı geçti mi teferruattı gerisi...

Önünde uzanan yol açık olduğundan gaza yüklendi Santiago. Lockhart'ın Cadillac'ını hâlâ görebiliyordu. Aralarında kayda değer bir mesafe vardı ama bu mesafeyi kapatmak imkânsız da değildi. Gaz pedalını, zemine yapıştırmıştı adeta.

Arkadan korna sesleri yükselmeye devam ediyordu. Aynadan kontrol ettiğinde, Dodge'ında karavanı geçtiğini görmüştü. İlk önce başkasının geçmesini engellemeye çalışıyor gibiydi karavan ama tüm bu beyhude çabaları sonucu ağır hasar almıştı.

“Dostumuz da geldi işte,” dedi Santiago. “Sen arkayı kolla.”

“Tamam.”

Tepeyi aşan Cadillac gözden kaybolmuştu. Kendileri de aştığında, hâlâ görüş açısı içerisinde olmasını ümit ediyordu Santiago.

“Arayı kapatıyor,” dedi Rice.

Dikiz aynasını kaplamıştı Charger. Onları nelerin beklediği aşikârdı artık. Dodge sürücüsü, temizleyecekti onları. Önlerine geçtiği an, oyun biterdi. Santiago, yolu ortalayıp iki şeridi de tıkamaya çalışıyordu. Dodge sürücüsünü engellemek için bir sağ bir sol yapıyordu.

Arkadan gelecek bir darbe için de kendisini hazırlıyordu bir yandan. Dodge sürücüsüne pek bir seçenek bırakmamıştı.

“Geri çekiliyor,” dedi Rice.

Dikiz aynasından Charger'ın elli metre geride kalarak pozisyon alışı izledi Santiago.

Tepeyi aştılar. Lockhart görüş açısı içerisindeydi hâlâ. Cadillac, 1 numaralı otobandan sola dönmüş, sahil istikametinde ilerlemekteydi. Santiago da peşi sıra gidiyordu ama saldırı anını gözleyen Charger'ın nefesini hissediyordu ensesinde.

“Lanet olsun! Saldıracak.” Koltuğunda doğrularak emniyet kemerini kontrol etti Rice.

Tozu dumana katarak üzerlerine gelen Dodge'ı görünce, *desteğimiz zamanında yetişemeyecek gibi*, diye düşünmüştü Santiago. Gaz pedalına var gücüyle basıyordu ama Dodge gittikçe yaklaşıyordu arkadan. Korkunç bir hız kazanmıştı araba. Toyota'ya çarpma dek hızını kesmemişti.

Araba darbenin etkisiyle sarsılmış, Santiago ile Rice emniyet kemerlerinin müsaade ettiği kadar savrulmuştu. Tekerlekler kayıyordu ama Santiago yolda kalmayı başarmıştı.

Dodge geride kalmıştı yine; saldırıdan kaçmak için ne kadar hızlanabilirse o kadar hızlanmaya çalışıyordu Santiago. Ama yetmemişti. Araba tekrar çarptı arkadan, bu kez daha da sertçe üstelik.

Toyota çarpışmanın etkisiyle yalpalıyordu. Kontrol edebilmek için direksiyonla güreşiyordu adeta ama kararları kendisi değil, yol veriyordu artık. Araba dans ederek engebeli yola çarpmıştı. Arabanın sıçramasıyla direksiyon hâkimiyetini iyice kaybetmiş, sağ yana sürüklenerek çim bankete girmişlerdi. Dodge, ölümcül vuruş için atağa geçip Toyota'nın sağ arka tarafına indirdi. Toyota yoldan çıkıp çimenle kaplı şarampolden yuvarlanarak karşısına çıkan dikenli teli yarıp geçmişti.

Arabanın burnu tarlaya girmişti. Kaput ezilip büzülmüş, cam silecekleri kopmuş, hava yastıklarıysa patlamıştı. Toyota, kazandığı ivmeye teslim olarak devrilmişti.

Santiago'nun boynu sızlıyordu. Tavan içeri geçünce, başının arkasını çarpmıştı. Araba artık fırl fırl dönmüyordu ama başı hâlâ dönüyordu.

Dodge'in yolun kenarında fren yaptığını duyunca, dünyaya geri dönmüştü. Emniyet kemerini çıkarıp tavan hattına bıraktı.

İnliyordu Rice. Alnında bir yerden kan akıyordu.

"Bu taraftan, çık. Hadi, dışarı."

Bir tekmeyle kapısını açtı Santiago. Dizleri üzerinde emekleyerek çıkmış, elleri toz toprak içinde kalmıştı. Ayağa kalkıp etrafta saldırganı aradı.

"Efendim, kımıldayamıyorum."

Delinen depodan sızan benzin yere damlıyordu şıp şıp...

Yokuştan aşağı iniyordu Dodge sürücüsü de. Tabancasının emniyet kilidini kaldırırken çıkardığı sesi duymamak mümkün değildi.

* * *

Lockhart, Mendocino Eyaleti yakınlarındaki, artık kullanılmayan uçuş pistine doğru çevirmişti Cadillac'ını. Bozuk servis yolu, işletilmeyen pist yolu boyunca ilerliyordu. Hava trafiği kontrol kulesinin camları kırık döküktü; dış cephesiyse duvar yazılarıyla kaplanmıştı. Lockhart, servis yolunu takip ederek orta boy bir jet uçağının sığacağı ge-

nişlikteki hangara gelmişti. Etrafta kimsenin olmayışı ve pistin artık kullanılmaması daha da kuvvetlendiriyordu terk edilmişlik hissini.

Tüm bunları gören Hayden'ın umutları suya düşmüştü. Uzun süredir kendini güvende hissetmiyordu. Lockhart değiştirmişti bu durumu. Sunduğu emniyet ve deneyimle onlara kol kanat germişti. Tüm detayları dâhil etmişti; güvenlik, deneyim, teknoloji ve kaynaklar. Artık kullanılan havaalanını görünce, ona olan inancını yitirivermişti Hayden.

“Doğru yerde miyiz?” diye Hayden'ın düşüncelerini aksettirerek sordu Rebecca.

“Hepsi kamuflej meselesi.” Hangarın önünde durdurdu arabayı. “Kullanılmayan bir uçuş pistini gören insanlar, omuz silkip unuttur gider.”

Garaj kapısının kumandasını çıkarıp butona bastı. Hangarın kapıları yana doğru açılınca, arabayla içeri girdiler. Kumandaya tekrar bastığında, dünya gözlerinin önünde kaybolup gitmişti Hayden'ın.

Lockhart haklıydı. Hangarın içiyle dışarıdan görünümünün alâkası bile yoktu. Alüminyumdan yapılmış desteksiz bir binayı aydınlatıyordu lambaların ışığı. Yüz metre kare civarı görünen tek katlı yapının hiç penceresi yoktu. Fazlasıyla gösterişli çift kanatlı kapı, binanın tek girişiydi. Mekân, prototip bir uzay istasyonunu andırıyordu.

Lockhart önden gidiyordu. Tıpkı ağızlarından dökülen kelimeler gibi ayak sesleri de hangarın içinde yankılanıyor, yüzeylere çarpıp geri dönüyordu.

“Sizce de etkileyici değil mi?” dedi Lockhart.

“İyi kamufle edildiği kesin,” dedi Hayden.

Kapının solundaki diyafonun düğmesine bastı Lockhart. “Biz geldik,” dedi.

Giriş kartını çıkarıp okuttu. Tıslayarak açılan kapılardan hava geçirmez bir odaya girdiler. Dış kapılar kapanırken, iç kapılar açılıyordu. Hava basıncının değişmesiyle kulakları tıkanmıştı Hayden’in.

“Lütfen buyurun,” diyerek içeriyi işaret etti Lockhart.

Hayden Rebecca’nın arkasından laboratuara girince, iç kapılar da kapandı. Paslanmaz çelik tezgâhlar ile beyaz plastik aletler floresan ışığın altında ışıltılı ışıltılı parlıyordu. Ana laboratuvarın arka kısmında, plastik gözetleme pencereleri vardı. Oda, diğer üç küçük laboratuara bağlanıyordu. Laboratuvarların birindeki kafeste, sekiz tane av köpeği vardı. Ziyaretçileri görünce hiç heyecanlanmamıştı köpekler.

Küçük bir ofisten Kenneth Eskdale çıkıverdi. Rebecca ile Hayden’a bakıyordu kaşlarını çatarak.

Duygularımız karşılıklı, diye içinden geçirdi Hayden.

“Öyle davranma, Kenneth,” dedi Lockhart. “Artık hepimiz dostuz.”

“Neden buradâ olmaları gerektiğini anlamıyorum.” Eskdale’in bir sıçanı andıran yüz hatları seğiriyordu.

“Söyledim ya sana, yardımlarına ihtiyacımız var.”

Somurtmaya başladı Eskdale.

“Çizimlerle bellek sürücüsünü alabilir miyim lütfen?” diye sordu Lockhart.

Rebecca çizimleri teslim etti; Hayden da ceketinin cebini biraz karıştırdıktan sonra sürücüyü çıkardı. Lockhart, verilenleri alıp tezgâhın üzerine yerleştirdi.

“Hepsi bu mu?”

“Evet,” diye cevapladı Hayden.

Lochart, kaşını kaldırdı. “Doğruyu söyleyin, lütfen. Başka kopya kalmamalı – kâğıt, elektronik ya da başka türlü.”

“Hepsi bunlar,” diye ısrar etti Hayden.

“Güzel.” Lockhart, çizimleri Eskdale’e fırlattı. Acemice yakaladı profesör. “Öğütücüden geçir.”

“Hayır. Durun,” diye itiraz etti Hayden. O çizimleri yaptığı için öldürülmüştü insanlar. Onların emeğini yok etmek, ölümlere hakaretti.

Lockhart, kolunu uzatıp Hayden’ı durdurdu. “Hayden, bir önemi yok artık. İmalata geçildi zaten. Bunun gibi kontrolsüz dokümanlar yanlış kişilerin eline geçebilir.”

Mantıklıydı ama Eskdale’in kâğıtları bir bir öğütücüye vermesini izlemek içini acıtmıştı.

“Bu planların halka mal olmasını göze alamam. Güvenlik sistemimiz delindi zaten bir kere.”

Bir çıtırtıyla Hayden’in dikkati öğütücüden kaymıştı. Lockhart, bellek sürücüsünü yere atıp üzerine basarak ikiye ayırmıştı.

Gelip Hayden’in omzuna attı kolunu. “Benimle gelin. Burada ne yaptığımızı göstereyim size.”

Lockhart, kolunu çekmişti ama eli hâlâ Hayden’in omzunun üzerindeydi. Rebecca yanına gelince, elini tuttu Hayden. Lockhart tesisi gezdiriyor, küçük laboratuarlara doğru götürüyordu onları.

“Bubonik veba üzerinde çalışıyoruz. Vebanın genetik şifresini çözmeyi başardık. Bu da, hastalıkla genetik sevi-

yede savaşılabileceğimiz anlamına geliyor. Biyolojik savaş çıktığı takdirde, enfeksiyonla mücadele için elimizde çok daha etkin bir aşı olacak. Şu kafeslerdeki köpekleri görüyor musunuz?”

Av köpekleri, sıkış tıkiş kafeslerinde kıpırdandı, kimisi kaşınıyor kimisi de kendilerini esir eden kişilere bakıyordu.

“Vebaya yakalandılar ve tedavi edildiler. Şu an karantinadalar ama sadece tedbir gereği. Prosedürü takip etmemiz gerekiyor.”

“İnanılır gibi değil,” dedi Rebecca.

“Ama gerçek. Bunları tanırırsınız.”

Üç laboratuardan en büyüğü olan ortadaki laboratuvarın önünde durdular. Paslanmaz çelik tezgâhın üzerinde, Powell Caddesi BART İstasyonu'nda buldukları kazanın aynısından üç tane duruyordu. Hayden'in dili damağı kurumuştı.

Lockhart elektronik kilide giriş kartını okutarak kapıyı açtı.

“Merak etmeyin,” dedi. “Bu cihazlar zararsızdır. Marin Tasarım Mühendisliği, bu sprej tüplerini kitleler için tasarladı. Tokyo metrosuna yapılan saldırı gibi kitlesel çapta bir salgın olduğunda, bu tüpler sayesinde bu salgınla mücadele edebileceğiz.”

Lockhart, dar antreye çıkarmıştı onları. Koruyucu elbiseler asılıydı askılarda. Üç kişilik bile yer yoktu içeride. Laboratuara geçmeden önce dış kapıyı kapatıp içtekini açtı.

“Bu elbiseleri giymemiz gerekmez mi?” diye sordu Rebecca.

“Hayır. Oda temiz.”

Hayden, alüminyum kazanlardan birini aldı eline. İçindeki sıvının sesi geliyordu.

“Aşı o işte.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Hayden.

Rebecca da tüpü eline alıp inceledi.

“İyi bir amaçla üretilen bir şeyin nasıl silaha dönüştürüldüğünü görüyorsunuz,” dedi Lockhart.

“Epey yakından üstelik,” dedi Hayden.

“Korkunç bir şey bu,” dedi Rebecca.

“Rebecca, müsaade edersen Hayden ile özel olarak konuşmak istediğim bir şey var. Etrafı dolaşabilirsin sen de bu arada.”

“Pekâlâ,” dedi. “İyi eğlenceler.”

Lockhart, Hayden’ı alıp antreye çıktı. Kapı arkalarından otomatik olarak kilitlenmişti.

“Rebecca nasıl dışarı çıkacak?” diye sordu Hayden.

“Endişelenme, kapıyı kendisi açabilir. Çıkan kişinin ardından kilitlenmezse, vakum kilidi bir işe yaramaz.”

Ana laboratuara geçtiklerinde dış kapı da kapanmıştı ama Lockhart bir adım daha atarak giriş kartını okutmuş kapının ötmesine sebep olmuştu.

“Hey, ne yapıyorsun sen?”

Laboratuardan dışarı bakıyordu Rebecca. Kapıya koşup açmaya çalıştı. Ama kilitliydi. Kafası karışmıştı.

“Dışarı çıkar onu.”

“Ancak işimizi bitirdikten sonra.”

“Hayır. Hemen şimdi,” diye üsteledi Hayden.

“Kusura bakma ama işler öyle yürümüyor.” Diyafondaki butona basarak, “Endişelenme, Rebecca. Oturup keyfine bak, birazdan çıkacaksın oradan,” dedi Lockhart.

“Aç kapıyı.”

Diyafondan parmağını çekti Lockhart.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Hayden.

“Bana yedeklediğin o dosyayı göstereceksin, sonra da sileceksin.”

“Yapmazsam ne olur?”

Araba kapısının uzaktan kumandasına benzeyen bir kumanda çıkardı Lockhart. Rebecca'nın da duyabilmesi için diğer eliyle de diyafona basıyordu. “İşbirliği yapmazsan, içerideki tüplerden birini harekete geçireceğim – bu sefer salınan madde yatıştırıcı da olmayacak üstelik. Genetiğiyle oynanmış bubonik veba olacak. Şimdi, ne diyorsun bakalım?”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Santiago, Rice'a yardım etmek üzere hurdaya dönmüş Toyota'nın içine girdi. Polis memuru, devrilmiş arabada baş aşağı pozisyonda duruyor, yalnızca emniyet kemeriyle tutunuyordu.

"Emniyet kemerimi açamıyorum," dedi Rice.

Santiago'nun butona basmasıyla açılan emniyet kemeri, Rice'ı güm diye tavana, boynunun üzerine atıverdi.

Sağ cama iki el ateş edilince, cam kırıklarından bir yağmura tutuldular. Rice'ın beti benzi attı.

"Rice?"

Memur, yalnızca başını sallayabilmişti.

Memurun vücudundan akan kanlar çevresinde bir göl oluşturuyordu.

"Aman tanrım," diye mırıldandı Santiago. "Kimıldama sakın."

Santiago, öfkeden çılgına dönmüştü. Yaşını ve hantallığını alt eden bir çeviklikle çıktı arabadan. Ayağa kalkıp 9 milimlik tabancasını tek hareketle çekiverdi belinden.

Dodge sürücüsü, Santiago'ya doğru nişan alarak yere

diz çökmüştü, birden ateş etti. Kurşun deli gibi fırlamıştı ama arabanın arkasına geçerek siper aldı Santiago.

Rice'ı kontrol etti. Yediği kurşunlar, ömründen ömür alıp götürmüştü. Çocuk gibi görünüyordu.

Siper alabileceği tek şey Toyota olabilirdi ama bir şekilde tetikçiyi araçtan uzaklaştırmalıydı. Seken bir kurşunun Rice'a ya da sızan benzine denk gelme ihtimali çok yüksekti. Akıllıca bir plana benziyordu ama siper alabileceği başka hiçbir şey yoktu etrafta. Daha birkaç adım dahi uzaklaşmadan indirirdi tetikçi onu.

“Silahlarını atıp seni görebileceğim bir yere gel,” diye bağırdı Dodge sürücüsü.

Rice'a, “Sık dişini,” dedi Santiago. “Ben onun icabına bakarım.”

“Hadi ama, tüm gün burada bekleyemem. İşbirliği yapman için ortağına bir kurşun daha mı sıkmam gerekiyor yoksa?”

“Tamam, tamam,” diye bağırdı Santiago ama hâlâ aracın arkasından çıkmıyordu.

“Silahlarını at.”

9 milimlik tabancasını uzağa fırlattı. Toyota'dan beş metre ileride bir şeye çarpıp durmuştu.

“Üzerindeki tüm silahları. Aptal mı sandın sen beni. Hadi, biraz acele et.”

Kendi şaşşallığına yanıyordu Santiago. Yedek silahı yoktu yanında.

Rice, 9 milimliğini çıkarıp teslim etti.

“Memurun silahını da alıyorum.” Santiago eğilip Rice'ın

9 milimliğini aldı ama aynı zamanda yanında duran copu da almıştı. "Onun silahını da atıyorum."

"At."

Santiago, 9 milimliği var gücüyle fırlattı. Havada döne döne ilerliyordu attığı tabanca. Düşünecek, hesap yapacak ya da dua edecek vakti yoktu. Yapıyordu yalnızca. Kafasını kaldırıp baktı. Tetikçinin bakışları tam da umduğu gibi havada uçan silaha odaklanmıştı. Elindeki copu savaş baltası gibi fırlatıverdi adama doğru. Cop, ok gibi dümdüz fırlamıştı.

Dodge sürücüsü copu fark ettiğinde her şey için çok geçti ama bir el ateş etmişti yine de. Cop hızla suratına inmiş, burnunu kırarak onu yere düşürmüştü.

Santiago atışının başarılı olup olmadığına bakmamıştı bile. Copu fırlattığı an, 9 milimliğine koşmuştu. Silahı yerden kapıp nişan aldığı gibi iki el ateş etti arka arkaya. Adi şerefsizi canlı yakalamalıydı. Bu organize katliamın içinde yer alan birinin olan biteni açıklaması lazımdı. Tetikçi, tekrar ayağa fırladı. Kanlar fışkırıyordu kırılan burundan. Dayanılmaz, kör edici bir acı çekiyor olmalıydı ama Santiago'ya silahını doğrultmayı başarmıştı. Santiago hiç beklemeden nişan alıp ateş etti. Silahından çıkan kurşun, Dodge sürücüsünün sağ omzunu delip geçti ve onu yere serdi. Zorla ayağa kalkan Santiago, göğsüne doğrulttuğu 9 milimliğiyle tetikçiye doğru koşuyordu.

Dodge sürücüsü, zar zor oturur pozisyona geçebilmiş, elindeki tabancayı yukarı kaldırmıştı.

"Aklından bile geçirme," diye uyardı Santiago.

Adam duymazdan gelerek nişan aldı.

Santiago, adamın üzerine atlayarak cüssesiyle tabancayı ikisinin arasına sıkıştırdı. Adi herif, kendini vurma riskini göze alamazdı.

Santiago, Dodge sürücüsünün boşa kalan elini diğer eliyle yere sabitledi. 9 milimliğiyle de kafasına bastırıyordu bir yandan. Adam, altında debeleniyordu. Tetikçiyi daha fazla zapt edemeyeceğini anladı; silahını adamın başından çekti, yerden destek almak için o elini kullanmak zorunda kalmıştı.

Silah tutan elini kıvıldatmaya çalışıyordu adam bir yandan. Santiago, adamın kendisini vurmakta tereddüt etmeyeceğinden emindi; az önce kırdığı burnuna kafa attı. Kemik ve kıkırdaktan çıtırtı gelmişti ama aşağılık herif bana mısın dememiş, sadece burnundaki kanı ve sümüğü püskürterek tıkalı solunum yollarını açmıştı. Adama tekrar ve tekrar kafa attı, kendi gözünün önünde dans eden ışıkları umursamıyordu. Adamın kaşının üzerinden kan sızmaya başlamıştı. Kendi kanı mı yoksa tetikçinin mi bilememişti Santiago.

Adamın silah tutan elini aradan çekip kurtardığını hissetti. Bileğinden yakaladı. Bileğini kurtarmaya çalışan adamın tendonlarının demir gibi olduğunu fark etmişti. Tabancanın namlusunu, Santiago'nun şakağına dayadı. Uzaklaştırmaya çalışıyordu kendisinden ama adam sert ve acımasız namluyu daha da çok bastırıyordu beynine beynine.

Kana bulanmış dişleriyle sırttı Dodge sürücüsü. "Ölme vakti geldiiiiiii!"

"Hiç sanmıyorum." Rice, adamın koluna indirivermişti copu. Kemiğin çat diye kırıldığını duyunca midesi kalkmıştı Santiago'nun. Adamın rengi atmış, tabanca tutan kolu yere düşmüştü.

Santiago doğrularak adamın çenesine sert bir yumruk geçirdi. Adamı bilinçsizlik diyarına gönderecek, kendi orta parmağını da kıracak kadar sert bir darbeydi bu.

Adamın üstünden kalkıp yanına serildi. Rice başında dikilmiş ona bakıyor, bir eliyle de göğsünün sağ tarafını tutuyordu. Solgun ve bitkindi ama gülümsemeyi başarmıştı.

Santiago da gülümsedi. “Ağırdan alıp son ana kadar bekledin ya helal olsun.”

Santiago ayağa kalkarken, Rice da adamın elinden tabancayı kurtardı. “Bir kaza çıkarmadan ver onu bana.”

Rice silahı teslim etti.

“Perişan olmuşsun. Arabaya git de biraz dinlen.”

Rice, başıyla onayladı. Topallaya topallaya hâlâ motoru çalışan Charger’a doğru yürümeye başladı.

Rice’in iyileşmesini ümit ediyordu Santiago. Toyota’ya giderek kelepçeleri aradı.

Tam o sırada bir silah patladı.

Santiago ayağa zıpladı. Dodge sürücüsü nişan alma pozisyonundaydı. Bir yerlerden bir tabanca daha bulup çıkarmış, Rice tam yolun kenarına vardığında sırtından vurmuştu. Sesini bile çıkarmadan yere yıkılmıştı Rice. Santiago, adama nişan alıp ateş etti. Omzundan vurmuştu. Adam arkasını dönüp dedektife nişan alırken, Santiago tekrar ateş etti. Adamın göğsünde bir delik açılmıştı bu kez, yere yıkıldı.

Koşarak Rice’in yanına gidip yanında diz çökerek onu sırt üstü çevirdi. Gözleri açıktı ama artık kimseyi görmüyordu...

“Mark, çok özür dilerim.” Ölen meslektaşını kollarına almıştı.

Arabanın yanındaki hareketlilikle, yasından sıyrıldı Santiago. Ateş etmeye hazırlanıyordu Dodge sürücüsü.

“Geber artık.”

Santiago, Toyota'nın benzin akıtan deposuna ateş etti. Arabadan bir patlama sesi yükselmiş, alevler Dodge sürücüsünün üzerine sıçramıştı. Adamın çığlıklarını dinliyor, kollarında arkadaşının cesediyle tetikçinin alev alev yanmasını izliyordu.

* * *

“Seçimin hangisi?” diye sordu Lockart.

Laboratuarda kapana kısılmış Rebecca'ya baktı Hayden. Korkudan çok öfke okunuyordu yüzünde. Güzel gözleri nefretle Lockhart'a dikilmişti. Ona olan nefreti neredeyse elle tutulur hâldeydi.

“Seçim hakkım var mı ki?”

“Aslında yok.”

“Yani biyolojik silahlarla mücadele etmiyorsunuz aslında. Aksine üretiyorsunuz,” dedi Hayden.

“Suçumuz sabittir.” Eskdale'in ofisine götürüyordu Hayden'ı.

“Tüm kâğıtları öğütücüden geçirdim,” diyerek makineden uzaklaştı Eskdale.

“Sıra sende artık, Hayden.” Masadaki bilgisayara işaret ediyordu Lockhart.

Hayden bilgisayarın karşısına geçti. Lockhart da masanın etrafından dolanıp arkasında durdu. Elindeki kumandayı Hayden'in gözüne sokuyordu adeta, parmağı butonun tam üzerindeydi.

"Profesör Eskdale, çok zeki bir adam. İngilizler, vebanın genetik şifresini çözmüşlerdi. Bazıları bunu olası bir salgına karşı savunma mekanizması olarak görürken, Eskdale başka neler yapılabileceğini araştırırdı."

"Ne gibi?" Adamın konuşmasını dinlemek istemiyordu ama oyalanırsa dikkatini Rebecca'dan uzaklaştırmış olacaktı.

"Doğa Ana, şirret bir kadın. İnsan ırkı için küçük gizli kapılar açıyor. Ama ne yaparsa yapsın, insanlar hep alt ediyor onu bir şekilde. Genetik şifreyi bir kez çözdük mü onunla oynayarak yeni ve daha gelişmiş bir vebaya dönüştürmekten kimse bizi alıkoyamazdı. O tüplerdeki patojen, vebanın kendisinden çok daha etkili; üstelik mevcut aşular da onun karşısında etkisiz. Elimdeki butona bastığım takdirde, Bayan Fallon için altı saat sonra her şey bitecek. Hepsi Kenneth sayesinde." Elini Eskdale'in omzuna koydu. "Etkileyici, öyle değil mi?"

"Harikulade," diyerek çevrimiçi belleğinin adresini girdi Hayden.

"Peki ya terörist saldırısı?"

"Bir gösteriydi. Müşterilerim, satın aldıkları şeyin işe yaradığını görmek istemişti. Kendi düzmece terörist saldırımı düzenlemekten daha iyi bir yolu var mı? Hepsini Beckerman ayarladı. Fikir babası oydu. Planı da tıkr tıkr işledi. Basının ilgisini çektiği gibi, sizi de aradan çıkarmıştı üstelik."

“Yanında gördüğümüz Çinliler kimdi, müşterilerin mi?”

“Öyle diyebiliriz.”

“Yani tüm bunlar para için miydi?”

“Dünyayı döndüren paradır.”

Hayden, daha fazlasını ummuştu. İnsanlar ölecekse, bari bir amaç uğruna ölseydi. Aşk ya da nefret, bu sebepleri anlayabilirdi. Karmaşık doğalarıyla kendilerini garip bir şekilde haklı çıkaran tutkulu hislerdi bunlar. Peki ya para? O kadar sığ bir sebepti ki...

“MTM’deki herkesi neden öldürdün?”

“Chaudhary, önüne attığımız kemiklerin tadını beğenmemeye başladı, sonra zavallı Kenneth’e meydan okuyarak dosyalardan birini çalmış.” Profesörü, uysal köpeği gibi tıpışlamıştı. “Kenneth, korkularını bastıramıyordu, ben de Chaudhary’nin yaşamasına izin veremeyeceğimi biliyordum.”

“İlacı kullandın yani.”

“Evet. Dediğim gibi, Kenneth bir dâhi. Genetiğe yönelmeden önce, ilaç geliştirme alanında kariyer yapmıştı. Bu açıdan çok yetenekli bir teknisyendir hâlâ. Bir silaha ihtiyacım vardı, etkili olmalıydı ama fazla kuşku uyandırmamalıydı. Kenneth, talebime cevap verdi.”

“Peki ya Shane?”

“Chaudhary bulduklarını ona göstermişti ve insanoğlu hep aynı işte, o da sana gönderdi. Bu akımı fark ettiğimde MTM’den kimsenin aynı keşfi yapmasına izin veremeyeceğimi anlamıştım.”

“Bu yaptıklarından Bellis’in haberi var mıydı?”

“Fallon ölene dek yoktu. İntihar etmesi çok işime geldi, beni büyük zahmetten kurtardı tabii.”

Hayden, hiçbir şey hissedemez olmuştu. Lockhart’ın yaptığı zalimlikleri anlatışını dinliyordu ama yapılanların gerçek dehşeti henüz dank etmemişti kafasına. Hiç edemeyebilirdi de...

Ekrana baktı. İnternet sayfası açılmıştı. “İşte hesabım.”

Lockhart ile Eskdale, Hayden’in yanına sokuldular. Bir dakika içerisinde, dosya isimlerinden oluşan bir liste çıkmıştı ekranda.

“Hangileri MTM’nin dosyaları?” diye sordu Lockhart.

Tarihe göre sıraladı Hayden. “Son yirmi beş girdi, MTM’ye ait ve işte şu sonuncusu da Shane’in bana gönderdiği dosya.”

“Hepsini sil,” diye emretti Lockhart. Hayden’in tereddüt ettiğini görünce, yüzü asıldı. Hayden’in gözüne sokarcasına kaldırdı elindeki kumandayı ve butonu işaret etti. “Ben elimdeki butona basmadan, sen sil butonuna bas.”

Hayden Lockhart’ın gözlerine kilitlenmişti gözlerini. Kalbi küt küt atıyordu ama belli etmiyordu korkusunu. Bir ödleği muhatap almazdı Lockhart. “Yapacağım. Sileceğim ama bir isteğim var önce.”

“Bir istek,” diye kelimeleri ilk kez telaffuz ediyormuşçasına tekrarladı Lockhart.

“Ben silebilirim,” diye Hayden’i iteledi Eskdale.

Lockhart, bir el hareketiyle durdurdu onu. “İsteğin nedir?”

“Dosyanın içinde ne yazdığını öğrenmek istiyorum.

Chadhary ile Shane bu yüzden ölmüştü. İnsanların katledilmesine neden olacak kadar özel ne var bu dosyada görmek istiyorum.”

“Ona kulak asma,” dedi Eskdale. “Sil gitsin.”

Hayden, Lockhart’ın ruhunu okumuştı. Ricasını evirip çeviriyordu kafasında.

“James, cidden bunu düşünüyor olamazsın.”

“Kapa çeneni, Kenneth. Bu curcuna, senin hatan,” dedi Lockhart. “Pekâlâ, Hayden, göstereceğim. Dosyanın şifrelenmiş olduğunu söylemiştin. Sence kim yaptı bunu?”

Yine oyun... Bu oyunlar için vakti yoktu ama şu şartlar altında oyuna katılmaktan başka çaresi de yoktu. “Shane veya Chaudhary.”

“Chaudhary mi cidden?”

Lockhart, gerçekten de Hayden’in sabrını sınıyordu ama o kanmadı. “Tamam, Shane’in şifrelediğini düşünmüştüm.”

“Yanlış ata oynamışsın o hâlde,” dedi Lockhart memnuniyetle. “Dosya, Kenneth’e ait. O şifrelemişti. Chaudhary, dosyanın öneminin farkındaydı ama şifreyi öğrenecek kadar akıllı değildi. Senin eline geçene kadar elden ele dolaşan çetin bir ceviz olup çıkmıştı. Kenneth, dosyayı aç.”

Eskdale, kaşlarını çattıysa da denileni yapmıştı. Hayden’i kenara iterek şifreyi girdi. Şifre kabul edilmiş, dosya açılmıştı.

Hayden kendini o kadar aptal hissediyordu ki... Chaudhary’nin dosyayı ele geçirmiş olacağına hiç ihtimal vermemişti. Taşlar yerine oturuyordu şimdi. Cevapları ortaya çıkarmış olsaydı, kendine saklamazdı. Polise ya da

basına giderdi ama dosyanın içeriğini bilmediği için gide-memişti demek. Shane de, bu komploya inanarak dosyayı kabul ettiği an ölüm fermanını imzalamıştı.

Lockhart gülümsedi. Hayden, son gülenlerin gülüşünü iyi tanırdı. Gözlerini ona dikmişti, tekrar ekrana dönmeden önce.

Belgenin başlığı yoktu. PDF formatındaydı, sayfalar el yazısıyla doldurulmuş bir not defterinin taratılıp bilgisayara atılmış hâliydi. Her sayfanın sol üst köşesinde Eskdale'in ismi yazıyordu. Düzgün, okunaklı bir el yazısı vardı. Hayden yazılanların tek kelimesini dahi anlamıyordu ama formatı tanıdı. Deney günlüğünün sayfalarına bakıyorlardı. Eskdale'in vebayı silaha dönüştürme kılavuzuydu bu.

“Sil,” dedi Lockhart.

Hayden kımıldamadı.

“Sil dedim.”

“Kendin sil.”

Lockhart, Rebecca'nın hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu hatırlatmak için butonu işaret etti yine. Hayden'in iyice görmesini sağlıyordu. “Şimdi, diğer dosyalarla birlikte sil onu.”

MTM'nin diğer çizimlerinin yedeklerini ve her şeyi *Belgel* ile birlikte sildi Hayden. Yıllarca emek harcanmış işin saniyeler içinde yok oluşunu izledi. Canını sıkması gerekirdi ama sıkmadı. Endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı şimdi.

“Teşekkürler, Hayden. İyi oynadın ama oyunu en iyi olan kazandı. Geçelim mi?” diyerek koluyla ana laboratuvarı işaret etmişti.

Hayden laboratuara doğru yürüdü. Cam kafesten belli belirsiz gülümsedi ona Rebecca. Aynı şekilde gülümsemişti Hayden da.

“Kapıyı aç artık, Lockhart,” dedi. “İstediyini aldın.”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Hayden.”

Hayden, Lockhart’a doğru döndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Zayıf nokta bırakamam arkamda. İkiniz, benim için çoktan bir yük hâline geldiniz bile.”

Lockhart gülümseyerek elindeki kumandayı Rebecca’nın bulunduğu laboratuara doğru tuttu.

“Hayır!” diye bağırarak Lockhart’ın üzerine yürüdü ama adam hışımla kolunu çekerek butona basmıştı bile.

OTUZUNCU BÖLÜM

Arkadan gelen tıslama sesiyle dönüverdi Rebecca. Tüp aynı BART istasyonundaki gibi gaz salıyordu. Tıpkı onun gibi de renksiz, kokusuz ve tatsızdı yaydığı gaz. Nefesini tutmanın ya da bir köşeye sinmenin bir işe yaramayacağı'nın farkındaydı; eninde sonunda çekecekti ciğerlerine. Bu soluduğu gazın, vebanın panzehiri olmadığını da biliyordu. Kollarındaki tüylerin diken diken olması bu düşüncesini ispatlıyordu.

Arkasındaki plastik camı yumruklayarak ona sesleniyordu Hayden ama Rebecca duymazdan geldi. Taşıdığı ölümcül yükü boşaltan tüpten bir an olsun ayıramıyordu gözlerini.

Odanın sıcaklığı değişmediyse de bedeni ürpermiş, zihni uyuşmuştu. Şok geçiriyor olmalıydı. Neler olduğu ayan beyan ortadaydı oysaki. Lockhart, onu öldürmüştü; yavaş işleyen bir kurşunla vurmıştu. Yine de inanamıyordu. Bu raya kadarmış. Ölecekti. Tüm bunlar gerçek olamazdı.

Tüp bir dakika içerisinde tamamen boşalmıştı. İçindeki gazın bittiğini, çıkardığı öksürük sesine benzer bir sesle ilan etmişti. Hastalığın etkilerini hissetmesi için ne kadar zaman

geçmesi gerekiyordu acaba? Kara Vebanın belirtilerini görünce tanışınlar diye çocuklar için uydurulan şarkıyı hatırladı birden, fısıldayarak söyledi.

“Allı pullu daireler, Cebimde mor menekşeler. Küller, küller, Ateş bizi bekler!”

Şiirde saklı gizli anlamı hatırlamıştı. Allı pullu daireler, vücudunu kaplayacak yaralardı. Kokulu çiçekler, çürüyen bedeninin kokusunu bastırmak içindi. Küllerse, kaçınılmaz sona atıfta bulunuyordu. Hastalık başkasına bulaşmasın diye cesedini yakacaklardı. Kendisi ne zaman kül olacaktı acaba...

“Beck, konuş benimle.” Hayden’in sesi uğulduyordu di-yafondan.

Gözetleme penceresine döndü. Ellerini cama yapıştıran Hayden’in yüzünden düşen bin parçaydı. Lockhart, yaptıklarından gayet memnun bir edayla oturuyordu bir taburede. Eskdale, ofis kapısının eşliğinde dikiliyor, sanki tüm bunlar onu aşan şeylermiş gibi bakıyordu.

“Ben iyiyim,” dedi Rebecca.

“Dışarı çıkaracağım seni.”

Bir kahkaha patlattı Lockhart. “Yok öyle bir dünya.”

“Hayden, yapabileceğin bir şey yok.” Hayden’in kederini hafifletmek istercesine gülümsedi Rebecca. “Bu seferki veba gazıydı, değil mi?”

Başıyla onayladı Hayden.

Onları ayıran camda Hayden’in elinin hizasına koydu elini. Onun sıcaklığını hissetmesine engel olabilecek kadar kalın bir cam yoktu.

“Bir yolu olmalı,” dedi Hayden.

“Ama yok.”

Onun bu gerçekte mücadelesini izlemekten hiç hoşlanmamıştı Rebecca. Hayden’ın yüzünde binlerce fikrin dalgalandığını görebiliyordu. Nihayet, beyhude bir çaba olduğunu anlamış, gözlerindeki ümit ışığı sönmüştü.

“Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?” diye sordu Hayden.

Hafifçe gülümsemişti. “Sakin değilim ki. Sadece seninle geçirmek istediğim zaman, panik içinde ziyan olsun istemiyorum. Umarım çok fazla acı çekmem.”

“Boş yere dua etmeyin, Bayan Fallon,” dedi Lockhart diyafondan.

Hayden’in gözünü öfke bürümüştü, diyafondan parmağını çekti. Karşısındaki sessiz oyunu yalnızca izleyebiliyordu Rebecca.

Hayden, Lockhart’ın üzerine yürümüştü. “Adi pislik.”

“Ne dersen de, beni yaralayamazsın, Bay Duke,” dedi. “Ne dersen de.”

“Bunu niye yaptın? İstediyini vermiştim sana. Bunu yapman gerekmezdi.”

“Geride tanık bırakamam. O da bir tanıktı. Ölmek zorunda.”

Lockhart’ın yüzüne bile bakamıyordu Hayden. O kadar tiksiniyordu adamdan... Bakışlarını kaçırdığında Rebecca’yı görmüştü tekrar. Gülümsüyordu ama birden suratı asıldı. Hayatının sona erdiği dank etmişti nihayet.

Hayden hışımla Lockhart’ın üzerine yürüdü. Ellerini

yumruk yaparak adamın özel alanına kadar girmişti. Kılını bile kıpırdatmadı adam.

“Çıkar onu.”

“Olmaz. O laboratuardan dışarı adımını attığı an, hepimiz öldük demektir.”

“Saçmalık! Köpekleri iyileştirmişsin. Onu da iyileştirebilirsin. Kendin için her ihtimale karşı bir tedavi yöntemi geliştirmişsindir sen muhakkak.”

Gülümseyerek ellerini “ne yaparsın,” der gibi havaya kaldırmıştı. “Yapabileceğim bir şey yok,” diyerek Rebecca’yı gösterdi. “O, öldüğünü biliyor. Biz de biliyoruz. Senin de kabullenme vaktin geldi.”

Hayden bunu kabullenemezdi. Öylece durup olacaklara izin veremezdi. Ne pahasına olursa olsun, Lockhart’ın yanına bırakmayacaktı bunu.

O kadar büyük bir haksızlıktı ki... Hayat, Rebecca’nın elinden tüm ailesini almıştı zaten. Şimdi kendisi de ölüyordu ama ailesi gibi ani ölüm lüksüne bile sahip değildi. Veba bedenini saracaktı, yavaş yavaş parçalayacaktı ciğerlerini, ta ki daha fazla dayanamayana kadar...

Onu kurtaramayacağını biliyordu ama yalnız ölmesine de izin veremezdi. Taburelerden birini kaptı. Eyleminin sonuçlarını bir an olsun durup düşünmeden tuttuğu gibi cama savurdu tabureyi. Ne yapacağını anlayan Rebecca, camdan uzaklaşmıştı. Sessiz çığlıklar atarak durması için yalvarıyordu. Durmamıştı, tabure cama çarptı.

“Hayır,” diye bağırdı Eskdale.

Sanki kauçuk bir levhaymış gibi tabureyi geri itti cam. Tekrar ve tekrar denedi ama bir çizik dahi atamamıştı.

“Cam kırılmaz, kurşungeçirmez, darbeye, Hayden’a ve akla gelebilecek her tür tehlikeye karşı dayanıklıdır. Elinde bunlardan biri olmadığı sürece içeri giremezsin.” Giriş kartını sallıyordu elinde.

Tabureyi yere bırakıp Lockhart’ın üzerine yürüdü. “Ver onu bana,” diye kükredi.

“Hiç sanmıyorum.”

“Gelip kendim alırım o hâlde.”

Lockhart, elindeki kartı ondan uzaklaştırdı yılışarak. Hayden, adamın suratının ortasına bir tane indirince, başı geriye yatmıştı. Darbenin etkisiyle tabureden düşmüş, elindeki kart da fırlayıp gitmişti. Koşup yerden aldı Hayden.

“Serseri,” diyerek patlayan dudağına götürdü elini.

Veba mikrobunun yayılmış olduğu laboratuara doğru koştu Hayden.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” Eskdale, olduğu yere mihlanıp kalmıştı. “Onu çıkaramazsın. Hastalık yayılır.”

Bunun farkındaydı Hayden ama umurunda bile değildi. Dünyadaki en tehlikeli adam, kaybedecek bir şeyi olmayan adamdır. Lockhart, onu hafife almıştı. Geride hiç tanık bırakamayacağını söylemişti. Buradan sağ çıkamayacağını biliyordu Hayden. Buna izin vermeyecekti Lockhart. Ya kafasının arkasına yediği kurşunla ya da Eskdale’in kobaylarından biri olarak acı içinde can verecekti. Ölmek istemiyordu ama ölüm gelecekse –ki kesindi artık bu– o zaman kendi istediği gibi, Rebecca’nın yanı başında gelsin istiyordu. O hâlde neden Lockhart ile Eskdale’i de yanında götürmesindi ki? En azından intikamını almış olurdu.

Kartı okuttu. Rebecca, fısıltıyla yalvarıyordu kapıyı aç-

maması için. Kapıyı açarken, Rebecca'nın yüzüne bakamazdı. İçi elvermezdi çünkü. Dış kapıyı açtı.

“Hayden.”

Dönüp Lockhart'a baktı.

“İç kapıyı açtığın an, hepimiz öldük demektir. O laboratuardaki bakteri, binadan on kilometre uzağı kapsayan alanı sarmaya yeter.”

Hayden, adama baktı. Yüzünde panik ifadesi görmekten zevk duymuştu. Aşağılık herif, her şeyin boş olduğunu hayatında bir kez olsun görmüştü sonunda. Birçok insanın başına gelmişti bu; canına kıyan Chaudhary ve Shane'den tut, MTM'de yanıp kül olanlara kadar. Hepsinin gözleri önünde parçalanmıştı gelecekleri, kör bir noktaya varmıştı. Lockhart'a gülümsedi. “Umurumda değil,” dedi. “Onunla birlikte ölmedikçe, ölümünü izleyemem.”

Hayden'in kararlılığına inanan Eskdale geri geri çekiliyordu. Hareketi manasızdı, laboratuardan birkaç adım uzakta olmak kurtaramayacaktı kimseyi.

“Giriş kartını bana verirsen, çok geç olmadan panzehiri veririz.”

Lockart'a dikti bakışlarını Hayden. Gözlerinde dalgalanan yalanın bini bir paraydı.

“Sana inanmıyorum.”

“Aman Tanrım,” diye mızırdandı Eskdale.

Başını öne eğdi Lockhart. Söylenecek söz kalmamıştı. Giriş kartını okutmuş, iç kapıyı açmıştı bile.

Alarm verildi birden. Laboratuvar duvarlarını yanıp sönen kırmızı ışıklar kaplamıştı. Duygusuz bir ses kaydı duyuldu

alarmı bastıran, "Güvenlik ihlâli. Kilit sistemi devrede. Güvenlik ihlâli. Kilit sistemi devrede."

Rebecca, Hayden'a yaklaştı. Kollarına bırakmıştı kendini. "Ah, Hayden, neden yaptın bunu?"

İlk başta cevap verememişti. Yalnızca ona sarılarak temasın ve bedeninin sıcaklığının verdiği keyfin tadını çıkar-mıştı. "Çünkü seni seviyorum," dedi. Böylesi sinsi bir ölüm şekline işte bu yüzden mahkûm etmişti herkesi. Onsuz bir hayat sürdürmektense, onu sımsıkı sararak ölecekti. Rebecca Fallon'a âşıktı, bu kadar basit ve netti.

"Seviyor musun?"

"Seviyorum."

Rebecca, onu canı gönülden öptükten sonra, laboratuardan dışarı çıkmışlardı. Hayden gülümsemekten alıkoyamı-yordu kendini.

Olanlara hâlâ inanamayan Lockhart, başını sallıyordu. Bir tabure daha çekip kendini atıverdi üzerine. "Tebrik ederim, hepimizi öldürdün."

"Hayden!" diye çığlık atan Rebecca, elini sıkıyordu Hayden'in.

Tony Mason'ın Hayden üzerinde kullanmaya çalıştığı iğnesiz şırınganın aynısından iki tane bulup getirmişti Eskdale.

Shane ile Fuller gibi kafayı sıyırmaya niyeti yoktu Hayden'in. Eskdale'e doğru taarruza geçti. Profesör, kaçmaya yeltendi ama paniğe yenik düşüp olduğu yerde donakalmıştı.

"Hayır, yanlış anladınız," diye geveledi Eskdale.

Hayden, omzuyla profesörün karnına geçirdi bir tane. Hayden adamın üzerine, adam da yere düşmüştü. Şırıngalardan biri Eskdale'in elinden fırlayıp gitmişti.

"Becky, kullanmasına fırsat bırakmadan kır onu," diye bağırdı. "Shane'i öldüren ilaç o."

Fırlayan şırınganın peşine düştü Rebecca. Lockhart da, onu geçme umuduyla aynı ödülün peşinden koşuyordu.

Hayden, Eskdale'in suratına yumruğunu indirdiği gibi tek bir darbeye çelimsiz herifin gardını düşürmüştü. Kalan tek şırıngayı tutan bileğini kavrayarak elindekini düşürene kadar yere vurmuştu.

Şırıngaya ilk önce Lockhart yetişmiş, tam yerden almak üzere eğilmişti ki arkadan bir tekmeye tekrar fırlatmıştı Rebecca. Döne döne uzaklaşan şırınganın peşinden koşuyor, bir yandan da kollarıyla birbirlerine çalım atmaya çalışıyorlardı. Önce Rebecca ulaştı ağabeyini intihara iten alete. Var gücüyle, nefretiyle ve tiksintisiyle üzerine zıpladı. Ayağının altında çürük bir meyve gibi ezilivermişti.

"Ne yaptın sen?" dedi Lockhart.

Hayden ayağa kalktı. Eskdale, onu durdurmaya yeltenmedi bile. Yalnızca inleyerek hafifçe doğrulmuş, Hayden'ın şırıngayı yok edişini izlemişti. İşini yaparken ona gülümsemişti Hayden. Eskdale, başını salladı.

"Büyük bir hata yaptınız," dedi profesör.

"Hayır, hatayı sen yaptın. Shane ve Chaudhary gibi ölecek adam değilim," dedi Hayden.

"İlaç değildi o, aptal herif." Eli kolu titreyerek göstermişti ona öfkesini ve umutsuzluğunu. "Panzehirdi."

“Ne?” Hayden’ın başından aşağı kaynar sular döküldü. Yalan söylemediğini Eskdale’in gözlerinden okuyabiliyordu.

“Ne yaptık biz?” diye sordu Rebecca.

“Bizi iki kez öldürdünüz,” dedi Eskdale. “Güvenlik ihlâli ya da kaza ihtimaline karşı panzehirimizi hazır bulunduruyorduk.”

“Başka yok mu?” diye sordu Lockhart.

“Burada çalışan herkese, birer tane verilmişti.” Titreye titreye ayağa kalktı. “Asla yanlarından ayırmazlar. Ben şahsen iki tane ayırmıştım kendime.”

“Yine hazırlayamaz mısınız?” diye sordu Rebecca.

“Yetişmez ki. Altı saat sonra, mutasyona uğrayan bakterinin etkileri bir daha tersine çevrilemez.”

Eskdale, rüzgâr gibi geçip ofisine kapandı. Sandalyesine oturup başını ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı hıçkırığa hıçkırığa.

“Sayende ayvayı yedik,” dedi Lockhart.

“Boşa havalara girme karşımda. Öldürmek için bu lanet şeyi yapan sensin,” diye karşılık verdi Hayden. “Kendi kazdığın kuyuya düşmek nasıl bir duygu?”

Lockhart surat asıp sırtını döndü. Koluyla tezgâhtaki kitapları ve cam deney tüpünü yere savurdu. Tuzla buz olmuştu cam tüp.

“Birilerini arayamaz mısınız? Cep telefonun yok mu yanında?” diye sordu Rebecca akliselim olmaya çalışarak.

“Böyle durumlar için tetikte bekleyen bir ekip var ama telefonumu arabada bırakmıştım,” dedi Lockhart.

“Burada telefon yok mu?”

“Güvenlik gereği yok.”

Hayden, Rebecca'nın yanına gidip ona sarıldı. “Önemli değil. Gitmemize izin vermeyeceklerdi zaten. Böylece bizimle birlikte onları da dibe batıracağız.”

“Sanırım. Kaybetmişiz gibi hissediyorum sadece.” Bir öpücük kondurup başını Hayden'in göğsüne yasladı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Rebecca hapşırıldı. Bir suikastçının silahından çıkan kurşun gibi delip geçmişti ortamı. Herkes ne yapıyorsa bırakıp ona bakmıştı. Lockhart, volta atmayı bırakmış; Eskdale, ofisinden çıkıp bakmıştı. Kimse tek kelime etmedi. Basit bir hapşırık, Rebecca dâhil herkes için dehşet vericiydi.

Hayden'in dizinde yatıyordu ama dikkatler üzerine çekilince doğrulmuştu. "Bir şey yok. Alerji işte. Hepsi bu."

"Burası, hava geçirmeyecek şekilde kapatılmış bir oda. Hava, filtreden geçiriliyor. Bu tesiste, alerjen falan olamaz."

Rebecca, korkuyla Hayden'in bacağına sıkıyordu. Parmakları, etine batmıştı adeta. "O zaman başka bir şeydir ama düşündüğünüz şey değil. Alt tarafı bir hapşırık."

Başını sallayarak başka yöne döndü Lockhart. Eskdale de tekrar kapanmıştı odasına.

"Yalnızca basit bir hapşırık, tamam mı? Kahrolası bir hapşırık işte." Ama kimse dinlemiyordu onu, ağlamaya başladı.

Hayden, onu kendisine çekip avutmaya çalıştı kucaklarında ileri geri sallayarak. Dik dik bakıyordu Lockhart'a. Şu koşullar altında bu kadar pislik olması gerekmezdi. "Ta-

mam, bir şey yok,” diye mırıldandı. “İyisin sen. Basit bir hapşırıktı, hepsi bu.”

Neyse ki daha fazla yorum yapmadı, olta atmaya devam etti.

Hıçkırıkları dinene kadar kucağında salladı Rebecca’yı. Hapşırığından rahatsız olmamıştı. Bakteriyi serbest bıraktığı andan beri şu son bir saattir odada oluşan gerginliği biraz azaltmıştı en azından. Herkes dananın kuyruğunun kopacağı anı bekliyordu ve şimdi böyle bir işaret aldıklarına göre, beklemeyi bırakıp rahatlayabilirlerdi artık. Rebecca haklıydı belki de. Basit bir hapşırık olabilirdi ama sonuçta ha basit bir hapşırık olmuş, ha başka bir şey, bir önemi yoktu ki. Geleceği görmüşlerdi bir kere, kaçınılmaz sonla savaşmaktansa oluruna bırakabilirlerdi her şeyi. Son, başlayabilirdi artık...

Hayden henüz vebanın belirtilerini hissetmemişti ama hastalığı kaptığından da şüphesi yoktu. Şüphelerini yok etmek için Lockhart ile Eskdale’e şöyle bir bakması yeterdi. Eskdale, hastalığın kendisine de bulaştığını anladığı an keçileri kaçırmıştı. Yana yakıla panzehir hazırlayabilmek için tesisin altını üstüne getirmiş ama bunun için ne gerekli malzemesi ne de vakti olduğunu anlayarak etrafı mahvettiğiyle kalmış, sonra gidip odasına kapanmıştı. Hıçkırık sesleriyle delmişti odadaki sessizliği. Lockhart ise, Eskdale’e nazaran daha iyi başa çıkmıştı acı gerçekle. Telefon bağlantısı olmadığı hâlde, laboratuvarın internet bağlantısı vasıtasıyla haber salmaya çalışmıştı ama Eskdale, öfke krizi esnasında internet kablösünü da koparıp atmıştı. Yine mahvedilen bir çuval incir... Bu olaydan sonra, Lockhart kafese kapatılmış bir hayvan gibi kaçış planı yapmaya çalışırcasına dön

dönmeye başlamıştı odanın içinde. İlk beş dakika içinde Lockhart'ın planladıklarının imkânsız şeyler olduğunu gördükten sonra dinlemeyi bırakmıştı.

Rebecca, ona daha fazla sokulmuş, iç geçirmişti. Vücut sıcaklığını hissetmek hoşuna gitmişti ama bunun yüksek ateş göstergesi olup olmadığını da sorgulamıştı için için. Bu düşüncesini bir kenara itip ona daha da yaklaşarak kulağına fısıldadı, "Hepsi geçecek."

Rebecca, dönüp yüzüne baktı dikkatle. Hayden, söylediklerine inanıyordu. Ölmekse, ölmek işte... Hepsinin başına gelecekti sonuçta. Bu gerçeği sindirmişti Hayden artık. Sıra kendisine gelince, korkudan ödünün patlayacağını biliyordu ama dert etmiyordu yine de.

Rebecca, kederinden sıyrılıp gülümseyerek öpmüştü onu. Shane'in evinde ilk kez öpüştükleri zamanı hatırladı Hayden. Daha o zamandan biliyordu o günün ilk ve son öpücükleri olmayacağını.

Hayden, kafesteki av köpeklerinden biriyle göz göze geldi, onlara göre hava hoştu tabii. Bir gün birisi gelip onları bulursa, sağ kalan tek canlılar o köpekler olacaktı.

"Seni bir yere götürmek istiyordum," dedi Rebecca.

"Nereye?" diye gülümseyerek sordu.

"Karayiplere. Shane, o biletleri yılbaşı hediyesi olarak bana almıştı. Seninle birlikte gitmek çok güzel olurdu."

Alnından öptü Hayden. "Ben de gitmeyi çok isterdim."

Hayden'in anlamsız planlarına burun kıvırdı Lockhart.

Lockhart'ın gezinmesinden bıkan Hayden, "Tanrı aşkına, otur artık," diye emretti.

“Oturamam,” diye yanıtladı Lockhart. “Hareket etmem lazım.”

Tıpkı köpek balıkları gibi, diye geçirdi içinden Hayden, hareket etmeyi bıraktığı an boğulurgider.

“Her şey bitti,” dedi Rebecca.

Parmağını havada sallayarak hışımla döndü Lockhart. “Hayır, bitmedi. Hâlâ bazı seçeneklerim var. Beckerman, dışarıda şu anda. Burada olduğumu da biliyor.” Saate baktı. “Yakında burada olur.”

“Bırak artık bunları da,” dedi Hayden, “bana cevap ver.”

Lockhart, tezgâhtan mikroskobu kapıldığı gibi yere fırlattı. Cihaz gümbürtüyle çarpmıştı yere. Şiddet, içindeki kavgaya isteğini yatıştırmıştı. Bir tabure çekip oturdu. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Shane’i. Kendisini öldürdüğünü gözlerimle gördüm ama aslında sen öldürdün, peki nasıl?”

Lockhart, Eskdale’in odasını işaret etti. “O, benden daha iyi açıklar.”

“Bana ne ondan,” dedi Rebecca. “Silah Eskdale’di. Ama tetiği çeken sendin.”

Lockhart, bu savı çürütmeye çalışmamıştı. “İlacın içindeki halüsinojen sayesinde, kişi telkine açık hâle geliyor. Beckerman Shane’e ilacı verdikten sonra, ona bir hikâye anlatmış. Affedilmez bir şey yaptığını ve bu suçun kefareti ödemenin en iyi yolunun hayatını sonlandırmak olduğunu söylemiş.”

Shane’in boynunda ilmekle köprünün üzerine çıktığı an gelmişti Hayden’in gözlerinin önüne. Suçunu öyle güzel

kabullenmişti ki... Ashında hiç işlemediği suçları işlediğine inanarak ölmüştü zavallı çocuk. Bu düşünceyle içi burkuldu Hayden'in.

“Çok acımasızca bir şey bu,” dedi Rebecca.

Lockhart'ın verebilecek bir cevabı yoktu.

“Bir şey daha öğrenmek ister misin?” dedi Hayden. “Senin planlarınla ilgilenmiyorduk bile. Yalnızca Shane ilgilendiriyordu bizi. Neden öldüğünü öğrenmek istiyorduk sadece.”

Sus pus olmuştu Lockhart. Bir şey söylemesini bekliyordu Hayden. Kavga etmek istiyordu canı ama manasızdı da bir yandan. Hiçbir şeyi değiştiremezdi. Hepsini ölecekti eninde sonunda.

Lockhart'ın sessizliği, onlara da çökmüştü. O dakikadan sonra kimsenin ağzını bıçak açmamıştı. Rebecca, boylu boyunca uzanmış, başını Hayden'in dizine yaslamıştı.

Kapıda bir gürültü duyup da ayağa fırladıklarında, ne kadar zamandır orada oturduklarını bilmiyordu.

“Hey, kimse yok mu?” diye diyaftondan seslendi Santiago.

Hayden ile Rebecca, ayağa fırlayıp kapıya koştular. Ana kapılardaki küçük pencereden Santiago'nun yüzü görünüyordu.

“Partiyi kaçırdın, Dedektif,” dedi Hayden vakumun sağ tarafında kalan diyaftondan.

Santiago kaşlarını çatarak başını salladı. “İçeri nasıl girebilirim?”

“Giremezsin. Hepimiz bubonik vebaya yakalandık.”

“Aman Tanrım,” diyebildi Santiago. “Hastalık Kontrol Merkezi’nden birilerini falan getireyim o zaman.”

Lockhart, onları kenara itip diyafonun başına geçmişti. “Kimi araman gerektiğini söyleyeyim sana. Bürokrasiyle uğraşacak kadar vaktimiz kalmadı.” Kısa bir isim ve numara listesi saydı, Santiago da telefonunu çıkarıp numaraları çevirmeye başladı tek tek.

Hayden, Rebecca’ya öyle bir sarılmıştı ki neredeyse kemiklerini kıracaktı. Bekledikleri mucize gerçekleşmiş gibiydi...

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Yine muhteşem bir St. Kitts sabahına doğuyordu güneş. Beyaz kum plajları, masmavi gökyüzünü, dibi görünen berak suları ve elinde kocaman içkilerle gelen Rebecca'yı görüyordu güneş gözlüklerinin renkli camlarından. Yanındaki şezlonga oturup bardağını uzattı Rebecca. Güzelce bronzlaşan vücuduna bakmaya doyamıyordu insan. Gülümseyerek içkisini yudumluyor, buğulanan bardaktan pıtır pıtır su damlıyordu bikinisine. Hayden'ın gözlerini kendisine diktiğini fark etti.

“Neye baktığını sanıyorsun sen?” diye sordu Rebecca.

“Pek de bir şey yok aslında,” diye takılmıştı Hayden.

“Yaaa!” Bardaktan pipetini çıkarıp ona püskürttü. “Hadi bana güzel bir şey söyle bakalım.”

“Güzel bir şey.”

Kaşlarını çattı. “Bundan fazlasını beklememeliydim zaten.”

Üç hafta öncesine kadar, hiçbir beklentileri olamazdı. Eskdale temizleme ekibine kendilerini tedavi etmeleri için gereken şeyleri söylemeseydi, çoktan ölmüş olacaktılar. Tamamen iyileştikten sonra, Kaliforniya durulmayacak kadar sıcak gelmiş, ilk fırsatta Karayipler'e kaçmışlardı.

Otelin Hawaii tarzı tişört ve beyaz şorttan oluşan üniformasını giyen siyahî bir delikanlı geldi yanlarına. “Bay Duke, sizi telefona çağırıyorlar.”

“Teşekkürler.”

“Kim olabilir acaba?” diye soran Rebecca aslında cevabı bal gibi biliyordu.

Arayan, yalnızca bir kişi olabilirdi. Hayden, delikanlıya bara kadar takip edip telefonu aldı.

“Merhaba, Dedektif. Marin Eyaleti mi ödüyor bu aramayı?”

“Tabii ki. Paramı seninle konuşarak ziyan edecek değilim ya.”

Santiago, devlet parasının çoğunu telefon görüşmelerine harcamıştı zaten. İki günde bir Hayden ile Rebecca’yı arıyor, memleketten haberleri aktarıyordu.

“Gideli iki hafta oldu. Ne zaman dönüyorsunuz? İstediginiz an, gelebilirsiniz.”

“Muhtemelen iki hafta içinde.”

“Ne güzel.”

Güzeldi tabii. Yaşadıklarından sonra, hemen günlük hayatın stresine dönmek Hayden’i pek cezp etmemişti. Neredeyse hayatını kaybediyordu, bir süre dolu dolu yaşamamanın vakti gelmişti yani. Eve döndüğünde ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Bildiği tek şey, hayatında Rebecca’nın da olacağıydı. İyi bir başlangıç olacaktı bu.

“Rebecca nasıl?”

Hayden, dönüp arkasına baktı. Bardağını kenara bırakmış, güneşlenmeye koyulmuştu. Gülümsedi, iyi ki vardı.

“O da iyi.”

“İnci gibi kız. Elinden kaçıрма sakın.”

Gülümsedi. “Kaçırmam. Karar verebildin mi sen?”

“Evet. Akademiye başlamaya karar verdim. Öğrettiklerim sadece bir polisin canını bile kurtarsa, Mark boşuna ölmemiş olur.”

Rice’in ölümü, Santiago’yu çok etkilemişti. Kendi sorumluluğundaki bir memur, görev başında ölmüştü. Kendisine takdir vermişlerdi ama terfi etmeyi kabul etmemişti. Onun yerine, akademide öğretmenlik pozisyonu istemişti. Hayden, bu isteğin altında yatan sebebi görebiliyordu; kefaret... Dedektifin yarasını sarabilmek isterdi ama biliyordu ki Santiago’yu affedebilecek tek kişi yine Santiago’ydu. Hayden er ya da geç bunun olmasını ümit ediyordu.

“Sokaklar seni özleyecek. Çekip gidemeyeceğin kadar çok kişi bıraktın arkada.”

Santiago, kıkırdadı. “Sırf eğlence olsun diye seni rahatsız ederim ben de.”

“Sağ ol. Lockhart hakkında bir gelişme var mı?”

“Adamın işi tamamen bitti. Eskdale onu sattı. Federal-ler, geçmişte yaptığı iş anlaşmalarını inceliyor şimdi. Hükümetten ve askeriyeden birkaç kişi ondan uzaklaşmaya başladı, önümüzdeki aylarda birkaç istifa haberi alabilirsin yani. Duruşmayı galaya çevirmeliler.”

“Soruşturmaya dâhil misin hâlâ?”

“Yoo. Tutuklamalardan sonra çıktım. Davayı federaller devralınca, bana fasulyedenmişim gibi davranmaya başladılar.”

“Hakkını vermedikleri gibi, yaptıklarının da üzerine mi yattılar?”

“Evet. Yine de gelişmelerden haberdar etme nezaketini gösterdiler ama gece haberlerinde öğrenirdim zaten ben o bilgileri.”

“Lockhart’ın yanında gördüğüm Çinlilere ne oldu?”

“Kayıplar. Federaller, Fairmont Oteli’ni karış karış aradıysa da çoktan kaçmışlardı. Yaygın görüş, Meksika üzerinden yurtdışına kaçtıkları yönünde.”

“En azından cihazları da yanlarında götürmediler.”

“Evet, ödeştik sayılır aslında.”

Hepsi sona ermişti ama geride bıraktığı yıkım devasaydı. Birçok insan ölmüş, diğerlerinin de hayatı kararmıştı, peki ne için? Para. Midesi bulandıysa da çaktırmadı.

“Yanınızda değilim ama dünya hâlâ batmadı diyorsun yani ha?”

“İster inan ister inanma, sensiz de başımızın çaresine bakabiliyoruz.”

“Bak bu iyi işte.”

“Kapatmam lazım artık, Hayden. Kulaklarım çınıyor, eşim arıyor herhalde. Rebecca’ya selam söyle.”

“Söylerim.”

Santiago kapatmış, Hayden da Rebecca’nın yanına dönmüştü. Oturduğunda tatlı tatlı gülümsedi Rebecca.

“Nasılmış peri babamız?” diye sordu.

“Gayet iyi. Rice için üzülüyor gerçi hâlâ.”

Tebessümü burkulmuştu. “Üzülmez olur mu hiç.”

Başını salladı Hayden. Bardağını alıp yudumladı. Buz çoktan erimiş, hatta içkisi ılımıştı bile.

“Hayden, biz ne yapacağız?”

Bardağını kenara bıraktı. “Şnorkelle yüzelim.”

“Ne demek istediğimi anladın.”

Anlamıştı. Gelecek belli belirsiz görünüyordu ama o kadar da ilerisini düşünmüyordu şimdi.

“Sözümde ciddiğim. Yüzmeye gidelim. Ne olması gerekiyorsa olur zaten. Hadi, gel.”

Elinden tutup şezlongdan kaldırdı, otele dönüyorlardı. Ziyan edilmeyecek kadar güzel bir gündü.

“Bir hafta daha kalmak ister misin?”